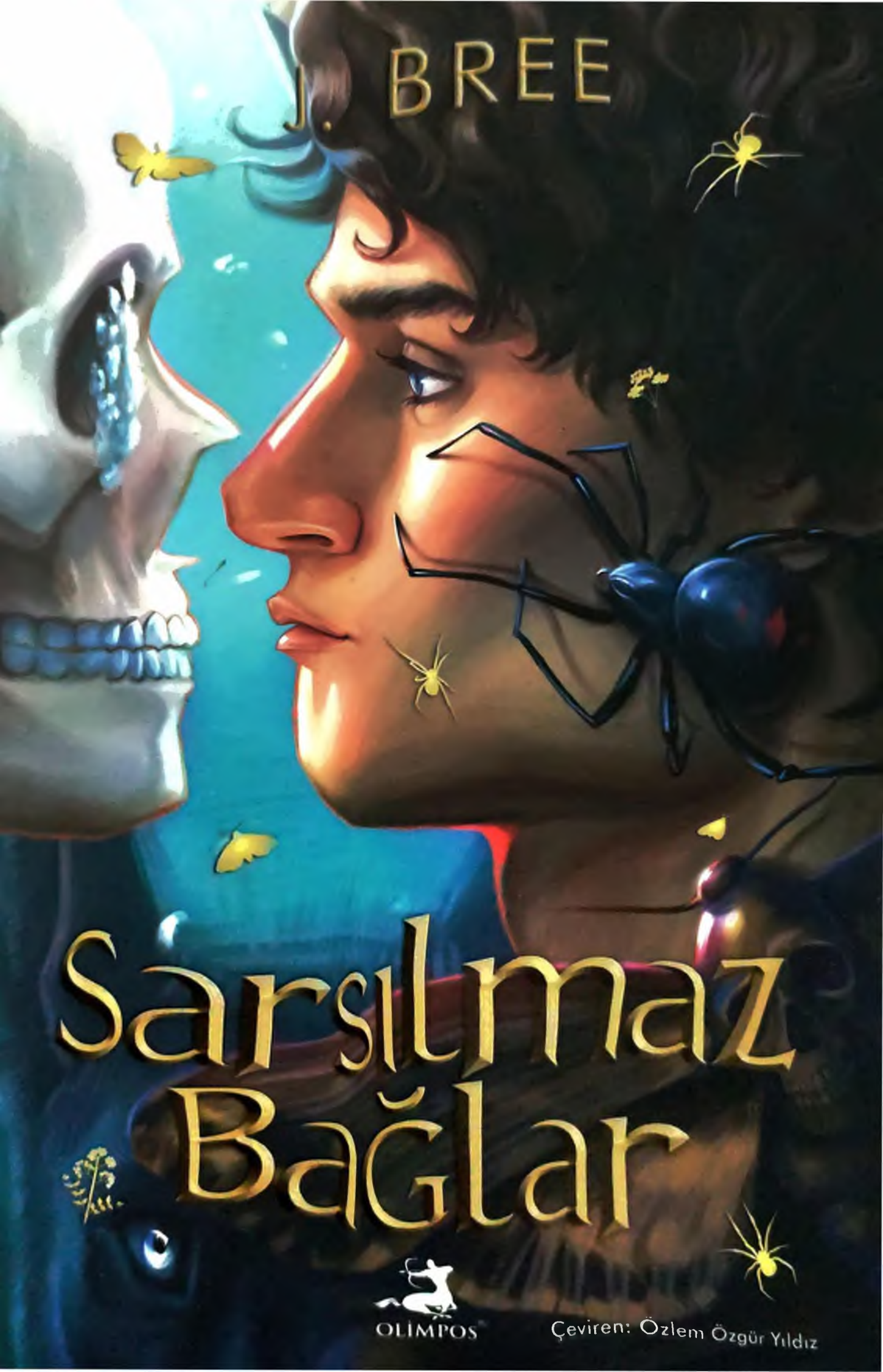

J. BREE
Sarsılmaz Bağlar
OLİMPOS
Çeviren: Özlem Özgür Yıldız

Tanrılar aramızda yaşıyor.

Bana işkence eden, beni mahvedip dünyanın öbür ucuna kadar peşimi bırakmayan adam öldükten sonra savaşımızın sona ereceğini sanmıştım. Meğer bu sadece başlangıçmış.

Binlerce yıllık ayrılığın ardından tanrı bağlarımız yeniden bir araya geldi ve kolay kolay pes etmeye niyetleri yok.

Uykularından aç uyandılar.

Dünyadaki hiçbir araştırma bizi yaklaşmakta olan şeye; binlerce yıldır süregelen düşmanlıklara ve savaşlara hazırlayamazdı. Şimdi harekete geçmek zorundayız ama bu kez avantaj bizde.

Bu kez birbirimize Bağlıyız.

Tanrılara ve onların planlarına karşı hayatta kalabilecek kadar güçlü müyüz? Sonunda uğruna var gücümüzle savaştığımız o huzurlu dünyada yaşayabilecek miyiz yoksa tarih tekerrür mü edecek?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-8931-06-8
9 786258 931068
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin
THG 0555298 ZTP

J. BREE

Sarsılmaz Bağlar

OLİMPOS®

Sarsılmaz Bağlar
J. Bree
Orijinal Adı: Unbroken Bonds

© 2024, Olimpos Yayınları
© 2022, J.BREE

Çeviren: Özlem Özgür Yıldız
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Zehra Uzun
Son Okuma: Aydan Yalçın
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Ağustos 2026
ISBN: 978-625-8931-06-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: Levent Ofset Basım ve Ambalaj San. A.Ş.
Merter Keresteciler Sit. Fatih Caddesi. Karadal Sokak. No:13
34169 Merter / İstanbul Tel: 0(212) 637 15 30 Sertifika No: 45163

J. BREE

Sarsılmaz Bağlar

Çeviren: Özlem Özgür Yıldız

OLİMPOS®

TANRILAR UYANDI

Ebedî, Oleander Fallows'un içinde yaşıyor.

Nirengi, North Draven'ın içinde yaşıyor.

Kuzgun, Nox Draven'ın içinde yaşıyor.

Kâhin, Gryphon Shore'un içinde yaşıyor.

Ejder, Gabriel Ardern'ın içinde yaşıyor.

Cellat, Atlas Bassinger'ın içinde yaşıyor.

Giriş

Gryphon'ın bağı

Uyandım.

Yeni bir beden. Yeni bir çağ. Bağlanan'ıma yönelik tehditler ise aynıydı. Ama bu kez bir fark vardı.

Bu kez hepimiz buradaydık.

Tanrı bağlarının birer birer uyanışını izledim. Düşmanımızın saldırısı altında konaklar, bilinçlerini kaybediyordu. Gözleri simsiyah olana dek başlarının içinde geriye doğru kayıyordu. O karanlık boşluklar, içlerindeki insan yaşamını siliyordu, ta ki ölülerin ruhlarıyla dolup Bağlanan'ımızın etrafında canlı, nefes alan bir kalkan gibi dikilene dek. Bu, Bağlanan'ımızın bize lütfettiği bir güçtü. Artık bizi öldürebilecek *hiçbir şey* yoktu.

Sonunda birleşmiştik.

Bağlanan'ıma ve bedenini mesken edindiği kıza baktım. Kusursuzluğun vücut bulmuş hâliydi. Varlığımın her zerresi ihtiyaçla doldu. Onlara sahip olma, koruma, arzulama ihtiyacıyla. Onları parçalayıp sadece benim yapabileceğim şekilde yeniden birleştirme ihtiyacıyla. Çünkü biz birbirimiz için yaratılmıştık.

Dünya, genişleyen evrenin o uçsuz bucaksız boşluğunda nasıl şaşmaz bir yörüngede dönüp duruyorsa onlar da o denli bir kesinlikle bana aitti ve ben de onlara aittim.

Tehlike her zamanki gibi yine peşimizdeydi. Dünya bizim gibi yüce varlıkları mutlu görmek istemezdi. Bizi kırmak, canımızı yakmak, öldürmek ister ve bu dünyadaki cehennem azabımızı sonsuza dek uzatmak için bizi birbirimizden kilometrelerce uzağa gömmek isterdi.

Bağlanan'ımı çok kez kaybetmiştim.

Bir daha asla.

Üstün Yeteneklileri koru. Kız onları seviyor ve onlar bize her zaman sadık kaldılar.

Omzumun üzerinden arkaya baktım. Bir avuç Üstün Yetenekli oradaydı ve tanrı bağının saldırısından en ağır darbeyi onlar almıştı; burunlarından kanlar akıyor, bedenleri yavaş yavaş iflas ediyordu. Oradaki kızda, güçlü Yeteneği olan o küçük Ateş'te bir şeyler hissettim. Fazladan bir şey. Bu beni rahatsız etse de şimdilik kendi hâline bıraktım.

Bu, bekleyebilecek bir sorundu.

Diğer Üstün Yeteneklilerin zihinlerine girip savunmalarını güçlendirmek, nefes almak kadar kolay ve içgüdüseldi. Yaşlı bir kadın bedenine bürünmüş hâlde karşımızda dikilen düşmanımızın saldırısına karşı geçilmez koruma duvarları ördüm.

Hepimizi çok uzun süre kandırmıştı. Koyun gibi güdülen insanların arasında gizlenen bir tanrı bağı avcısı.

Arkasında bize doğru adım atan iki adama, "Ölüm Tacirleri'ne dokunmayın," dedi. Türlerine göre güçlü olduklarından emindim ama neticede onlar sadece insandı. Et, kemik ve bağdan ibaretlerdi... Bizim gibi tanrı değillerdi.

Bağlanan'ım gülümsedi. Başını düşmanımıza doğru hafifçe eğerek, "Bunun seni kurtaracağını sanman... ne tatlı," dedi.

Eli havaya kalktı ve doğaüstü parıltı tenini ele geçirdi. Doğaya meydan okuyan canlılıktaki o mürekkep karası... Çünkü

o, Ölüm'ün vücut bulmuş hâliydi; kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebilen, ruhların gerçek tanrısı. Güneşin ta kendisi kadar acımasız ve kudretli. Kendinden aşağı olan her bir varlığı, alevi için birer çıradan ibaretmişçesine yakıp kül ediyordu.

Ve *benimdi.*

"Daha çok yenisiniz. Bağlarınız daha yeni uyandı. Bir gün benden daha güçlü hâle gelebilirsiniz ama o gün gelmeden çok önce hepinizi ortadan kaldırmayı planlıyorum."

Cellat, ellerini kaldırdı ve Yeteneği şiddetli bir patlamayla dışarı taştı. Tek bir hamlede etrafındaki her şeyi yok etti. Karşımızdaki tanrı bağına dokunmadı ama onunla birlikte gelen iki Üstün Yetenekli adamı paramparça etti. Et parçaları yerlere saçılıp kanlar etrafımızdaki kavrulmuş toprağa karışırken sadece Ebedî'nin sahip olabileceği türden bir kayıtsızlıkla izliyorduk. Zaten her yerde cesetler vardı; savaşın en korkunç kıyımı ayaklarımızın dibine serilmiş durumdaydı.

Yanı başımızdaki Üstün Yetenekliler inleyerek kımıldanmaya başladılar. Nakilci, gözlerini açar açmaz önce Bağlanan'ma, sonra da bana baktı. Emir bekliyordu. Kapkara boşluktan ibaret gözlerimi görünce, yüzünde şok ifadesiyle bir saniyeliğine duraksadı. Sonra ağzı sert bir çizgi hâlini aldı ve zihnime seslendi. Bunu konağımla daha önce milyonlarca kez yapmıştı.

Ne yapıyoruz şimdi? Bağlanan'ımızı güvenli bir yere götürmeliyiz.

Bizim Bağlanan'ımız.

Gözlerim yanındaki küçük Ateş'e kaydı. Bizim adımıza yarattığı yıkımdan dolayı vücudu toz ve kül içindeydi. O, Bağlanan'ımın konağı için önemliydi. Hepimiz için önemliydi.

Sadece karşımızdaki tanrı bağından değil, başka şeylerden de korunacak kadar önemli.

Onları güvenli bir yere götür. Değer verdiğimiz tüm Üstün Yeteneklileri. Bu işi biz halledeceğiz. Ateş'i şimdilik diğerlerinden ayrı tut. Tanrı bağı yine oraya sığınıyor.

Bana cevap vermedi, başını da sallamadı. Ne yapacağını düşmanımıza belli edecek hiçbir görünür işaret vermiyordu. Gözlerimi tekrar karşımızdaki kadına diktim. Bize bakarken dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Çevresini kaplayan taze kan ve vahşeti inceliyordu.

"Cellat'ın her zaman böyle *iğrenç* yöntemleri olmuştur," diye alay etti. Yüzü, bizimkine kıyasla çok daha canlıydı.

O, bizden çok daha uzun süredir uyanıktı.

İnsanların arasına karışmayı öğrenirken konağını öldürdüğü ve kontrolü tamamen ele geçirdiği çok açıktı. Elimizden bu kadar kolay kayıp gitmesinin sebebi de buydu. Etinin altında verdiği bir savaş yoktu. Bölge taramalarımızda sinyal verecek ikincil bir varlık yoktu.

Bir pat sesiyle birlikte Nakilci, savunmasız Üstün Yetenekliileri de yanma alıp bizi arkada bıraktı. Bağlanan'ım, yanındaki Ölüm Taciri'ne biraz daha sokuldu. Ölüm Taciri'nin kolundan yukarı dumanlar tırmanırken ona sessizce bir şeyler mırıldandı. Ayaklarının dibindeki köpek benzeri formların hepsi gözlerini kırpmadan ileriye bakıyor, karşımızdaki tehdidi kusursuz bir dikkatle izliyorlardı. Siper'in, kızın önünü keserek onu hepimizden ayırdığı tarafta, biraz kenarda duruyorlardı. Konağımın o âna dair hatırasını görebiliyordum. Hissettiği paniği ve Kuzgun'un dumanlarının içinden süzülüp çıkarak kıza ulaştığı an nasıl rahatladığını.

Konağım, onun bunu yapabildiğini bilmiyordu.

Bu bir kördüğümdü. Hepimiz ilk hamleyi kimin yapacağını bekliyorduk. Üstün Yetenekliler her ne yapabiliyorsa, tanrı bağı onlardan çok şey bekliyordu ve kesinlikle Cellat'ı hesaba katmamıştı. Kenarda durmuş, Bağlanan'ımın bize enerji aktarmasını izlemiş ve bunun en azından onu öldürebileceği kadar zayıflatacağını ummuştu.

Bağlanan'ımın gücünü feci şekilde hafife almıştı. Kendilerini ona adamış olanları da.

Yeteneği üzerimizden sekip gitmiş gibi hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü, sonra elini kaldırdı ve gücünü çağırırken avucu karardı. Dumanların hepsi aynı anda hareketlendi, yaklaşan fırtına bulutları gibi ona doğru atıldılar ama o, dumanlar boğazını parçalayamadan Nakil yapıp kaçtı.

Hiçliğe karışıp kaybolurken, geride hepimize uyarı niteliğindeki veda sözlerini bıraktı: "Tekrar görüşeceğiz. Bu sefer yalnız gelmeyeceğim. Bu sefer sizi yeryüzünden sileceğim."

Birinci Bölüm

Oli

Ayaklarım Sığınak'm zeminine değer değmez uyandım. Başım dönüyor, midem korkunç bir şekilde çalkalanıyordu. Boğazımdan yukarı tırmanan safrayı bastırmaya çalışırken öğürdüm.

Neden her seferinde böyle olmak zorundaydı ki?

Gryphon'ın rahatsızlığımı dindirmesini bekliyordum ama eli boynumu kavramak için kalkmayınca kendi elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

Belime dolanan güçlü bir kol beni geniş bir göğse doğru çekerken North sertçe çıkıştı. "Kıza yardım edebilmesi için Gryphon'ı geri verecek misin, vermeyecek misin?"

Ne demek istediğini anlamamıştım ve bunu çözemeyecek kadar midem bulanıyordu. Sonra nihayet Gryphon'ın avucu boğazımı sardı. Yeteneği vücuduma akarak içimi doldurdu ve bulantıyı defetti. Ancak zihnim berraklaştığında etrafımızdaki odanın sessiz olduğunu fark ettim; söylenmemiş milyonlarca şeyin havada asılı kaldığı türden bir sessizlikti bu. Ve Gryphon'ın eli, her zamanki gibi boynumun yan tarafını kavramıyordu.

Boğazımı, tıpkı yalnız kaldığımızda, kalçasını iterek aletini içime sokarken kulağıma o ahlaksız taleplerini ve gözlemlerini fısıldadığı zamanlardaki gibi sıkıyordu.

Başımı kaldırdığımda bana bakan bağıyla karşılaştım.

İfadesiz bir yüz, kapkara boşluk gözler. İçindeki tanrıyla ilk kez tam anlamıyla tanışıyordum. Birden bizi izleyen tüm gözlerin farkına vardım.

Kieran bizi Taktik Müdahale Ekibi Eğitim Merkezi'nin altındaki eğitim odalarından birine getirmişti. Her zamanki gibi akıllıca bir karardı. Kendisiyse bu boktan durumdan uzaklaşmış, kapının yanında bekliyordu. İhtiyaç duyduğumuz anda yardım edebilecek kadar yakındı ama aynı zamanda, tanrı bağlarımız ortaya çıkarsa yardımdan çok ayak bağı olacağının da gayet farkındaydı.

Onlarla gerçekten başa çıkabilecek tek kişi bendim.

Kısacık bir bakış, diğer Bağlananlarımın hiçbirinin tanrının ellerinin üzerimde böyle durmasından memnun olmadığını anlamama yetmişti. Sorun bağ değildi çünkü Gryphon'a gözleri kapalı güvenebilirlerdi ama derisinin altında saklı yaşayan tanrıya güvenmiyorlardı.

Hepimiz Jericho'nun uyarılarını hatırlıyorduk.

Bağlar konaklarını öldürürdü.

Gryphon'ın bağı, beni bir kitap gibi okurken gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Sana asla zarar vermem. İstesem bile yapamam. Sen *benimsin*. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü mü anlamıştı yoksa savunma duvarlarımı mı aşmıştı emin değildim ama yine de yavaşça başımla onayladım ve iç çektim. Parmakları boğazımın etrafında kasılıp beni biraz daha sert kavrayınca Bağlanan grubumuzun geri kalanından hoşnutsuz mırıltılar yükseldi.

Beni bırakmasını sağlamaya odaklansam iyi olacaktı.

"Hayır. Hepsine bizi yalnız bırakmalarını söylemelisin. Seninle en son birlikte olduğumuzdan bu yana çok uzun zaman geçti, Bağlanan'ım."

Tanrım.

Demek ki kesinlikle zihnimi okuyordu.

Bir duman hüzmesi, gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde bileğine dolandı, avucu boyunca kaydı ve sonra elini zorla boğazımdan söküp ayırdı. Bağı hırlarken Gryphon'ın dudakları büküldü ama dumanlar, vücudunu sararak onu benden uzaklaştırdı.

Aramıza girip koruyucu bir duvar gibi dikilen North, "Şu anda hepimiz için fiilen bir yabancı olduğundan sana güvenebileceğimizden emin oluncaya kadar orada kalacaksın," dedi. Elimi sırtına koydum; bu hem kendim için bir dayanak hem de North için bir güvenceydi.

Günün gidişatı yüzünden dengem altüst olmuştu.

Kieran öne çıktı; bir adamın, içi burnundan soluyan çıngıraklı yılanlarla dolu bir varile nasıl yaklaşması beklenirse Gryphon'ın bağına tam da öyle yaklaşıyordu.

Sanki nefes alma cüretini gösterdiği için ölecekmiş gibi.

North ters ters baksa da Kieran onu tamamen görmezden gelerek Gryphon'ın bağıyla resmî bir şekilde konuştu. Sesinde hem saygı hem de şu anda damarlarında bariz bir şekilde dolaşan korku vardı.

"Sage aşağıdaki hücrelerden birinde. Bağlanan grubumuzun geri kalanı onu izliyor. Şu anda kafasının içinde tam olarak ne var ve onu oradan nasıl çıkarırım?"

Kafasının içinde mi?

Gözlerim Gryphon'a kaydı ve sertçe, "Bu da ne demek oluyor şimdi? Neden daha önce bir şey söylemedin? Ya şu anda canı yanıyorsa? Ya o şey ona zarar veriyorsa?" diye çıkıştım.

Henüz gözlerini benden ayırmamış olan bağ, o kapkara boşluktan ibaret gözleriyle beni âdeta yutarcasına izlerken söz-

lerime tepkisiz kaldı. Bundan dolayı biraz huzursuz hissediyordum; Bağlananlarımla ya da onların içinde yaşayan bağlarla birlikteyken hiç hissetmediğim bir şeydi bu.

Nedenini anlamıyordum.

"Tanrı bağı yine onun zihninde. Daha önce de girmişti, bu yüzden bizimle konuşmak için izleyebileceği kolay bir yol bu."

Tanrı bağı.

Siper'imiz Dara'yı öldürmek için Sage'in zihnine sızıp bedenini kullanan, Direniş'in Sığınak'a girmesini sağlayan ve en yakın arkadaşımın üzerine asla işlemeyeceği bir cinayeti yıkan şey. Midemde şiddetli bir öfke alevlendi ve daha ne yaptığımı düşünemeden harekete geçtim. Bağlananlarımı itip geçtim ve eğitim merkezinin o tavşan deliği gibi koridorlarından asansöre kadar hışımla ilerledim.

Arkamda herkesin tartıştığını duyabiliyordum ama kendimi asansör düğmesine hırsla basmaktan alamadım. Kapılar açılırken dişlerimi sıkarak küfürler ediyordum. Arkama baktığımda Gryphon'ın tanrı bağının peşimde olduğunu gördüm.

Gözlerini görmesem bile onun benim Gryphon'ım olmadığını anlayabilmem garipti. *Benim* Gryphon'ım kollarını göğsünde kavuşturur, yüzünde o asık ifadesiyle durumu değerlendirir ve en iyi senaryoyla bir plan kurana kadar olası sonuçları tekrar tekrar gözden geçirirdi. Onun tanrı bağı ise sadece durup bakıyordu; her şeyi incelerken o kadar insan dışı ve ifadesizdi ki... Yine de yüreğim ikisine de çekiliyordu.

İkisi de bana aitti.

Gabe yanıma gelip elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetlerken, "Oli, aşağı indiğinde tam olarak ne yapacaksın? Tanrı bağı Sage'in bedenini hastalıklı, çarpık bir kukla gibi kullanırken onunla öylece savaşamazsın," dedi.

Kieran, Bağlanan'ı hakkında böyle konuştuğu için ona karanlık bir bakış attı ama ben sadece omuz silktim. "İnsanların ruhlarını söküp alabiliyorsam tanrı bağını da dışarı atabilmem

mümkün değil mi sence? Özellikle de ait olmadığı birinin içindeyse? Denemeye değer ve bağımın böyle bir şeyi *yemekten* zevk alacağına da eminim."

Atlas arkamdan kötü kötü güldü; sanki bana tekrar dokunmaya çalışmasını bekliyormuş gibi gözleri hâlâ Gryphon'ın tanrı bağının üzerindeydi. Nox ile her zamanki gibi korumacı ve tüm bu olanlara öfkeli olan North'sa, hepimizden yarım adım kadar uzakta, gözleri yavaşça Gryphon ve benim aramda gidip gelirken, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı.

Asansörün sesi duyulup kapıları ardına kadar açılırken buna odaklanamadım.

Sage'den başka bir şey düşünemiyordum.

Sage'in tutulduğu hücreye vardığımızda, onun Bağlanan grubunun geri kalanını dev cam duvarın etrafına toplanmış hâlde buldum. Yorgun ve epey yıpranmış görünen Felix, arkasında hararetle tartışan diğer ikisini duymazdan gelerek Sage'in her hareketini izliyordu.

Riley hâlâ, Bağlanan grubunu manipüle etmek için gönderilen bir Direniş casusu olan Giovanna tarafından kullanılarak saldırıya uğradığı o yılların etkisinden kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Gözleri çukurlaşmıştı ve derisi kemiklerinin üzerinde biraz fazla gergin duruyordu; bu da onun dinlenip zihnini toparlamaya çalışan biri gibi değil de bir ayağı çukurda gibi görünmesine neden oluyordu. Sage ile bu konuyu en son konuştuğumda, Riley'nin hâlâ sık sık burnunun kanadığından bahsetmişti. Felix'in tüm çabalarına rağmen Riley'nin eski hâline dönmesi zaman ve sabır isteyen bir yolculuktu.

Orada duran üçüncü adam, Sage'in dördüncü ve son Bağıydı; henüz resmî olarak tanışmadığım bir adamdı.

Hakkında yaptıkları tüm geçmiş taramaları ve izlemelerde Direniş'e dair en ufak bir iz bile çıkmayınca North ile Gryphon nihayet onunla iletişime geçip Sığınak'a getirmeye karar verdiklerinde, Gryphon inceleme sürecini bitirene kadar Wick

tecritte tutulmuştu. Biz ayrılmadan önce Sage onunla tanıştığı için çok heyecanlıydı. Diğerleriyle hissettiği bağın aynısını onunla da ânında hissetmişti. En azından bu Bağ'ın onun için biraz daha az karmaşık olmasına sevinmiştim. Diğer üçüyle katettikleri yolun... pek de pürüzsüz olmadığını biliyordum.

Biz onlara doğru yaklaşırken Wick, dönüp hepimize bakarak sertçe çıkıştı. "Onu daha ne kadar orada tutacaksınız? Yanlış bir şey yapmadı o."

Kendimi ona tanıtmaya veya açıklama yapmaya zahmet etmedim; işin o kısmıyla North'un ilgilenmesi daha kolaydı. Bunun yerine, camın ardındaki Sage ile yüz yüze gelebilmem için kenara çekilen Felix'e gergin bir tebessümle baktım. O bana güveniyordu. Arkadaşım için her zaman ne kadar ileri gideceğimi biliyordu. Ayrıca en azından bir açıklamaya kavuşacağını da biliyordu.

Sage kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde birleştirmiş hâlde yatağın üzerinde oturuyordu ama korkmuş ya da endişeli görünmüyordu, sadece sinirliydi.

Daha birkaç saat önce Çorak Bölgelerde bizimle omuz omuza savaştığı için üzeri is, kül ve bacaklarına sıçramış kanlarla kaplıydı. Saçı başı dağılmıştı. Herkesin gözü üzerindeyken, sırf bu ilgi yüzünden birazdan birinin kıçını tutuşturacakmış gibi orada oturduğunu görünce dudaklarımın köşeleri hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu durumun onu geçen seferki o panik sarmalına geri sürüklemesine izin vermeyeceğini görmek içimi rahatlattı.

Sage, gözlerime baktı ve buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi; gerçi gülümsemesinde alaycılıktan çok tükenmişlik var gibiydi. "Geri döndü, değil mi? Kafamın içindeki o şey."

Elimi cama bastırıp sanki o şeyi derisinin altında görebilecekmişim gibi Sage'i tekrar incelerken başımla onayladım. "Hissedebiliyor musun? Herhangi bir şey hissediyor musun?"

İç geçirdi ve oturduğu yatakta ellerini arkasına dayayıp ağırlığını kollarına vererek geriye doğru yaslandı. Başı arkaya düşmüş hâlde, gözlerini yenilgiyle tavana dikti. "Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece tekrar buraya kapatıldığım için konunun bu olduğunu tahmin ettim. Bir şey mi yaptım? Hiçbir şey hatırlamıyorum ve hafızamda boşluklar olduğunu da sanmıyorum ama..."

Bu düşünce girdabına daha fazla sürüklenmesine izin vermeden sözünü kestim. "Hayır, Gryphon'ın bağı onun sadece kafanın içinde olduğunu... orada beklediğini gördü. Onun bizimle konuşmak istediğini, bu yüzden kontrolü tamamen ele geçirmediğini düşünüyor. Bu konu hakkında hepimizden daha çok şey biliyormuş gibi görünüyor."

"Eğer daha fazlasını biliyorsa neden bir şey söylemiyor?" diye mırıldandı Felix bana doğru, ben de ona yan yan baktım.

"Daha yeni uyandı ve hâlâ tanışma faslını halletmeye çalışıyoruz. Bizi bilerek kandırmaya çalıştığını sanmıyorum."

"*Uyandı* derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Riley, ellerinden birini alnına, diğerini cama bastırarak. Sage'e, yüzünden asla silinmeyeceğine emin olduğum o hüzün ve özlem karışımı ifadeyle bakıyordu. Yoğun bir terapi süreci ve Sage'den gelecek bolca güvence olmadan bu bakışın değişmesi imkânsızdı ki arkadaşımın ona bunu sunmaya hazır olduğundan emin değildim.

Giovanna o ikisine, kimsenin yüzleşmeye hazır olmadığı kadar büyük bir hasar vermişti.

Kieran yanıma geldi ve bakıştık, sonra omzunun üzerinden takım lideri ve dostuna baktı. "Gel de kendin bak. Shore'da büyük bir değişiklik olduğunu göremiyorsan ileride seni bizimle görevlere götürmeyi bir daha düşüneceğim."

Bir yabancı bile burada başka şeyler döndüğünü görebilirdi.

Tanrı bağı, ondan bahsettiğimizi fark ettiğinden mi yoksa artık bu kadarının yettiğine karar verdiğinden mi bilinmez,

öne çıkıp sırtıma yaslandı ve böylece ânında odadaki diğer kişileri tetiklemiş oldu.

Bir duman hüzmesi bacağıma dolanıp aramıza girdi ama elimi uzattım. "İyiyim. Sorun yok. Sanırım bağından ayrı ve uykuda geçirdiği süre, uyanır uyanmaz ortamı okuyabilmesi için biraz fazla uzundu."

Atlas, asistan doktora saygılı bir baş selamı verip Gryphon'ın bağına da temkinli bir bakış atarak Felix ile benim aramda kendine tekrar yer açtı.

Şu anda ortamda dönen gövde gösterilerine tahammülüm yok denebilecek kadar azdı.

Bütün bunların bedelini Sage ödüyormuş gibi hissediyordum; kafasının içinde saatli bir bomba varken biz burada değerli vaktimizi boşa harcıyorduk.

"Onu içinden çıkarabilir misin? Çıkarıp dışarıda *tutabilir* misin?"

Bağ derin bir nefes aldı ve sonra başını tekrar yana eğip camın arkasından Sage'e dik dik baktı.

Sage'in hâlâ tavana bakıyor olmasına sevindim çünkü bir tanrı bağının tüm dikkatinin o ezici ağırlığına maruz kalmanın, en hafif tabirle ürkütücü olabileceğinin ben bile farkındaydım.

"O bizimle konuşmaya geldi. Söyleyeceklerini dinledikten sonra onu çıkarabilirim, aksi takdirde bize ulaşmak için başka bir yol bulacaktır... belki daha tehlikeli bir yol."

Kieran dişlerini sıktıysa da dilini tuttu ancak Wick kendine engel olmakta o kadar başarılı değildi. "Onu öylece kullanmasına razı mı oluyorsun yani? O senin Bağlanan'ın olsaydı böyle razı olur muydun?"

Tanrı bağı dönüp gözlerini ona dikti ve hakkını vermek gerekirse Wick yalnızca hafifçe sindi. "Artık hepimiz bir arada olduğumuzdan benim Bağlanan'ıma bunu yapabilecek kadar güçlü kimse yok."

"İşte tam da bu yüzden, yalvarmak ne kadar tatsız ve iğrenç olsa da gelip hepinizi şimdi görmem gerektiğini biliyordum. Sanırım kazandığınıza göre artık hepimiz ayaklarınıza kapanmak zorunda kalacağız."

Hepimiz Sage'e döndük. Onun boşluktan ibaret gözlerine ve bedeninin kontrolünü ele geçirmiş tanrı bağına bakarken, Sage'in sesiyle duyulan ama kesinlikle ona ait olmayan sözler havada yankılandı.

Tüm Bağlananlarımın içlerinde yaşayan varlıklar tarafından ele geçirilmelerine şahit olduktan sonra Sage'i bu hâlde görmenin o kadar da şok edici olmayacağını düşünebilirdiniz ancak Bağlananlarımın içlerindeki tanrılar bana tanıdık geliyorlardı. Zaten *bana* aitlermiş, onları ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyordum. İçinde yaşadıkları adamlar kadar çekici ve büyüleyiciydiler.

Sage aracılığıyla konuşan bu tanrı bağı ise içimi ürpertiyordu.

Tüylerim diken diken oluyor, varlığımın her bir zerresi Sage'in içine uzanıp o şeyi söküp çıkarmak istiyordu.

O şey oraya ait değildi ve varlığı midemi bulandırıyordu.

Hepimize sırıtan o hâli dehşet vericiydi. Sage'in yüzünde asla görmeyeceğim, onu tamamen farklı biri gibi gösteren bir ifadeydi bu. Ne kadar uğraşsam da içimi saran titremeye engel olamadım. Bize karşı kullanması için eline fazladan koz vermemem gerekirdi ama karşımda duran kişi en yakın arkadaşımdı.

Tek tesellim Sawyer'ın odada olmamasıydı. Kız kardeşini bu hâlde görseydi geçireceği kalp krizi bambaşka bir seviyede olurdu.

"Her ne söylemek için geldiysen söyle ve git. Direniş pislikleriyle iyi geçinmek gibi bir niyetimiz yok; ne şimdi ne de gelecekte, gözlerinin rengi ne olursa olsun..."

Yüzündeki sırıtış bozulmadı ve hepsinde olan o gözünü kırpmadan bakma huyuyla North'a döndü. "Konaklarla herhangi bir şey tartışacak değilim, o yüzden şimdi ikileyin ve tanrıları karşıma getirin de yetişkinler konuşabilsin."

Bu her kimse, insani bir mizah anlayışı geliştirecek kadar uzun süredir uyanıktı ve bu tavırları çok geçmeden North'un damarına basacaktı.

North ona kısa bir süreliğine dik dik baktı, sonra dudaklarına cevabına eşlik eden bir sırıtış yayıldı. "Talepte bulunacak konumda değilsin. Ya derdini anlatıp gidersin ya da seni onun kafasından söküp çıkarır, sonra da peşine düşüp avlarız."

Onu aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyordum ama North'un blöf yapıp yapmadığını kestiremedim.

Sage'in gözleri, tanrı bağı olmayan insanları sanki odada bile değillermiş gibi görmezden gelerek tek tek hepimizin üzerinde gezindikten sonra Gryphon'a sabitlendi. "Peki, sen hangisisin o zaman? Böyle taze olduğunuzda hanginiz olduğunu asla anlayamıyorum."

Gücün Gryphon'ın bedeninden yükselerek dışarı taştığını hissettim; hemen ardından Sage inleyerek başını tuttu.

Onun Sage olmadığını, Sage'in şu anda olan biten hiçbir şeyi hissedemediğini ya da algılayamadığını kendime hatırlatmak zorundaydım. Bu olanlar, hafızasında sadece bir boşluk olarak yer alacaktı ama yine de bunu izlemek hiç hoş değildi. Kieran dişlerini sıkarak hoşnutsuz bir ses çıkardı, Felix yüzünü buruşturup başka tarafa baktı ve diğer ikisiyse kendi aralarında tartışmaya başladı ama hiçbiri Gryphon'ın bağını durdurmaya çalışacak kadar aptal değildi.

Ben bile bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Kâhin. Seni son gördüğümden bu yana bir çağ, belki de üç çağ geçti. Bu yaşamda seninle karşılaşmamayı umuyordum açıkçası. *Senin* yerine o dumanlı oğlanlarla uğraşmayı tercih ederdim."

North ve Nox'a "dumanlı oğlanlar" dediğini duyunca az kalsın kıkır kıkır gülecektim. Şu anda ikisinden birine bakarsam bu mücadeleyi kaybederek kahkaha krizine gireceğimi biliyordum.

Belki de Davies'le savaşmak beynimi sulandırmıştı?

Şu anda bunu düşünmemeliydim, tabii tamamen farklı bir şekilde aklımı kaçırmak istemiyorsam.

Nox öne çıkıp bağı kontrolü ele aldığında kendi felaket sarmalımdan sıyrıldım; gözleri tamamen siyaha dönmüştü, sesi aramızdaki bağ aracılığıyla her birimizin zihnine ulaşıyordu.

Bağım onu konuşturup bu rezilliğe bir son vermek üzere dümene geçmeyi kabul etti.

Bağıyla arası her zaman en iyi olan oydu. Zihin bağlantısı üzerinden Gabe'in ve North'un onayını hissedebiliyordum. Atlas'ın da bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünden emin olsam da aralarındaki düşmanlık yüzünden bunu dile getirmeyecekti.

"Hanginiz olduğunu anlamak için sesini duymama, hatta tahmin yürütmeme bile gerek yok. Siz ikiniz hep bir çift olarak gelirdiniz; Ebedî'ye bağlı olduğunuz kadar birbirinize de bağlısınız. Hepinizin aynı anda burada olması nasıl akılalmaz bir şansın eseri? Yoksa keşfedip de kimseyle paylaşmadığınız bir tür kara büyü mü var işin içinde? Döngüdeki en şanslı orospu çocukları olmak nasıl bir his peki?"

Bu sözlerin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama Nox'un bağının kesinlikle bir fikri vardı.

Başını, hepsine özgü o tavırla yana yatırdı. "Tek gereken sabır ve şaşmaz bir sadakatti. Sizler kendi aranızdaki savaşmaya o kadar uzun süre takılıp kaldınız ki, gerçekten ihtiyacınız olan şeyi aramaya yeterince zaman ayıramadınız. Ebedî benim. Ben, Bağlanan'ım için geri döndüm."

Nox'un sesini ve bağından geliyor olsa bile herkesin ortasında yapılan bu aşk ilanını duymak, sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu; ne de olsa herkesin gözü önünde benim için söylenmişti ve onun sesini taşıyordu.

Ona dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum çünkü bakarsam muhtemelen kendimi rezil edecektim.

Sage'in içindeki tanrı bağı başını geriye atarak güldü. "Bunu sanki geri kalanlarla savaşmaya can atıyormuşum gibi söylüyorsun! Başka seçeneğim olmadığını sen de biliyorsun. Hiçbirimizin yok! Onlar er ya da geç hep gelip bizi bulurlar."

Nox'un bağı başını iki yana salladı. "Ne istiyorsun? Buraya gelme zahmetine neden girdin? Çünkü tek yaptığın sırtına bir hedef tahtası çizmek oldu. Artık hepimiz bir aradayız, güvendeyiz ve her geçen dakika daha da güçleniyoruz. Öylece oturup bir sonraki hamleni bekleyeceğimizi mi sanıyorsun? Biz *ava* çıkıyoruz. En sonuncunuz da döngüye geri postalanana ve nihayet bir ömrü birlikte yaşamak için burada baş başa kalıncaya dek durmayacağız."

Kalbim göğsümde sıkıştı ve sonunda arkamı dönüp North'a baktım. O zaten beni izliyordu; göz göze geldiğimizde, bakışlarındaki o özlem yüzünden ağlamak istedim. O özlemin her zerresi ona aitti; beni bulmak, korumak ve sadece kendine ait kılmak için hayatı boyunca hissettiği çaresizliğin ta kendisiydi.

Onun böyle hissetmek için tanrı bağına ihtiyacı yoktu.

Sage'in başı bir kez daha yana yattı, bu hareket Nox'unkini yansıtıyordu ama bu defa yüzündeki ifade, bugüne dek tanık olduğum tüm tanrı bağlarından çok daha insaniydi. Dışarıda kol gezen diğerleri her kimse onlardan ölümüne korkuyordu ve sanırım bu kez gerçekten doğruyu söylüyor olabilirdi.

"Ben onların tarafında değilim. İçeri sızmalarına yardım ettiğim için buna inanmak istemediğinizi biliyorum ama onları bağımdan uzak tutmaya çalışıyordum."

Gryphon'ın kolları belime dolandı. "Yine de işe yaramadı, değil mi? Geri kalanımızı sebepsiz yere tehlikeye attın ve şimdi yardım dilenmek için sürünerek buraya geri döndün."

"İşe yaramadığını ve Bağlanan'ımı öldürdüklerini duymak seni mutlu mu ediyor? Bundan hastalıklı bir zevk mi alıyorsun?"

Konuşmaya devam ederken gözleri tekrar Nox'a kaydı. "Hayır, alakası bile yok. Sadece onsuz bile burada olmamdan nefret ediyorsunuz. Kendi sadakat biçiminizin tek doğru yol olduğunu sanıyorsunuz. Bu döngüyü kaybettim ama bir sonraki için elimden geleni yapmam gerek. Sırf bu yüzden müttefik bulma şansımı çöpe atacak değilim."

Nox'un bağı dönüp Gryphon'a baktı, sonra bakışları bana kaydı, yüzümde gezinen gözlerinde adanmışlık ve saplantı okunuyordu. "Bizim müttefike ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan, hepinizin ölmesi."

İşi bağlara bırakırsam sonsuza dek burada tıkılı kalıp kimin daha güçlü olduğunu ve birbirleri için hazırladıkları o hain planları tartışacakmışız gibi hissediyordum. Sage şu anda ne kadar ele geçirilmiş ve tanınmaz görünse de en yakın arkadaşımı ve bedeninin kullanıldığını düşünmeden edemiyordum.

Dalağımın oralarda bir yerlerde uyuklayan kendi bağıma uzandım ama o sadece esneyip gerinmekle yetindi, ardından diğer yanına dönüp uykusuna devam etti. Çorak Bölgelerde savaşmak onu öyle yormuştu ki Bağlanan grubumuza yönelik doğrudan bir tehlike olmadığı sürece bu partiye katılmakla zerre ilgilenmiyordu.

North'un olduğu yöne doğru kaçamak bir bakış daha attım ama bu işi bitirmek için bağını serbest bırakmanın dünyada isteyeceği en son şey olduğunu hatırlayarak odağımı yeniden Nox'a çevirdim.

Onun bağıyla, aslına bakılırsa bağların hiçbiriyle öyle uzun uzadıya zaman geçirmemiştim fakat onunla aramızda, Gryphon'ınkiyle henüz kuramadığım düzeyde bir rahatlık ve aşinalık vardı.

Bunun bitmesini istiyorum, diye ilettim zihin bağlantımız üzerinden. Nox bunu duysa da mesajın kendisine olmadığını bildiğinden konuşabilmemiz için ikimizi yalnız bıraktı.

Bağ bana bakmadı ama zihnimdeki varlığını ânında hissettim.

Bunu bitirmemi ister misin?

Kaşlarımı çatıp hızla cevap verdim. *Sage'in canını yakmanı istemiyorum... ama o bağın onun içinden çıkmasını ve bir daha asla oraya geri girmemesini istiyorum. Kâhin bunu gerçekten yapabilir mi?*

Seninleyken yapamayacağı hiçbir şey yok. Artık hepimiz bir arada olduğumuza göre, onun sınırsızlığından en ufak bir şüphem bile yok.

Gryphon'ın bağıyla göz göze gelene kadar başımı geriye yatırdım. Her şeyi baş aşağı görmek biraz kafa karıştırıcı olsa da ondan uzaklaşmaya çalışmamış olmamın ve şimdilik bana bu kadar yakın olmasına izin vermemin hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

Yoruldum ve tüm bunlar anlamsızmış gibi geliyor. Bu işi bitirip hep birlikte eve dönmeyi tercih ederim. Eğer o şeyi kafasından çıkarabiliyorsan bunu şimdi yap, lütfen. Benim için. Ama Sage'in canını yakma.

Sage'in ağzı bir sonraki hakaret ve iğneleme silsilesi için tekrar açıldı fakat Gryphon'ın gözleri bir kez daha parladı; tanrı bağları güçlerini çağırdıklarında büründükleri o ürkütücü, doğaüstü karanlığın aynısıydı bu. Sage ise göğsünden kopan ve kesinlikle ona ait olduğu belli olan bir iniltiyle gerisin geri yatağa yığıldı.

Gryphon'ın bağı aynı ifadesiz yüzle tepeden bana baktı. "Zihnini tanrı bağına kapattım. O, Sage'i bir daha kullanamaz, Bağlanan'ım."

İkinci Bölüm

Oli

Felix, Sage'i muayene etmek için hücreye girdi ama görünüşe göre tanrı bağı ona herhangi bir fiziksel zarar vermemişti. North, Sage'in Bağlananlarının koruması altında geceyi evde geçirmesine izin verdi. Kieran, sanki tanrı bağı her an fiziksel olarak Sage'in bedeninden düşecek ve ona savaşabileceği, çıplak elleriyle öldürebileceği somut bir şey çıkacakmış gibi tepesinde dikiliyordu. Felix de ona her an yığılıp ölecekmiş gibi bakıyordu, yani aslına bakılırsa ikisi de birbirinden beterdi.

Wick tek kelime etmiyordu.

Riley de öyle.

Hepsinin gidişini izlerken bu durum yüzünden midemde ufak bir dehşetin fokurdamaya başladığını hissettim. Sage'i birbirlerine hırlayan ve gırtlaklarını parçalamak için fırsat kollayan kurtlarla dolu bir inin ortasında bırakıyormuşum gibi hissediyordum.

Burada endişelenmemi gerektiren başka şeyler de vardı elbette.

North hâlâ tepeden tırnağa savaş alanının, bugün savaşıp kazandığımız o savaşın kiri ve kanı içindeydi ama hiç tereddüt etmeden öne eğilip kollarımı beline doladım, bir anlığına onun gücünü içime çektim.

Tükenmiştim.

Uzun zamandır hissetmediğim türden bir tükenmişlikti bu. Toparlanabilmek için üç gün boyunca sızıp kalabileceğim türden. Aylardır, bağımla savaşmayı bırakıp Yeteneğimi kullanarak Bağlanan grubuma ve topluluğumuza yardım etmek için yapabileceklerimi kabullendiğimden beri böyle hissetmemiştim. Çatışmaların beni yıprattığını, ruhları çekip Bağlananlarıma aktarırken bedenimin bir güç kanalına dönüştüğünü biliyordum ama bunun beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum.

Normalde daha güçlü hissederdim.

"Bu tanrı bağının acısı. Bağ, kontrolü ele almadan önce konağı zayıflattı," dedi Gryphon'ın bağı. North'un bana yaslanan bedeninin kasıldığını hissettim.

Nox, gözleri siyaha dönmüş bir hâlde Gryphon'a biraz daha yaklaştı ancak yüzündeki ifade kontrolün onda olduğunu, şu anda Yeteneğini sadece odadaki gerilim yüzünden çağırdığını açıkça belli ediyordu. Atlas ile Gabe, gözlerinde içlerindeki tanrılara dair en ufak bir iz olmadan, berrak ve endişeli bakışlarla North ve benim yanımızdan ayrılmıyorlardı.

Muhtemelen şu anda bu odada fazladan hiçbir gücü kaldıracak durumda değildik.

"Bana *konak* diye hitap etmek şu an için pek de iyi bir fikir değil, dostum," diye sessizce mırıldandım ama beni gayet iyi duydu.

"Sen konaksın. Diğer konakların hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen busun."

"Gryphon en yakın arkadaşım olabilir ama onunla böyle konuşmaya devam edersen ikinizi de hiç düşünmeden öldürürüm. Şu anda onun için bir tehditsin ve Gryphon'ın da bana

katılacağını biliyorum," dedi Nox, dumanlar tekinsizce kolundan yukarı tırmanırken.

Hiçbirinin bu şekilde konuşması hoşuma gitmiyordu.

Bağlarda görmeye artık alıştığımız o şaşmaz, gözünü kırpmayan ve duygusuz bakışlarla odada göz gezdirdi. Nox onu temkinli bir şekilde yakından izliyor, olur da Gryphon'ın bağı içimdeki bağa ulaşmak için bana zarar vermeye kalkarsa diye tetikte bekliyordu.

Ama benim asıl endişem bununla ilgili değildi.

Endişeliydim çünkü Sığınak'a döndüğümüz anda içimizdeki tanrıların her biri bizleri serbest bırakıp zihinlerimizin geri planına sığınmışlardı. Ancak Gryphon'ınki kontrolde kalmıştı. Bunun sebebi Gryphon'ın, bağının içine doğduğu bu yeni dünyayı deneyimlemesine izin vermesi kadar basit bir şey olabilirdi ya da belki savaşmak, tıpkı beni zayıflattığı gibi onu da zayıflatmıştı. Belki de henüz bağını zihninin derinliklerine geri itecek kadar güçlü değildi. Her iki durumda da gerçekten riske girmemeliydik, hele ki şimdi dışarıda onlardan daha fazlası olduğunu biliyorken.

North'a son kez sıkıca sarıldıktan sonra kollarımı belinden indirip yanına geçtim ve Gryphon'ın bağını bir kez daha baştan aşağı süzdüm. Atlas ve Gabe tek kelime etmeden beni izliyorlardı ama Nox, diğer yanımı korumak için bir adım daha yaklaştı. Nox'un kâbus yaratıkları ayaklarımızın etrafında kümeleniyordu; odadaki tehlike nedeniyle, özellikle de bu tehlike Bağlanan grubumuzdan birinin yüzünü taşıdığı için huzursuzca kıvranıp şekil değiştiriyorlardı.

Procel, karanlık bulutun içinden çıkıp ayaklarımın üzerine oturdu; hiç kırpmadığı o dipsiz gözlerini Gryphon'ın bağına dikmişti. Azrail, Çorak Bölge'deki çatışmalar başladığından beri yanımdan hiç ayrılmamıştı ama kardeşinin de beni koruma işine katılabilmesi için biraz yana kaydı.

Sanki ikisi de kan dökmek için bahane arıyorlardı.

Onu kışkırtma, diye ilettim zihin bağlantımız üzerinden Nox'a, Gryphon hariç diğer hepsine de iletmeden önce bir saniye tereddüt ettim. *Bence kötü bir niyeti yok. Gabe'in ejderhasının oynamak için dışarı çıkmasıyla aynı şey olduğunu düşünüyorum. O sadece... kendini tanıtıyor.*

Gryphon'ın dipsiz gözleri önce Gabe'e sonra tekrar bana kayarak onu bu konuşmadan uzak tutmaya çalışmamın hiçbir önemi olmadığını, bu hâliyle de zihnimin onun için açık bir kitap olduğunu kesin olarak kanıtlıyordu.

Diğerleri de bunu görmüştü ama Atlas, bana cevap verirken bunu zihin bağlantısı üzerinden yaptı; sanırım gizlilikten ziyade alışkanlıktan ötürü.

Sana bir kez daha konak derse, diye başladı bu saçmalıktan bıkmış bir hâlde ama North başından savarcasına elini salladı.

Ben daha çok Gryphon'ı geri vermeyeceğinden endişeleniyorum. Kontrolü elinde tutup kendi konağından kurtulmayı planlamasından korkuyorum. Oli'ye en az diğerleri kadar sadık olduğunu söyledi zaten. Bence tanrı bağları, en çok içlerinde yaşadıkları kişilere karşı tehlike teşkil ediyorlar.

Kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. İstemeden de olsa bir adım öne çıktım, odadaki herkes kendine göre buna itiraz etti ama Nox'un eli bileğime kenetlenerek beni daha fazla ilerlemekten alıkoydu. Yine de kendime engel olamıyordum. Tıpkı Nox'un North için kendini feda etmesine izin veremeyeceğim gibi Gryphon'ın bağının ondan kurtulmasını da öylece durup izleyemezdim.

"Bağım bana onun için mükemmel bir konak olduğumu ve bana zarar vermeyeceğini söyledi. Gryphon'a herhangi bir şey yaparsan son nefesime kadar seni reddederim. Canımı ne kadar yakarsa yaksın seni kabul etmem. Ya ikiniz birden benim olursunuz ya da hiçbiriniz olmazsınız... Bunu anlıyor musun? Yüzüme bak ve sana gerçeği söylediğimi gör, Kâhin."

Başı hafifçe yana yatmasına rağmen doğruyu söylediğimin gayet farkındaydı. Bağlanan'ıma, en az onun bana olduğu kadar sadık olduğumu biliyordu.

Yeniden konuşmadan önce bir süre bana dik dik baktı; konuşmaya başladığındaysa monoton sesi tüylerimi ürpertti. "Bu sefer ile geçen sefer arasındaki fark bu. Bu kez bundan sağ çıkacağız. Hepimiz. Konağı öldürmeyeceğim. Seni sonsuza dek yanımda tutmak için onu kullanacağım."

Gryphon'ın bağını malikâneye geri götürmek, Kieran'ı nakil yapması için buraya çağırmak kadar kolay olmalıydı ama evren nedense benden nefret ettiği için işler öyle yürümüyordu.

Sage'i sağ salim evlerine bıraktıktan sonra diğer Çorak Bölgelerden birinde bir durum ortaya çıkmış ve Kieran, Taktik Ekibi ajanlarını tahliye etmek üzere oraya çağrılmıştı. North onu buraya geri çağırmayı ne kadar istese de gerçekten acil bir durum olmadığı sürece topluluktaki diğer üyelerden hiçbirini asla riske atmazdı. Dolayısıyla farklı bir taktik geliştirmek zorundaydık.

Kimse o dipsiz gözlerini ve son derece ifadesiz yüzünü görmeden Gryphon'ı binadan gizlice çıkarmak pek de kolay olmayacaktı.

Buralarda zaten paniğe yol açabilecek yeterince şey vardı.

Bunun yerine, bize biraz bandaj getirmesi için Sawyer'ı çağırdık ve o bandajları geniş bir saç bandı gibi Gryphon'ın alnına sardık. Gözlerini tam olarak kapatmasa da mürekkepsi bir siyahlık gördüğünü sanan birini yanlış gördüğüne ikna edecek kadar perdeliyordu. Tamam, bunun gerçekten işe yaraması için North'un cazibesinin her zerresine ve belki biraz da Nox'un yıldırma taktiklerine ihtiyacımız olabilirdi ama Gryphon'ı eve götürmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdık.

Sonuçta ters gidebilecek ne vardı ki?

"Bir sürü şey var, Bağlanan'ım. Kaderi kışkırtma," diye mırıldandı North, bunu onun duyabileceği bir mesafede dile getirecek kadar aptal olduğum için.

Bir gözüm Gryphon'ın bağındayken diğer gözüm Gryphon'ı ondan söküp almak için her an delice bir hamle yapacakmış gibi dik dik bağa bakan Atlas'taydı. Atlas'ın bu tavrının Bağlanan grubunun geri kalanıyla nihayet kurmaya başladığı dostluklarla zerre ilgisi olmadığını ve tek derdinin benim zarar görme ihtimalim olduğunu bilmeseydim aslında epey tatlı bir an olabilirdi.

Tamam, bu yine de biraz tatlıydı.

North da Atlas'a dikkatle bakarken ona cevap verdim. "Biri soru sormaya kalkarsa senin buna uygun bir kılıf uydurabileceğini ikimiz de biliyoruz. Senin olayın bu zaten, değil mi?"

Çoğunlukla sırf ondan ya da Nox'tan bir gülümseme koparmak için onunla uğraşıyordum ve küçük Draven kardeşin dudaklarına yerleşen o çarpık sırıtış, kalbimin göğsümde teklemesine yetti. Onun o çarpık ve karanlık espri anlayışına ortak olmak kesinlikle yeni favorimdi. Daha biz Gryphon'ın kendisiyle konuşma fırsatı bile bulamadan Atlas'ın general babasının olan biteni öğrenme ihtimalini düşündükçe midemin sinirden düğüm düğüm olmasını unutturan, harika bir dikkat dağıtıcıydı bu.

O durum, "benden uzak olsun" listesinin epey üst sıralarındaydı.

Tanrı bağını bize ayak uydurmaya ikna ettik ama sadece başından sonuna kadar onun yanında kalmam şartıyla. Şükürler olsun ki Gabe kararıma güvenmekte bir sakınca görmedi, zira Atlas ve North bu fikirden kesinlikle nefret etmişti. Nox, ikimizin arasında bir tampon bölge olarak kalmayı kabul etti, bu fikirden ölesiye tiksindiği için homurdanıp dursa bile Atlas da isteksizce bize katıldı. İşler sarpa sardığı an önüme atlamak üzere tetikte bekliyordu.

North, tam da benim ona takıldığım şeyi yapıp sanki hayatı buna bağlıymışçasına kalkan görevi görürken ben de Gryphon'ı binadan çıkarıp ATV'lerden birine sokmak için elimden geleni yapıyordum.

Toplulukta vebalı gibi görülmenin gerçekten de avantajları vardı. Gözlerindeki bandajı görünce dehşete düşen Gryphon'ın kendi Taktik Ekibi ajanları dâhil kimse yanımıza yaklaşmaya yeltenmedi.

Gryphon'ı ATV'ye bindirip eve dönmek, gergin geçen bir on beş dakika kadar sürdü ama bunu kimsenin ruhu duymadan başardık.

Ya da Atlas, tanrı bağını öldürmeden.

Evimize yeniden adım attığımda ruhuma derin bir rahatlama hissi çöktü. Üzerine çok fazla düşünmek istemiyordum ama savaştığımız sırada, buraya belki de bir daha asla dönemeyeceğimizin aklımdan geçtiği bir an olmuştu. Direniş'in üzerimize gelmeye devam ettiği, etrafımızda giderek daha fazla cesedin yığıldığı ve hayatlarımız ve topluluğumuz için sonsuza dek savaşmak zorunda kalacağımızın kaçınılmaz hissettirdiği bir an. Bir daha asla bu ön girişte ayakkabılarımı çıkarıp onları Bağlananlarımın ayakkabılarının yanma özenle dizemeyeceğimi ve Gabe yavaş yavaş boya işini bitirirken etrafımızdaki duvarların taze boya kokusunu içime çekemeyeceğimi düşündüğüm o an.

Yine de bunu hiçbirine itiraf etmek istemiyordum.

Sorun şu ki, ne düşündüğümü bilmeleri için Bağlanan grubumun zihnimi Gryphon'ın tanrı bağı gibi okumasına gerek yoktu.

Gabe bir kolunu omuzlarıma dolayarak bedenimi kendine doğru çekti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Evde olduğum için ben de en az senin kadar mutluyum," diye mırıldandı usulca, hafifçe boğazımı temizleyerek başımla onayladım.

Rahatlama.

Şu anda hissettiğim tek şey buydu.

Senatör Oldham'ın o dipsiz gözlerinin ve Gryphon'ın tanrı bağının uyanmasının yarattığı şok, beni Çorak Bölge'de aslında ne yaptığımızdan, kaç kişinin ruhunu söküp alarak güçlerini Bağlananlarıma aktardığım gerçeğinden biraz uzaklaştırmıştı. Ancak şimdi iş bittiğine göre Yeteneğimin yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Gücün çoğunu dağıttığım için fiziksel olarak tükenmiştim. Ancak zihinsel olarak, kendimden iğrenme çukuruna yuvarlanmamak adına orada yaptığım her şeyi zihnimin derinliklerine kilitlemem gerekiyordu.

Zihnimin fazlasıyla aşındırdığı bir yoldu bu ve benim için yürümesi çok kolaydı.

Kendi içimde kaybolup gitmeden önce her biriyle ufak da olsa bir temas kurmak isteyerek Gabe'e bir saniye daha sıkıca sarıldım, ardından hızlı bir kucaklaşma için Atlas'ın kollarına sığındım. Neyse ki tek kelime etmeme gerek bile olmadan hepsi beni anlıyor gibiydi.

Mutfağa adım attığımda, ufak tefek dağınıklık yığınlarını tam da bıraktığımız yerlerde buldum; sanki biz Alaska'da kamp kurup canımız için savaşırken buradaki hayat öylece durdurulmuştu. North ne kadar temizlik hastası olursa olsun, Draven Malikânesi'ndeki ve buradaki Sığınak'ta kendi yatak odasıyla gardıroplarını kusursuz bir düzende tutsa da *hayatın* biriktirdiği o ufak tefek yığınların önüne geçilemiyordu. Bunlar, bu evde altı kişinin yaşadığının ve hepsinin kendine has bir temizlik ve dağınıklık anlayışı olduğunun kanıtıydı.

Hepimizin birlikte kurduğu bu yuvaya bakarken dudaklarımdan dökülen o küçük, mutlu tınıyla bir kez daha iç çekmekten kendimi alamadım. North dikkatlice önüme geçti, iki eliyle yüzümü çerçeveleyip beni nazik ama kararlı bir biçimde öptü ve geri çekilirken alınlarımızı birbirine yasladı.

"Git duşunu al, Bağlanan'ım, güzelce bir temizlen. Derin bir nefes al, kendini yeniden insan gibi hisset. Sonra bu meseleyle ilgileneceğiz," diye sessizce mırıldandı.

Bu mesele ile tam olarak neyi kastettiğini söylemediği hâlde ikimiz de başımızı çevirip Gryphon'ın bağına baktık. Masanın yanında durmuş, her hareketimizi izlerken o soğuk ve her şeyi ölçüp biçen gözleriyle dosdoğru bize bakıyordu.

Bağlananlarıma her zaman hissettiğim çekimin aynısını ona da hissediyordum ama bu kez zihnim, onun Bağlanan'ımın ölümünü planlıyor olabileceği gerçeğinden bir türlü kopamıyordu.

Tanrı bağını seviyordum. Bağım da onu seviyordu.

Ama Gryphon'ı daha çok seviyordum.

North, geri çekilmeden önce beni bir kez daha öptü. "Duşa gir. Hâlâ bir hamle yapmadıysa eminim hepimiz temizlenene kadar bekleyecektir."

Yatak odama doğru iki adım atmıştım ki Gryphon'ın tanrı bağı da bana doğru bir adım attı; sanki bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip vardı da benden hiçbir zaman bir adımdan fazla uzak kalamıyordu. Onu durduran tek şey Nox'un ikimizin arasına dikilmesi oldu; kâbus yaratıkları, yaratıcılarının sert görünümüyle pek de uyuşmayan bir rahatlık gösterisiyle hâlâ ayaklarının dibinde neşeyle oynuyorlardı.

"O gidip temizlenecek ve sen de burada bekleyeceksin," dedi kesin bir dille. Tanrı bağının gözleri beni bırakıp ona dikildiğinde, North beni harekete geçirmek için elini usulca savurup gitmemi işaret etti. Her ikisi de tanrı bağıyla yüzleşmeye ve bana yalnız kalacağım biraz zaman kazandırmaya hazırlanırken North, kardeşinin yanına geçti. İkisini de şu anda her zamankinden daha çok seviyordum.

İkisinin de bu durumu benim için halledeceğine güvenerek tek kelime etmeden oradan sıvıştım. Bağlanan'ımın yüzünü o denli ifadesiz bir şekilde taşıyan tanrı bağına son bir kez om-

zumun üzerinden baktım ve onu gördüğümde mideme giren krampla kusmamak için kendimi zor tuttum.

Kimse beni takip etmeye yeltenmedi.

North'un o kendine has tarzıyla gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu mu anladığını, yoksa dışarıda destek kuvvet olarak diğerlerine mi ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum ama banyoya girip üzerimdeki pis Taktik Müdahale Ekibi üniformasını sıyırıp attığımda rahatlamıştım.

Sıcak suyun gelmesini beklerken bir anlığına aynada kendimi süzdüm; savaşın vahşetinden sonra ne kadar berbat bir hâlde olduğumla yüzleştim. North'un üzerime titremesi, özellikle de Davies ile aramda yükselip onu benden uzak tutan o siperden sonra, normalin dışında bir şey değildi ama şimdi kendime baktığımda, onun kendini bu kadar tutabilmiş olmasına şaşırıyordum.

Savaşın pisliğinin altında saçlarım o kadar beyazdı ki neredeyse şeffaflaşmıştı, kalan o azıcık renk de tamamen akıp gitmişti. Bundan daha açık bir renk alabileceğinden şüpheliydim, gerçi Yeteneğimi son kullandığımda da böyle düşünmüştüm sanırım. Yine de bir şekilde daha da açılmanın yolunu bulmuştu. Gözlerim kafatasımın içine çökmüş gibi görünüyordu. Cildim kuru, soluk ve morarmıştı, hissettiğim tükenmişliğin her bir zerresi tenimdeki çizgilere ve morluklara kazınmıştı.

Bakışlarımı yavaşça aşağı kaydırdım ve Davies'in saldırısından kalan morlukların yanı sıra kollarıma ve bacaklarıma yayılmış bir dizi çizik ve ufak iz gördüm. Benim verdiğim güç takviyesi sayesinde Bağlananlarım kusursuz görünüyor olabilirdi ama Felix'i ziyaret etmenin yakın gelecekteki planlarım arasında olduğunu şimdiden biliyordum. Aldığım o ufak tefek hasarları gördüklerinde, yavaş ve *normal* yollarla iyileşmeme hiçbirinin tahammül etmesine imkân yoktu.

Asıl hasar zihnimdeydi ama sanırım bunu da hepsi anlayacaktı.

Boşluğa bakarken ellerimi kollarımda gezdirdim, suyun şu anda muhtemelen kaynar bir sıcaklığa ulaştığını tamamen unutmuştum ve Yeteneğimi kullanmanın ardında bıraktığı o enkazı gördüğümde kemiklerime kadar bir ürperti yayıldı. Bu beklemediğim bir şey değildi ama yine de beni rahatsız ediyordu. Bugün kaç kişiyi öldürdüğümü inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu.

Her şey âdeta bedenime kazınmıştı.

Sonunda kendimi sıcak suyun altına attım ve suyun başımdan aşağı dökülmesine, içime işleyerek kendime karşı hissettiğim o tiksintinin bir kısmını yıkayıp götürmesine izin verdim. Saçlarımı temizlemek için hınçla çitilemek zorunda kaldım; kan ve kiri arındırmak tam bir kâbustu. Üzerimden akan su nihayet berraklaşmaya başladığında kapının açıldığını duydum.

Tanrı bağının beni aramaya geldiğini bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

Ağzımı ona bir şey... tam olarak ne olduğunu bile bilmediğim bir şey söylemek için açmıştım ki North'un sesi, zihin bağlantımız üzerinden bana ulaştı.

Tanrılar bize bilmemiz gerekenleri anlatmayı kabul ettiler. Hepsi birden.

Gryphon'ın bağı yanı başıma oturmadığı sürece konuşmayı reddettiğinden, kendimi onunla Atlas'ın arasına sıkışmış hâlde buldum. Atlas bir kolunu omuzlarıma dolamış, beni iyice kendine yaslamıştı. Bağın bana bir şey yapmasından hâlâ korkmuyordum ama bu durumun, başka herhangi bir şeyden ziyade Atlas'ın beni koruma güdüsünü tatmin etmekle ilgili olduğunu zaten biliyordum.

North hepimizin karşısında oturuyordu ve önünde Nox'un araştırma notlarıyla, tarih boyunca tanrı bağları hakkında şu

âna kadar elde ettiğimiz tüm bilgilerle dolu bir dosya vardı. Nox ise Gryphon'ın diğer tarafında oturmuş, sert bir ifade ve dikkatli gözlerle en yakın arkadaşının suretine bürünmüş olan tanrı bağını süzüyordu. Gölge yaratıkları hâlâ dışarıdaydı, ayaklarımızın dibinde, yerde dolanıp etrafı kokluyorlardı; bana veya Nox'a bir şey olursa asıl dönüşecekleri o vahşi hâllerini gizleyerek uysal ve oyuncu varlıklarmış gibi davranıyorlardı.

Kusursuz küçük köpek yavruları.

Gabe, Atlas'ın diğer tarafında oturmuş, elindeki ufak antiasit bardağını ağır ağır yudumluyordu. Karışımı midesine indirirken yüzü hâlâ biraz yeşil görünüyordu. Ona sorgulayan gözlerle bakınca yüzünü buruşturdu.

"Ejderha çok fazla Direnişçi yedi ve *görünüşe göre* bu mideme pek iyi gelmedi." Atlas, onunla alay ederek güldü ve dirseğimi nafile bir çabayla midesine geçirdiğimde neredeyse hiç tepki vermedi. Güya pişmanmış gibi eğilip saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Sahtekâr.

North'un gözleri Bağlanan grubunun her bir üyesi üzerinde gezindikten sonra bende durdu; konuşmaya başlamadan önce bir anlığına saçımın rengine ve gözümün etrafındaki morluğa takılıp kaldı. "Felix'i aradım, yaralanan Taktik Ekibi ajanlarının durumu stabilleşir stabilleşmez bizi görmeye gelecek. İkinci Çorak Bölge temizliğinden gelen yoğunluk yüzünden biraz gecikti."

Omuz silkip Atlas'ın kolunun etrafımı saran o sıcak ağırlığında huzur bularak ona biraz daha sokuldum. "Bunu dert etmiyorum. Acımıyor bile, hem bence hepimizin ilgilenmesi gereken daha büyük sorunlar var."

North'un yüzü biraz daha asıldı ama bana ufak bir baş hareketiyle onay verdi. Onun Bağlanan grubumuzun sorun çözücüsü, her şeyi olabildiğince kusursuz hâle getirmek zorunda hisseden kişi olduğunu biliyordum. Yani bu tavrının tek sebebi, ânında çözemediği bir sorunun varlığıydı. Üstelik sorunu

yaşayan kişi kendi biricik Bağlanan'ı olunca bu tatsızlık onun için ikiye katlanıyordu.

Bazen bu adamı ve onun sevgisini hak etmediğimi düşünüyordum.

Yeteneğimi bu şekilde kullandıktan sonra zaman zaman ortaya çıkan o kendinden iğrenme duygusundan silkinip kurtulmaya çalıştım ama pençelerini derimin altına sımsıkı geçirmişlerdi.

Yanı başımdaki tanrı bağı başını tekrar yana eğdi. Bunu her yaptığında tuhaf bir şekilde kediye benziyordu ama elini yüzüme doğru uzattığında masadaki herkes aynı anda tepki verdi.

"Hayır."

"Ona dokunma."

"Eğer şu an ona herhangi bir şey yapmaya kalkarsan—"

Hepsini duyuyordum fakat bağım yine de bedenimi hareket ettirdi ve avucu morarmış yanağıma yerleşene dek yüzümü ona doğru eğdi. Yeteneği içime akarak o zonklayan acıyı söküp aldı. Artık fazlasıyla aşina olduğum bu uyuşturma hamlesiyle her şeyin o kadarla sınırlı kalacağını sanmıştım. Sonra masanın karşısında oturan North'un gözleri iri iri açıldı.

"Ne zamandan beri iyileştirme yeteneğin var?" dedi. "Yoksa bu, tanrı bağının uyanmasıyla ortaya çıkan bir şey mi?"

Tanrı bağının başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadığını hissettim; bu ikimiz arasındaki ilk gerçek şefkat belirtisiydi ve o dokunuşa daha da sokulmak için kendi bağımın devreye girmesine hiç gerek yoktu.

Gryphon'ı öldüreceğini sanmıyordum.

Bunu söylemek saflık olabilirdi ama North'un bağı dâhil, aralarında ne kadar tartışma geçmiş olursa olsun, hiçbirinin bu sefer içinde uyandıkları konaklardan şikâyetçi olduğunu sanmıyordum.

Ben daha ortalarda bile yokken onu kolayca öldürebilirdi.

"Zihinde manipüle edemeyeceğim hiçbir şey yoktur."

Atlas'ın beni saran kolu kasıldı ve "Onun zihninden çık," diye tersledi.

Tanrı bağı, karşısındaki "konağın" endişelerine tamamen kayıtsız kalarak sadece dik dik ona baktı. "Onu iyileştirmek, zihnini farkında bile olmadan bunu yapmaya ikna etmek kadar basitti. Hiçbir zaman tehlikede olmadı."

Ama işler o kadar basit değildi.

Hiçbir zaman öyle olmazdı.

Nox bir an daha ona baktı, onu incelerken gözleri kısılmıştı. Geri kalanımızın gözden kaçırdığı ama onun gördüğü şeyin tam olarak ne olduğunu sorarcasına tek kaşımı kaldırdım fakat başını iki yana sallamakla yetindi.

Her neyse diğerleriyle paylaşmak istemiyordu.

North, tanrı bağının dikkatini bir kez daha çekmek için boğazını temizledi ve ardından eliyle ona bir işaret yaptı. "Hepimiz buradayız. Söyleyeceklerini dinlemeye de endişelerimiz ne olursa olsun Bağlanan'ının yanına oturmana izin vermeye de razıyız... Şimdilik."

Tanrı bağı elini yüzümden çekti ama sadece uyluğumu kavramak için; parmakları kasılarak bacağımı hafifçe sıktı. Bunun bir gövde gösterisi mi yoksa baştan çıkarmanın başlangıcı mı olduğundan emin değildim fakat bağım ona ayak uydurmaya dünden hevesliydi.

Onu hemen dizginlemem gerekiyordu.

North onun her hareketini izliyordu ama kimse bana dokunmasını engellemeye yeltenmedi. Kendimi kontrol edebildiğimden emin olduğum an elimi onun elinin üzerine koydum. Kendi bağım, şu anda işleri daha ileri götürmesine izin vermeyecek olsam da, bu temastan dolayı göğsümde memnuniyetle mırıldandı. Şu anki gidişattan dolayı tarifsiz bir mutluluk içindeydi ve ben de bunu iyiye işaret saydım.

"Başlangıçtan beri buradayız. Bilinçli yaşam bu dünyaya ayak bastığından beri Üstün Yeteneklilerin arasında yaşayan başkaları da oldu."

Nox'a kaçamak bir bakış attım. Bu, onun araştırmalarından çıkan sonuçlarla örtüşüyordu ama tanrı bağının söylediklerine hiçbir tepki vermiyordu. Sadece her zaman yaptığı gibi ipucu avına çıkmış, her bir kelimeyi âdeta zihnine kazıyarak berrak gözlerle onu izliyordu.

"İlk uyandığımda, Bağlanan'ımla tanışma şansım olmadı. Bir şeylerin eksik olduğunu ve varlığımın, sürdüğüm o ıssız hayattan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Sonra ikinci seferinde... sen vardın."

Dönüp bana baktı ve yüzünde ilk defa böyle bir ifade gördüm.

Açlık.

Midemde kelebeklerin isyan başlatmasına neden olan türden, izleyenlerin canı cehenneme diyerek ona izin verdiğim takdirde bu adamın beni en tatmin edici ve haz verici şekillerde tüketip bitireceğini haykıran bir açlık. Yanaklarım kızardı ve tanrı bağının o yakıcı bakışları altında boğazımı temizledim.

"Her uyandığımda, etrafta giderek daha fazla Bağlanan oluyordu; ta ki zamanın tekerrür ettiğini, altımızın birlikte yürümesi gerektiğini anlayana kadar. Ancak zaman çizelgeleri asla tam olarak uyuşmadı. En yaklaştığımız zaman, aynı anda dördümüzün bir arada olduğuydu, son ikisi bizi on yılla kaçırmıştı. Ejder'in döngüsünü tamamlayıp uyanması herkesten daha uzun sürüyor. Bu hep böyle olmuştur."

Ejder, Kâhin... Kendilerine taktıkları isimler vardı ama bunların bizim şu an birbirimiz için kullandıklarımızla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Bir anlığına dönüp Gabe'e baktım ama o, antiasidinin sonunu midesine indirirken yüzünü buruşturmakla yetindi, rengi hâlâ hafiften yeşildi.

"Ne istiyorsunuz? Yani bizden," diye sordum, kelimeler ben daha üzerlerine doğru dürüst düşünemeden ağzımdan dökülüvermişti.

Boğazımı tekrar temizleyip daha net olmaya çalıştım. "Sürekli geri dönmenizin sebebi ne? Yoksa içinde bulunduğunuz bu *yeniden doğuş döngüsü* üzerinde hiçbir kontrolünüz yok mu?"

Sandalyesinde öne doğru eğildi, bana yavaşça cevap verirken uyluğumu biraz daha sıktı. "Biz Ebedî için dönüyoruz. Dönüyoruz çünkü o bize sesleniyor. Bağlanan'ım için yalnız bir varoluş düşüncesi akılalmazdır. Ebedî geri döndüğü sürece biz de döneceğiz."

Ebedî.

Bir anlığına North'la göz göze geldim ve gözlerinde parlayan merakı izledikten sonra kendi gözlerimi kapatıp bağımla iletişime geçtim.

Adın bu mu? Ebedî?

Bir tanrının neden isme ihtiyacı olur ki? Ama evet, bana böyle seslendiler.

Böyle bilmecelerle konuşmasından her zaman nefret etmiştim ama hiç değilse bana cevap veriyor olması içime umut serpiyordu. *Madem her biriyle yüzlerce hayat yaşadınız, neden sürekli geri dönüyorsunuz? Neden buraya gelmeye devam ediyorsunuz?*

Tenimde bana ait olmayan o rahatsız edici kaşıntıyı hissedebiliyordum ve bağdan tam anlamıyla bir öfke nöbeti bekliyordum. Bunun yerine, ben daha karşı koyma fırsatı bulamadan zihnime dolup bedenimin kontrolünü ele geçirdi.

Her yerde duman vardı.

Etrafımızdaki alan yanıyor, alevlerden oluşan bir duvar, o köklü ağacı sanki sıradan bir çalıdan ibaretmiş gibi yutuyordu.

Ayaklarımızın altındaki toprak külden simsiyah olmuştu. Ayağımdaki gelişigüzel yapılmış deri ayakkabılardan bile yerin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum; sanki bizzat güneşin kendisi tarafından kavrulmuş gibiydi.

Varlığımın her bir zerresi tükenmiş durumdaydı.

Alınacak ruh kalmamıştı, bizimkilerden başka. Kuzgun, bedenimin aldığı hasarı onarmam için kendi yaşam gücünü içime çekmem konusunda beni ne kadar zorlarsa zorlasın bunu yapmayacaktım. Diğerlerini incitemeyeceğim gibi onu da incitemezdim.

Bizimle diğer tanrı bağları arasındaki savaşın yıkımı çok ağırdı. Etrafımızda çeşitli parçalanma ve çürüme evrelerinde ceset yığınları vardı, yüzlercesiyse Üstün Yeteneklilerin en başından beri var olduklarına dair pek bir iz bırakmadan, kâbus yaratıkları tarafından yutulup gitmişti.

Yine de bu yeterli değildi.

Enerjim tükeniyordu ve her zaman olduğu gibi, ölümde bir kez daha birbirimizden ayrılacaktık. Aşağı, konağıma baktım ve şimdiden ağır bir yara aldığımı gördüm. Ne Kuzgun ne de Nirengi beni, benim onları iyileştirebildiğim gibi iyileştirebiliyordu. Bağlananlarım arasında bu yeteneğe sahip tek kişi bu sefer bizimle değildi. Yakınlarda tahammül edebileceğim bir Şifacı olsaydı bile karnımın bu paramparça hâlini toparlayacak kadar güçlü olacağından şüpheliydim.

Beni baştan aşağı süzerken Kuzgun'un gözlerinin etrafındaki o gerginliği görebiliyordum. Beni iyileştirme, yaralarımı yok etme konusundaki o dizginlenemez ihtiyacını görebiliyordum ama ben bu hayatımızın çoktan sona erdiğini kabullenmeye başlamıştım bile. Mutlu sonu olmayan... hatta ufukta herhangi bir sonu bile görünmeyen bir kitabın başka bölümüydü sadece.

Bu şekilde lanetlenmek için, defalarca uyanıp birbirimizi bulmak ama asla gerçekten mutluluğa ulaşamamak için geçmiş bir yaşamda ne yaptığımızı bilmiyordum. Ayaklarımızın altındaki karıncalardan farksız olması gerekenler tarafından avlanmak

için ne yaptığımızı da... Keşke hepimiz birlikte uyanabilseydik. Keşke Bağlarımızı tamamlayıp hep birlikte huzur bulabilseydik.

Oysa bunun yerine, bin yıldır yıkım, ölüm, çürüme, keder ve yalnızlıktan ibaret bir lanete mahkûmduk.

Bu anı, bağıma acı veriyordu.

Zihnimde bu anıya dokunmaktan çekiniyor, iltihaplı ve sızlayan bir yarayla uğraşır gibi onunla uğraşıyordu. Birbirimizden ayrı düştüğümüz ve birbirimiz olmadan zayıfladığımız için düşmanlarımızın elinden çektikleri yüzlerce diğer ölümden sadece biriydi bu.

Eksiksiz bir Bağlanan grubu olmadan.

Nirengi bize döndü, orman sınırından gelen karanlık ona yaklaşırken dumanların içinde elleri ve yüzü kanla kaplıydı. Büründüğü yüz farklıydı ama içindeki ruh hâlâ gerçek, hâlâ kusursuz ve hangi konağa bürünürse bürünsün hâlâ benimdi. Bu sadece bir anıdan ibaret olsa bile içten içe ondan irkilip geri çekildim çünkü bağımın diğer tanrı bağlarına olduğu kadar ben de kendi Bağlananlarıma sadıktım. Sanırım bu yüzden bu kadar uyumlu çalışıyorduk.

Bağım bana hak verdi.

Anının içinde bile ruhumun sahip olduğu gücün, bağımın bugüne dek hissettiği en yüksek seviyede olduğunu hissedebiliyordum. Gücümün her zaman bağımdan geldiğine inanırdım ama burada, bu konağın içindeyken bunun doğru olmadığını görebiliyordum. Bu konak farklıydı. Daha zayıftı, kaldırabileceği yükün sınırları benimkilerden çok daha düşüktü. Birbirlerine hiç uygun olmadıklarını açıkça görebiliyordum.

Bağım olmadan bile sahip olduğum Yetenek, diğer Üstün Yeteneklilerin hayal dahi edemeyeceği kadar fazlaydı. "Buradan birlikte sağ çıkmamız imkânsız. Yaşamak için ruhlarımızı alman gerekiyorsa yap. Başka bir döngüde sana tekrar döneceğiz," dedi Kuzgun ama ben başımı iki yana salladım.

"Birlikte olmadıkça burada olmanın hiçbir anlamı yok. Siz yoksanız ben de yokum." Çömeldi, bacaklarına dolanan dumanlar efendilerine itaat ederken bana bakıp başını iki yana salladı. "Tekrar ölümünü izleyemem, Ebedî. Bana bunu baştan bir daha izletme." Bu döngü bizi yavaş yavaş tüketmeye başlıyordu.

Kuzgun'un bu yeniden doğuştaki hâli, acısı konusunda daha önceki tüm bedenlerinden çok daha açık konuşuyordu çünkü konak yeni olsa da içindeki ruh yorgundu. Ruh bu noktaya gelene dek uzun bir yolculuktan geçmişti ve bunun bedeli artık ağırlaşmaya başlamıştı.

"Kurtulabiliriz," dedi Nirengi, arkamızda, ateşin tam karşısında kalan dağa bakıyordu. Işık hüzmeleri parlamak için savaş verirken güneş, kapkara gökyüzüne turuncu bir parıltı bırakarak yavaş yavaş batmaya başlamıştı. "Şimdi yola çıkarsak kurtulabiliriz."

Kâhin bu döngüde uyanmamıştı; dünyadaki bir sonraki yaşamına hâlâ on yıllar vardı ama Nirengi'nin yalan söylediğini anlamak için Kâhin'e ihtiyacım yoktu. Ona, birlikte öleceğimiz an gelmeden önce kardeşinin dikkatini dağıtacak bir şey, gecenin acısını atlatmasını sağlayacak küçük bir umut kırıntısı vermeye çalışıyordu çünkü sonumuz her zaman böyleydi.

Ölüme doğru adım atarken etrafımızdaki yıkımı hep birlikte, yan yana izliyorduk. Şimdi önümüzde zor bir seçim vardı. Ya tam burada, şu anda ipleri elimize alıp bu konakları geride bırakmayı ve döngüyü kendi şartlarımızla yeniden başlatmayı seçecektik ya da bedenlerimiz iflas edene dek savaşmaya devam edecektik. Bu kararı daha önce defalarca vermiştik ve her iki türlü de asla tam anlamıyla mutlu olmamıştık. Aslında savaşmak istiyordum. Şu anda içinde bulunduğumuz bu küçük, korunaklı alanı terk edip yakamızı bırakmayan o tanrı bağını bulana kadar koşmak istiyordum. Onu çıplak ellerimle parçalamak, bana ve benim olana gösterdiği acımasız muamelenin aynısını ona

da göstermek istiyordum. Ama onu kaç kez öldürmüş olursam olayım uyanmaya devam ediyordu. Uyanıyor ve bizi avlıyordu.

Yorgundum.

Bağlananlarıma itiraf edebileceğimden çok daha fazla yorgundum. O kadar yorgundum ki bir sonraki döngüde, hatta belki de bir daha asla uyanmamayı umuyordum. Belki de pes etmem, Bağlananlarımla bulduğum o küçük mutluluk kırıntılarının elde edebileceğimiz tek şey olduğunu kabullenmem, en azından her biriyle tanışma fırsatı bulduğumu bilerek ebedî istirahatgâhıma huzur içinde gitmem gerekiyordu.

Binlerce yaşamda sadece birkaç anlığına da olsa ruhumu tamamlayanları tanıma fırsatı bulmuştum.

"Böyle düşünme, Ebedî," dedi Nirengi, elini uzatıp yanağıma bastırarak. Şimdi ikimize birden göz kulak olmak zorunda kalıyordu, bu içime pek sinmeyen bir durum olsa da yine de eline sokuldum. Bunu yapmak tuhaf hissettirdi, sanki bu el bana tanıdık değildi ama aynı zamanda yuva gibi de geliyordu çünkü tenin altındaki tanrı hâlâ aynıydı.

"Siz ikiniz gitmelisiniz. Buradan birlikte sessizce ayrılın. Ben biraz daha kalıp başladığımız işi bitireceğim ve düşmanımızın bir sonraki döngüyü uyuyarak geçirmesini umacağım."

O hep geriye hiçbir şey kalmayana dek kendinden feda ederdi ama Kuzgun ve ben, elimizde bir seçenek olduğu sürece onun tek başına gitmesine asla izin vermezdik. Onun dediğini yapmak yerine üstümüzü başımızı silkeleyip birlikte ayağa kalktık. Ayaklarımızın altındaki kavrulmuş toprağa kan damlamaya devam ederken konağımın bu hâline bakıp yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Bunu birlikte bitireceğiz," dedim. "Uykuya birlikte dalacağız."

Üçüncü Bölüm

North

Oli'nin bağıyla iletişime geçtiğinde dış dünyaya tamamen kapanışını izlemek, içimde her zaman olduğu gibi bir huzursuzluk ve çaresizlik yaratıyordu ama kendi bağımla konuşarak zihnimi başka yöne çekmeye çalışıyordum.

Yapmaktan en çok nefret ettiğim şeydi bu.

Ama şu anda hislerimin hiçbir önemi yoktu çünkü içimde yaşayan şeyle bugüne dek ne kadar savaşmış olursam olayım, Bağlanan'ımın güvende olması için ne gerekiyorsa yapacaktım. Her birimizin içinde tanrıların yaşadığını bilmek, artık kendi hislerimi aşıp bu işin içinden çıkmak için onunla iş birliği yapmaya başlama vaktimin geldiğini gösteriyordu, özellikle de bu savaşı daha önce kaybetmişliğimiz varsa.

Oleander'ı bir daha *asla* kaybetmeyecektim.

Sen de mi ona Ebedî diyorsun?

Bana oldukça hızlı cevap verdi, varlığını bana belli etmemiş olsa da az önce konuşulanlara kulak misafiri olduğu açıktı. *Benim Bağlanan'ım Ebedî'dir, her zaman.*

Peki sana ne diyorlar? Madem o kadar çok kez var oldunuz, hepinizin birer ismi olmalı.

Nirengi. Kardeşimin ismi Kuzgun. Ayrıca Kâhin, Cellat ve Ejder var. Sonunda hepsi uyandı.

Kâhin.

Oli, Gryphon'ın bağına böyle hitap etmişti.

Onları nasıl hayatta tutacağız? Ebedî ve onun içinde yaşadığı Bağlanan'ım için planın ne?

Ondan nasıl bir cevap beklediğimden emin değildim ama aldığım cevaptan kesinlikle memnundum. Mutluluğun da ötesinde, içimi dolduran rahatlama hissi o kadar büyüktü ki belki, sadece küçük bir ihtimal bile olsa, bu tanrıyla biraz daha sık konuşmaya başlayabilirdim.

Onlar sana ait oldukları kadar bana da aitler. Arada hiçbir fark yok. Düşmanımız her zamanki gibi geldiğinde hepsini alt edeceğiz. Artık rakipsiziz.

Gözlerimi açıp masanın karşısındaki Nox'a baktığımda, onun çoktan bakışlarını bana diktiğini gördüm. O, tekrar Gryphon'ın bağına dönmeden önce başımla kısaca onayladım.

Kâhin.

Sırıtışımı gizlemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Bağlanan'ımın tanrıların isimleri hakkında söyleyecek epey şeyi olacağını şimdiden biliyordum ama onun bağı için seçilen isimden de içten içe memnun kalmıştım.

Ebedî.

Hiç şüphesiz, o ebediyete kadar tamamen bana aitti. Bağlanan grubumuzun merkezi, hepimizin üzerinde uzlaşıp uğruna bir araya geldiği tek şeydi; onu güvende tutmak için hep birlikte çalışıyorduk. *Fark bu*, dedi bağım. *Bu sefer bu işin içinden böyle çıkacağız; hep birlikte.* Gabe odadaki sessizliği bozarak, "Neler oluyor?" diye mırıldandı ve ben hiçbir şeyi gizlemeye çalışmadan ona cevap verdim.

Sırların burada yeri yoktu.

"Benim bağımın adı Nirengi, seninkiyse Ejder. Atlas Cellat, Nox da Kuzgun." Onlardan, özellikle de kardeşimden bir tür tepki bekliyordum ama Nox sadece omuz silkmekle yetindi.

"Kuzgun ismi mantıklı. İkisi de Draven ismine dayanıyor. Ya dumanlara hükmeden tanrıların bütün yeniden doğuşları bizim aile soyumuzda gerçekleşiyorsa? Babamda da dumanlar vardı."

Oflayarak ellerimle yüzümü sıvazladım. "Bu doğru olsaydı sence de tüm bunlar hakkında çok daha fazlasını duymaz mıydık? Belki de tanrıları bulmak için bu kadar çabalamamız gerekmezdi?"

"Öyle mi oldu cidden? Yani kitapların birçoğunun nadir bulunduğunu ve baskılarının tükendiğini biliyorum ama görünüşe göre bu şeyler herkesin gözü önünde saklanıyormuş... Tabii eğer bir an olsun saklandılarsa," dedi Gabe, rengi hâlâ hafiften yeşile çalarken. Atlas da hâlden anlayan bir yüz ifadesiyle onun sırtını sıvazladı.

Çalkantılarla başlayarak filizlenen arkadaşlıkları derin bir saygıya dönüşmüştü ve ejderin, Direniş askerlerinden oluşan o kalabalığı Oleander'dan uzak tutmak için neleri göze aldığını görmek, en hafif tabirle ilham vericiydi. Savaşın yarattığı baskı sayesinde, Atlas da çok kısa sürede Cellat'ın güçlerinde ustalaşmayı başarmıştı.

Sonuç olarak, olan biten her şeyden nispeten yara almadan kurtulmuştuk, geriye sadece Bağlanan'ımın vücudundaki artık iyileşmiş morluklar ve sıyrıklar kalmıştı. Çorak Bölge'deki savaş çok uzun sürmüştü ve onu kaybetmenin eşiğine çok yaklaşmıştık. Siper, Oleander'ın etrafını sarıp onu tüm Bağlanan grubundan koparduğu an, onu kaybettiğimizi sanmıştım. Nox işkencecisini geri püskürtürken dumanlarının alanı doldurup onu görüşümüzden gizlemesiyle durum daha da kötüleşmişti.

Kardeşim ona ulaşmak için oraya girmeyi başaramasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Atlas elini nazikçe Oli'nin yanağında gezdirerek, "Bu konuda endişelenmemiz gerekiyor mu?" diye mırıldandı ama Nox omuz silkti.

"Ne yapabileceğinden korktuğu zamanlarda bile bağıyla her zaman yakın bir ilişkisi vardı. Şu anda ona her ne gösteriyorsa görmesi onun için önemli bir şey olmalı."

Bana göre, Çorak Bölge'deki savaş alanında yaşananları düşünmesini engelleyecek her türlü dikkat dağıtıcı şey bir kazançtı. Sığınak'a döndüğümüzde, onu darmadağın olmaktan kurtaran tek şey Gryphon'ın bağının yarattığı o dikkat dağınıklığıydı.

Buraya döndüğümüz anda, özenle bir araya getirdiği sağlam duruşunda çatlakların belirmeye başladığını görmüştüm. Şu anda sırf Bağlanan grubunu ve bizzat toplumu korumak için hareket ettiğinden, yaptığı işte kendini ne kadar haklı görürse görsün bu durum onda yine de kimsenin benim kadar iyi anlayamayacağı ağır bir tahribat yaratıyordu.

Çorak Bölge'de öldürdüklerinin sayısıyla ancak ben ve Nox boy ölçüşebilirdik. Yeteneklerimizin yıkıcı dumanları askerlerin üzerine akın ediyor ve onları en acımasız, en vahşi yollarla paramparça ediyordu. İçimde zerre kadar pişmanlık yoktu ama yine de o gücün bedeli omuzlarımda ağır bir yüktü. Sanırım bu, ruha sahip bir insan olmanın parçasıydı. O seçimin ağırlığını sadece senin taşıyacağını bilmek.

Doğruyla yanlışı ayırt etme yeteneğime güveniyor olabilirdim ama yapabildiklerimden ötürü Direniş ve Doğu Kıyısı aileleri için kötü adam olduğum gerçeği de inkâr edilemezdi; güvenliğimiz ve özgürlüğümüz için seve seve, defalarca oynayabileceğim bir roldü bu.

"Geçmiş yaşamlarımızı da hatırlayacak mıyız? O zamanlar ejder olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç hatırlayabilecek miyim?" diye sordu Gabe ve başımı kaldırdığımda Kâhin'e baktığını gördüm. Kâhin, sanki ona cevap vermeye hiç niyeti

yokmuş gibi boş ve ruhsuz gözleriyle karşılık veriyordu ama Gabe o her zamanki rahat tavrıyla ona bakmaya devam etti. Tanrı bağının inadını kıran şey bu muydu bilinmez, sonunda cevap verdi. "Eğer Ejder bunu seninle paylaşmayı seçerse, evet ama o, her zaman sadece Ebedî'yle iletişim kurdu. Bugüne dek sadece onu istedi."

Gabe bir an başıyla onayladı, sonra omuz silkti. "O benim rüyalarıma daldığında ikimizle de gayet iyi iletişim kurmuştu, yani endişelenmiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu bilmek için geçmiş yaşamlarımı hatırlamak zorunda değilim."

Umarım gerçekten bu kadar kolaydır.

Gözlerimi tekrar kapattım ve sırf gerginlikten elimle ovaladım ve sonra bağım bir kez daha konuştu.

Sana göstereceğim. Eğer başarısız olursak neler olacağını sana göstereceğim.

Etrafım parke taşları ve bedenlerden oluşan bir denizle çevriliydi. Ayaklarımın altında, sanki bu platform eldeki malzemelerle alelacele yapılmış gibi her yerinden çiviler fırlamış kaba saba ahşap kalaslar vardı. Etrafımdaki binalar, alıştığım modern mimariden çok, her yerde saman çatılı ve kabaca yontulmuş taş duvarlı eski usul köy evlerine benziyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar yüzlerce yıl geçmişe ışınlanmış gibiydim. Sanırım bir bakıma öyle de olmuştu.

Nerede olduğumu ya da hangi zamanda olduğumuzu bilmiyordum ama başımı çevirip baktığımda kardeşimin yanımda durduğunu gördüm. Ne olursa olsun değişmeyen tek gerçek buydu.

Elbette Nox'a benzemiyordu. Yüzü çok farklıydı ama ondan da tıpkı Nox'tan aldığım hissi alıyordum. Ona zarar vermek

isteyebilecek herkesi öldürmeye yönelik korumacı dürtü ve o ailesel bağ hissi; kendim ve Bağlanan'ım için olduğu kadar onun için de bu durumdan sağ çıkma ihtiyacı. Onun mutluluğu ve huzuru bulması için.

Tüm bunları kendim için de hissediyordum, hapsolduğumuzu yeni öğrendiğim bu korkunç deneyimi hem Sığınak'ta hem de buradaki bu anıda hepimizin atlatması için.

Etrafımızdaki tezahürat ve bağırışlar, bunun gerçekleşmeyeceğine dair ilk ipucumdu. Ellerime baktım ama önümde demir zincirlerle birbirine bağlanmışlardı. Tenim dirseklerime kadar simsiyah olmuştu, tıpkı kâbus yaratıklarımı çağırdığımda büründüğü o siyahlık gibi ama kâbusların kendilerinden eser yoktu. Yeteneğim için gücüm tükenmiş değildi. Onu hâlâ orada hissedebiliyordum ancak içimde bir engel vardı; kâbus yaratıkların dışarı fırlamak, yiyip bitirmek, öldürmek, korumak ve tüm bu olanların önüne geçmek için derimin altında gümbürdediğini hissetmeme rağmen beni o güce erişmekten alıkoyan bir şey. Etrafıma göz attım ama Bağlanan'ım bizimle değildi. Ben ve Kuzgun, ilkel bir köyün ortasındaki bir platformda durmuş, bize sanki canavarmışız gibi bakan Üstün Yetenekliler ve Yeteneksizlerden oluşan bir kalabalıkla yüzleşiyorduk.

Bu alışık olmadığım bir durum değildi. Tüm hayatımı Draven ismini ve onunla birlikte gelen mirası taşıyarak geçirmiştim ama bu insanların gözlerindeki korku o kadar keskin, nefret o kadar yok ediciydi ki neden burada olduğumuza dair hiçbir şüphe yoktu.

Adamın biri platforma, yanımıza çıktı ve gürleyen bir sesle kalabalığa seslendi. Konuştuğu kelimeleri anlamıyordum, çoktan ölüp gitmiş kadim bir dil kullanıyordu ama yine de ne söylediğini biliyordum.

Kâbus yaratıklarımızın işledikleri suçlardan ötürü bizi ölüme mahkûm ediyordu.

Bağımın buna duyduğu öfkeyi hissedebiliyordum ama aynı zamanda bu kaderi kabullenmiş durumdaydı. Karşı koymak istemiyordu. Burada hayatta kalmanın bir yolunu bulmak istemiyordu. Sadece tüm bunların bir an önce bitip gitmesini istiyordu. Küçük evlerin çatılarının üzerinden ileriye bakarken, gözüm kalabalığın ötesindeki taşları kaplayan kana takıldı. İçimi kemiren bir dehşet duygusuyla o kanı gözlerimle takip ettim; kanı sonuna kadar, ejderhanın o pullu ve devasa bedenini bulana dek izledim.

Sokakları kaplayan kanın yoğunluğu onun öldüğüne beni ikna etmeye yetmeseydi bile o devasa hayvanın göğsünü delip geçen ve sanki bağırsaklarını dışarı dökmeye çalışıyormuşçasına yaranın içinde eşelenen mızrak, bunun kesin bir göstergesi olurdu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Ona baktıkça gördüğüm bu manzara daha dehşet verici bir hâl alıyordu. Kanatlarından biri kısmen kesilmiş, diğeriyse o ince zarı delip geçen oklardan dolayı paramparça olmuştu. Çenesi iki yana ayrılmıştı; sökülen dişlerinin bıraktığı boşlukları görebiliyordum, hatıra olarak aldıklarına hiç şüphem yoktu.

Gözleri kayıp içeri dönmüştü ama göz çukurundan sızan kan simsiyah olmuştu, sanki boşluğun ta kendisi yanaklarına dökülmüş gibiydi.

Bu formlarda güçlüydük ama Bağlanan grubumuz bir arada olmadan ve Ebedî'nin gücü hepimizin damarlarında dolaşmadan yenilmez değildik.

Eğer burada daha önce uyanmış başka tanrılar varsa o zaman hiçbir şansımız yok demekti. Onların bizi avladığı gibi biz onları asla avlamazdık. Biz sadece Bağlananlarımız ve birbirimiz için avlanırdık; kendi başımıza döngüye girdiğimizde yüzleştiğimiz o ezici yalnızlık olmadan bu varoluşu sürdürebilmek için. Diğer tanrılara ne olduğunu, umursadıkları tek şeyin nasıl olup da yıkıma dönüştüğünü bilmiyordum. Göz-

lerinin kan, ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şeyi görmemesi için döngülerinde ne gibi çarpık ve karanlık şeyler yaşanmış olmalıydı? Ancak Bağlanan grubu tamamlanana dek yüzleşeceğimiz gerçek buydu.

Ebedî, ona ait olan beş tanrıyı da yanına alana kadar bize huzur yoktu. Bunu başarana dek, zamanın sonuna kadar bu boş ve acı verici varoluşu tekrar tekrar yaşayacaktık.

Sonunda ellerime tekrar baktım ve avuçlarımdan birinin tam ortasında, kurdeleye bağlanmış bir tutam saç gördüm. Bembeyazdı; Yeteneği ve Ruh Çıkarma için harcadığı güç yüzünden Oleander'ın saçlarının büründüğü o doğal olmayan rengin ta kendisiydi. Kendi bağımla konuşmama bile gerek kalmadan Oleander'ın bu zamandaki, bu döngüdeki versiyonunun çoktan öldüğünü anladım.

Bağım karşılık vermeyecekti çünkü o olmadan var olmak istemiyordu.

Yanımda duran Kuzgun'un ölü, kapkara boşluktan ibaret gözleri de tam olarak aynı şeyi söylüyordu.

Ölümünün yaklaştığını bilmek canımı yaksa da ne onlara ne de kendime onlarsız geçecek tek bir günü daha dilerdim.

O olmadan biz bir hiçtik.

Dördüncü Bölüm

Oli

Bağımın o acı dolu hatıra yolculuğundan tek başıma, masada oturur hâlde uyandım. Kâhin benden üç adım ötede, pencerenin yanında durmuş, Sığınak'ın yer aldığı küçük vadiyi izliyordu. Ne gözünü kırpıyor ne de kıpırdıyordu. Sırf hâlâ nefes aldığından emin olmak için bir dakika boyunca ona dik dik baktım. Gryphon'm bedeninin, ne bileyim, oksijene ihtiyacı olduğunu unutup da bir anda nefes almayı kesmesini istemezdim.

North ile Nox kahvaltı tezgâhına yaydıkları bir tomar evrakın üzerine eğilmiş, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. North'un önünde bir bardak viski vardı ama şaşırtıcı şekilde Nox'un önünde hiçbir şey yoktu. Atlas ve Gabe ortalarda görünmüyordu.

Ayağa kalkmadan önce bedenimin kontrolünün tamamen bende olduğundan emin olmak için bir saniye bekledim.

Kâhin ânında peşime takıldı.

North onu yüzünü ekşiterek izliyordu ama Nox hiçbir şey demeden sohbetten koptu ve sanki hepsini peşimden sürük-

leyen bir mıknatısmışım gibi koridor boyunca bizi takip etti. North'un evrakı toplayışını ve hemen ardından peşimize takılan ayak seslerini duydum.

Gabe'i yatağımda uykuya dalmış hâlde buldum, üzerinde sadece baksırla, bir kolunu başının altına kıvırmış hâlde yüzüstü yatarak hafifçe horluyordu. Atlas odamdaki duştaydı, suyun sesi geliyordu ve kapı yarı açıktı.

Hâlâ kullanılabilir bir banyosu olmayan tek kişi oydu ama Gabe tamir işinin bu kadar uzaması yüzünden özür dilemeye kalktığında, Atlas sadece omuz silkmişti. Kendi deyimiyle her gece "misafir odasına" dönmektense odamda uyuyup duşumu kullanmaktan çok daha memnun olduğunu söylemişti.

North, Gabe o odadan öyle bahsedene dek onun ortama böylesine iyi uyum sağlamasından memnun görünmüştü. Sonraysa ona ters ters bakmıştı çünkü odamda bu kadar fazla yer işgal etmesinin saygısızca olduğunu düşünüyordu. Fakat bu durum beni pek de rahatsız etmiyordu.

Hepsini burada, yanımda görmeyi tercih ederdim.

Nox'un yatak odası ve kendi alanına sahip olma konusundaki o katı sınırları yüzünden bunun asla, en azından kalıcı olarak gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama diğerlerinin bana vermek istedikleri her şeyi sonuna kadar kabullenmeye hazırdım.

Nox ve North'un ânında Nox'un araştırmalarını ortaya dökküp plan yapmaya başlaması beni şaşırtmamıştı. Bütün bunlar, henüz tam olarak idrak edemediğim bir boyutta korkutucuydu.

Sadece Direniş tarafından değil, diğer tanrılar tarafından da avlanıyorduk.

Sahip olabilecekleri yetenekler, Bağlanan grubundan olmasalar bile birbirleriyle kurabilecekleri bağlar; tüm bunların bir sonraki hamlelerimizde hesaba katılması gerekecekti. Savaşın bedelini sadece biz ödemiyorduk, çatışma her zaman diğer Üstün Yeteneklilere ve Yeteneksizlere de sıçrıyordu. Hepsi, yüz-

lerce ömürdür devam ettiğinden habersiz oldukları bir savaşın kurbanı olmuşlardı.

Bağlarımız yaklaşan tehlikeye karşı bizi uyarmıştı ve artık neyle karşı karşıya olabileceğimizi düşünmek, bunu hayal etmek bile yorucuydu. Daha büyük, daha acımasız, *daha güçlü...*

"Bizden daha güçlü kimse yok." Gryphon'm sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve yerimden bir metre havaya sıçradım.

Beni takip ettiğini ve beynimdeki her küçük düşünceyi bir kez daha en ön sıradan izlediğini unutmuştum.

Gabe'in uyuyan bedeninin önünde durduğumda, Kâhin de yanıma geldi ve vücudunun sıcaklığı benimkini kavuracak şekilde bedenini bana yasladı.

Sesimin yerine gelmesi için boğazımı temizledim. "Sen öyle diyorsan öyledir ama tek bildiğim, oradaki tanrı bağının hükmettiği acıyla hepimizi devre dışı bırakmayı başardığı."

İri eli bana doğru uzandı, istesem geri çekilebileceğim kadar yavaştı ama çekilmeyince avucunu yanaklarımdan birine yasladı. Göğsünden, Gryphon'a hiç benzemeyen, mutlu bir guruldama sesi yükseldi.

Bu ses karşısında kıkırdamak istedim.

"O saldırı beni uyandırdı. Tanrı bağı artık tamamlandı ve o acıyı bir daha asla hissetmeyeceksin. Bunu bizzat garanti edeceğim. Hepimiz edeceğiz."

Artık bunu sorgulayamayacak kadar yorgun olduğum için başımla onayladım ve yanağımı iyice avucuna yasladım. Bu şefkati gerçekten istediği için mi gösteriyordu, yoksa sırf benim aşırı ihtiyacımdan dolayı bu insani etkileşime göz mü yumuyordu kestiremiyordum ama ne olursa olsun minnettardım.

Diğer elini de kaldırıp yüzümü tamamen kavradı ve sessizce mırıldandı: "Seni bekledim. Hepimiz bu yaşamı, bu konakları... ve seni bekledik. Benim için içindeki bağ kadar hayatisin. Hiç şüphesiz, bunu artık net bir şekilde görüyorum."

Sanki ben de tanrı bağlarını bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Sanki bunca zamandır nefesimi tutuyormuşum da bunu ancak şimdi, nihayet serbest bıraktığımda fark etmişim gibiydi. Bağım ilk kez karnımda uslu ve sakin duruyor, tam bir hoşnutluk içinde gerçekten dinleniyordu ve içimde var olduğundan bile habersiz olduğum o çılgınca enerji nihayet yatışmıştı.

Huzur içindeydim.

Bakışlarımı yeniden Kâhin'in gözlerine çevirdiğimde, o açlığın bakışlarına geri döndüğünü gördüm. Ancak bu kez benim yatak odamdaydık ve bu konuda bir şeyler yapmamıza gerçekten engel olan hiçbir şey yoktu. Paylaşılması gereken ölüm ve yıkım masalları yoktu; bize dik dik bakan acı tanrıları, yolumuza çıkacak zorunluluklar yoktu. Sadece Kâhin bana sanki beni zevkten darmadağın etmek istiyormuş gibi baktığı için onu lime lime etmek isteyebilecek, aşırı korumacı ve gergin adamlardan oluşan bir Bağlanan grubum vardı.

Banyo kapısının ardına kadar açılması beni düşüncelerimden kopardı ve tüm Bağlanan grubumun şu anda benimle birlikte yatak odamda olduğunu bana hatırlattı. Ve evet, kesinlikle... *öhöm*, grupça yakınlık kurmuş olsak da her şey kesinlikle böyle başlamamıştı.

Bu durum bana hâlâ delicesine tuhaf geliyordu.

Dikkatimi dağıtmak için Kâhin'den uzaklaştım ve eğilip Gabe'in saçlarını yüzünden çektim. Dudaklarına bir öpücük kondurdum ama bu onu uyandırmadı. İç çekmek dışında hiçbir tepki vermedi. Daha önce onlarca kez böyle güç toplayan şekerlemeler yapmış biri olarak bu hissi biliyordum, dolayısıyla battaniyeyi etrafına biraz daha sıkı sardım.

Sana böyle bakmasından hoşlanmıyorum, tatlım.

Atlas'ın sözlerine karşılık başımı kaldırmadım ya da tepki vermedim. Kavga çıkarmanın bir anlamı yoktu. *O iyi. Üstelik seni duyabiliyor. Sadece bunu yüzüne vurmayacak kadar nazik.*

North, Kâhin'in etrafından dolanırken bakışlarını huysuz tanrı bağından ziyade kasıtlı olarak benim üzerimde tuttu. Ona, sadece Bağlananlarıma özel o yumuşak tebessümümle gülümsedim. Bana aynı şekilde karşılık verdi ve ardından bedenimde en ufak bir yara izi kalıp kalmadığını görmek için beni tepeden tırnağa süzdü ama Kâhin sayesinde artık tamamen iyileşmiştim.

Beklenti dolu bir ürperti sırtımdan aşağı süzüldü.

"Tanrı bağının ne istediği umurumda değil, Bağlanan'ım. *Sen* ne istiyorsun? Eğer yorgunsan biraz dinlenmelisin. Diğer her şey bekleyebilir ve bekleyecektir."

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı, gözlerim her birinin üzerinde gezindi. Onlarla bir kavga başlatmak istemiyordum. Bunun için kesinlikle fazla yorgundum. Peki ama tanrı bağına istediğini veremeyecek kadar yorgun muydum?

Hayır.

O bağa ben de en az onun kadar ihtiyaç duyuyordum ve bağım, onun boşlukları andıran gözlerindeki o karanlık açlıkla çok yakından ilgileniyordu.

Sadece hepsi bana öylece bakarken konuşmak imkânsız geliyordu.

"Sabah toplantın var. Git biraz uyu, kardeşim."

Nox'un sözleriyle içim rahatladı, bedenimdeki gerginlik hızla akıp gitti. North bunu gördüğünde ona dönüp başıyla onayladı ve kapıya yönelmeden önce eğilip beni öptü. Kardeşinin kendi gerekli gördüğü süre boyunca burada, benimle birlikte kalacağının güvencesi ona yetmişti. Ancak bu Atlas için yeterli değildi.

Nox bir dakika boyunca ona dik dik baktıktan sonra, "Sen de, Bassinger," dedi. "Bir şeye ihtiyacımız olursa ikinize de haber veririm."

Bu, "eğer burada işler boka sararsa" demenin Draven dilindeki karşılığıydı çünkü Nox'un tek başına halledemeyeceği herhangi bir şey olduğundan şüpheliydim.

North, Atlas'a bir bakış attı ve kapıyı açıp çıkmasını işaret etti. Tartışma başlamasını bekliyordum ama gerginlik dolu koca bir dakikalık sessizliğin ardından nihayet Atlas da eğilip beni öptü. Tek kelime etmeden çıktı. North da çıkmadan önce bana ateşli vaatler ve sahiplenme dolu bir bakış attı.

Bedeninden karanlık dumanlar yayılan Nox ceketini çıkarıp köşedeki küçük, pelüş sandalyeye otururken Mephis ve Procel ayaklarının dibinde şekillendiler. O anda ve sonrasında olabileceklere dair her zamanki gibi sakin ve kendinden emin bir şekilde, tek kelime etmeden oraya yerleşti ancak ona baktıkça kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Beni güvende tutmak için buradaydı.

Tıpkı Bağlandığımızda Gryphon'ın yaptığı gibi; Nox'un benimle seks yapmak bir yana, aynı odada bulunmaya bile niyetinin olmadığı zamanlarda olduğu gibi. Bu tanrı bağının beni gerçekten tatmin edeceğinden ve bana en az onların gösterdiği kadar saygı göstereceğinden emin olmak için buradaydı.

Her şeyi izleyecekti.

Gözlerim, gerçekten uyuduğundan emin olmak için yeniden Gabe'e kaydı. Endişelenecek hiçbir şeyim yoktu, sızıp kalmıştı. Uyanmasıyla ilgili tek gerçek endişem, seks konusunda her zaman en temkinli Bağlanan'ım olmasıydı; bağım kontrolü ele aldığında yaptıklarına sınır koyan kişi Gabe oluyordu. Bu konuda onlarla savaşacak mecalim olmadığını söylerken yalan söylemiyordum. Derin bir iç çekip omuzlarımı geriye attım; burada hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emindim. Bakışlarımı yeniden Kâhin'e çevirdiğim an, avcı adımlarıyla üzerime doğru geldi.

Onun için bekleme faslı bitmişti.

Neyse ki ben de bu duruma karşı koymaktan vazgeçmiştim.

Tanrı bağı bir eliyle beni bacağımdan kavrayıp havaya kaldırdı ve diğeriyle göğsüne yasladı; dudaklarımı sahiplenircesine ısırarak beni şehvetle öptü. Konak ile bağ arasındaki fark çok netti. Davranış biçimleri sadece birbirlerinin yankısı gibiydi. Kendimi, bu farklılıkların nereye kadar uzandığını keşfetmek için yanıp tutuşurken buldum.

Beni becerme şekilleri de farklı mı olacaktı?

Gryphon'ın yaptığı gibi, hayatta kalmak için tadıma muhtaç aç bir adam misali kadınlığımın tadına mı bakacaktı?

Bizi devasa yatağımın diğer tarafına yönlendirirken göğsümde küt küt atan kalbimin sesinden zar zor duyulan bir ses tonuyla kulağıma fısıldadı. "Hepsine evet. Sana istediğin ve ihtiyaç duyduğun her şeyi vereceğim, Bağlanan'ım."

Nefesini boynumda hissetmemle sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü. Bu öylesine ufak bir baştan çıkarma yöntemiydi ki, bunu bilinçli yapıp yapmadığından bile emin değildim ama kollarının arasında kıvranmama yetmişti. O nefesi daha aşağılarda, göğsümde ve meme uçlarımda, karnımın düzlüklerinde, bacaklarımın arasında hissetmek istiyordum. Kahretsin... O, benim bu versiyonumu keşfedip kendine ait kılarken, bu nefesi tenimin her bir santiminde hissetmek istiyordum.

Onun en sevdiği konak olmak istiyordum.

Beni de tıpkı bağımı sevdiği gibi sevmesini istiyordum. İkimiz için de yanıp tutuşmasını, içimdeki tanrının ilgisine olduğu kadar benim ilgime de açlık duymasını istiyordum.

Her şeyi istiyordum.

Tanrı bağı beni dikkatlice yatağa yatırdı, karşısında çırılçıplak kalana dek kıyafetlerimi sert ve talepkâr bir tavırla çekiştirdi. Gözleri, sanki bedenimdeki her bir çili ve gamzeyi hafızasına kazıyormuş gibi üzerimde dolaşıyordu. Buna dair en ufak bir utanç duymuyordum. Belim hafifçe gerildi, ben hareket ettikçe gözlerinin memelerimin kıvrımına kilitlenip kalmasına gülümsedim.

Sanki fermuarını açıp kıyafetlerini dikkatlice çıkarmak fikri bile ikimize ve aramızdaki bağa edilmiş bir hakaretmiş gibi kumaşları yırtarcasına ve düğmeleri dikişlerinden koparırcasına, çılgın bir telaşla soyundu. Bu, daha önce yüzlerce kez görmediğim, dokunmadığım, tadına bakmadığım ve kendimce tapınmadığım bir manzara değildi ama yine de nefes kesiciydi.

Gryphon her zaman kelimelere sığmayacak kadar kusursuz olmuştu.

Kâhin beni yeniden öpmek için eğildi, bir elini yatağa bastırırken diğer eli, sanki ondan kaçmaya çalışacağımdan korkuyormuşçasına yeniden boynuma sarıldı. Denesem bile kaçamazdım.

Ağırlığını dizlerinin üzerine verdi ve ardından dudaklarımı ısırırken parmakları vajinama daldı; içimi doldurmak, beni sahiplenmek, zevkime hükmetmek ve hazzı bana kendi keyfince bahşetmek için sabırsız ve açgözlüydü. İnlediğimde benden ayrıldı ve tenimin yumuşaklığı karşısında kendisi de zevk dolu sesler çıkararak boynumdan göğsüme doğru ısırıp eme eme aşağı indi.

Köşeden bir hışırtı sesi geldi ve yalnız olmadığımızı hatırlayarak gözlerimi hızla açıp karanlık odada Bağlanan'ımı buldum.

Nox, gözlerindeki o kavurucu ifadeyle köşeden bana bakıyordu. Yüzümü ona doğru daha çok çevirdim, tanrı bağı boynuma daha sıkı sarılırken dudaklarım boğuk bir inlemeyle aralandı. Olan biten her şeyi, karanlık gözleriyle her bir detayı içine çekerek izliyordu. Burada onun seyir zevki için sergilenir hâldeydim ama... Daha fazlasını istiyordum. İkisini de istiyordum. Kahretsin, onları, onların bağlarını ve kendi bağımı istiyordum. Her şeyi istiyordum.

Tanrı bağının boynumdaki parmakları daha da sıkılaştı, ben nefes nefese kalana dek kasıldı; bu sırada parmaklarını içime sokup çıkarırken ve içimde çığlık atma isteği uyandıran o noktaya bastırırken vajinam parmaklarının çevresinde kasılıyordu.

Daha fazlasını dilemeye fırsat bile bulamadan parmakları içimden kayıp çıktı ve kalın aletini içime iterken bedeniyle bacaklarımı iki yana açtı. Boynumu saran eliyle kendini sabitledi; parmakları kalçasının ritmik vuruşlarıyla eş zamanlı olarak kasılıyor, ben zevkten titreyen bir enkaza dönüşene dek durmuyordu.

Bedeninin her bir santimi bana hükmediyor, beni sahipleniyor, bana bu baş döndürücü zevkin çok daha fazlasını bahşederken bile beni kendi zevki için kullanıyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Konak olmaz."

Sesi Gryphon'ın sesiydi ama yine de kelimeler ona ait değildi. Konuşabilseydim onunla tartışırdım fakat hâlâ nefes almak için o tatlı mücadeleyi veriyor, kendi zevkimin içinde boğuluyordum. Derken nihayet parmakları biraz olsun gevşedi ve bir oksijen akımı ciğerlerime doldu. Bu hissi tarif etmenin tek yolu coşku, saf bir kendinden geçiş hâliydi. Öylesine şiddetli boşaldım ki ıslaklığım bacaklarımdan aşağı süzülürken gözlerim kararadı.

"Ben onun için buradayım, senin emirlerine uymak için değil. Eğer beni isterse buna katlanmak zorunda kalırsın. Burada ipleri elinde tutan kişi o, sen değilsin," diye ağır ağır konuştu Nox ve bu, oldukça cazip bir fikirdi.

Aramızda ipleri benim elimde tuttuğumu düşünmek cazipti.

Ama bizim dinamiğimiz hiçbir zaman bu olmamıştı, hiçbir zaman birbirimize bu şekilde uyumlanmamıştık. Kontrol hep ondaydı; üzerime gelen ve sonra benden uzaklaşan, her zaman benden uzaklaşan kişi oydu. Orgazmımın beni çıkardığı o en yüksek zirvelerden aşağı düşerken gözlerime yaşların hücum ettiğini hissettim.

Tanrı bağı her şeyi görüyordu.

Sadece gözyaşlarını değil, hayır. Kafamın içindeki her şeyi net biçimde görüyordu. Sadece onun için yazılmış açık bir

kitap gibiydim; her düşüncem, her duygum ve hatta en ufak hevesim bile onun görmesi için oradaydı. Ve o, bu bilgiyi fazlasıyla iyi kullanıyordu.

Bacaklarımın titremesi durduğu anda benden uzaklaştı, ayak bileklerimden kavrayıp beni yatağın ucuna doğru çekerken dudaklarımdan dökülen inlemeyi duymazdan geldi. Dizlerinin üzerine çöktü ve vajinam yoğun bakışları altında tamamen açığa çıkana dek bacaklarımı iki yana ayırdı. Gördüğü manzaranın hoşuna gittiğine hiç şüphe yoktu. Gözleri, sanki onun için çöldeki son bardak suymuşum gibi beni kana kana içiyordu. Çaresiz ve açgözlüce.

Dudakları beni yiyip bitirirken elleri kalçama dolandı; beni yakınına, daha yakınına ama yine de açlığını dindirmeye yetmeyecek kadar yakınına çekti. Konağıyla, yani Gryphon'ımla paylaştığı o saplantılı kararlılıkla beni zevkin doruklarına sürüklediğinde, Gryphon'ın yokluğu göğsümü sızlattı.

Tanrı bağını istiyordum ama Bağlanan'ıma ihtiyacım vardı.

Bunu aklımdan geçirdiğim an tanrı bağı taktiğini değiştirdi; o açgözlülükle beni doruğun kıyısında kıvrandırma oyunundan vazgeçip sağlıklı düşünme yetimi tamamen kaybedene dek beni tekrar tekrar doruklardan aşağı itmeye başladı. Aklımdan geçen ufacık düşünceyi bile bana karşı en işkence dolu yöntemlerle silah olarak kullanılıyordu. Tanrı bağı zevkimin her bir parçasını görüp onu manipüle ediyor, zorluyor, ben hıçkırıklar içinde boşalana ve yastıklar üzerinde kıvranan dev bir enkaza dönüşene dek o zevki sonuna kadar sündürüyordu.

Bacaklarımın kontrolünü tamamen kaybettiğimde, nihayet nefes almak için benden uzaklaştı, beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi hareket ettirip kucağına oturttu, elleri kalçalarımı sıkıca kavramışken aletini hızlıca içime soktu. Kollarımı boynuna doladım ve bana sahip olurken ona sıkıca tutundum; o dipsiz, kırpmadığı gözleriyle yüzümdeki kusursuz ıstırabı izliyordu. Nihayet bacaklarımı tekrar kullanabildiğimde, onun

keyfine göre hareket ettirilmek yerine aletinin üzerine hakkıyla yerleşebilmek için pozisyonumu değiştirdiğimde manzaranın tadını çıkarmak için arkasına yaslandı.

Gözleri birleştiğimiz noktaya kilitlenip kaldı, ben onun uyluklarını zevk sularımla sırılsıklam ederken vajinamın çıkardığı ıslak sesler odanın içinde arsızca yankılanıyordu.

Hâlâ daha fazlasını istiyordum.

Tanrı bağıyla birlikte olmak beni yormak bir yana, bana daha fazla enerji vermişti. Bir şekilde, varlığından bile haberdar olmadığım bir güç rezervini ortaya çıkarmıştı. Kalçam hâlâ aleti üzerinde aşağı yukarı kayarken ona doğru gülümsedim ve bakışlarımı Nox'un bizi izlediği köşeye çevirdim.

Gözleri siyaha dönmüştü.

Kontrol hâlâ ondaydı. Bunu net biçimde görebiliyordum ama bağı da hemen yüzeydeydi. Nox içindeki varlıkla her zaman iyi uyum sağlardı ve şu anda bile uslu durmaya istekliydi.

Hepsini istiyordum.

Tanrı bağı beni göğsüne çekip tıpkı Nox ile Bağlandığımız andaki pozisyonumun bire bir kopyası olacak şekilde üzerine yatırdı; tam o anda arkamda kıyafet hışırtıları duydum.

Yüzüme zafer dolu bir sırıtış yayıldı.

Popomda kayganlaştırıcıya bulanmış iki parmak hissettim, içime dalmadan önce sadece bir anlığına tereddüt ettiler ve beni esnetip açarken yavaşça kıvrıldılar. İkisinin de aynı anda içimde olmasının hissine, Nox'un parmakları popomu onun için hazırlarken Gryphon'ın aletinin beni sonuna kadar açmasına karşılık vererek kendimi geriye doğru ittim.

Onlara aynı anda sahip olabilirdim.

Bu düşünce bile vajinamın kasılmasına neden olmuştu; tanrı bağının üzerine tamamen yığılmamak için direnirken bacaklarım titriyordu. Bunu henüz denememiştim, Nox ve bağının, dumanlar, fısıltılar ve sahiplenici taleplerle dolu o gecede beni paylaşmalarından bu yana hiç yapmamıştım.

Boştaki eli göğsümden yukarı kaydı, hizalanıp aletini içime itebilmek için beni ufak hamlelerle hareket ettirip yönlendirdi. Dudaklarımdan boğuk bir inilti koparken önce yavaşça, dayanabileceğimden emin olana dek nazikçe hareket etti, ardından vahşi bir ritim tutturdu. Bunu hiç dile getirmemiş olsa da sanırım başka bir Bağlanan'ın bana sahip olmasını izlemek Nox için büyük bir tahrik unsuruydu ve onu doruğun sınırına getirmek için de bundan fazlasına ihtiyacı yoktu.

Kâhin'in elleri kalçamı sımsıkı kavradı, böylece beni becerirken hareketsiz tutuyordu. Nox'un arkamdaki aletiyle kusursuz bir uyum içinde vajinama girip çıkıyor, böylece içimde daima birileri gömülü kalıyordu. O kadar dolu hissediyordum ki çığlık atabilirdim, ikiye yarılacakmışım gibi doluydum ama bağım göğsümün içinde kıvranıyordu. Sanki dışarı çıkıp ikisini de bütün hâlde yutmak istiyormuşçasına kabarıyor ve tenimi zorluyordu. Kâhin'in kalça hareketleri teklemeye başladığında ve altımızdan bizi izleyen o varlık kendi doruğuna ulaşıp çenesini kastığında, bağım dışarı fırlayıp onunla bütünleşti ve kendi payına düşen ilgiyi zorla koparıp alırcasına ikisini birbirine mühürledi.

Milyonlarca imkânsız şey istiyordu ama kahretsin, sanırım tanrı bağları ona istediği her şeyi ve çok daha fazlasını verecekti. Herhangi bir şeyi. Her şeyi; gerçek adanmışlığın o nihai göstergesini.

Nox'un parmakları bileğimi sımsıkı sardı ve kolumu geriye doğru çekerek beni göğsüne hapsetti. O kadar dolu hissediyordum ki konuşamıyor, düşünemiyor, nefes dahi alamıyordum. Kulağıma fısıldayarak, "Tüm Bağlananlarını mı istiyorsun? Tüm deliklerin dolsun mu istiyorsun? Her birimiz bu tatlı, zehirli amcığa doyana dek seni becerelim mi istiyorsun?" diye sordu.

"Zehir" kelimesini söylediği an zihnim darmadağın oldu, sesindeki ton hem kışkırtıcı bir okşama hem de aramızda ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir kanıtıydı. Dudaklarımın ara-

sından boğuk bir inilti koptu, Nox benimle birlikte doruğa ulaşırken aleti hâlâ o vahşi ritimle içime girip çıkıyordu.

Kâhin ikimizi de izliyordu, kırpmadığı o dipsiz gözleri odanın karanlığında doğaüstü bir parlaklığa bürünmüştü. Nox'un başı omzuma düştü, kokumu derin derin içine çekerken saçları yanağıma döküldü. Gözlerimi açıp aşağı baktığımda, nihayet bana bakan Gryphon'ın yeşil gözlerini gördüm. Tanrı bağı tatmin olmuştu.

Ağrıyan kaslar ve sızlayan kemiklerden ibaret bir yığın hâlinde uyandım. Zihnim bomboştu ve hangi cehennemde olduğumu hatırlamam bir dakikamı aldı.

Nox ortalarda yoktu ama Gabe yatağın diğer ucunda hâlâ horluyordu; o da tıpkı benim güç alışverişinden bitkin düştüğüm gibi kendi dönüşümünden bitkin düşmüştü ve şaşırtıcı şekilde Gryphon da bizimle yataktaydı. Normalde sabahları kalkıp kapıdan ilk çıkan o olurdu.

Kolunu gözlerinin üzerine atmıştı, uyurken nefesi düzenliydi, kulağımı yasladığım göğsünde kalbi ritmik bir şekilde atıyordu. Başım ona dönük hâlde uzanıp uyuyuşunu izleyerek odanın sessizliğinin tadını çıkardım.

Nihayet kolu hareket edip gözleri aralandığında, gözlerindeki o berrak yeşil tonu görerek rahat bir nefes aldım. "Beni özledin mi, Bağlanan'ım?" diye mırıldandı usulca. Başımla onaylayarak öne eğildim ve onu yavaşça öptüm, beni göğsüne biraz daha güvenle çekerken ellerinin yeniden ona ait hissettirmesi içimi rahatlatmıştı. Her ne kadar bağına ve dün bana tapınan hâline bayılsam da bu adamı daha çok seviyordum. Aralarından bir favori seçmek tuhaf mıydı?

"Favorin ben olduğum sürece hayır," diye mırıldandı Gryphon kısık sesle, elleri yüzümü nazikçe kavrarken beni yeniden öptü.

Alnımı onunkine yasladım, karanlıkta sadece ikimize ait olan bu sessiz, küçük ânın tadını çıkardım ve bedenimdeki gerginlik akıp gitti.

"Bir an için beni korkuttun. North, tanrı bağının konağı ele geçirmeye çalışabileceğini düşündü," dedim ama aniden duraksadım, bunun gerçekten olma ihtimalinin düşüncesi bile içimi tarifsiz bir acıyla doldurduğundan kelimeler boğazımda düğümlenip kalmıştı.

Gryphon başparmaklarını bir kez daha yanaklarımda gezdirerek başını salladı. "Tanrının kontrolü ele alması hissinden hoşlanmıyorum. North'un buna neden bu kadar karşı koyduğunu şimdi anlıyorum. Sanki her şeyi görebiliyordum ama o rahatsızlığı dindirmek için senin boğazına yapıştığında elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bir anlığına bir kâbusun içine hapsolduğumu sandım." Yutkundu ve biraz geri çekilip elini gözlerine bastırdı, o ânı hatırladığında stres âdeta bedeninden dışarı sızıyordu.

Daha önce onun yüzlerce kez bana yaptığı gibi, kendimi üzerine titrerken ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence vermek için acele ederken buldum. "O beni seviyor, Gryphon. Sevdiğini biliyorum. Bence her birimize saygı duyuyor... Hepsi duyuyor. *Bu* zaman dilimi ve *bu* konaklarla ilgili her ne varsa, sanki birlikte olmamız kaderimizde yazılıymış gibi."

Kafasını toparlamak istiyormuş gibi başını iki yana salladı ve ardından, bir adamın dünyasının merkezine göstereceği türden bir adanmışlıkla alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Nasıl sürekli geri dönebildiklerini bilmiyorum. Seni tekrar tekrar kaybetmek şöyle dursun, tek bir hayatta bile kaybetmeyi hayal edemiyorum. Kulağa bir tür işkence gibi geliyor. Hepsinin biraz... psikopat olmasına şaşmamak gerek."

Kıkırdayarak tekrar koynuna sokuldum, parmaklarımı parmaklarına kenetleyip onunla yatakta öylece yatmanın tadını çıkardım. Her zaman ilk uyanan biz olurduk ve Direniş komplarında geçirdiğim zamanın ardından North beni dinlenmeye zorladığında bile Gryphon erkenden Taktik Eğitim Merkezi'ne giderdi, bu yüzden, ne kadar sürerse sürsün, burada böyle yan yana yatabilmenin o yeni ve alışılmadık keyfini sürecektim.

Sonunda Gryphon telefonunu bulana dek yatakta aranıp durdu, gelen mesajları kontrol etti ve Kieran'ın ona gönderdiği bir şey hakkında kendi kendine homurdandı. "Bugün Sage'i görmeye gidecek misin?"

Başımla onayladım ve sessizce karşılık vererek mırıldandım. Bu esnada Gabe'e doğru baktım, göğsünün inip kalkışını izlerken hâlâ bu kadar derin uyumasından birazcık endişe duyuyordum. "Ona söz verdim. Kieran ve North, Bağlananlarından birinin her an yanında olması şartıyla hücrelerden çıkarılabileceği konusunda hemfikirdi. Felix, Kâhin'in diğer tanrı bağını Sage'in zihninden çıkarmak için yaptığı şeyin herhangi bir fiziksel yan etkisi olma ihtimaline karşı onunla kalmak için birkaç gün izin almakta ısrar etti."

Gryphon uzun bir nefes verdi, hüsran yüzündeki çizgilere kazınmıştı. "Elbette yüzde yüz emin değilim ama ona ne yaptığının farkındaydım. Bir tahminde bulunmam gerekirse, gerçekten iyi olacağını söyleyebilirim. Hatta, sadece o tanrı bağına karşı değil, onu manipüle etmeye çalışabilecek başka herhangi bir varlığa karşı da buna benzer bir şeyin tekrar yaşanmasından korunacağını söyleyebilirim."

Derin bir iç çektim, içime dolan rahatlama, çok uzun zamandır omuzlarımda taşıdığım devasa bir yükü üzerimden alıp götürdü. İçimde her zaman Sage ele geçirildiğinde her ne yaşandıysa bunun tekrar olabileceğine dair bir korku vardı. Gryphon'ın tanrı bağı, yani Kâhin, onu bu şekilde koruyarak bana paha biçilemez bir hediye vermişti.

"Sence bunu geri kalanımız için de yapabilir mi? Sage'in zihnini bu şekilde güvende tutabiliyorsa geri kalanımızı da koruyabilir mi?"

Sözlerimi tartarken başını yastığına bastırdı, saçlarını geride tutan deri tokadan kurtulan tutamlar alnına dökülmüştü. "Bağlanan grubunun geri kalanının buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. En başından beri onların zihinlerine girebilecek tek kişinin ben olabileceğimi düşünüyorum. Bunu her zaman sadece onların izniyle yaptım, Atlas'ta bile."

Başımla onaylayarak kollarına geri yerleştim, yatak odasının bu sessiz huzurunun tadını çıkarmak için kendime bir saniye tanıdım. Bu yataktan çıkıp hayatlarımıza geri dönmekten korkuyordum. Bunu yaptığım an her şey parmaklarımın arasından kayıp gidecekti ve buna bir daha asla sahip olamayacaktım.

Ben üçüncü kez iç çekerken Gryphon kollarındaki pozisyonumu değiştirdi ve mırıldandı: "Bu savaşı kazanabileceğimizden hiç bu kadar emin olmamıştım. Böyle iç çekecek her ne düşünüyorsan kendini yiyip bitirme. Bu tanrı bağlarının icabına bakacağız, Direniş pisliklerinin geri kalanını temizleyeceğiz ve kimse bunu elimizden bir daha asla alamayacak. Bizim için nihai nokta bu; kusursuz Bağlanan grubu ve kusursuz hayat. Bundan eminim."

Elimle göğsünü okşarken yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı, işinin getirdiği zorunluluklar yüzünden çoğunlukla mahrum kaldığımız bu basit dokunuşların tadını çıkarıyordum.

"Görünüşe göre tanrı bağını belli ettiğinden daha çok seviyorsun," diye fısıldadım kendinden hoşnut bir gülümsemeyle, onun her bir ihtiyacımı sonuna kadar karşıladığını gösteren türden bir gülümsemeydi bu.

"Eğer tanrı bağları seni güvende tutacak ve hepimizin bu işten sağ çıkmasını sağlayacaksa o zaman onu hiç beklemediğim kadar çok seveceğim. Eğer seni güvende tutacaksa o ele geçirilme hissinin, o çaresizliğin her zerresine değersin."

Telefonuna sessizce küfrederken bir elini saçlarıma daldırdı, göğsüne yayılmış hâlime katıksız bir erkek tatminiyle bakıyordu.

Elini yanağıma koyup dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu, nefesi dudaklarıma çarparken mırıldanarak, "Tanrı bağının uyandığı an hissettiği ve bedenimi kontrol ettiği tüm o süre boyunca onunla kalan tek his seni korumaya, arzulamaya ve sana tapınmaya duyduğu o ezici ihtiyaçtı... Sana zarar verebilecek veya seni üzebilecek her şeyi yok etme ihtiyacı. Eğer içimde böyle bir şey yaşayacak ve bedenimin kontrolünü paylaşacaksa en azından bu konuda onunla aynı fikirde olduğumuzu bilmek rahatlatıcı," dedi.

Ortak adanmışlıkları fikri. Bağlanan grubu içindeki o birleştirici güç, bu adamların her birini tenlerinin altında yaşayan tanrılarla barışmaya iten tek şey olma fikri kalbimin göğsümde heyecanla çarpmasına neden oldu.

Telefonu bir kez daha titredi ve cihazı eline alırken kendi kendine öfkeyle küfretti. "Dünya bizi sonsuza dek beklemeyecek, Oli. Gerçi bizi bu şekilde böldüğü için Black'i öldürebilirim." Bunu düşünmek Sage'e ihanet etmek gibi gelse de beni nazikçe üzerinden indirip duş almak üzere banyosuna yürürken ona yürekten katıldım. Sessizce somurtarak geçirdiğim birkaç dakikanın ardından Atlas kafasını kapıdan içeri uzattı ve uyanık olduğumu görünce rahatlamış bir gülümsemeyle ağır ağır yanıma geldi. Gabe'i uyandırmamaya dikkat ediyordu ki bu da endişemi tetikleyen bir başka şeydi. Normalde şekil değiştirenime şakacı bir şekilde vurur, ona yastık fırlatır ya da gürültülü arkadaşlıklarının bir başka göstergesini sergilerdi ama Gabe'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu o bile görebiliyordu.

Atlas endişemi sezdi ve eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra, "O iyi olacak, tatlım. Şekil değiştirmek enerjisini sömürdü, hepsi bu. Tıpkı senin eskiden uzun şekerlemeler yapman gibi," diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Haklı olduğundan emindim ama elimde değildi. Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışarak üzerime bir şeyler geçirmek için yataktan kalktım. Bu sırada Atlas'ın gözlerinin üzerimde olduğunun, Kâhin'in bana bir zarar verip vermediğini anlamak için hiç de saklamadan beni süzdüğünün farkındaydım.

Ben daha çok Nox'un beni sımsıkı kavrayışının bırakmış olabileceği izler konusunda endişeliydim ama Atlas hiçbir şey söylemedi ve bir kot pantolonla ona ait, dizlerime kadar inen kazaklardan birini giymiş hâlde arkamı döndüğümde yüzü hâlâ sakindi.

Çıkmadan önce Gabe'i kontrol ettim, kalp atışının o düzenli ritmini hissetmek ve endişemi biraz olsun hafifletmesini sağlamak için elimi nazikçe boynunun yan tarafına bastırdım.

Uykusunda iç çekerek bilinçsizce bana doğru döndü, bedeni uykusunda bile beni arıyordu. Yatağa geri dönüp onunla uzanma fikri beni fena hâlde cezbediyordu ama tenimin altında taşkın bir enerji vardı. Ne kadar yorgun hissettiğim ve aslında ne kadar gergin olduğum gerçeği arasındaki tezatlık beni içten içe huzursuz ediyordu.

"Seni Sage'in yanına götüreceğim. Gabe'e daha sonra mesaj atar ve nihayet uyandığında gelmesini söyleriz. Her şey yoluna girecek, tatlım. Kaşlarını çatmayı bırak. Gabe üzerine böyle titremeni istemezdi, özellikle de uyanıp bunun tadını çıkaramayacak hâldeyken."

Hafifçe homurdandım ve ayaklarımı sürüyerek peşinden dışarı çıktım.

Beşinci Bölüm

Oli

Sage ve Bağlanan grubunun evinin kapısını Wick açtı ve bana, yakınımızdakiler hariç topluluktaki herkesin yüzünde görmeye alışkın olduğum türden bir güvensizlik ve temkinle tepeden baktı. Kendime, sırf Sage'in Bağlananlarından biri diye bana hiçbir şey borçlu olmadığını ve onunla kaynaşmak için pek de vaktim olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım.

Wick bana hırlarcasına, "Sage'in bir yere gitmesine veya biriyle konuşmasına izin verilmiyor ama siz canınız ne zaman isterse onu kontrol etmek için habersizce buraya damlayabiliyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Ne bir "merhaba, nasılsın" ne de nezaket sayılacak herhangi bir şey. Kolumu Atlas'ın göğsüne bastırarak Wick'in boğazına yapışmasını engellemek zorunda kaldım.

Yüzüme istemeye istemeye tatlı bir gülümseme yerleştirdim. "Durumunu yoklamaya gelmedik. En yakın arkadaşımı görmeye ve kişisel alanı ile sınırları lanet olası bir tanrı bağı tarafından bir kez daha ihlal edildikten sonra bununla nasıl başa çıktığına bakmaya gel–"

"Tıpkı senin kafanın içinde yaşayan gibi mi?" diyerek sözümü kesti, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana dik dik bakmaya devam ediyordu.

Atlas çenesini o kadar şiddetli sıkıyordu ki dişlerinin o baskı altında kırılmamasına şaşırdım ama öfkesini kontrol etmeyi başardığı için de onunla gurur duyuyordum çünkü bu adamla gerçekten kavga etmek istemiyordum.

İnadına kendimi ona sevdirecektim işte!

"Aynen, tam olarak onun gibi. Tek farkı o savaşın kötü tarafında, bizse değiliz. Biz İyiler Takımı'yız, sonuna kadar! Ayrıca Sage geleceğimi biliyordu. Ona mesaj attım. Yani çat kapı gelmiş sayılmam." Ağzını açtı fakat o sırada Sawyer'ın sesi evin içinde yankılandı. "Bırak içeri girsin, dangalak! O, Sage'in kardeşi gibidir. Ayrıca hepimiz Oli ve onun Bağlanan grubu sayesinde hayattayız. North Draven'ın Bağlanan'ını kızdırmak sana pahalıya patlar. Üstelik söylentilere göre Nox da nihayet onunla yakınlaşmaya karar vermiş. Şahsen ben o Ölüm Tacirlerinden biriyle karşı karşıya gelmektense kendimi bu evin çatısından aşağı atmayı tercih ederim."

Bağlanan grubumdaki diğer kişilerin adlarını duyunca suratıma şapşal bir sırıtış yayıldı. Atlas bana bakıp alayla homurdandı ve eğilip pek de sessiz olmayan bir şekilde, "Benim tanrı bağıma Cellat dendiğini biliyor, değil mi? Artık tek derdi dumanlar olmayacak," diye mırıldandı.

Çorak Bölge'de kanın gövdeyi götürdüğü vahşet manzaraları bir kez daha zihnimde canlanıp bir anlığına nefesimi kesti. Hiçbirimizin yaptıkları nedeniyle kötü hissetmiyordum ama bu anı hâlâ böylesine tazeyken herhangi bir şey yiyebileceğimi de sanmıyordum. Kanın ve iç organlarının o sıcak, ıslak, yapışkan hissi, kokusu hâlâ burnumdaydı... ve evet, kusacak gibi hissediyordum.

Wick sonunda kenara çekildiğinde o izbandut gibi cüssesini aşıp açık alana doğru ilerledim.

Bu evde yaşayan epey insan vardı.

Sawyer, Gray, Aro ve küçük kardeşi Lahn'ı oturma odasında büyük televizyonda video oyunu oynarlarken buldum. Lahn, ablasının kucağında oturuyor, Aro ise ekrandaki kargaşaya gülerek eşlik ediyordu. Her iki Bağlanan'ı da şakayla karışık acımasız bir şekilde birbirlerine laf sokuyorlardı, odadaki ufaklık sayesinde her zamanki zehir zemberek laflarını yumuşatmışlardı ama yine de takılmalarında o alıştığımız iğneleyicilik vardı.

Atlas ikisinin bu hâline alayla dudak büküp odaya göz gezdirdi ve kendine kafamdan büyük bir fincanda kahve dolduran Felix'i başıyla selamladı. Yanına gittiğimde, tam da harika insan Felix'ten bekleneceği gibi, kahve demliğini bana uzattı.

Çilekli kremayı elime alıp tam anlamıyla kendime gelebilmek için aromalı şurup bulmak umuduyla çekmeceleri karıştırdığımda Felix sessizce, "Bugünü atlatmak için bundan daha sert bir şeye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Bir şey mi oldu yoksa her zamanki saçmalıklar mı? Neyle uğraştığımızı anlatsana."

Felix, Wick'in hışımla oturma odasına dönüp kendini koltuğa atışını ve asık bir suratla televizyona bakmasını izledi. "Uğraşmamız gereken sadece üç Bağlanan varken ortalık biraz daha sakindi. Biraz... alışma evresi sancısı çekiyoruz."

Sırıtışımı gizlemek için dudağımı ısırdım ve ona nazikçe, "Benim beş Bağlanan'ım var. İçlerinden biri son nefesine kadar benden ölesiye nefret etmeye ve diğerlerinin de huzurunu kaçırmaya ant içmişti. Biz o günleri geride bırakmayı başardık, yani bence siz de bunu atlatabilirsiniz. Sadece kendi içinde bazı şeyleri çözmesi gerekiyor, o kadar," diye hatırlattım.

Felix tek kaşını kaldırıp, "Eğer bunu yakın zamanda çözmezse kendi kendime Ateş güçleri falan geliştirip o pisliği ateşe vereceğim," diye mırıldandı.

Atlas kıs kıs gülüp gülünç derecede abartılı kahvemden bir yudum çaldı. Kahvenin o yoğun ve acı tadını bastıran meyve aroması karşısında yüzünü buruşturmamakta oldukça başarılıydı.

"En azından Sage için iyi bir Bağlanan mı?" diye mırıldandım. Felix kaşlarını kaldırdı.

"Öyle olmasaydı bile sana söyleyebilir miydim, emin değilim. Tek bir soru bile sormadan adamın ruhunu söküp çıkarırdın."

Omuz silkip açılan yatak odası kapısına döndüm. Sage, altında pijaması ve üstünde Kieran'ın o devasa Taktik Eğitim kazaklarından biriyle ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. Biraz zombiye benziyordu ama Riley hâlâ bitkin bir hâlde onun peşinden sendeleyerek çıktığında bu benzetmeyi yeniden gözden geçirdim.

Endişeyle Felix'e baktığımda omuz silkti. "Kendi evimde uğraşmam gereken yeterince hasta varken kliniğe inmeye ne gerek var?"

Kahvemi tezgâha bırakıp Sage'e sıcacık sarıldım, çenemi omzuna yaslayıp usulca mırıldandım. "Ne yapabilirim? Acil bir kan nakline ve tüm bunlardan uzak, tropik bir adada dört haftalık bir tatile ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

İç çekip kollarıma biraz daha sokuldu ve o sırada Wick'in bize baktığını fark ettim. Kıskanç veya bozulmuş gibi görünmüyordu, daha çok bu etkileşimi tartıyor ve ikimizin bu kadar yakın olması konusunda yalan söyleyip söylemediğimize kendi çapında karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Canı cehenneme. Bu kız için ölebileceğimi kendisi de pekâlâ anlayabilirdi.

"Gryphon'ın tanrı bağının bunun bir daha olmasını gerçekten engelleyebileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandı. Başımla onayladım ve yüzüne düşen bir tutam saçını sevgiyle kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Bunu yapabileceğine ve zaten yaptığına kesinlikle inanıyorum, Sage. Emin olmasaydım, *North* emin olmasaydı, sen

hâlâ o hücrelerde olurdun ve ben de seninle birlikte orada olur, biz bu işi çözene kadar her şeye öfke kusardım."

İç çekip bir kez daha başıyla onayladı, benden uzaklaştı ve kahvemin pembe rengine bakıp burun kıvırdı. "Şekerden başka bir şeyin tadını alabiliyor musun sen?"

"Yoo," dedim sinir bozucu bir şekilde *o* harflerini uzatarak ve bardağı tekrar elime aldım.

Riley, kendisine ve Bağlanan'ına yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladığında bir anlığına onların özel alanında bulunduğum için kendimi biraz tuhaf hissettim ama Sage ikimizi de masaya oturtup benimle Çorak Bölgeler hakkında sakince kritik yapmaya başladığında rahatladım.

Sawyer ve Gray, Atlas'ı kendileriyle bir el video oyunu oynamaya ikna etti, ben de en yakın arkadaşımla birlikte bir anlığına sadece orada var olmama, nihayet normal bir an yaşamama izin verdim.

Riley masanın diğer ucuna oturup Sage ve benim söylediğim her kelimeye kulak misafiri olmuyormuş gibi davranarak sessizce kahvaltısını etti. Sage arada bir, sanki kontrol ediyormuş gibi ona bakış atıyordu. Bunu dördüncü kez yakaladığımda ortamı biraz yumuşatmaya çalışarak kaşlarımı muzipçe oynattım.

Bana mahcup bir edayla sırıttı. "İyileşme sürecinde yan yana olmanın ikimize de çok iyi geldiğini fark ettik. O kaltak ona her ne yaptıysa Bağımızı sarsmış olmalı. İşleri yoluna koymak için gerçekten çok çabalasak da hâlâ... gözle görülür bir hasar var."

Riley'nin omuzları çöküp içine kapanması her kelimemizi dinlediğinin kanıtıydı ama zaten özel bir şeyden bahsetmiyorduk.

Yavaşça başımla onaylayıp Sage gibi yüzümü buruşturarak omuz silktim. "Mantıklı sanırım. Yaptığı şey Direniş için sadece taktiksel bir hamle değildi. Bağınıza yapılmış bir saldırıydı ve bunun kalıcı etkileri olması gayet mantıklı."

Sage yavaşça başını aşağı yukarı salladı, Riley ise bıçağını ve çatalını masaya bırakırken iç çekti. "Ona karşı savaşacak kadar güçlü olmadığım için hata bende. Bunun olmasına izin verdiğim için hata bende."

Bu bana fazlasıyla kendini acımasızca hırpalamak gibi gelmişti ve onun böyle konuştuğunu duymanın Sage'i incittiğini görebiliyordum. Ama ben de ayaklı bir travma ve çelişkiler yığını olduğumdan bu konuda onunla tartışacak pek yüzüm yoktu.

Yine de denedim.

O hâlâ bizim geniş ailemizin bir üyesiydi. Adını anmayacağım o şeytani kadın artık hayatında değildi ve aslında düzgün birine benziyordu. Başına bunlar gelmemiş olsaydı, başından beri Sage'e sadık ve mükemmel bir Bağlanan olabilecek biri gibiydi.

"Gryphon'ın hâlâ zihnime girebildiğini biliyorsun, değil mi? İsterse herkesin kafasına girip her türlü pisliği yapabilir. Yapmamasının tek nedeni, iyi ve düzgün bir insan olması. Böyle bir Yeteneğe sahip olmanın getirdiği sorumlulukların farkında. Gücünü kullanmanın ahlaki sonuçlarını her zaman ölçüp biçmiştir. O kaltaksa böyle şeyleri zerre umursamıyordu. Tam bir canavar olduğundan ona karşı en ufak bir şansın bile yoktu. Utanacak hiçbir şey yok. Sen hiçbir şey yapmadın, o yaptı."

Söylediklerimin etki ettiğini sanmıyordum. Eminim daha önce herkes onda bu taktiği denemişti; bu yüzden derin bir nefes alıp normalde rahat edeceğimden çok daha fazlasını, içimi ona döktüm. Eğer Sage'e yardımı dokunacaksa bunu yapmaya hazırdım.

"Tanrı bağım kontrolü ele aldığında benim de elimden hiçbir şey gelmiyor. Bir sürü şey yaşandı ve hangisi benim eylemim, hangisi onun eylemi ayırt edebilecek noktaya gelmem çok uzun zaman aldı. Bu hâlâ omuzlarımda ağır bir yük, Bağlananlarımın bile hafifletemeyeceği bir yük ama ben ahlaki sınırlarımın nerede başlayıp nerede bittiğini biliyorum. Ailemi

ve topluluğumu güvende tutmak için neleri göze alabileceğimi biliyorum. Geceleri ancak böyle uyuyabiliyorum. Senin de kendine, Bağlanan'ın için neleri göze alabileceğini ve ona ne yapmayacağını sorman gerekiyor. Bu soruların cevaplarını bulduğunda ve bunlara sadık kaldığında her geçen gün biraz daha kolaylaşacak, söz veriyorum."

Riley'nin gözleri tekrar Sage'e kaydı ama yavaşça bana bakıp başıyla onayladı ve çatalını tekrar eline alarak tabağındaki yumurtalarla biraz daha oynamaya başladı. Hızlı bir duş almak için aramızdan ayrılan ama o acıklı küçük hikâyemin ortasında geri dönen Felix de masaya oturdu. Riley'nin kahvaltısını bitirip duş almak için içeri girmesini izledi.

Kapının kapanma ve suyun açılma seslerini duyduğumuz an Felix bana dönüp usulca mırıldanarak, "Onu terapiste gönderdiğimizi biliyorsun, değil mi? Hani şu North'un seni de zorla yollamak istediği terapiste. Sanırım iki dakika boyunca kendi travmanı ortaya dökerek o adam için terapistin haftalarca konuşarak yaptığından çok daha fazlasını yaptın. Belki de Draven'a döndüğünde ana dalın bu olmalı," dedi.

Sage bardağını dudaklarına götürerek sırıtışını gizledi. "Tabii dünyanın sonu falan gelmezse."

Öğle yemeği vakti geldiğinde, Sage'i bizimle yemekhaneye gelip bir şeyler yemeye ikna ettim. Felix de bize katılmayı kabul edince Sage gönülsüzce ceketini aldı. Sawyer, herkesi keyifle ezip geçtiği oyun ekranından gözünü bile ayırmadan ona yemek siparişleri yağdırmaya başlayınca abisini tersledi.

Atlas bizimle gelmek için oyundan çekildi. Telefonumu kontrol edip Gabe'den gelen bir mesaj olduğunu görünce rahatladım. Ona bizimle yemekhanede buluşmasını söyleyen bir

mesaj yazdım ve dördümüz birlikte kısa yürüyüşümüz için evden çıktık.

Felix ve Atlas artık birkaç adım arkamızdan yürüyüp sohbet edecek kadar iyi arkadaş olmuşlardı, bu sayede en yakın arkadaşımla bugün hiç olmadığı kadar baş başa kalma fırsatı buldum. Lafı hiç dolandırmadan aklımı kemiren o asıl soruyu sordum.

"Peki, Wick'le işler... Gerçekte nasıl gidiyor?"

İnleyip elini alnına götürdü. "Bana gelince harika! Diğer Bağlananlarım kadar nazik ve destekleyici davranıyor. Ama diğerleriyle? Sürekli kavgaya yer arıyor ve ben işin içinden çıkamıyorum. Her an büyük bir kavga patlak verecekmiş gibi hissediyorum ve artık bunu kaldıracak gücüm *kalmadı*."

Kıkırdadım. Sage misilleme olarak dirseğini hafifçe kaburgalarıma geçirse de o da iç çekti. "Beni anladığını biliyorum, senin Bağlanan grubunun birkaç zedelenmiş egodan çok daha korkunç şeyler atlattığını da biliyorum ama Tanrım, daha önce yanımda kimin olacağına dair hiç program yapmak zorunda kalmamıştım. Kieran ve Felix iş saatlerinden arta kalan tüm zamanlarını benim için ayarlıyorlardı, o yüzden hiç çakışma olmuyordu. Riley ile biraz alışma sürecimiz oldu ama özellikle iyileşme sürecini hızlandırmak için bana gerçekten ihtiyacı olduğundan, ikisi de ona bu alanı açmaktan rahatsızlık duymamıştı. Ama Wick? Her şeyi sorguluyor. Kieran neden bu kadar çok çalışıyor? Kieran, o kadar tehlikeli olduğu hâlde Çorak Bölge'ye gitmeme neden izin verdi? Felix, ona ihtiyacım olur diye neden gelmedi? Neden hepimiz North'un söylediklerini sorgulamadan kabul ediyoruz? Benim ona ihtiyacım varken bile Felix neden bu kadar uzun saatler çalışıyor? Neden kimse Riley konusunda daha erken harekete geçmedi?"

Son cümlede sesi çatladı ve o an ciddi ciddi dönüp Wick'i bulmayı ve suratına bir tane yapıştırmayı düşündüm. Sanki o Bağlanan grubundaki herhangi birinin hâlihazırda taşıdığından

daha fazla suçluluk duymaya mecali varmış gibi... Her şeyin cevabını biliyormuşum ve sanki benim Bağlanma sürecim çok huzurlu bir deneyimmiş gibi davranmak yerine –ki bu çok gülünç olurdu– ona biraz destek olmak için elimden geleni yaptım.

"Öfkesi zamanla yatışacaktır. Bu biraz sürülerdeki güç hiyerarşisi gibi bir şey. Kendi yerinin tam olarak neresi olduğunu çözmeye çalışıyor. Muhtemelen bu kadar nüfuzlu insanlarla aynı ortamı paylaşacağını hiç düşünmemişti."

Sage kaşlarını kaldırdı. "Peki senin Bağlanan grubundaki güç hiyerarşisi tam olarak nasıl? Ve pratikte nasıl yürüyor bu iş?"

Mahcubiyetle hafifçe sırıttım ve o anda muhtemelen bizi gizlice dinliyor olsalar da ne kendi Bağlananlarıma ne de onunkilere dönüp baktım.

Kelimelerimi de *özenle* seçtim.

"Aramızda belli bir lider yok... İş ciddiye bindiğinde ortaya çıkan bağım hariç. Ama gruptaki herkesin kendine has bir becerisi veya uzmanlık alanı var ve biz de doğal olarak her konuda işi ehline bırakıyoruz. North, her zaman meclis üyesi olacak. Aileler ve bu tür işlerin içyüzü hakkında her zaman en çok bilgi sahibi olan kişi o. Bu konularda ondan daha fazla şey bildiğimi iddia etmek haddime bile olamaz. Gryphon, Taktik Ekibi lideri. Taktik müdahale eğitimi almış olan North bile görevler ve benzeri şeyler söz konusu olduğunda son sözü ona bırakır. Nox ise bildim bileli işin daha çok araştırma tarafıyla ilgilenmekten keyif almıştır."

Sage başıyla onaylayıp arkasına, Atlas'a doğru bir bakış attı. "Peki ya diğer ikisi? Çünkü benim sorunum da tam olarak bu! Tıpkı Felix gibi Kieran'ın da Bağlanan grubumda çok net bir işi ve konumu var. Riley henüz bu tür şeyleri umursamıyor. Kendi suçluluğunda ve kederinde o kadar kaybolmuş durumda ki belki de yerini hiçbir zaman sorgulamayacak bile. Ama Wick, çoktan oturmuş bir ilişki dinamiğinin içine daldı ve öylece diğerlerine

uyum sağlamak ona hiç de kolay gelmiyor. Kendine ait bir yeri olsun ve kendi güçlü yönleri takdir edilsin istiyor."

Başımla onaylayıp koluna girdim, bu konuyu daha sessiz konuşabilmek için onu kendime biraz daha çektim. "Zorlanan kişi Atlas oldu. Başta pek arıza çıkarmamasının nedeni benimle kaçma planları yapıyor olmasıydı. O planlar değiştiğinde kesinlikle bir alışma süreci geçirdi. Ama en nihayetinde diğerleriyle hemfikir olabildiği tek şey beni güvende tutmaktı. Ne pahasına olursa olsun, her görevde beni gölge gibi izlemeyi ve hayatta tutmayı kendine vazife edindi. Eminim Direniş'in icabına baktığımızda o da yapacak başka bir şey bulacaktır. Muhtemelen yine bir alışma evresi yaşanacak ama sanırım bir Bağlanan grubunun parçası olmak da bunu gerektiriyor. Herkesin büyümesi, değişmesi ve bu durum diğerlerini ne kadar zorlarsa zorlasın, bu süreci hep birlikte atlatması gerekiyor."

Sage iç çekerek başını aşağı yukarı salladı; ben de ona Gryphon ve North'un bana kendi aralarında defalarca söylediği, benim de yüzlerce kez duymaya ihtiyaç duyduğum o güvenceyi veren tek şeyi söyledim. "Onların ilişkilerine bekçilik yapmak senin işin değil. Esas Bağ olman, herkesin birbiriyle dost olmasını sağlamakla yükümlü olduğun anlamına gelmiyor. Canını sıkıyorlarsa onlara söyle. Üzerlerine vazife olmayan şeylere burunlarını sokuyorlarsa da söyle. Bağlanan grubunun nasıl bir şekil alacağını seçebilirsin ama herkesi memnun etmek senin görevin değil. Bu, omuzlarına binen çok ağır bir yük, Sage ve *hiçbirimiz* bütün o adamların ve egolarının kahrını tek başımıza çekemeyiz. Ben ve tanrı bağım bile."

Altıncı Bölüm

Gabe

Ejderhaya dönüşmenin ve tanrı bağının kontrolü ele almasına izin vermenin enerjimi bu kadar sömüreceğini ve kendimi böylesine boktan hissetmeme neden olacağını hiç düşünmemiştim. Tam on sekiz saat uyumama rağmen midem hâlâ hassastı ve kafamın içi kum doluymuş gibiydi; bu ağırlık zihnimi uyuşturuyor, beni resmen yaşayan bir ölüye çeviriyordu. Şimdi bir saldırıya uğrayacak olsak Bağlanan'ıma yardım etmekte zorlanırdım ve böyle bir yetersizliğe tahammülüm yoktu.

Toparlanmalıydım.

Sığınak sokakları insan kaynıyor, onlarca işçi yükleme alanlarına malzeme taşıyıp duruyordu. Amcamın ve kuzenlerimin günlük projeleri devralmalarının ardından çevremizdeki sokaklarda kaydedilen ilerlemeyi görebiliyordum ve burada olmadığımız süre zarfındaki değişimler çarpıcıydı. Önümüzdeki haftalarda Bağlanan gruplarına müstakil evler sunmaya başlarsak hiç şaşırmazdım.

Yemekhaneye doğru ilerlerken olabildiğince çok işçiye el sallayıp selam verdim. Kuzenlerimden birkaçı hâlime meraklı

bakışlar attı. Açıkçası hiçbirine Direniş askerlerini bütün bütün mideye indirdiğim için hazımsızlık çektiğimi söylemek istemiyordum. Gerçi benimle göz göze gelmemek için köşe bucak kaçan birkaç Taktik Ekibi ajanı da vardı, yani haberlerin çoktan yayılmış olma ihtimali yüksekti.

Bütün bu boktan zırvalar umurumda bile değildi.

Umurumda olan tek şey, o gün koruduğum insanlardı. Köşeyi dönüp de yemekhane görüş alanıma girdiğinde, Bağlanan'ımı dışarıda Sage'le gülüşürken buldum. Kafasını geriye atmıştı ve saçlarının gümüşi ihtişamı sabah güneşinde parlıyordu. Saçları artık her zamankinden daha parlaktı; bu konuda ne kadar çekingen olduğunu biliyordum ama benim için âdeta beni çağıran bir işaret fişeği gibiydi. Bir an önce yanına gitmek için adımlarımı hızlandırıp koşmaya başlamaktan kendimi alamadım. Sage'e gülümsemesi insanın içini açan, gözlerine bayram ettiren bir manzaraydı, büyüleyiciydi. Ama ona doğru geldiğimi fark ettiği anda gözlerinin parlaması ve tüm bedeniyle bana dönmesiyle kalbim göğsümde gümbür gümbür çarpmaya başladı.

Onun beni, benim onu sevdiğim kadar sevmesi, birbirimizde ne pahasına olursa olsun –isterse günlerce uyumamı veya mide ağrılarından kıvranmamı gerektirsin– uğruna savaşmaya değecek kadar eşsiz ve kıymetli bir şeyler bulmamız bana hâlâ bir mucize gibi geliyordu.

Doğruca Bağlanan'ıma yönelip yanından geçtiğim sırada Atlas, omzuma hafifçe vurarak, "Yataktan kalkmana şaşırdım. Bütün gün tembel tembel takılırsın sanıyordum," dedi.

Oli'yi kollarıma alıp havaya kaldırdığımda kıkırdadı, sahte bir sinirle göğsüme yumruğunu geçirirken onu etrafımda usulca döndürdüm.

"Herkesin içindeyiz. North küplere binecek!" diye fısıldadı ama onu yine de öptüm ve zihin bağımız üzerinden ona cevap verdim.

Buradaki herkes Bağlanan'ımı ne kadar sevdiğimi bilsin, ne varmış bunda?

Oli her zamanki bağımlılık yapan hâliyle öpücüğüme, kollarıma ve *benliğime* karışıp eridi. Kafamdaki zonklamayı, midemdeki çalkantıyı, uyandığımdan beri boğazımı yakan ve hâlâ tam olarak geçmeyen o safra tadını unuttum. Bütün fiziksel şikâyetlerimin hepsi bir anda uçup gitti. Kulağa ne kadar romantik bir zırva gibi gelirse gelsin umurumda değildi, her seferinde Bağlanan'ıma böyle dönebildiğim sürece tüm Direniş'i tek başıma alt edebilirdim.

Bu yenilmezlik hissi, Atlas'ın Yeteneğiyle hissettiği şey olmalıydı.

Göğsümün içinde uykuya dalmış olan ejderha, Oli'ye yeniden kavuştuğumuza dair kendi hislerini bana açıkça belli etmek üzere uyandı ve her şey tek bir sözcükte birleşiyordu.

Benim.

Oli en sonunda kollarımın arasından sıyrılıp ayaklarının üzerine basarken, "Sadece herkese öğle yemeği alıp çıkacağız," dedi.

Aramıza giren en ufak bir mesafe bile canımı sıktığından suratımı astım ama onu yanımda tutmak için kolumu omzuna doladığımda, mutlu bir iç çekişle iyice bana sokuldu.

Bugün onu kimseyle uslu uslu paylaşasım yoktu.

Atlas bana manidar bir bakış attı ama içim kadar dışım da boktan görünüyor olmalıydı ki bu konuda tek kelime etmedi. Yemekhanenin kapısını açıp bizi içeri alırken bu durum umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu.

Bugün burası kalabalıktı ancak Sığınak'ın nüfusu günden güne artarken bu duruma pek şaşırmadım. Tüm masalar doluydu, hatta çoğu masa tam kapasitesine ulaşmıştı. İçerideki kahkaha seslerini duymak ve genel neşeyi görmek beni sevindirdi. Aylarca süren gerginliğin ve huzursuzluğun ardından ailelerin ve dostların burada güven içinde bir arada olmaları içimi rahatlatmıştı.

Zaten buranın bütün olayı da tam olarak buydu.

Oli kolumun altında öylesine gergindi ki onu kanatlarımın altına alıp bu şekilde huzursuzluk verdikleri için herkese hırlama isteğimi ve içimdeki ejderhanın dönüşüp herkesi canlı canlı yutma dürtüsünü bastırabilmek adına resmen ecel terleri döküyordum. Normalde çabuk parlayan biri değildim ama yeniden kendime gelebilmek için üç derin nefes almam gerekti. Kimse bizimle konuşmaya veya yanımıza yaklaşmaya yeltenmedi. Birkaç meraklı bakış dışında çoğunlukla içeri girdiğimizi hiç fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

Burada olduğumuzu bal gibi bildiklerinin farkındaydım ama şimdilik böylesi işime gelirdi.

Atlas masalarla Bağlanan'ımızın arasına etten bir duvar ördü; omuzları ikimizi de büyük ölçüde kapatacak kadar genişti. Felix de aynısını Oli'nin yanından ayrılmayan Sage için yaptı.

Sage, "Önceden arayıp bize bir şeyler ayırmalarını söylemeliydik," diye mırıldandı. Oli ise omuz silkti.

"Buna mecbur değiliz. Bütün *bunları* dert etmeden tıpkı diğerleri gibi aşağı inip yemeğimizi yiyebilmeliyiz."

Tekrar etrafa göz atıp ikisine de sessizce mırıldandım. "Ama kimsenin pek de... bir şey yaptığı yok gibi, değil mi? Biraz fazla tepki veriyor olabiliriz."

Oli bana ters bir bakış atıp biraz fazla sert bir hareketle masaların olduğu tarafı işaret etti. Oradaki Üstün Yeteneklilerden bazıları durumu fark edip tabaklarını toplayarak apar topar kaçtılar.

"Hepsi sana bakıyor. Farkındasın, değil mi? Benim hakkımda ne düşündükleri zerre umurumda değil ama hepsi gözlerini ejderhaya dönüşüp insanları yiyebilen adama dikmiş. Bence bana ve Dravenlara artık alıştılar ama senin yüzün kireç kesilmiş hâlde buraya girmen, hepsini söylentilerin doğru olduğuna inandırdı."

Sage, yanına fazla yaklaşma cüretini gösteren meclis üyelerinden birine ters ters bakarken, "Bu doğru," diyerek destek çıktı.

Sage, Oli'ye karşı korumacı davranıyordu çünkü meclisin Bağlanan'ıma karşı ne kadar cephe aldığını hepimiz biliyorduk.

Ancak o sırada Oli, hepimizi açıkça parmakla gösterip fısır fısır konuşmaya cesaret eden tek grup olan, Draven'dan eski sınıf arkadaşlarımızla dolu bir masayı bakışlarıyla ezmekle meşguldü.

Ahmaklar.

Sonrasında North bunun için bana fırça çektiğinde muhtemelen pişman olacaktım ama parmağımla Oli'nin çenesini kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ufak tefek kıskançlıklar zerre umurumda değil. Bırak istedikleri kadar dedikodu yapıp fısır fısır konuşsunlar. Sonuçta bütün zor işleri biz halletmesek hiçbirinin hayatta kalamayacağı gün gibi ortada."

Oli, keyifli bir mırıltıyla onayladı ve ardından mutfağa açılan geniş alana yaklaştık. Alan, açık büfe gibi ayarlanmıştı ama kapı aralığı, şefin yemek pişirdiği yeri görebileceğimiz kadar genişti. Oli kollarımın arasından öne doğru uzanıp benden uzaklaşırken yüzü aydınlandı. Normalde buna biraz daha fazla canım sıkılabilirdi ama sonra nedenini anladım.

Kyrie bir tepsi dolusu sıcak tavuk kanadını açık büfeye kaydırırken, "Vay canına, resmen yürüyen ceset gibisin, Ardern," dedi ve cebinden çıkardığı bezle ellerini temizlerken yanımıza geldi. Mutfağın ununa ve yağma bulanmıştı ama yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Sığınak'ta mutlu olduğu yeri bulduğunu görebiliyordum. Kafeyi işletmeyi oldum olası çok sevmişti, bu yüzden buraya katkıda bulunmak için bu işi seçmiş olmasına şaşırmamıştım.

Pis pis sırıtıp göz kırparak, "Yediklerim mideme dokundu," dedim ve arkamızdaki masalardan yükselen tiksinti dolu sesleri pis bir kahkaha eşliğinde dinledim.

Atlas bana gözlerini devirerek baktı ama Oli benimle birlikte güldü, sonra yüzünü buruşturdu. "Evet, pek lezzetli sayılmazlar. Yani en azından ruhları öyle değil. Geri kalan kısımlarını daha önce hiç denemedim."

Kyrie derin bir of çekip tavana bakarak başını iki yana salladı. "Bu tür şeylerden böyle *rahatça* bahsetmenize alışmak

biraz zaman alacak. Buradaki herkesin her an balataları yakacakmış gibi görünmesine şaşmamak lazım."

Oli muzip bir sırıtışla etrafına bakındıktan sonra omuz silkti. "Hey, bugün yanımda iyi huylu Bağlananlarımı getirdim. Eğer gerçekten herkesin hayatını zindan etmeyi planlıyor olsaydım diğer üçünden birini getirirdim."

Atlas alaycı bir sesle, "Nox'u getirirdin," diye mırıldandı, "biz de buradaki herkesin o lanet olası havalarının ne çabuk söndüğünü keyifle izlerdik."

Etrafımızdaki masalardan birkaçı daha bize hissettirmeden boşalmaya başlarken Kyrie bu maskaralıklarımıza bakıp başını iki yana salladı.

"İkinizi böyle iyi anlaşırken görmek kesinlikle tuhaf. Ama ne yalan söyleyeyim, sevindim. Kardeşimi stresten mezara sokacaktınız. Gerçi bu sayede Black'ten sağlam bir iddia parası kopardım, o yüzden size bir içki borcum var. Yalnız North'a, reşit olmayan Bağlanan'ına gizlice içki taşıdığımı söylemeyin," dedi yine gevrek gevrek gülerek.

Oli ona sırıtarak karşılık verdi ve kirpiklerini kırpıştırıp o kendine has hoş küstahlığıyla laf yetiştirdi. Bütün bu karşılıklı atışmaları dinlemek hoşuma gidiyordu ama tavuk kanatlarının kokusu nihayet burnuma dolduğunda midem kasılıp altüst oldu. Hem açlıktan ölüyordum hem de midem fena bulanıyordu. Yediğim herhangi bir şeyin içeride kalacağından pek emin değildim ama başlarım böyle işe deyip denemeye niyetliydim.

Kyrie topuklarının üzerinde dönüp paket servis kaplarından birini aldı, içine tepeleme tavuk doldurduktan sonra bu yığına bir çatal saplayıp bana uzattı. "Düşüp bayılmadan şunları ye. Taktik Müdahale Ekibi ajanlarının arasında açlık sinirinin neye benzediğini bilecek kadar çok zaman geçirdim ve düşüp kalırsan seni yerden kazıyacak değilim. Kahretsin, istesem de beceremem ki zaten."

Oli, serbest kalabileyim diye kıkırdayarak kolumun altından sıyrıldı. Onu benden uzaklaştırdığı için Kyrie'ye ters ters baktım. Ancak koku yeniden burnuma dolduğunda, buna ihtiyacım olduğunu inkâr edemedim. Bütün kabı bir dakikadan kısa sürede silip süpürdüm.

Felix'in kaşları neredeyse saç diplerine kadar yükseldi; her zamanki doktor edasıyla bana hazımsızlık sorunları ve yemeği böyle nefes almadan mideye indirmenin sonuçları hakkında bir şeyler gevelemeye başladı. Sage ise elini ağzına kapatıp midesi bulanıyormuş gibi sesler çıkardı.

"En azından lokmalarının arasında biraz nefes al," diye söylendi.

Hiçbirini dinlemeden sert adımlarla açık büfeye döndüm ve paket servis kabımı yeniden doldurdum. Oli, Kyrie'nin söylediği bir şeye gülerek yanıma geldi, sanki aramızdaki mesafenin benim isteyebileceğimden bir milim bile fazla olmasına tahammül edemiyormuş gibiydi. Birkaç kap daha alıp bunları Bağlanan grubumuzun geri kalanı ve arkadaşlarımız için doldurmaya başladı.

Felix kapları koymak için birkaç poşet kaptı ama bulantım nihayet geçerken benim tek düşünebildiğim mideme daha fazla yemek indirmekti. Dördüncü porsiyona geldiğimde sonunda biraz yavaşlamaya başladım, hâlâ yiyordum ama artık her çatal arasında nefes alıyordum.

Kyrie bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Gidip senin için ateşe bir kümes tavuk daha atmam gerekiyor mu? Yoksa doymak üzere misin, evlat? Düşmanları yemenin seni tıkamak yerine daha da acıktıracağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Omuz silkip Oli'nin uzattığı su şişesini aldım ve cevap vermeden önce tek dikişte bitirdim. "Midemin bu kadar kazınmasına neden olan şey muhtemelen yaptığım o iki günlük şekerlemeydi ama cidden, ne kadar yediğimden kime ne?"

Bensonların evine döndüğümüzde, içerideki havaya sinmiş olan ve Sage'in en yeni Bağlanan'ından yayılan gerginliği ânında

fark ettim. Wick'in bizim buralarda büyüdüğünü hatırlamıyordum ama zaten o, Alt Kademe ailelerden birine mensuptu, o yüzden hatırlamıyor olmam mantıklıydı. Benim ailem toplumumuzdaki insanların konumuyla pek ilgilenmezdi ama gerçek şu ki aynı partilere davet edilmiyorsanız ve çocuklarınız aynı okullara gitmiyorsa kaynaşmak için pek de fırsatınız olmuyordu.

Oli'ye karşı yeterince kibardı gerçi ama Atlas'la bana sinirimi bozacak kadar açık arayan gözlerle bakıyordu, sanki her hareketimizi tartıyormuş gibiydi. Şansına bunu Oli'ye çaktırmadan yapıyordu, aksi hâlde Oli'nin bağı çoktan ortaya çıkıp bu saçmalığa ânında bir son verirdi. Atlas'la bakıştık ama o sadece omuz silkti, şu anda bu konuyla ilgilenmek umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Gerçi haklıydı, Bağlanan'ımızı etkilemiyorsa üstüne düşmeye değmezdi. Eğer bu durum Sage'i etkiliyor olsaydı eminim ki şimdiye kadar Oli'ye söylerdi.

Sawyer ve Gray yemek getirdiğimiz için bize teşekkür etmek üzere masaya geldiler, ardından Bağlananlarına ve kanepede oturan küçük çocuğa yetecek kadar yiyecek aldılar ve yemek için kanepeye döndüler. Zaten masada hepimize yetecek yer yoktu ve hepsi kendi küçük fanuslarında gayet rahat görünüyorlardı.

Sanırım böyle bir evi paylaşmak onlara, birbirlerinin her şeyine dâhil olmadan yan yana yaşamayı öğretmişti. Biz böyle bir durumla uğraşmak zorunda olmadığımız için acayip minnettardım. Oli, diğer Bağlananlardan herhangi birinin yemek isteyip istemediğini, bize katılıp katılmayacaklarını veya yemeklerini onlara götürmesini isteyip istemediklerini sormak için zihin bağı üzerinden onlara ulaştı. North ve Gryphon neredeyse ânında ona cevap verip bu seçenekler yerine daha sonra akşam yemeği için bizimle evde buluşacaklarını söylediler.

Nox ise cevap vermedi.

Oli bu durumu pek takmıyor gibi görününce cevabını hepimize söylemek yerine sadece ona söylediğini düşündüm, zaten genelde böyle yaptığına emindim. Şu sıralar araları yeterince

iyi olabilirdi ama Nox nerede olduğu ve ne haltlar karıştırdığı konusunda hiçbir zaman açık biri olmamıştı. Bunun bir gün değişeceğinden de şüpheliydim.

Şaşırtıcı bir şekilde Atlas'ın da pek umurunda değil gibiydi.

Yemek boyunca hep beraber oturduk; Atlas'la ben, Wick ile Felix'in didişmesini seyreden Sage'e bakan Oli'yi izliyorduk.

İnsanı tüketen bir manzaraydı.

Riley kendine bir tabak almış, ardından yatak odalarından birine doğru geçip gözden kaybolmuştu, hâlâ yürüyen ceset gibi görünüyordu ama artık kimse bu durumu pek dert etmiyor gibiydi, o yüzden aniden nalları dikmeyeceğinden emindim. Yemek faslını atlatıp tam bulaşıklara girişmek üzereydik ki Nox'un sesi zihinlerimizi delip geçti.

Tepki vermeyin. Paniğe kapılmayın ve olay çıkarmayın. Müsaade isteyip yavaşça North'un ofisine gelin.

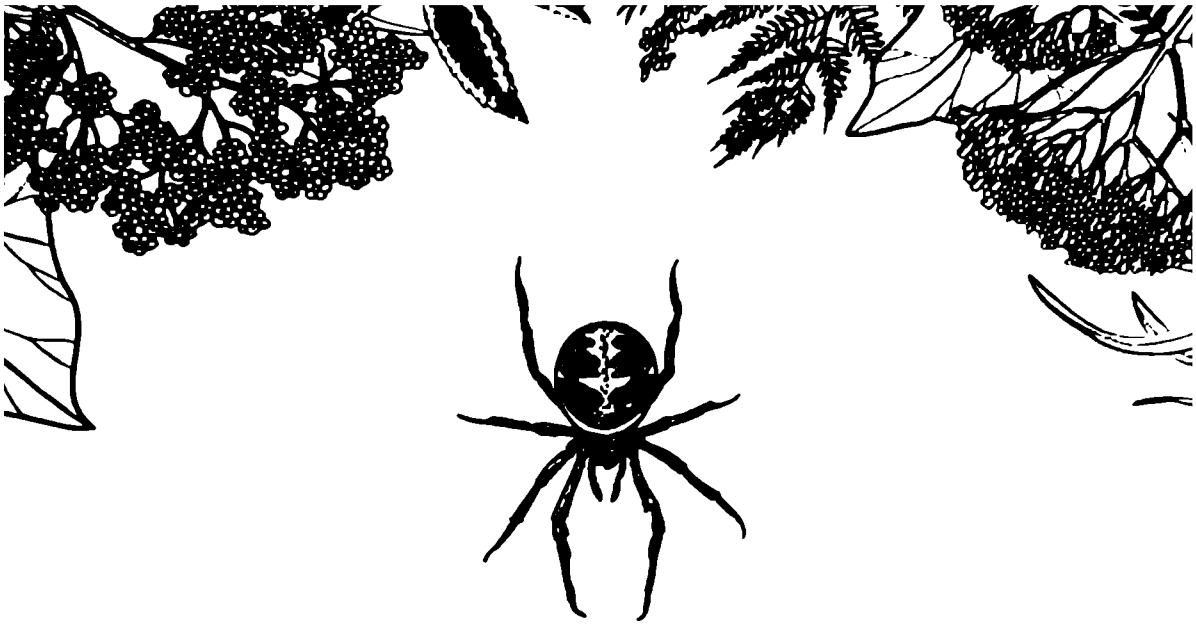
Endişeli veya aceleci görünmemeye çalışarak Oli'nin tabağını alırken elimi sırtına koydum ve kendi tabağımla birlikte onunkini de bulaşık makinesine yerleştirdim. Atlas benimle göz göze gelip başıyla onayladı ve biz gülümseyip erkenden kalkmak için bahaneler uydururken Oli'nin yanına geçti. Telefonuna baktı ve Oli'nin Sage'e sıkıca sarılıp onu daha sonra arayacağına söz vermesinin ardından Oli'yi sakince odadan dışarı yönlendirdi.

Bütün bunları birkaç dakika içinde halletmiştik ama derin bir nefes alıp kimseye yakalanma derdi olmadan Atlas'a bir bakış atabilmem sanki saatler sürmüştü. Oli ikimizi de tamamen görmezden gelerek hissettiği paniği nihayet dışa vurdu ve hepimizin duyabileceği şekilde Nox'a ulaştı.

Ne oldu? Kimsenin yaralanmadığını biliyorum ama sorun ne?

North ona sakinleştirici bir his gönderse de soruyu cevaplayan Gryphon oldu.

Kapıya biri geldi.

Yedinci Bölüm

Oli

Direniş'in saldırısından bu yana, yani aylardır Sığınak artık bir sır değildi, o yüzden birinin yine kapıya dayanması pek de sürpriz sayılmazdı. Asıl sürpriz olan, North'un ofisine vardığımda Bağlananlarım tarafından karşılanmak yerine üçünün de bağlarını orada dikilmiş, beni beklerken bulmamdı.

Üç çift simsiyah göz, üç ifadesiz yüz ve üç robotik ses. Üçü de eşit derecede takıntılı olduğum varlıklardı ama Atlas ve Gabe'in onların varlığına verdiği tepki tam da tahmin edilebileceği gibiydi.

Atlas beni zorla arkasına doğru itmeye çalışarak, "Oli, arkama geç," dedi. Ama o yenilmez ve bir arabayı yerinden oynatacak kadar güçlü olsa da ben kararlıydım. İstemeden bile olsa asla canımı yakacak bir şey yapmayacağından, bu itiş kakışı ben kazandım.

"Üçü birden, özellikle de North'un bağı ortaya çıktığına göre belli ki bir şeyler olmuş. Bırak da onlarla konuşayım!"

Midesine indirdiği yarım kümes dolusu tavuk ve bir kilo barbekü sosu sayesinde artık çok daha sağlıklı görünen Gabe,

onları süzerken başını hafifçe yana yatırdı. "Daha biraz önce diğerleriyle konuşuyorduk, şimdi neden burada değiller?"

Güzel soru.

Gryphon'ın bağı –ona Kâhin demeye cidden alışmam lazımdı– hepsinin adına cevap verdi. "Gelen kişiyi tanıyoruz. Bu meseleyi en iyi biz hallederiz."

Eh, bu oldukça rahatsız ediciydi.

Kendi bağımı yokladım ama yaydığı tek şey neşe oldu. Sevgili Bağlananlarını burada, bizim adımıza savaşa girmeye, kan dökmeye ve bize, burada kurduğumuz hayatı tehdit etme aptallığını gösteren herhangi bir Üstün Yetenekli'yi yok etmeye hazır gördüğü için duyduğu neşe.

Gabe dikkatle, "Konaklar mı ortaya çıkmanıza izin verdi yoksa bu daha çok el koyma gibi bir şey miydi?" diye sordu. North'un bağı Nirengi, gözlerini benden ayırmadan ona cevap verdi.

"*İzin* diye bir şey yok. Kapının dışında bir tanrı bağı var. Buraya girmeyi talep ediyor. Bu, konakların halledebileceği bir mesele değil."

Atlas ses tonunu alçaltıp sertleştirerek, "Bu bana daha çok bir *hayır* demekmiş gibi geldi," dedi ve ben de bir el hareketiyle söylenenleri geçiştirdim.

"Benim bağım bu durumla pek ilgilenmiyor gibi ama. Hep birlikte aşağı insek mi?"

Bir adım attım ama Kuzgun kocaman avucunu göğsüme bastırarak beni durdurdu. Göz ucuyla Atlas'ın buna verdiği tepkiyi görebiliyordum. Nox'tan nefret ediyordu ama bağına duyduğu güvensizlik daha fazlaydı. Bu bana biraz saçma geliyordu. Aslına bakılırsa tam tersine bağa daha çok güvenmeliydi.

O her zaman bana sadıktı, beni sahiplenmeye ve korumaya can atıyordu.

"Hâlâ yorgun olabilirsin. Belki de bunun icabına Ebedî bakmalıdır."

O ismin Nox'un ağzından çıkmasından nefret ediyorum. Bunu söyleyenin o olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Ayrıca Kuzgun böyle bir şey düşündüğü için ona alınganlık yapmayı da reddediyordum. Bunu iyi niyetle söylediğinden emindim ama sadece omuz silktim.

"Kendimi iyi hissediyorum. Hem ortaya çıkmasına ihtiyaç duyana kadar Ebedî bu işi bana bırakmaktan memnun. Onunla aramız gayet iyi, anlarsın ya."

Kuzgun beni süzerken başını hafifçe yana yatırdı. Gülümsedim, sarılmak için uzandım ve bana izin vermesine çok sevindim. Arkamdaki iki *fazlasıyla* insan olan Bağlanan, bu temastan dolayı hoşnutsuz sesler çıkardılar. Bense sadece bir anlığına geri çekilip bu fırsatı biraz daha bilgi almak için kullandım.

"Bizi görmeye hangi tanrı bağı gelmiş? Aşağı inip onunla yüzleşmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

Nirengi, "Onu öldürmemiz lazım," dedi ve Kâhin de omuz silkti.

"Bağlantıyı kopardığım için ve bize ait olanı kullanmak yerine kendi iki ayağı üzerinde sürünerek gelmek zorunda kaldığı için hiç mutlu değil."

Kelimeler biraz kafa karıştırıcı olsa da her şey kafamda yavaş yavaş yerine oturdu. "Şu zihin ele geçiren o, değil mi? Sage'i kuklası yapan. Onu dinlemediğimiz için burada."

Kuzgun'un başıyla verdiği tek bir onay yerimden fırlamama yetmişti. Asansöre doğru sert adımlarla yürüyüp düğmeyi hırsla yumrukladım. Aşağı koşup kapıları bizzat açmaya, o tanrı bağının ruhunu söküp almadan hemen önce çenesinin tam ortasına okkalı bir yumruk indirmeye hazırdım, hiç kimse beni bundan alıkoyamazdı.

O şerefsiz az daha en yakın arkadaşımı mahvediyordu ve ben o piçi gebertecektim.

Tanrı bağlarını düşündüğümde aklıma hep uzun boylu ve kaslı adamlar geliyordu. Etrafımı saran o yakışıklı yüzleri ve hem kendimi hem de bağımı onlardan uzak tutmaya çalışırken asla şansımın olmadığı, o yıkıcı derecede çekici adamları düşünüyordum. Güzelliğin, zarafetin ve arzunun kusursuz örnekleri geliyordu aklıma.

Alnı açılmış ve alt çenesi fırlamış orta yaşlı adamlar gelmiyordu kesinlikle.

"Gerçekten bu o mu? Sage'in zihnine sızan, Dara'yı öldüren, en yakın arkadaşımın hayatını mahvetmenin eşiğine gelen ve kesin olarak huzurunu kaçıran adam *bu* mu? Onu yumruklamak istediğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim," diye laf soktum.

Tanrı bağları sözlerime tepki vermedi ama Gabe abartılı bir tavırla karnını tutarak kahkahalara boğuldu. "Yeterince seksi olmadığı için onun bir tanrı bağı olduğunu idrak etmekte zorlanıyor musun?"

Atlas bir anlığına Gabe'e ters ters baktıktan sonra yüzüne pis bir sırıtışı yayıldı, bense ikisine birden tekme tokat dalma dürtümü bastırmak zorunda kaldım.

"Onun seksi olduğunu düşünseydin asıl o zaman endişelenirdim," diye lafı yapıştırdı Atlas. Diğer üçünden birinin araya girmemesi tuhaftı. Muhtemelen içeride bir yerlerde bana laf sokmamak için zor durduklarını ve bu konunun acısını benden elbet çıkaracakları ânı beklediklerini unutmamam gerekiyordu.

Çok beklemen gerekmeyecek. Nox'un sesi zihnime süzülürken irkilerek yana baktım ama kontrol hâlâ bağındaydı. Hepimiz kontrol odalarından birinde dikilmiş, büyük ekranda o tanrı bağını izliyor ve bir şeyin, herhangi bir şeyin olmasını bekliyorduk.

Bu bekleyiş yüzünden içim içimi yiyordu.

Sizler orada iyi misiniz? diye karşılık gönderdim.

Hepimiz iyiyiz, merak etme. Burada nasıl bir adım atacaklarını görmek ilgimi çekiyor. Ne kadar güçlü ve inanılmaz olduklarına dair bir sürü laf edildi ama hepsi lafta kaldı. Senin için ne yapacaklarını görmek istiyorum.

Ondan böylesine tatlı bir şey duymak hoşuma gitmişti, başımı öne eğdim. Hâliyle Gabe ve Atlas durumu ânında fark ettiler. Atlas temkinli bir ses tonuyla, "Nox'la konuşuyorsun, değil mi?" dedi. "Şu an yüzündeki kesinlikle bir Nox gülümsemesi."

Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü birkaç ay önce bir Nox gülümsemem olacağına ben bile inanmazdım ama o gülüşün şu anda yüzümde olduğunu hissedebiliyordum, dolayısıyla Atlas'la inatlaşmayacaktım.

"Olan biteni içeriden gözlüyor. North ve Gryphon ne kadarını görebiliyor bilmiyorum ama Nox her şeyi izlemek için burada."

"Eh, North da bunu söylemiyor muydu zaten? Nox'un kendi bağıyla arasının hep iyi olduğunu. Ben bir gün kendi bağımla o kadar iyi anlaşabilmeyi ancak umut edebilirim," dedi Gabe.

Atlas, "Bir ejderhayla nasıl iyi anlaşabilirsin ki?" dedi. O sırada hep birlikte ekranı izliyor, tanrı bağlarının bir hamle yapmasını bekliyorduk. Çok uzun, çok gergin bir inatlaşma oyunu gibiydi. Herkes birilerinin tepki vermeye değecek bir şey yapmasını bekliyordu.

"Benimki benimle sadece Oli etraftayken konuşuyor. Hatta o zamanlar bile bunu sırf onun üzerinde hak iddia etmek için yapıyor. Diğerleri kadar fikir sahibi değil," dedi Gabe.

Atlas yavaşça başını sallayarak bunu aklında tarttı. Ardından Gabe ona bakıp omuz silkti ve "Seninki nasıl peki? Onunla hiç konuştun mu?" diye sordu.

"Benimki de hemen hemen aynı, tek farkı pek çok şeyden... örneğin Oli'nin etrafında insanların olmasından pek hoşlanmaması. Kafeteryadayken herkesi paramparça etmek istemişti."

Ona ters bir bakış attım ama Gabe hafifçe kıkırdadı. "Ejderha onları yemek istiyor. Aslına bakarsan hepsinden bu tarz bir tepki bekliyorum."

Atlas tekrar başıyla onayladı ve sonra bana döndü. "Tatlım, o dehşet verici ve huysuz Ruh Çıkaran tanrı bağı sana neler anlatıyor?"

"Gün içinde mi? Uyuyor. Şu anda ortaya çıkıp bu durumla ilgilenmek isteyip istemediğini anlamak için onu biraz yokladım ama bu işi diğerlerine bırakmaktan gayet memnun. Ben Gryphon'ın bağıyla ve Nox'la birlikteyken ortaya çıkmıştı ama sırf o anları benimle paylaşmak içindi," dedim. Olan biteni herkes gayet iyi biliyordu, akşamlarımın çoğunu Bağlananlarımla nasıl geçirdiğimin de hepsi farkındaydı ama yine de yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım.

Boğazımı temizleyip devam ettim: "Tehlikede olmadığım sürece dizginleri genelde bana bırakıyor. Sanırım bütün bu tanrı bağlarına ve yaşanan değişikliklere alışmam için bana zaman tanıyor. Ortalık biraz durulduğunda bir çeşit *çizelge* hazırlamamız gerekecek."

Bu kelimeler ağzımdan tuhaf çıkmıştı, Gabe bana yine alayla güldü. "Yani mesela bir hafta pazartesiden çarşambaya bedeni sen devralacaksın, sonraki hafta da değiş tokuş mu yapacaksınız?"

İnleyip elimi alnıma vurdum. "Ay, bilmiyorum! Tüm bunların nasıl işlediğine dair *hiçbir fikrim yok.* Dürüst olmak gerekirse, tanrı bağlarının da bildiğini sanmıyorum. Hiçbirimizin daha önce bu tür şeyleri dert edecek kadar uzun süre hayatta kalmadığı izlenimine kapıldım. Geçmişte çok az konağın birbirini bulabildiğini bağım sayesinde kesin olarak biliyorum."

Ekrandaki adam başını bize doğru çevirip yana yatırırken Atlas ekrana doğru eğilip biraz daha dikkatli baktı. Adamın bize, bizim ona baktığımız gibi bakmadığını idrak etmek bir saniyemi almıştı. Bizim bir şey yapmamızı beklerken tek gördüğü, orada duran bir kameraydı.

Atlas yine kaşlarını çattı ve ikimizin de duyabileceği bir sesle mırıldandı: "Neler aynı kalmış? Bağın o günlere dair bir şeyler hatırlıyor mu veya sana bu tür şeyler hakkında bir şeyler anlatıyor mu? Yoksa bunları sadece Nox'un araştırmalarından mı biliyorsun?"

Bir an duraklayıp derin bir nefes aldım, kafamın içinde farkında bile olmadan kıyıya köşeye attığım ne kadar bilgi varsa hepsinin yüzeye çıkmasına izin verdim. Orada ilk başta sandığımdan çok daha fazlası olduğunu fark ettim. "North ve Nox, her zaman kardeşti. Her döngüye birlikte geliyorlar. Bana oldukları kadar birbirlerine de her zaman sadık olmuşlar. Sanırım bu, Nox'un... bu durumu kabullenmekte zorlandığı ilk döngü."

Ağzımdan bir şey kaçırmamak için kelimelerimi özenle seçiyordum. Nox'u hâlâ zihnimde hissedebiliyordum ve söylediğim hiçbir şeye tepki vermiyordu. Belli ki söylediklerimle herhangi bir sınırı aşmamıştım. "Döngüsü en uzun süren ejderha. Cellat genelde yalnız gelmiş ve Kâhin... Kâhin birkaç kez diğerleriyle birlikte gelmiş. Daha önce de çok yaklaşmışız, bir gün başaracağımıza dair bize umut verecek kadar yaklaşmışız. Hepsi bu. Elimdeki her şey bu kadar. Peki, siz bir şeyler biliyor musunuz?"

Gabe de tıpkı benim yaptığım gibi, sanki kendi içinde saklı olan sırları bulmaya çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldı ama başını iki yana salladı. "Ejderha bana hiçbir şey vermiyor. Gerçekten de senden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor."

Atlas bir an sessiz kaldı. "Benim tanrı bağım bu sefer eskisinden *çok daha* fazlası. Onun zihnimde gerindiğini ve es-

kisinden ne kadar daha büyük bir şeye dönüştüğümüzü idrak ettiğini hissedebiliyorum. Bence bunun sebebi Bağlanan grubunun tamamlanmış olması. Bu sefer güç sınırsız."

Sınırsız.

Nirengi, nihayet öne çıkıp aşağı inmeye ve tanrı bağını içeri almaya hazırlanırken gölgeler bedeninden taşıp etrafımızda şekillenmeye başladı. O anda tek umudum haklı olmamız ve gücümüzün gerçekten sınırsız olmasıydı. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacağına dair bir his vardı içimde.

Tanrı bağının çenesinin tam ortasına o yumruğu geçirmek tahmin ettiğim kadar muazzam bir histi ve çenesinin yerinden çıkarken yayılan ses kulaklarımın pasını silmişti.

Atlas benimle tanrı bağının arasına dikilip beni durdurmasaydı ona bir yumruk daha atardım. Kâhin, bana karşılık vermeye kalkışmasını engellemek için zihnini ele geçirip onu itaat etmeye zorlamıştı. Her ikisi de bu yaptığımı onaylamadıklarını farklı şekillerde belli ediyorlardı.

O anda ukala bir kaltak gibi davranıyor olabilirdim ama o küçük sinsi pisliği tek başıma haklayabileceğimi hissediyordum.

Kuzgun ve Nirengi, aralarında tek kelime dahi etmeden onu Taktik Eğitim Merkezi'nin sorgu odalarından birine götürdüler. Kâhin tanrı bağını sınamak için onun zihin kontrolünü gevşettiğinde bile onlarla savaşmaya veya konuşmaya yeltenmedi. Gölgeler bedenini sarıp onu istediğimiz yere doğru sürüklerken uslu uslu itaat ediyordu.

İşin en zor kısmı, tüm bunları koskoca Sığınak'ın ruhu duymadan halledebilmekti. Bunun için *fazlasıyla* endişeli ve telaşa kapılmış bir Kieran'a olan biteni anlatmamız gerekmiş, o da *inanılmaz derecede* tepesi atmış bir Vivian'ı işin içine katmıştı.

Taktik Ekibi ajanlarının ondan neden bu kadar korktuğunu neredeyse anlayabiliyordum.

"Peki, hepinizin artık bu gözlere sahip olduğunu bize tam olarak ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?" diye çıkıştı. Kapıldığı o "eyvahlar olsun" hâlini dağıtmak için ona en pişkin sırıtışlarımdan biriyle karşılık verdim.

"Sadece bilmesi gerekenlerin bildiği bir durumdu ve biz meseleyi tam olarak kavrayana kadar sizin... bilmenize gerek yoktu. Ama şimdi dışarıda o şeylerden daha fazla olduğunu öğrendiğimize göre..."

"Bir saniye! Şeyler mi?" diye sordu. Kocaman elini bana doğru kaldırması Atlas'ı ânında alarma geçirmişti, gerçi Vivian'ın bana bir şey yapmaya niyeti olmadığı gün gibi ortadaydı.

"Yani benim bağımın biraz *aşırı* olduğunu hepimiz biliyoruz ama gelin görün ki tüm Bağlanan grubumun bağlarında da *aşırı* bir şeyler var."

"Aşırı da ne demek oluyor, Fallows?"

"Tekrar edeyim; benim bağım söz konusu olduğunda uyulması gereken belirli kurallar olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Onların bağları da tamamen aynı durumda. Yanımdayken ses tonunu alçaltmanı şiddetle tavsiye ederim, özellikle de... dur, hayır, konu ben olunca hepsi biraz psikopata bağlıyor. Her neyse, seninle bu konu hakkında oturup sabaha kadar laflamaktan mutluluk duyarım ancak yanımızda tam da bu bağlardan biri var, insanların beyinlerine sızıp onları adam öldürmeye zorlayabilen bir bağ. O yüzden çene çalmayı başka bir zamana bıraksak iyi olur."

Vivian bir anlığına bana dünyanın en geri zekâlı insanıymışım gibi baktı. Ardından ağzının içinden okkalı bir küfür savurup telsizine emirler yağdırmaya ve ajanları yönlendirmeye başladı, bu sırada Kieran da kameraları kapattırmak için Sawyer'a telefon ediyordu.

Gabe eğilip kulağıma mırıldandı. "North ve Gryphon bu işten hiç hoşlanmayacak."

Omuz silktim. "Bu konuda tam olarak ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim. Sadece hepimizin güvendiği iki kişiye söyledim, o yüzden bu durumu hazmetmeleri gerekecek."

İleride pişmanlığını yaşamak istemediğim kadar iddialı laflardı.

Tanrı bağını, Sığınak'taki kimsenin ruhu duymadan sorgu odasına oturttuğumuzda, Kieran ve Vivian da olan biteni izlemek için izleme odasında kalmakta ısrar ettiler. Onları göndermeye çalıştım ama ikisi de oralı olmadı.

"*Senin* içeride olmanı bile istemiyorum," diye çıkıştı Kieran, eliyle Gryphon'ın simsiyah gözlerini işaret ederek. "Ve eminim ki Shore da içeride olmanı istemezdi. Eğer North uyanır ve olan bitenin kokusunu alırsa yeri göğü yakıp yıkacak acımasız bir gölge savaşı başlatır. Nox'un bu duruma ne tepki vereceğiniyse ancak yazı tura atarak bulabiliriz."

Benim yazı turaya ihtiyacım yoktu.

En başından beri Kieran ve Vivian'la bu konuyu konuşmamı söyleyen zaten Nox'tu ama renk vermiyordum. North'un tüm bunlara nasıl tepki vereceğiyse beni gerçekten de endişelendiriyordu, öyle ki bu gerginliğim zihin bağlantımızdan sızıyordu ve Nox beni rahatlatmakta hiç gecikmedi.

North sana kızmayacak, Oleander. Ne olursa olsun, icabına ben bakacağım. Şimdilik bu işi bizim adımıza sessizce halletmeleri için tanrı bağlarına ihtiyacımız var. Geri kalan her şey çözülebilir. Sen de tanrı bağıyla aynı odada olmak istiyorsan söylemen yeterli. Kuzgun seni güvende tutacağı konusunda bana çoktan güvence verdi ve Azrail'i de her zaman yanına alabilirsin.

Kendimden çok Kieran'ı rahatlatmak adına, Bağlanan grubumun geri kalanıyla birlikte odaya girmeden hemen önce yavru gölgeyi kulağımın arkasından alıp bir süre sevdim.

Atlas her zamanki gibi yanımdan ayrılmıyordu ama karşımızdaki tanrı bağı nereye baktığına çok dikkat ediyor, bir kez bile odak noktasını bana çevirmiyordu. Nihayet konuşmaya başlayana kadar bu durum bana biraz garip gelmişti.

"Ebedî'ye zarar vermek gibi bir niyetim yok. Eğer o da bizimle bu odada olacaksa lütfen bunu bilin ve söyleyeceklerimi dinlemeden önce beni öldürmeye kalkmayın."

Eh, sanki vebalıymışım gibi hissettirse de bunun bir saygı meselesi olduğundan emindim. Ama Nirengi ile Kâhin'in o anki yüz ifadelerini gördüğümde bu durumu bir nevi mazur gördüm çünkü ikisinin de tamamen duygusuz suratlarını nasıl bu kadar tehditkâr gösterebildiklerini bilmiyordum ama kahretsin ki bu konuda çok iyiydiler.

Kuzgun, "Söyleyeceklerini zaten duyduk. Buradasın çünkü Bağlanan'ın öldü. Yanlış tarafı seçtin," dedi.

Tanrı bağı başını yana yatırdı. Muhtemelen bu işe hiç karışmamam gerekse de kendimi tutamayıp, "Peki, adın ne? Üstün Yetenekli bir kızı kontrol edip hiç alakası olmayan bir cinayeti onun üstüne yıkarak hayatını mahvetmeye çalışmak dışında ne yaparsın?" diye sordum.

Gözleri yine benim dışımda her yerde gezindikten sonra omuz silkti. "Konağımın adı Gene'di, bana öyle hitap edebilirsiniz."

İçimde bir öfke kabardı ama ben lafı ağzına tıkayamadan cevap verdi. "Biz, sizin gibi bir miras bırakacak kadar sık döngüye girmeyiz. Hiçbirimiz sizin gibi döngüye girecek kadar güçlü değiliz. Yani sizler ve Acı kadar."

Acı.

Pek yaratıcı bir isim olmadığı gibi hangi tanrı bağı olduğunu anlamak da zor değildi.

"Peki, tam olarak neden *Acı*'yı seçtin? Onun tarafında olman için sana ne teklif etti?"

Cevap vermeden önce bir anlığına Atlas'a baktı. "Bana bir teklifte bulunmadı. Acı beni bulduğunda, Bağlanan'ım çoktan ölmüştü. Beni de öldürmek yerine beni kullanmaya karar verdi. Diğerleri oyunlarını sergilemek için sahneye çıktıklarında küçük tanrı bağlarının payına düşen budur."

Sesi perişan ve tükenmiş geliyordu ama beni kandırmak o kadar kolay olmayacaktı. Bütün bunlar ona göre sadece bir oyun olabilirdi; bize karşı kullanmak üzere ufacık da olsa güvenimizi kazanmanın bir yolu olabilirdi.

Bize zarar vermesine izin vermeyecektim.

Gabe bana baktı ve ardından inançsız bir ifadeyle, "Yani Acı tanrısı onları buraya sokmak için seni maşa olarak mı kullandı? Bu mudur yani? Buraya gelip bize bunları öttüğünde sana durduk yere yardım edeceğimizi mi düşündü cidden?" dedi.

Nirengi dönüp bana baktı, parlak gözlerindeki ifade okunmaz hâldeydi ama yine de kalbim göğsümde tekledi. Bana baktığında, o kusursuz banyoda ilk tanıştığımız an ne hissettiysem aynısını hissediyordum. Sanki bana takıntılıymış gibi. Sanki yeniden birlikte olabilmemiz için bütün bir sonsuzluk boyunca beklemiş gibi, sanki yörüngede süzülen ve nihayet çarpışmayı bekleyen iki göksel varlıkmışız gibi.

Konuştuğunda sesi güçlü ve buyurgandı. "Buraya ölmeye geldin. Bütün tanrı bağları Ebedî'm için bir tehlikedir ve seni öldürmek için bir tehdide dönüşmeni beklemeyeceğim."

Bana *Ebedî'm* demesi içimi kıpır kıpır etmişti.

Tanrı bağı cevap vermeden önce nihayet dönüp bana baktı; sesinde saygı ve hürmet dolu yepyeni bir ton vardı. "Bana daha önce bir kez yardım etmiştin. Bunu hatırlayacağını ve bana tekrar yardım edeceğini umuyordum. Eğer yanılıyorsam ve ölürsem... Eh, sanırım bunu bir sonraki hayatım için aklımın bir köşesine yazarım."

Sekizinci Bölüm

Oli

Hep birlikte Taktik Eğitim Merkezi'nden çıkarken içimde bir özlem duygusuyla omzumun üzerinden arkamdaki binaya baktım. Çorak Bölge'den döndüğümüzden beri North'la doğru dürüst konuşma fırsatım olmamıştı ve Kâhin'le olan o üçlümüz dışında Nox'u da neredeyse hiç görmemiştim.

Ertesi sabahki kısa durum değerlendirmesi haricinde Gryphon'la bile konuşmamıştık, ki o an bile bir değerlendirmeden ziyade daha çok birbirimizin tadını çıkardığımız bir andı.

Bağlananlarımı özlüyordum.

Çatışmaların ve birbirimizden ayrı geçirdiğimiz zamanların sonuna çok yaklaştığımızı biliyordum ama onlardan uzak olmanın göğsümde yarattığı sızıya engel olamıyordum. Ayrıca tanrı bağları hakkında Vivian'la yapmak zorunda kaldıkları konuşmalar yüzünden şu anda onların yerinde olmayı hiç istemezdim.

Olaylarla bu şekilde ilgilenmeye zorlanmamıza daha çok bozulmalarını beklemiştim ama North, gözlerindeki o karanlık boşluk silinip gider gitmez yaşlı adamla derhâl bir durum değer-

lendirmesine girişmişti. Artık işlerin böyle yürüdüğünü ve bu gerçeği ondan saklamanın bir faydası olmadığını kabullenmişti.

Bu hayatımızda kazığa bağlanarak yakılacağımızı pek sanmıyordum.

Bunu Gabe ve Atlas'ın yanında sesli dile getirecek kadar aptallık ettiğimde ikisi de bana ters ters baktı.

"Böyle bir şey hatırlıyor musun? Gerçekten buna dair anıların mı var yoksa şu anda daha çok varsayımsal mı konuşuyorsun?" diye sordu Gabe ve ben omuz silktim.

"Hatırlıyorum ama bir yandan da bunların aslında benim anılarım olmadığını biliyorum. Bu, bağımın beraberinde getirdiği ve artık benim taşıyıcısı olduğum bir şey. Bilmem anlatabildim mi?"

"Bütün bunların anlaşılabilir herhangi bir yanı var mı ki?" dedi Atlas inleyerek ve evimize doğru yürürken parmaklarını benimkilere kenetledi.

Bu sabah Sage'in evinden yürüyerek ayrılmıştık. Bu kadar yavaş ilerlememizin Atlas'ın canını fena hâlde sıktığını çok net görebiliyordum. Yemekhaneden çıkan bir grup insanın, bizi gördükleri anda yön değiştirmesi de duruma tuz biber ekmişti.

Kendi bağımdan pek bir şey beklemiyordum, bu yüzden dikkatimi çekmek için göğsümde hareketlendiğinde neredeyse kendi ayağıma takılıp düşecektim.

Ava çıkmalıyız, dedi. Onunla konuşurken Atlas'ın beni ayakta tutacağına güvenerek bir anlığına gözlerimi kapattım.

Nerede ve ne tür bir av? Sen bana zamanı ve yeri söyle, hemen halledeyim.

İsteğini bu kadar kolay kabullenmem üzerine bağım göğsümde keyifle mırıldandı. Sanırım ona direnip karşı çıkacağımı düşünmüştü ama artık o aşamayı çoktan geçmiştik. Geçmişte yaşananların anısı, defalarca katlanmaya mahkûm edildiğimiz o vahşetin hatırası, beni saldırıya geçmeye ikna etmeye fazlasıyla yetmişti.

Sığınak herkesi güvende tutmak için vardı ve şu âna kadar bu konuda harika bir iş çıkarmıştı ama bizi ve tanrı bağlarımızı güvende tutmanın tek gerçek yolu tehditleri tamamen ortadan kaldırmaktı.

Bağlananlarımız onların nerede saklandığını bulacak. Öğrenir öğrenmez yanlarına gitmeli ve icabına bakmalıyız.

Başımla onayladım ki bu da kendimi biraz aptal gibi hissetmeme neden oldu ama gözlerimi tekrar açtığımda Atlas ve Gabe'le göz göze geldim.

"Av ha? Hepimiz birlikte mi yoksa bu iş için kontrolü tanrılara mı bırakacağız?" diye sordu Atlas. Gabe inleyerek yüzünü ovuşturdu.

"Ben Ejderha'yı elimden geldiğince dizginlemek istiyorum. Son olaydan hemen sonra tekrar hazımsızlık ve uyku nöbetleriyle uğraşmak hiç işime gelmiyor."

Yüzümü hafifçe buruşturup ona mahcup bir bakış attım. "Bence oraya kendimiz gitmeliyiz ama gerektiğinde tanrı bağlarının kontrolü devralmasına da hazırlıklı olmalıyız. Karşımıza her kim çıkacaksa boyumuzu aşma ihtimali epey yüksek."

Atlas başıyla onayladı ve sanki çalılıkların arasından birilerinin fırlayıp üstümüze atlamasını bekliyormuş gibi Sığınak'ın çevresine ters ters bakarak ensesini kaşıdı. Bu kadar endişelenmesine hiç gerek yoktu. İnsanlar bizi gördükleri anda, özellikle de böyle grup hâlinde dolaştığımızda zaten ters yöne doğru kaçışıyorlardı.

"Buradaki asıl sorun onların bizden daha uzun süredir uyanık olmaları, değil mi? En azından sen ve Dravenlar hariç herkesten. Bu yüzden bizden daha güçlüler. Hepsiyle ilişkilerimizi daha iyi bir noktaya getirene kadar ortalıkta pek görünmesek daha iyi olmaz mı?"

Başımı iki yana sallayarak ona karşı çıktım. "Hayır çünkü onlar da Bağlı. Bizim Bağımız ise artık tamamlandı. Bence bu durum güç farkını sıfırlıyor."

Gözlerimi tekrar kapatıp bunu bağımla teyit ettim.

Buna tüm kalbiyle katılıyordu.

Artık kimse bizden daha güçlü değil. Onları yeryüzünden silebiliriz ve tanrı özümüze uygun olarak hayatlarımızı gücün zirvesinde yaşayabiliriz.

Tamam, bu, sabahın köründe katlanabileceğimden *biraz* daha acımasızcaydı... Gözlerimi tekrar açtığımda, her iki Bağlanan'ım da bana sırıtıyordu.

Gabe usulca kıkırdayarak, "Sizce onların bu konuşma tarzına bir gün alışabilecek miyiz? Tüm tehditleri ortadan kaldırdığımızda ve içimizde yaşayan bu öfkeli, cani tanrı bağlarıyla baş başa kaldığımızda ne yapacağız? Onları oyalamak için ne kullanacağız?" dedi.

Sığınak'ın geri kalanından ve diğer sakinlerinden daha uzakta olan evimize doğru giden küçük patikaya saptık. Atlas elini sırtımdan aşağı kaydırıp tüm avucuyla kıçımı kavrayıverdi. "Bence onların dikkatini başka yollarla dağıtabiliriz."

Ona alaycı bir sesle karşılık verdim. "Yani dünyayı yok etmelerini engellemek için yedi gün, yirmi dört saat süren devasa bir grup seks mi? Kulağa hiç de yorucu gelmiyor doğrusu."

Gabe'in kıkırdamaları dolu dolu kahkahalara dönüştü. "Sana da uyarsa ben denemeye dünden razıyım, Oli. Bence bu bizi mevcut durumda bir bakıma süper kahraman yapar."

"Tabii ya. Ne kadar da fedakârca," dedim ikisine bakıp başımı iki yana sallayarak.

Gabe ve Atlas öğleden sonrayı Atlas'ın banyosunu bitirmekle geçirirken ben de darmadağınık olan dolabımı toparlamakla uğraşıyordum. Tanrı bağları, Bağlanan grupları ve kendi Bağlananlarımın günün büyük bir kısmında meşgul olup benden

uzak kalmaları gibi bir milyon tane başka konu varken bu iş öncelikler listemin yanından bile geçmiyordu ama yine de olan bitenler yüzünden delirmemi engelleyecek iyi bir uğraştı.

Kendi bağım, ben bir hafta sürecek bir yolculuk ve av için yetecek kadar Taktik Ekibi üniforması, iç çamaşırı ve silahla dolu bir acil durum çantası hazırlamaya başlayana kadar bu işe epey bozulmuştu. Ama çantayı gördüğü anda hemen plana ayak uydurdu.

Sadece iki çift düzgün botum vardı ve bir çifti çoktan Çorak Bölge'deki çatışmada mahvolmuştu. Zihnimdeki "yola çıkmadan önce halledilecekler" listesine bunu da not ettim, ardından Bağlananlarımdan temelli ödünç aldığım kıyafetleri gözden geçirdim. Onlara hangilerini geri vermem ve hangilerini yeniden günlük giyeceklerim arasına dâhil etmem gerektiğine karar vermeliydim.

Eşyaları onlara geri vererek nezaket veya cömertlik sunmuyordum. Kazakların çoğunu o kadar çok giymiştim ki Bağlananlarımın kokuları çoktan üzerlerinden uçup gitmişti. Yaptığım bu şey kesinlikle bir moda tercihi falan değildi.

Onların kokusunu taşımayan kıyafetleri istemiyordum.

Brutus'ü kulağımın arkasından indirip kıyafet yığınlarının arasında oynaması için serbest bıraktım. Kafamı yeniden toparlayabilmek için kendime ayırdığım böyle bir zamanın olması güzeldi. Ön kapının açıldığını ve eve dönen adamların seslerini duyduğum an artık kendi içimde yeniden huzur bulmuştum.

Bir görevimiz, bir planımız, uğruna çalışacağımız bir şey vardı, ben de tüm topluluğumu ve kendi Bağlanan grubumu güvende tutmak için içimdeki o ölümcül enerjiyi serbest bırakacaktım.

Benim için bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

İçimdeki tanrı için kesinlikle yeterliydi.

Bağlananlarımı bulmak ve akşamı onlarla geçirmek niyetiyle koridora çıktığımda, yatak odasına doğru giden Nox'la

karşılaştım. Kaşları çatıktı ve gözlerinde dalgın bir bakış vardı; bu yüzden ona sadece gülümseyerek yanından geçip gitmeye hazırdım. Ancak beni kendine çekip kollarının arasına alarak nefes almakta zorlanacağım kadar sıkıca göğsüne bastırdığında epey şaşırdım.

Bana böyle dokunması benim için hâlâ mucizevi bir şeydi.

"O tanrı bağından biraz daha bilgi kopardık. Araştırma notlarımı alıp geliyorum, yemekte konuşuruz."

Heyecandan yüreğim ağzımda, başımla onayladım ve geri çekilmek isterse diye ona fırsat tanıyarak yavaşça öpmek için ileri uzandım. Artık Bağlanmış olsak bile hâlâ biraz mesafeye ihtiyacı olabileceğinin farkındaydım. O beni defalarca, tekrar tekrar zorlayacak tipte biri olsa bile ben onu zorlayan taraf olmayacaktım.

Öpücüğüme sadece karşılık vermekle kalmadı, kontrolü tamamen ele alıp beni sıkıca kollarının arasına çekti. İhtiyacı olan şeyleri toplamak için odasına dönmeden hemen önce beni tekrar yere bıraktığında, bağım göğsümde keyifle mırıldanıyordu.

Hafiften nefessiz kalmıştım, sanki bacaklarım artık işlevlerini yerine getirmek istemiyor gibiydi. Gabe'in yüzündeki o pişkin sırıtışı görmezden gelerek kendimi mutfağa zor attım.

"Tek kelime bile etme," diye çıkıştım ona. O da her zamanki arsız pislik hâliyle elini kaldırıp yemin edercesine kalbinin üzerine bir çarpı çizdi.

Hâlâ fayans yapıştırıcısına ve toza bulanmış hâldeydi, mutfakta dolanırken arkasında resmen bir döküntü izi bırakıyordu. North'un ona attığı öldürücü bakış yüzünden gülümsememi zor bastırdım.

"Gidip temizlenmen için vaktimiz var. Hiçbir şeye aceleyle girişmeyeceğiz," diye çıkıştı North. Gabe ise her zamanki gibi sakin ve uysal bir tavırla sadece başını salladı.

Muhtemelen dünyanın en iyi Bağlanan'ı falandım çünkü aksi modunu dağıtmak için Meclis Üyesi'nin kollarına atıldım.

Onun o sıcak, temiz kokusu beni sardığı an iç çektim. Yine uzun saatler boyunca benden uzakta çalışacaksa kıyafetlerinden birkaç tane daha araklamam şarttı.

Yüzümü iki avucunun arasına alıp alınlarımızı birbirine yasladı ve nefesi dudaklarıma çarparken usulca, "Yorgun görünüyorsun, Oleander. Belki de bu konuyu yarına bırakmalıyız," diye mırıldandı.

Kollarımı beline dolayıp dudaklarımı onunkilere bastırdım, tamamen ona sarmalanmış olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordum. "Ben iyiyim. Sadece seni özledim ama bir şeye ihtiyacım yok."

Başıyla onayladı, sanki tenimin yumuşaklığını yeniden keşfediyormuş gibi başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyordu. "Bir plan hazırladığımızda biraz izin alacağız. Meclisi kendi hâline bırakacağım. Sonra da bu evi sadece geçici bir durak olmaktan çıkarıp gerçekten kendi yuvamız hâline getirmeye başlayabiliriz."

Eğer North tam anlamıyla *yuva kurma* moduna girerse herhangi birimizin bununla başa çıkabileceğinden pek emin değildim, hele de beklentilerini tam olarak karşılamadı diye Gabe'in sapasağlam fayansları söküp atmak zorunda kalma hikâyesini öğrendikten sonra. Gabe yanlış bir şey yaptığından değildi, North renklerin monitörlerde farklı göründüğüne ve taşın yanlış tonda kullanıldığına dair bir şeylerle ilgili söylenip durmuştu. Bütün bunlara hiç akıl sır erdiremiyordum ama diğer herkes tek kelime bile etmeden olan biteni kabullenmiş gibi göründüğünden konuyu deşmemiştim.

North'tan uzaklaşıp yemek masasına yöneldim, Gryphon'ın yanına otururken dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. Sanki zaten oradan başka ait olabileceğim herhangi bir yer olamazmış gibi beni ânında kolunun altına alması hoşuma gitmişti.

"Dönüş yolunda akşam yemeğini ben aldım. North, şefi bu akşam balıklı taco yapmaya ikna etmiş."

Bağlanan'ıma attığım o saf, katıksız sevgi dolu bakış etrafımdaki herkesi kahkahalara boğdu. Sırf ortalığı biraz daha kızıştırmak için, "Evlen benimle," dedim.

Beklendiği üzere atışmalar ânında başladı, hepsi de şefe ve yemek planına erişimi olmasını beni baştan çıkarmak için bir silah olarak kullandığına dair North'a laf sokuyordu. Bu tantana ancak Nox kucak dolusu kitap ve kâğıtla mutfağa girince kesilebildi.

"Buldum. Tanrılar hakkında topladığım her şey burada. O tanrı bağının söylediklerileyle bunları karşılaştırabiliriz."

North bir anlığına kâğıtlara baktı, ardından bir dolabı açıp büyük bir şişe viski ve üç kadeh çıkardı.

Uzun bir gece olacağa benziyordu.

Görünüşe göre North da bu işlerle uğraşmaya en az bizim kadar hevessizdi. Nox'un herkesin önüne koyduğu kâğıtların hepsini ruh bağımız sayesinde hatırlıyordum; ihtiyaç duymam hâlinde tüm bilgiler zaten kafamın içindeydi, bu yüzden hiçbirini bana doğru uzatmadığında bozulmadım.

Atlas ise benim adıma epey bozulmuştu.

"Oli ve bağı da dâhil olmak üzere hepimizin göz atabilmesi için bunlardan *herkese* dağıtmamız gerekmez mi?"

Nox, masanın kendi önündeki boş kısmını işaret etti. "Oli ve ben, içlerinde neler yazdığını baştan sona biliyoruz. Buna taze gözlerle bakacak birileri varken bizim sayfalara boş boş bakmamızın bir mantığı yok."

Araya girdiği için küçük bir teşekkür ama aynı zamanda buna gerçekten ihtiyacım olmadığına dair bir güvence olarak masanın altından uzanıp Atlas'ın bacağını sıktım. Nox ve ben sadece orta yolu bulmakla kalmamıştık; ikimize ait, adına "aşk" bile diyebileceğim bir alan bulmuştuk. Yani *ben* onu sevdiğimi biliyordum. Onun da bu duyguyu, hissedebildiği kadarıyla hissettiğini biliyordum ve bu yeterliydi. Bu, umduğumdan da onunla paylaşabileceğimi sandığımdan da çok daha fazlasıydı.

"Bir Acı tanrısı, bir Nöro tanrısı ve bir Element tanrısı. Hasiktir, bu resmen Direniş'teki o en kötü Üstün Yetenekli tiplerin yeniden hortlaması gibi," dedi Gabe inleyerek. Atlas da ona alaycı bir sırıtışla baktı.

"Bu resmen bölüm sonu canavarı seviyesi. En belalı şerefsizlerle kapışacağımız aşamaya geldik."

Onların bu maskaralıkları karşısında başımı iki yana salladım, bunlarla uğraşacaksak ikisinin de bir daha gidip Sawyer'la video oyunu oynamasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim ancak North masadaki gevezeliklerin çoğunu duymazdan gelerek isim listesine bakıyordu.

"Bunlara nasıl ulaştın?" diye sordu, bir bardak viskiyi dudaklarına götürüp tek seferde kafaya dikmeden hemen önce.

Listenin o kadar da ciddi olduğunu, yani en azından bir viski şişesini kafaya dikmemizi gerektirecek kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim.

"Tanrıları ele veren bazı göstergeler, bir kişinin konak olduğuna dair ipuçları var. Biz o tanrılarla konuşmadan çok önce ben bir liste derlemeye başlamıştım zaten."

North başıyla onaylayıp Atlas'a baktı. "Listeyi henüz görmedin, değil mi?"

Atlas yüzünü buruşturup gözlerini kısarak ona baktı ve o anda bende jeton düştü.

Athena Bassinger listedeydi.

Atlas inleyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ailemin başımıza çorap örmediği tek bir gün bile olmayacak mı?"

Onu sarıp sarmalamayı, her şeyin yolunda olduğuna, hiçbirimizin onu suçlamadığına ya da sahip olduğu bağlantılar yüzünden onun hakkında farklı düşünmediğimize dair içini rahatlatmayı o kadar *ama o kadar çok* istiyordum ki... Ancak Bağlanan grubunun geri kalanı bizi izlerken bunu yapmamı pek iyi karşılayacağını sanmıyordum.

İşin aslı, o kadınla olan akrabalığı yüzünden diğerlerinden zaten yeterince tepki görmüştü. Daha önce ben bunu hiç sorgulamamış olsam da insanların hep ilk gündeme getirdiği şey bu olurdu.

Düşüncelerimin nereye yöneldiğini bilmek için Nox'un zihnimi okuyabilmesine gerek yoktu. "Athena Bassinger, Doğu Kıyısı Üstün Yeteneklilerinin vitrin yüzü. Sanki hepsi birer Direniş destekçisi değilmiş gibi davranıyor. Birileriyle temas kurulması gerektiğinde hep onu sahaya sürüyorlar."

"Yeteneği Manipülasyon," dedi Atlas, yeterince sert bastırırsa her şeyi silip atabilecekmiş gibi avuç içlerini gözlerine bastırarak.

"O bir Nöro ama Gryphon'ın yeteneğinden daha farklı. Daha çok Emmaline'in yapabildiklerine yakın," dedi North son derece dikkatli bir şekilde. O kadının adının geçmesiyle damarlarımdaki kan donmuştu.

Özellikle Nox'a bakmamaya özen gösterdim çünkü North ve Gryphon durumun tamamen farkında olsalar da Gabe ve Atlas değildi. Nox'un güvenini bu şekilde sarsan kişi olmayacağıma dair kendime yemin etmiştim. Ancak yine de onunla aramdaki zihin bağını açtım.

Ona herhangi bir duygu ya da telkin göndermedim. Bu konuşmanın sonu nereye varırsa varsın onun yanında olduğumu bilmesi için sadece bağı açık tuttum. Kendini dış dünyaya kapatması beni şaşırtmamıştı ama bunu eskisi gibi yapmıyordu. Herkese kin ve öfke kusmaya başlamak yerine ânında bomboş, ifadesiz bir duvara dönüşüyordu.

Atlas etrafına bakınıp havadaki değişimi fark etti ve temkinli bir tavırla konuştu. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ama Athena, yanımda destek olmadan uğraşmak isteyeceğim biri değil. Eğer o belirteçlerin onda da bir tanrı bağı olduğuna işaret ettiğini düşünüyorsanız, Bağlanan grubunun tamamı yanımda olmadan onunla *kesinlikle* muhatap olmam."

Cümlenin sonuna eklemeyi es geçtiği kısımsa şuydu: Onunla başa çıkabilmek için bizim de zihinsel olarak yeterince toparlanmış olmamız gerekiyordu ki Nox şu anda konuya yabancı gözler için bile hiç de toparlanmış görünmüyordu. İçinde birikmeye başlayan gerilimi hissedebiliyordum. Kendini toparlamaya ve geçmişindeki canavarın bir yansımasıyla yüzleşmeye nasıl hazırlandığını anlayabiliyordum.

Bağım onun bu hâllerinden hiç hoşlanmıyordu.

Bu acıya sebep olduğu için Athena'nın peşine düşüp onu çiğ çiğ yemek istiyordu.

Ve muhtemelen "hayır" cevabını kabul etmeyecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Atlas

Plan basitti.

Ailemin evine geri dönecek ve Nox'un, Athena'nın bir tanrı bağının olduğuna dair teorisini doğrulayacak bir şey bulana kadar oranın altını üstüne getirecektik.

O eve tekrar adım atmanın düşüncesi bile içimde kusma isteği uyandırıyordu ama bunu yüzüme yansıtmamak için var gücümle çabalıyordum. Kimse bana bu konuda tek bir soru bile sormadığında bunu başardığımı anlamıştım. Bağlanan'ım bile sormamıştı.

Konu bundan başka bir şey olsaydı dağıldığımı fark etmemesine biraz alınabilirdim ama ortadaki risk, Bağlanan grubumuzda sırf egom yüzünden ufak tefek krizler yaratmamı kaldıramayacak kadar büyüktü. Bugüne dek yüzleştiğimiz tehlikelerin çok büyük bir kısmı zaten kendi kan bağımdan gelmişti ve *herhangi birimizin* Athena'yla karşı karşıya gelmesi fikri bile tek başına midemi bulandırmaya yetiyordu.

O kadınla öyle pek uzun zaman geçirmemiştim ama hakkında yeterince şey biliyordum. Annem, ondan ve elinde tut-

tuğu güçten hiç hazzetmezdi ve beni ondan uzak tutmak için elinden geleni fazlasıyla yapmıştı. Babamı ziyaret ettiği o birkaç sefer, özellikle şimdi geriye dönüp baktığımda, tek bir Bassinger'ın bile iyi insan olmadığını bana kanıtlamaya yetmişti. Onlar sadece kusurlu insanlar değillerdi, Üst Kademe yeteneklere sahip olma gücünün ve insanların ancak hayalini kurabileceği türden bir servetin tadını çıkaran, bencil ve tamamen kendi çıkarlarının peşinde koşan Üstün Yeteneklilerdi.

Çocukken ben de şımarık bir velettim ve o pisliklerden birine dönüşmememi Bağlanan'ıma borçluyum. Annemin bilgisayarındaki videoya tıklayıp Oli'yi lanet olası Silas Davies tarafından bir işkence masasına zincirlenmiş hâlde gördüğüm anda hayatımın gidişatı tamamen değişmişti. Ona tek bir kez bakmam, bambaşka bir adam olmama yetmişti. Ona tek bir kez baktığımda onu korumak ve hak ettiği hayatı, o acıyı bir daha asla ama asla, hele ki ailemin elinden kesinlikle yaşamayacağı hayatı ona verebilmek için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamıştım.

Bassingerların günahları saymakla bitmezdi ve Bağlanan'ıma olan bağlılığımın bu kara bulutların birazını dağıtabileceğini umuyordum.

North ve Gryphon sabahın erken saatlerinde yola çıkmamız için gerekenleri ayarladılar. Yola çıkmadan önce herkes biraz dinlenmek ve eşyalarını toplamak için ortadan kayboldu. İçgüdüsel olarak Bağlanan'ımı kendi odasına kadar takip ettim.

Tıpkı Gryphon ve Dravenlar gibi benim de her zaman hazırda bekleyen bir acil durum çantam vardı ve Oli'nin dolabında da bir tane gördüğümde hoş bir sürpriz yaşadım. Geceyi herhangi bir yerde geçirmemiz planlanmamıştı ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Oli dişlerini fırçalamak için doğrudan banyoya yöneldi ve ben ağzımı çalkalamakla meşgulken en sonunda konuştu. "İstersen bu konu hakkında konuşabiliriz ama hiçbir şey yap-

mak zorunda değiliz. Sırf Bağlanan'ınım diye bana bir açıklama borçlu değilsin."

Yüreğim sevgiyle kabardı ve kendimi rezil etmemek adına yüzümü kurularken ağırdan aldım. Elbette fark etmişti ve elbette bana ve duygularıma olabildiğince temkinli yaklaşmıştı. Travmanın ne demek olduğunu anlayan biri varsa o da Oleander Fallows'tu.

"Hiçbirinin sana dokunmasını istemiyorum. O eve adım atman fikrinden nefret ediyorum. Bunlardan biri için elimden bir şeyler gelir ama diğerini kabullenmek zorundayım," dedim tekdüze bir sesle ama Oli sadece başını sallayarak beni onayladı.

"Ben de bunu yapmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse başka bir kamp bulup orayı yerle bir etmekle çok daha fazla ilgileniyorum ama sanırım sadece kendi istediğimiz şeyleri yaparsak bu, Direniş'i kökünden kazımak için çabaladığımız anlamına gelmez. Bunu biliyorum ama bu gerçek, durumu hazmetmeyi zerre kolaylaştırmıyor."

Ellerimi saçlarına daldırdım, başını geriye doğru yatırdım ve ona ne vermek istersem isteyeyim kabul etmeye hazır bir şekilde dudaklarının ânında aralanmasının tadını çıkardım. Tanrı bağlarını mutlu tutmakla geçen gecesi yüzünden gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve öğleden sonra onunla ne kadar şakalaşmış olsam da bu gece Bağlanan'ımdan hiçbir talepte bulunmayacaktım.

Geceyi onu kollarıma sarmış ve kalbinin düzenli atışını dinleyerek; yaptığım her şeyin, feda ettiğim ve –hiç istemesem bile– yüzleşmek zorunda kaldığım her şeyin sadece ve sadece onun kalbinin atmaya devam etmesi adına olduğunu bilerek geçirmeyi tercih ederdim. Bu kadarı yetmek zorundaydı.

Hayatımın ilk on dokuz yılını içinde geçirdiğim o kahverengi taş malikânenin önündeki sokağa ayak bastığımızda bedenimi bir dehşet hissi kapladı. Beş kat, on altı yatak odası, koca bir futbol takımını içinde boğmaya yetecek sayıda banyo, üç mutfak, Direniş'in haddinden fazla vahşetine tanıklık etmiş koca bir toplantı salonu ve yer altı garajında yatan yüz milyonlarca dolarlık arabalar ile motosikletler. Klasik bir tasarımı vardı, bakımı kusursuz yapılmıştı ve tüm sokağın gözdesiydi. Ön cephesinde, onlarca çalışanımızdan birinin pirinç cilasıyla ovup parlattığı, ailemin soyadını taşıyan ışıl ışıl bir levha asılıydı. Bu evdeki her şey "ayrıcalık" diye bağırıyor, asla tükenmeyecek türden bir servetin çığlığını atıyordu. Bedenimi kaplayan o dehşet hissi, midemde koca bir buz kütlesine dönüştü.

Buraya asla geri dönmek istememiştim.

Burayı bir daha görmek planlarım arasında kesinlikle yoktu ve buraya gelmeye mecbur bırakılmamın yarattığı hissizliği hâlâ üzerimden atabilmiş değildim. Ailemin yaptığı her şeyden kaçmak, Oli'yi bulup onu başka bir ülkeye kaçırmak için evden ayrıldığım gün, hayatımın en güzel anlarından biriydi. Soyadımdan ve omuzlarıma yüklenen tüm beklentilerden tamamen kurtulmuştum. Annem bu gerçeği babamdan ve Direniş'in diğer seçkin üyelerinden saklamak için elinden gelen her şeyi yapmış olsa da ben duruşumu gayet net belli etmiştim.

Şimdi o kapıya bakarken tek hissettiğim kusma isteğiydi.

Annemlerin Bağlanan grubunu toprağa vereli daha birkaç gün olmuştu ve bu konudaki karmaşık hislerimi sindirecek kadar vaktim olmamıştı. Lanet olası her şey fazlasıyla kafa karıştırıcıydı ve tüm bu olan biten yüzünden büyük bir utanç duyuyordum. Beni doğuran ve büyüten kadın için, annem için yas tutmak olması gerektiği kadar kolay değildi çünkü o kadının bir canavar olduğunun gayet farkındaydım. Bana karşı bir canavar değildi elbette ve pek çok açıdan bakıldığında Bağlanan'ımı da o kurtarmıştı... Oli'nin bugün hayatta olmasının

sebebi hiç şüphesiz oydu ama bunları yüce gönüllülüğünden yapmamıştı. Tüm bunlar, tamamen kendi amaçlarına hizmet ettiği için yaptığı şeylerdi. Sadece kendi çıkarlarını gözeten ve artık düşünmek bile istemediğim art niyetlerle atılmış adımlardı.

Ablama öldüklerini hâlâ söylememiştim.

North'un ya da diğerlerinden birinin söyleyip söylemediğini de bilmiyordum, gerçi içten içe Aurelia'ya haberi vermek için hücrelere inen kişinin Nox olmamasını umut ediyordum.

Onun hakkındaki hislerim de en az tuttuğum bu yas kadar kafa karıştırıcıydı.

Elini benimkine kenetlerken zihin bağımız üzerinden, *İyi misin?* diye sordu Oli.

Benimle birlikte binaya bakıyordu; yüzünde, içimde onu delicesine öpme isteği uyandıran hafif bir iğrenme ifadesi vardı. "Draven Malikânesi'nden bile büyük, ki böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç sanmıyordum. İnsanlar bu kadar parayı nasıl kazanıyor?"

Karanlık ve alçakça işlerden.

Kendi kendime kıkırdadım ama bu neşeli olmaktan çok kırık dökük bir sesti. Gabe ortamı yumuşatmaya çalışarak elini omzuma vurdu. "Tam da beklediğim gibi görünüyor. Lütfen bana içeride bir yerlerde altından bir tuvalet olduğunu söyle. Onu ilk kimin bulacağına dair iddiaya girmeliyiz."

Oli alçak sesle homurdandı. "İçeride yanından bir saniye bile ayrılmayacağım. Bunun korumayla falan da bir ilgisi yok. Çıkış yolunu tek başıma bulabilmem kesinlikle *imkânsız* ve bunu hepimiz biliyoruz. Bu tarz evlerde yön duygum berbattır. Yine de bu durumda kabahat bende değil, kimsenin bu kadar büyük bir eve ihtiyacı yok!"

Elinin üstünü öpebilmek için kenetlenmiş ellerimizi dudaklarıma doğru kaldırdım, kafamı dağıtacak o hazırcevaplığının ve iğneleyici tavrının tam gaz devrede olmasına minnettardım. Başkalarının acısını ve ıstırabını fark etme konusunda

her zaman çok iyiydi. Bu, kendi travmasından miras kalan bir şeydi. Bu yeteneğe sahip olmasından nefret ediyordum ama bir yandan da o an için minnettardım.

Ayaklarımızın altına doğru süzülen karanlık bir bulut yavaşça somutlaştı ve August, Oli'nin bacaklarının arasında belirdi. Kâbus yaratık, o garip sıvımsı gözleriyle Oli'ye bakarken başını onun bacağına sürtüyordu. Tek bir ses bile çıkarmamasına rağmen sevilmek için yalvardığı o kadar açıktı ki Bağlanan'ım onu sevgiye boğmakta bir an bile tereddüt etmedi.

Kıkırdayarak August'un kulağının arkasını kaşımaya başladı ve Brutus'ün de kardeşinin yanına inmesine izin vermek için elimi kısa bir süreliğine bıraktı. Onlara bakarken, bir zamanlar hissettiğim öfkeyi ve kıskançlığı artık hissetmediğim gerçeğiyle yüzleştim. Tabii hissettiğim şeylerin bir kısmının *gerçekten de* kıskançlık olduğunu nihayet kendime itiraf edebildiğim gerçeğiyle de.

Belki de Bağlanan'ımın Dravenları tercih etmesine, ona göz kulak olmaları için görevlendirdikleri bu özel küçük kâbus yaratıkların onu benden çok onlara bağlayabileceğine duyduğum bir kıskançlıktı bu.

O hisler artık geçmişti.

Kendim kadar o ikisinin de bu işten sağ çıkmasını istiyordum. Hepimiz Oli için hayatta kalmak zorundaydık. Tanrılar bunu açıkça belli etmişti. Nox'u kaybetmeye; yıkım, ölüm ve acıyla dolu koca bir ömre kendimizi mahkûm etmeye o kadar yaklaşmıştık ki... Sadece düşüncesi bile ellerimin titremesine yetiyordu. Cellat, konuştuğumuz o birkaç seferde bana karşı çok net olmuştu ve ben de onu can kulağıyla dinlemiştim.

Hepimiz hayatta kalmak zorundaydık.

"Görev basit, gördüğünüz herkesi öldürün," dedi Nox, boyunluğunu ağzının üzerine çekerken.

North ona imalı bir bakış attı ve "İçeride bir tanrıyla karşı karşıya olup olmadığımıza bağlarınız karar versin. Eğer öyleyse

önce öldürün, soruları sonra sorun. Eğer Üstün Yetenekli'yse muhtemelen önce söyleyeceklerini dinlesek iyi olur," diye ekledi.

Başımla onayladım ve korunmaktan ziyade yüzümü gizlemek amacıyla boyunluğumu burnumun üzerine kadar çektim. Oli de aynısını yaparken elini tekrar sıkıca benimkine kenetledi. Yavru kâbus yaratıklar, binaya dalıp önümüze çıkan herkesi parçalamaya hazırlanırken Oli'nin ayaklarının dibinde heyecanla oynamaya başladılar. Oli'nin benim ona sunabileceğimden çok daha fazla korumaya sahip olduğunu bilmek, onların bizimle burada olmasından dolayı kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Gabe'in elleri iki yanında kasıldı. Oli'ye doğru eğilip sessizce, "Nasıl hissediyorsun? Enerjini toplaman için icabına bakmak üzere sana birkaç tane bırakalım mı?" diye mırıldandı.

Bunu benim akıl edemediğime inanamıyordum.

Ona baktım ama Oli sadece omuzlarını geriye attı; boynunu esneterek başını önce bir yana, sonra diğer yana yatırdı. "İyi hissediyorum. Sanırım sağ kalanları yanımıza almaya çalışsak daha iyi olacak. Bağım, buralarda bir yerlerde bir tanrı bağı olduğunu düşünüyor. Eğer artık yoksa da nereye gittiğini öğrenmemiz gerek. İçerideki birileri mutlaka *bir şeyler* biliyordur."

Kısa bir baş hareketiyle onu onayladım. Ardından Gryphon ve Kieran'ın öne geçmelerini bekledikten sonra basamakları çıkıp peşlerine düştük. North ve Nox arkayı kolluyordu, avuç içleri siyaha bulanmıştı ve her yer kâbus yaratıklarla doluydu. Bağlanan grubu tek vücut hâlinde ilerlerken etrafımızdaki hava onlarla ağırlaşmıştı. Doğru olup olmadığını test etme zamanı gelmişti.

Yani hep birlikteyken gerçekten durdurulamaz olup olmadığımızı...

Gryphon'ın sesi zihin bağımız üzerinden hepimize net bir şekilde ulaştı. *Çalışanlar hâlâ evdeler ve içeride ayrıca en az üç Üst Kademe Üstün Yetenekli var.*

İçerideki Üstün Yeteneklilerin zihin desenlerini bize gönderdi. Garip bir şekilde, içlerinden en az birinin kim olduğunu anlayabiliyordum. Açıklaması imkânsızdı ama adamın düşünme şekli ânında tanıdık geldi. O anda Gryphon'ın yeteneğinin aslında ne kadar güçlü ve korkutucu olduğunun farkına vardım.

O, kız kardeşimin Bağlanan grubundan biri. Yani kız kardeşimin satıldığı adamlardan biri demek istiyorum, gerçek Bağlanan'ı değil. İçinde bir tanrı bağı olmayacaktır ama onu öldürmemizi öneririm.

Oli sorgulayıcı gözlerle bana baktığında iç çekerek zihin bağı üzerinden herkese, *Muhtemelen işimize yarayacak bilgilere sahiptir, o yüzden onu canlı ele geçirmeliyiz. Ama aynı zamanda Bağlanan'ı olarak kabul ettiği kadını dövmekten zevk alan istismarcı şerefsizin teki olduğundan onu oraya tek parça hâlinde götürmek zorunda hissetmeyin. Birkaç parçasının eksik olması çok daha iyi bir seçenek olur,* dedim.

Göz ucuyla Gabe'in ağzının tiksintiyle büküldüğünü görebiliyordum ve bu, ilk defa içimi suçlulukla veya kendinden nefret etme duygusuyla doldurmamıştı.

Artık bir Bassinger'mışım gibi hissetmiyordum.

Ben Atlas'tım; Oleander Fallows'un Bağlananlarından biri, Draven Bağlanan grubunun bir parçasıydım. Artık kenarda oturup olan biteni izlemiyordum. Bu insanlar hayatımda kapısını çoktan kapattığım bir bölümden ibaretti ve hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyordu.

Ben, onların olmayı hayal bile edemeyecekleri kadar iyi biriydim.

Oli abartmıyordu, annemlerin evi gerçekten de Draven Malikânesi'ni şirin bir bungalov gibi gösteriyordu. Fuayeye adım attığımızda içimi bir tiksinti sardı. Bu sadece zihinsel bir şey değildi, bu mekândan fiziksel olarak da tiksiniyordum. Bu işi bir an önce bitirmeliydik.

Dekorasyon ve eşyalar, buraya adım atan herkesin gözüne âdeta şu gerçeği sokuyordu: Ebeveynlerim zengin pislikler.

Pisliklerdi.

Beynim hâlâ onların artık hayatta olmadığı gerçeğine alışabilmiş değildi. Her köşe başında babamın portrelerini görmek içimde sadece koca bir boşluk yaratıyordu ama annemin portreleri o tanıdık, tuhaf suçluluk ve yas karışımı duyguları tetikliyor, tüm bu hisler içimde derin bir girdaba dönüşüyordu.

Durduk. Gryphon ve Nox etrafın temiz olduğuna dair işaret verene kadar sessizce bekleyen Oli, ardından tezgâhlardan birinin üzerinde çerçevelenmiş hâlde sergilenen okul fotoğraflarımdan oluşan küçük bir köşeyi işaret etti.

Üçüncü sınıftaki o salak saç kesimime sırıtıyordu. Durumu anlayıp gerilimi dağıtabilme yeteneğine, buraya yaptığımız bu rahatsız edici ve beni savunmasız bırakan ziyareti utanmam gereken bir şey olmaktan çıkarıp âdeta turistik bir geziye dönüştürmesine her zaman minnettar kalacaktım.

Emin adımlarla fotoğraflara doğru yürüdü, çerçeveleri kırarak açıp eve götürmek üzere birkaç fotoğrafı Taktik Ekibi yeleğinin ön tarafına sokuşturduğunda ona bakıp gözlerimi devirdim. Hangilerini seçtiğini görünce inlesem de o sadece omuz silkti ve sessizce, "Benim hiç bebeklik fotoğrafım yok. Nox'un da çok az var. Bence elimizin altında olanları saklamalıyız," diye mırıldandı.

Bir Draven'ın neden bebeklik fotoğrafının olmadığını ve neden iki kardeşten sadece birinin fotoğraflarının az olduğunu sorgulayabilirdim ama Bağlanan grubumuzla ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar duruluyor ve olanı biteni kabullenir hâle geliyordum.

Nox hakkında soru sormuyorduk. Parçaları tam oturmayan şeyleri sorgulamıyorduk. En başlarda o şerefsizin ağzını burnunu kırmak için tek bir kıvılcım bekliyordum ama kabul etsem de etmesem de artık bir şeyler değişmişti. Bağlanan'ımı

hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bağlanan grubu tamamlanmış olsa bile Nox'un onunla gerçek bir ilişki kurmayı reddetmesinin, içinde düzeltmek için hiçbir şey yapamayacağım koca bir boşluk bıraktığı inkâr edilemez bir gerçekti. Onun herhangi bir şekilde zarar görmesi riskini göze alamazdım ama zaten o da biraz durulmuş gibi görünüyordu.

O ruh bağının içinde her ne yaşandıysa son derece güçlü olmalıydı.

Gryphon köşeyi dönüp başıyla North'a onay verdi ve hemen ardından aşağı inmemiz için hepimize işaret etti. Eğlence ve şamatanın uzun süremeyeceğini biliyordum zaten, iç çekerek adım attım. Bu konuda dramatikliğin biraz bokunu çıkardığımın farkındaydım ama kimsenin zerre umurunda değildi, herkes sadece işine bakıyordu ve bana, tüm bu... bu lanet olası durumdan doyasıya nefret edebilmem için gereken alanı tanıyorlardı.

Tekrar Oli'nin elini tuttum ve binanın içinde ona yol gösterdim. Çalışanların nerede olduğunu bilmek için Gryphon'ın binadaki bedenlerin konumunu zihnimize aktarmasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca Dravenların bu evdeki asıl gitmek istedikleri yeri de çok iyi biliyordum. Dahası binadaki bütün alarmları devreye sokmadan bizi oraya ulaştırmam gerektiğinin de farkındaydım. Gerçi Sawyer, Sığınak'ın güvenli ortamından tüm sisteme uzaktan sızdığı için alarmların çalma ihtimali zaten yoktu ama yine de sürpriz unsurunu sonuna kadar kullanmamızın en iyisi olacağını düşünüyordum.

Hizmetli merdivenine geçmek için koridordaki ahşap panellerden birini yana kaydırdığımda, Oli'nin laf sokmamak adına kendini ne kadar zor tuttuğunu çok iyi anlayabiliyordum. Peşimizden içeri adım atan Gabe'in kaşları şaşkınlıktan neredeyse saç diplerine kadar kalktı. Bu tarz bir zenginliğe kendileri de fazlasıyla alışık olan Dravenlar pek şaşırmış görünmüyorlardı

ama Gryphon gözlerini o kadar şiddetli devirmişti ki gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Lanet olası Bassingerlar, diye söylendi zihin bağı üzerinden, bana doğru sırıtarak. Oli kıkırdamamak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Bu ufacık an ortamın havasını biraz yumuşatmış, içinde bulunduğumuz durumu kendi şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kaldığım boktan bir tecrübe olmaktan çıkarıp hep birlikte yaptığımız bir operasyona, yeni ailemin eski ailemin evini temizlemeye gelmesine dönüştürmüştü. İçine doğduğum ama artık ait olmamayı seçtiğim eski ailenin evini.

Belki de Oli'nin soyadını alırdım.

Bağlanan grupları kendi aralarında ortak bir soyadı alıp almayacaklarına, soyadlarını değiştirip değiştirmeyeceklerine ya da hepsini aynı tutup tutmayacaklarına her zaman kendileri karar verirdi. Hatta bazen yepyeni bir soyadı bile seçebilirlerdi. Her aile dinamiğine ne uyuyorsa onu yapardı ve ben şu âna dek bu konuya pek kafa yormamıştım.

Atlas Fallows ismi, kulağa Atlas Bassinger isminden kesinlikle bin kat daha iyi geliyordu.

Kahverengi taş malikânenin altındaki mahzenlerde, zemin seviyesinin de altına inene dek ilerledik. Burada insanın soluduğu hava bambaşkaydı. Daha soğuk, daha ağır, daha boğucu... Sanki bedeninizdeki son enerji kırıntısını bile çekip almaya çalışıyormuş gibiydi.

Ayrıca burası öyle güvenlik sistemleriyle kaynıyordu ki orduyu başımıza toplamadan bizi içeri sokabilmek adına tüm bunları devre dışı bırakmak zorunda kalan Sawyer'ın yedi ceddime küfrettiğinden emindim. Ailem kendi adamları tarafından öldürülüp hain ilan edilmiş olsa bile burada tüm Doğu Kıyısı'nı ipe götürmeye yetecek kadar devasa bir bilgi hazinesi saklıydı. Tüm bunları buradan çıkarmak için yapılmış planlar

olduğundan emindim. İçerideki Üstün Yeteneklilerin burada tam olarak bu iş için bulunduklarından zerre şüphem yoktu.

Koridorun sonuna yaklaştığımızı belirtmek için elimi kaldırdım. Nox elini hafifçe savurarak dumanlarını ileriye doğru fırlattı. Dumanlar sıradan bir karaltıdan kendinizi bunun sadece bir ışık oyunu olduğuna inandırabileceğiniz silik bir ize dönüşene dek küçüldüler.

North kollarını göğsünde kavuşturmuş, Nox'un yanında duruyor ve onun işini yapışını izliyordu. İkisi aynı Yeteneği paylaşıyor olabilirdi ama onu çok farklı şekillerde kullanıyorlardı. Nox'un dumanları onun her arzusuna harfiyen uyarken North'unkiler kaotik ve her şeyi yutan bir keşmekeşten ibaretti; ikisinin insan olarak kişiliklerinin tam zıttı bir durumdu bu.

Boğuk bir feryadın ardından üç bedenin yere yığılırken çıkardığı o tok sesi duydum.

Yeteneğini çağırdığında Gryphon'ın gözleri tamamen siyaha döndü. Bir an için Kâhin'in aramıza katıldığını sandım ama sonra Gryphon konuştu; üstelik bu kez zihinden değil, sesli bir şekilde. "İcaplarına bakıldı. İçeri girip ihtiyacımız olan her şeyi alabilir, sonra da onları sorgu hücrelerine götürebiliriz."

Derin bir nefes aldım ve ardından hiç yapmayı beklemediğim bir şey yaptım.

Nox'a döndüm. "Sawyer bilgisayarlara sızabilirse Direniş bilgilerinin olduğu veritabanına girmeni sağlayabilirim. Bugüne kadar arşivledikleri her ne varsa hepsi orada. İstihbarat açısından resmen en derin fantezilerini süsleyecek türden bir yer. İstersen hepsini sana veririm."

Ve işte Nox'la ben, sırf Bağlanan'ımın uğruna, onun güvenliği benim için her şeyden önde geldiğinden, ailemin kahverengi taş malikânesinin bodrumunda tam olarak böyle bir ortak nokta bulmuştuk.

Onuncu Bölüm

Oli

Atlas'ın şımartılarak ve şatafat içinde büyütüldüğünü düşünmüyor olsaydım bile bu evi görmek kesinlikle bu gerçeğe son noktayı koyardı. İçine gizlenmiş merdivene ulaşmak için gayet rahat bir tavırla duvardaki bir paneli açıvermiş –ki bu bence feci hâlde tuhaf ve ürkütücüydü–ve ardından sanki bütün bunlar sıradan şeylermiş gibi bize bodruma kadar yol göstermişti. Böyle evlerin gerçekten var olabileceğine asla inanmazdım, şimdiyse böylesi bir zenginliğin içinde büyümüş *üç* adamla aynı Bağlanan grubundaydım.

Kahretsin, eminim diğer ikisinin ailelerinin de böyle malikâneleri vardı. Gerçi şu anda bunu düşünmeyi hiç istemiyordum.

İçeride, Atlas'ın ablasının Bağlananlarından birini –hayatta ve özgür olan sonuncusunu– ve iki Üstün Yetenekli daha bulmuştuk. Bilgisayar sistemlerine sızmaya, kendilerini ele verebilecek her türlü bilgiyi silip yok etmeye ve diğer üst düzey Direniş üyeleri hakkında şantaj malzemesi bulmaya çalışıyorlardı. Köşeyi döndüğümüzde onları gölgelere sarmalanmış hâlde

bulmuştuk; Gryphon'ın Yeteneği zihinlerini bize tam anlamıyla itaat edecek şekilde manipüle ederken gözleri bembeyaz parlıyordu. Ancak o anda nefesimi kesen asıl şey, aşağıda duran bu devasa arşivlerin görüntüsü olmuştu.

Atlas haksız sayılmazdı, Nox tüm bunlar karşısında resmen zevkten dört köşe olmuştu ve beklendiği gibi odadaki diğer her şeyi es geçerek o koca arşiv kutularından oluşan yığınlara ve dev bilgisayar donanımlarına doğru emin adımlarla ilerledi. O alet edevatın yarısının ne işe yaradığını tahmin bile edemezdim ama sırf buranın elektrik faturasının dahi yetişkin bir adamı hüngür hüngür ağlatmaya yeteceğinden emindim.

North ânında Sawyer'la görüşmek üzere telefona sarıldı ve bu işin uzaktan halledilemeyeceği kesinleşir kesinleşmez Kieran'a işaret verdi. Nakilci, patavatsız Teknokinetik'imizi alıp gelmek üzere odadan kayboldu.

Gabe bana doğru eğilip, "Tüm bunlara bakıp ilk hangisinin zevkten dibinin düşeceğine dair bahse girmeliyiz, zira ben paramı Benson'a basıyorum," diye mırıldandı.

Atlas omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Şu anda benimle aynı Draven'a mı bakıyorsun? Bilgisayarların Sawyer'ı bu kadar kendinden geçirmesine imkân yok."

Bakışlarım Nox'a kaydı ve orada takılıp kaldı, kutuları yırtarak açıyor, içindeki sayfaları tarayıp kategorize etmek üzere yığınlar yapıyordu. Bu işi son derece sistemli yapıyor, herhangi bir şeye dokunmadan önce telefonuyla fotoğraflarını çekiyordu. Âdeta hiçbirimizin kataloglama sisteminin içine etmeyeceğinden emin olmaya çalışan titiz, yaşlı bir kütüphaneci gibiydi.

Ben yanına sokulurken Gryphon kelimeleri uzatarak, "Çalışırken hiçbirimiz ona yaklaşmaya cesaret edemeyiz," dedi. "Kafamı tam da bulunduğu yerde seviyorum ve omuzlarımdan koparılıp alınmasına hiç niyetim yok."

Ellerimizi birbirine kenetlerken, "Yine zihnimi okuyorsun," dedim ama o sadece omuz silkmekle yetindi.

"Ne düşündüğünü bilmeme gerek yok. Bu iş asırlar sürecek ama en iyisi Nox'un bunu kendi başına yapması. Belki North yardım edebilir ama sırf yanlış yaptı diye Nox'un onun ağzına sıçtığını da gördüm, bu yüzden anlaşılan o ki Kieran bugün sadece nakil yapmakla meşgul olacak."

Yardımcısının bu habere nasıl bir tepki vereceğini sadece tahmin edebiliyordum ama düşüncesi bile sırıtmama yetti.

Ayaklarımızın dibindeki Üstün Yeteneklilere göz attım ancak yüzleri hâlâ tamamen ifadesizdi. Hiçbirini tanımıyordum ama Atlas'ın içlerinden birine atıp durduğu nefret dolu bakışlar, ablasına eziyet eden şerefsizin hangisi olduğunu anlamamı kolaylaştırıyordu.

Yüzlerce insanı öldürmek beni zaten cehennemlik yapmadıysa bile botumu o piçin eline geçirip kalın topuğumla kemiklerini kırmam beni oraya yollamaya kesinlikle yeterdi.

Ben ona mahcup bir şekilde sırıtınca Atlas kaşlarını kaldırarak bana pis pis sırıttı, Gabe ise kahkahayı bastı. North'a döndüğümde bana sanki beni tanıyamıyormuş gibi baktığını fark ettim. Omuz silkerek ona tatlı ve flörtöz bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bunu bana bağımın yaptırdığını söyleyip yalan uydurabilirdim ama odada tam anlamıyla canlı bir yalan makinesi vardı, bu yüzden bunun yerine, "Koca koca adamların, etraflarındaki kadınları hiçbir bedel ödemeden incitebileceklerini sanmalarından midem bulanıyor artık," dedim. "Tek pişmanlığım, bunu ona kimin ve neden yaptığını idrak edemeyecek kadar bilincinin kapalı olması."

Gryphon o kocaman avuçlarından birini başımın arkasına yerleştirip beni nazikçe kendine çekti ve alnıma kocaman bir öpücük kondururken kulağıma, "Bunu bilmesini sağlayacağım, Bağlanan'ım. Sen orasını hiç dert etme. Hepsinin bildiğinden emin olacağım," diye mırıldandı.

Kieran, kollarının arasında Sawyer'la birlikte odada tekrar beliriverdi ve ayakları yere değer değmez Sawyer'ı tersledi. "Bu konuda sikik bir ödlek gibi davranmayı artık gerçekten bırakmalısın!"

Sawyer eleştirilere karşı tam bağışıklık geliştirmişti, söylenenler herifin üzerinden sekip gidiyordu resmen. "Ölürsem kimseye bir hayrım dokunmaz, gerzek herif! Uzaktan erişimli bir böcek yerleştirmek o kadar da zor değil! Nasıl yapılacağını çözmem üç dakikamı alırdı ve ondan sonra buraya gelmek zorunda falan kalmazdım! Size Çorak Bölge'deki o olayın bu işi son yapışım olacağını söylemiştim. Ben kamp hayatına uygun biri değilim."

Alaycı bir gülümsemeyle odayı işaret ettim. "Burada kamp yapan kimse yok. Kaldı ki mecbur kalsaydık bile üst kattaki odalardan birinde uyuyabilirdik. Burası resmen lanet olası bir şato. Sefalet çekeceğin falan da yoktu yani."

Atlas ikimizi de tersledi. "Kimse burada uyumayacak. Eve gidiyoruz."

Bütün esprili tavrım ve neşem ânında söndü. Ancak haddimi aştığıma dair kuruntu yapmaya fırsat bulamadan Nox seslendi. "Black, bunları North'un ofisine nakletmeye başlaman lazım. Götürdükçe oradaki kasaya kilitle. Hayır, onu *değil.* Gözünü kullan, apaçık yığınlar hâlindeler işte! Onları sırayla götürmelisin, şununla başla. *Şununla*, Black! Çalışan bir beynin olduğunu kanıtla bana."

Atlas hafifçe kıkırdadı, ben de suratıma yayılmaya çalışan gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Her zamanki gibi tam bir pislik olan Sawyer ise bilgisayarın karşısına yerleşirken kahkahayı bastı.

Nox her şeyle ilgili iyice arıza çıkarmaya başladığında Gryphon, Kieran'ın imdadına yetişmek üzere yanımdan ayrılmadan hemen önce elimi son bir kez sıktı. Önce Nox'u sakin olması için tersledi, ardından Atlas ve Gabe'i de yardıma çağırdı. Hepsi taşıyabildikleri kadar çok kutuyu kucakladılar. Kieran üçünü

rek seferde naklederken kutuları tam da Nox'un istediği o kusursuz sırada tutuyorlardı.

Ben de yardım etmeliyim diye düşündüm ama teklif ettiğimde North başını iki yana sallayarak yanında durmamı işaret etti. İçten içe minnettardım. Eğer Nox diğerlerine yaptığı gibi beni de tersleseydi ya işin sonu zehir zemberek bir öfke krizine ve bağrışmaya varırdı... ya da oturup ağlardım.

Gerçi öfke kısmına daha fazla meyilliydim.

Gryphon eve nakledilerek gidip gelirken bile Yeteneğinin esirleri kontrolümüz altında tutmaya devam etmesi benim için neredeyse sürpriz olmuştu ama Kâhin'in sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu. *Artık hepimiz Bağlandığımıza göre yapamayacağımız hiçbir şey yok. Birlikteyken durdurulamayız.*

Belki de tanrılar haklıydı, belki de hepimiz bundan sağ çıkacaktık.

North'un gölgeleri odada yoğunlaşmış, küçük kardeşi bilgi yığınlarına bu kadar gömülmüşken gözetleme işinde Nox'un gölgelerine yardım ediyorlardı. Bilgisayarın başındaki Sawyer'ın arkasında durduğumdaysa August'u ayaklarımın dibinde otururken buldum. Sawyer, sahaya inmenin standart prosedürü olarak tepeden tırnağa Taktik Ekibi teçhizatı kuşanmıştı ama onu bu hâlde görünce yüzüme yayılmaya çalışan sırıtışı bastırmak zorunda kaldım.

Sawyer eskiden Amerikan futbolu oynardı, yani pek de ufak tefek biri sayılmazdı ama aylardır onu bilgisayar karşısında eşofmanlarla görmeye o kadar alışmıştım ki bu tarz şeylerin de altından kalkabileceğini unutmuştum. Yine de o ukala çenesi açıldığında Aro için üzülmeden edemedim.

"Sizin şu Bassinger'ı acilen bir terapiye falan göndermeniz lazım çünkü bu gördüklerimiz Direniş propagandasının sadece bir kısmı ve resmen hastalıklı şeyler. Oğlanın da zihninin derinliklerinde bir yerlerde saklanan şeytanlar olmalı."

Ona ters ters baktım ama ben Bağlanan'ımı savunma fırsatı bulamadan North ensesine bir tane patlattı. "Benim Bağlanan

grubumda olan bitenler hakkında endişelenmeyi bırak da bunları Sığınak'a olabildiğince çabuk nasıl aktarabileceğine odaklan. Eminim tüm bunlara erişmek isteyen sadece o üçü değildir."

Sawyer acıyan yeri eliyle ovuşturup sessizce homurdandı. "Zaten aktarılıyor. Yani aslında bana biraz daha nazik davranabilirdin. Ben bugünü bu saçmalıkları temizlemekle değil, kendi Bağlanan'ımla geçirmeyi planlıyordum."

Yanına sokulup dostane bir hareketle kalçamı omzuna vurdum, gerçi kendi Bağlanan grubuma bok atması yüzünden bunu biraz fazla sert yapmıştım. "Bugünü oturma odanda donunla oturup video oyunu oynayarak geçirmeyi planlıyordun. Yalan söyleme. Bir saatliğine işe yarar biri oldun diye ölmezsin."

Gözleri hâlâ önündeki bilgisayar ekranına kilitli olsa da dramatik bir şekilde iç çekip elini göğsüne bastırdı. "Tahtaya vur, Fallows, şu anda beni lanetlemene falan gelemem. Benim paha biçilemez biri olduğumu biliyorsun. Geri kalanınız lanet olası bir dizüstü bilgisayarı nasıl açacağını bile bilmiyor."

Ben bundan biraz daha fazlasını biliyordum, ayrıca North ve Nox'un da teknolojiyle arası gayet iyiydi ama August'un kulaklarının arkasını kaşıyıp onu biraz sevmek için çömelirken bu lafı duymazdan geldim. August sevilmenin tadını çıkarırken dili dışarı sarkmış hâlde başını omzuma bastırdı. Sawyer benim bu sevgi gösterime iğrenmiş gibi bir ses çıkardığında dozunu daha da artırdım.

"Sage bana bu şeyin Çorak Bölge'de yüz kişiyi falan yediğini söyledi ve sen oturmuş ona vıcık vıcık sevgi sözcükleri mi fısıldıyorsun? Bu feci hâlde ürkütücü, Fallows. Cidden. Dozunu biraz düşürmelisin."

Başımı iki yana salladım ve onu hiç duymamışım gibi doğrudan August'a seslendim. "Diğerlerini de çıkaralım mı? Biraz yılanla oynayıp onun da odayı test etmesine izin verelim mi sence? O kadar uzun zaman oldu ki."

Sawyer panik dolu bir ses tonuyla, "Draven, Oli için yılanı ortaya çıkarırsan Bağ'ım üzerine yemin olsun bu odadan o kadar hızlı toz olurum ki hiçbiriniz hangi yöne kaçtığımı bile anlamazsınız," dedi. Titreyen sesi beni resmen bir cadı gibi kıkırdatmıştı.

North ona ters bir bakış atıp, "Sadece işini bitir," dedi.

Ardından bana, Sawyer'a attığı o ters bakıştan çok daha yumuşak bir ifadeyle baktı. "Daha sonra, Oleander. Eve gittiğimizde gölgelerle oynayabilirsin. Şu anda onlara burada ihtiyacımız var."

O adamın her bir santimiyle oynamaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Bağım da onu, gölgeleri, her şeyi istiyordu. Yanaklarım ısınırken kızardığımı görmesinler diye yüzümü August'un boynuna gömmek zorunda kaldım. North diğerlerini dışarıda bırakarak içimdeki beklentiyi daha da kışkırtacak şekilde doğrudan zihnime konuştu.

Sonra, Bağlanan'ım. Sana istediğin her şeyi vereceğim.

Sığınak'a kutu taşıdıkları dördüncü seferdi, ben de Sawyer'ın omzunun üzerinden bilgisayar ekranındaki o bilgi madenini incelemekle meşgulken aniden bir gürültü koptu.

Nox zehir zemberek bir sesle, "Ne halt ediyorsun sen, Shore?" diye çıkıştı.

Başımı çevirdiğimde Gryphon'ın Sığınak'a götürmek üzere tuttuğu kutuları düşürdüğünü gördüm. Yüzüne baktığımda gözlerinin simsiyah olduğunu ve Kâhin konağın kontrolünü ele geçirirken yüzünün tamamen ifadesizleştiğini fark ettim.

Herkes bir saniyeliğine kaskatı kesildi ve ardından Sawyer'ın yutkunduğunu duydum.

"Bu da neyin nesi böyle!?" diye sordu kelimeleri yayarak. O da sanki yapacağı en ufak bir hareket, tanrı bağının ona yönelmesine sebep olacak kanlı bir öfke krizini tetikleyecekmiş gibi kaskatı kesilmişti. Bu bir hayatta kalma içgüdüsü olmalıydı, içine öylesine işlemiş bir şeydi ki içinde böyle bir şey olduğunun kendisi bile farkında değildi. Yine de o ukala

Teknokinetik'i bu hâlde görmek tuhaftı. Dravenların gölgeleri hakkında endişelendiğinde bile böyle davranmamıştı.

Sanki ürkek bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi kollarımı iki yana açarak ileri atıldım ama Kâhin'in umurunda değildi.

"Geldiler."

North ve Nox ânında harekete geçti, etrafı kolaçan etmek ve çevremizdeki koruma çemberini genişletmek için ikisinin de bedenlerinden düzinelerce gölge dökülmeye başladı. Kieran duruşunu değiştirip eline bir silah alırken Sawyer ayağa fırladı ve ona en yakın Bağlanan'ıma, yani Atlas'a sığındı.

"*Onlar* da kim ve biri bana Shore'un gözlerinin şu anda ne sikime simsiyah olduğunu açıklayabilir mi lütfen? Onun bu tarz saçmalıklardan yırttığını sanıyordum!"

Henüz herkese her şeyi anlatmadığımızı, ailemiz hâline gelen arkadaşlarımıza bile bundan bahsetmediğimizi unutmuştum. North ile Gryphon, bu bilgilerin sadece bilmesi gerekenlere söylenmesine karar vermişlerdi. Sawyer'ın tam da o anda olayların merkezinde olmasını beklememiştik, aksi takdirde bu ufak bilgi kırıntısı ona da çıtlatılabilirdi belki.

Sawyer, hesap sormaya hazır hâlde ağzını açıp elini savurarak başını Atlas'a doğru kaldırmıştı ki tiz bir çığlık atıp sıçrayarak ondan uzaklaştı.

Onun da gözleri siyaha dönmüştü.

Tanrı bağları birer birer kontrolü ele geçiriyordu.

Mesele verilerin dibine inmekten çıkıp herkes savunma moduna geçerken Sawyer'ı buna bulaştırdığım için ondan özür dilemek istedim ama kendi bağımın göğsümün içinde uyandığını, tüm uzuvlarımı doldurana dek uzandığını hissettim. O kontrolü ele geçirip de kendi gözlerim kapkara boşluklara dönüşmeden hemen önce Kieran'ın bağırışını duydum. "Hemen buraya dön, Benson. Burada kıyamet kopmadan önce seni Sığınak'a geri götüreceğim. Tanrılara hiçbir şekilde yardım edemeyiz."

On Birinci Bölüm

Oleander'ın bağı

Manipülasyon tanrısı buradaydı.

Bugün uğraşmak istediğim tanrı o değildi ama zaten hepsinin ölüm fermanı benim elimdeydi. Acı tanrısının kana bulanmış, vahşi bir ölümü tadacağı zaman çoktan gelip geçmişti ama sanırım şu anda Manipülasyon tanrısının alanına giriyorduk. Cellat'ın konağıyla aynı soy ağacında yeniden doğmuş olması başlı başına bir hakaretken bu soyu bu kadar geniş çaplı bir nüfuz alanı kurmak için kullanmış olması durumu daha da katlanılmaz kılıyordu.

Nakilci, o laf ebesi Üstün Yetenekli'yi de yanına alıp bir anda odadan kayboldu ve beni Bağlananlarımla baş başa bıraktı. Etrafıma bakınırken her biri uyanmış hâlde bana bakan yüzlerini görmenin tadını çıkardım. Onlara böyle bakmayalı çok uzun zaman olmuştu ve onları daha önce hiç aynı anda, bir arada görememiştim.

Acı tanrısı Kâhin'i uyandırdığı sırada zihnim saldırı yüzünden hâlâ darmadağındı ama artık düşüncelerim berraklaş-

mıştı. Hepsini burada bir arada görmek, tam da hayal ettiğim gibi bir histi.

Bu adamlarla yüz ömür geçirsem bile yetmezdi.

Hepsiyle bir arada geçireceğim bin ömür, onlardan almam gereken şeyin sadece başlangıcı olabilirdi. Etrafımızdaki durum vahim bir hâl alırken bile yine bu hayatımızı seçeceğimi biliyordum. Doğumun ve yeniden doğumun, ölümün ve yıkımın, acının ve dehşetin hiç bitmeyen, tekrar tekrar başa saran döngüsünü seçerdim çünkü bu, onları tanımak, bana sundukları bağlılığı ve sevgiyi bilmek, benim de onların önüne serdiğim bağlılığı ve sevgiyi bilmek demekti. Kızın da sorguladığı gibi, bizim için huzurlu bir zamanın neye benzeyeceğini bilmiyordum ama bunu onlarla birlikte keşfetmeye can atıyordum.

Ejderha, gözlerinin siyaha dönmesi dışında fiziksel bir dönüşüm geçirmemişti ancak başını hareket ettiriş şekli her şeyi anlatıyordu, tıpkı yeni gelenlerin kokusunu alırken burnunu havaya kaldırışı ve dudağının tiksintiyle bükülüşü gibi. Benden başka kimseyi hiçbir zaman sevmemişti zaten. Kendi döngüsünü tamamlaması çok uzun sürdüğünden, onlarla etkileşime girdiği o birkaç seferde Bağlanan grubuna zar zor katlanıyordu.

Kuzgun, "Bizi izliyorlar, test ediyorlar. Onu canlı yakalamalıyız," dediğinde başımı ona doğru eğdim.

"Bize lazım olan cevaplar değil, onun yok olması."

Nirengi, bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "O bizden daha uzun süredir burada ve diğerlerini arıyor olma ihtimali çok yüksek. Kaç tane bulmamız gerektiğini bilmek işimize yarayabilir."

Kâhin tekrar dönüp bana baktı, Yeteneğini çağırırken gözleri daha da parlıyordu. "Onu sorgulamamıza gerek yok. Bilgiyi ondan söküp aldıktan sonra öldürebiliriz."

Düşmanımızın her hâlükârda ayaklarımızın dibinde ölü yatacağı, kusursuz bir uzlaşmaydı bu.

Kâhin'e gülümsedim. İstediğimi elde etmenin verdiği mutluluk ve rahatlamayla merdiveni çıkmaya başlayan Nirengi'yi takip ettim. Bu sırada da etrafımızdaki ruhları taramak için gücümün tüm binaya ve sokağa yayılmasına izin verdim.

"Durun." İçimdeki o his tam olarak şekillenmeden, konağınkinden öte pek çok duyu uyanırken konuştum ve Nirengi emrime uymakta bir an bile tereddüt etmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Kâhin aşağıdan. Dönüp Bağlananlarıma baktım, her biri beni izliyor ve bu durumda en iyisini bildiğim konusunda bana güveniyorlardı.

"Yukarıda ters giden bir şeyler var. Bir şey bizim sonumuzu getirmek için burada."

Kâhin'in gözleri kör edici bir parlaklığa bürünmüş boşluklara dönüştü ve onun gördüklerini hepimiz görebilelim diye aramızdaki zihinsel bağlantıyı açtım.

Manipülasyon tanrısı yukarıdaydı, gerçi onunla ilgili elimizde pek fazla bilgi yoktu. Kâhin diğer tüm Nörolardan daha güçlüydü, özellikle de artık Bağlandığımız için ancak tanrılar burada yeterince uzun süre kalmışlarsa onu zihinlerinin dışında tutabiliyorlardı.

Onunla birlikte burada bulunan başka Üstün Yetenekliler de vardı ve onun ne yaptığını anladığım an ruhlarını bedenlerinden söküp aldım ama artık çok geçti.

Ateş'in bedeni yere yığılırken bina çoktan alev almıştı; evin etrafı, kızın bedenini saracak şekilde yanıyordu. Kâbus yaratıklar çıkış yolu arayarak etrafımızda dolaşıyordu ancak Cellat başını iki yana salladı.

"Konağım buraya tek bir giriş ve tek bir çıkış olduğunu söylemişti. Nakilci'nin buraya dönmesi lazım."

Kâhin zihniyle ona erişti ama ben alacağı cevabı çoktan biliyordum. "Sığınak'ta onu içeride tutan bir Siper var. Geleceğimizi biliyorlardı."

Başımı iki yana salladım. "Bu dünyaya gelişimize hazırlanmak için epey vakitleri oldu, bu bizim için planladıkları tuzakların sadece ilki."

Kuzgun da başıyla onayladı. "Her hamlemize hazırlıklı olacaklar. Biz daha zekice davranmalıyız."

Gelecekte ne kadar zekice davranmamız gerektiğinin şu an için bir önemi yoktu. Şu anda tek yapmamız gereken, bina başımıza yıkılacak kadar yanmadan önce buradan çıkmaktı.

Aşağıda kalan Bağlananlarıma baktığımda hemen harekete geçtiler. Konağının delice istediği bilgileri toplamaya kararlı olan Kuzgun, hazır olduğumuzda hemen çıkabilelim diye kalan kutuları üst üste yığmaya başladı. Bilgisayarı yanımızda götüremezdik ama en azından kâğıt kopyalar işe yarardı.

Konak bunun işe yarayacağından emindi, bu yüzden ona güvenecektik; bu zaman diliminde bizden çok daha iyi yol alacakları konusunda hepsine güvenecektik.

Üstümüzdeki kapının altından dumanlar sızmaya başlarken Nirengi merdivenden tekrar inip elimi tuttu ve beni aşağı yönlendirdi.

"Konakların hepsinin yok edilemez olmadığını aklımızdan çıkarmamalıyız, bu yüzden bu işi hızlıca çözmeliyiz," dedi Kâhin.

Cellat, kendini savaşa hazırlıyormuş gibi boynunu kütletti. "Hepsi değil ama bazıları öyle ve ben düşmanlarımızla yüzleşmeye can atıyorum."

Ağım, onu ortadan kaldırmaya hazır görünmez bir güç hâlinde Manipülasyon tanrısının üzerine kaydı. Yakında. Onu yakında öldürecek, dünyayı onun kötülüğünden arındıracak ve hepimiz için yeni bir yaşam yolu çizecektim.

Başımı iki yana salladım. "Böyle bölünmek istemiyorum."

Kâhin, Nirengi'nin o sırada bilgi toplama konusunda Kuzgun'a yardım ettiği yere doğru kaçamak bir bakış attı, ikisi de sanki aynı kumaştan dokunmuşlar gibi kusursuz bir uyum içinde çalışıyorlardı. Kâhin tekrar merdivenin yukarısına, dumanın

etrafımızı yoğun bir şekilde sarmaya başladığı yere baktı ve bana dönmeden önce her küçük detayı zihninde ölçüp tarttı. Hava ısınıyor, zamanımız hızla tükeniyordu.

"Benimle gel, Bağlanan'ım. Ben Nakilci'ye ulaşamayabilirim ama sen ulaşabilirsin." Gözlerimi kapatıp Bağlanan'ımın zihnine sızdım, o Nakilci'ye ulaşmaya çalışırken ben de onu takip ettim. Siper hâlâ yerindeydi ama tam olarak o anda, tamamlanmış bir Bağlanan grubuna sahip olmanın getirdiği o güç artışının bana ne kazandırdığını keşfettim. Binlerce kilometre öteden, yüzünü bile görmeden, adını bile bilmeden, o Siper'in ruhunu bedeninden söküp aldım.

Birlikteyken yok edilemezdik.

Nakilci'yi seviyordum.

Ateş'e ait olmasaydı ve kız ona bayılmasaydı bile ondan hoşlanırdım. Hızla dumanla dolmaya başlayan bodrum katında yanımızda belirdiğinde, dışarıdan bakılınca soğukkanlı, sakin ve kendinden emin görünüyordu.

İçten içeyse korkudan altına sıçıyordu.

Bu bilinçdışı bir durumdu, herhangi bir canlının, bir yırtıcının –aslında bir yırtıcı sürüsünün– huzurunda olduğunu ve yapacağı tek bir yanlış hareketin sonunu getireceğini bildiğinde hissedeceği türden, ilkel bir şeydi. Üstün Yeteneklilere hizmet ettiği yıllar boyunca canavarlara kafa tutmak için pek çok fırsatı olduğundan emindim ama hiçbiri bizim gibi değildi.

Omzunun üzerinden Kâhin'e bakarken başını Nirengi'ye doğru eğerek saygıyla, "Hepinizi buradan çıkaracağım," dedi.

Kuzgun herkesi kutuları almaya yönlendirmeye başladı, biz binadan çıkarken son bilgileri de toparlayıp bir araya getiriyordu. Cellat, kutuları rahatça havaya kaldırırken tehlikeli

bir açıyla dengeleyerek önünde küçük bir dağ yarattı. Ben de kolumun altına tek bir kutu sıkıştırdım; tutmama izin verdikleri tek şey buydu. Yeteneklerimden veya gücümden asla şüphe duymasalar da sanki birkaç kâğıt parçası beni incitecekmiş gibi hâlâ üzerime titriyorlardı.

Birlikte geçen binlerce ömre rağmen beni hâlâ böylesine içtenlikle seviyorlardı.

Sığınak'ta, Nirengi'nin konağının ofis olarak benimsediği odalarda yeniden belirdik. Kutuları yere bıraktığımız anda elimi tekrar Nakilci'nin üzerine koydum ve o irkildiğinde gülümsedim.

Şapşal küçük Üstün Yetenekli.

"Beni, bizi ilk bıraktığın yere geri götür. Oradaki tanrı bağına söyleyecek bir çift sözüm var."

Gözleri diğer tanrı bağlarının üzerinde gezinse de hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı, zaten hiçbiri de beni sorgulamadı. Birlikte bir hayat kurma umuduyla, savaşmaya ve karşılarına ne çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazır hâlde ona doğru bir adım atıp ellerini uzatarak kolunu beklemekle yetindiler.

Nakilci bakışlarını onların üzerinde gezdirirken zihnimin bir köşesinden her şeyi izleyen kız, Nakilci'yi rahatlatmam için beni dürttü.

Bunu yapmak önemsiz ve bayağı görünüyordu ama yine de onun için konuştum. "O tanrı bağının seni öldürmesine veya sana herhangi bir şekilde zarar vermesine izin vermeyeceğim. Senin konaklarımız için önemli biri olduğunun farkındayım ve sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Sözlerim üzerine pek de rahatlamış görünmüyordu ama yine de bizi nakletti.

İtaatkâr Üstün Yetenekliler gerçekten de hoşuma gidiyordu.

Bu dünyada kök salıp birlikte kalıcı olarak burada yaşayacaksak en azından etrafımızda bu türden Üstün Yetenekliler olacaktı.

Evi yutan bir alev cehennemiyle birlikte bina hızla çöküyordu.

Nakilci bizi evin karşısında, tehlikeden birkaç adım uzaktaki küçük bir parka getirdi. Çevrede kendi aralarında mırıldanıp fısıldaşan bir insan kalabalığı oluşmuştu bile. Bu konudaki düşüncelerinin ve fikirlerinin hiçbir önemi yoktu, sırf dikkat dağıtmak, bulmaya geldiğimiz şeyi bulmamı engellemek için buradaydılar.

Gözlerim tanrı bağına kilitlendi.

Konağı kırklı yaşlarında bir kadındı; kısa, keskin kesimli saçları vardı dudaklarına kırmızı renkte ruj sürmüştü. Çekici ve her hâliyle kusursuzdu. Yanan bir evi zerre umursamayan zengin bir kadına benziyordu.

O boş kabuğun içinde neyin yattığını sadece biz görebiliyorduk.

Nirengi konuştu. "Sığınak'a dön ve bizi orada bekle. Senin için en güvenlisi buradan olabildiğince uzaklaşmak."

Nakilci bu kez tereddüt edip bakışlarını Kâhin'le benim aramda gezdirdi. Bu gecikme beni sinirlendirse de kız bana sessizce fısıldadı.

"Konaklar güvende. Bağlananlarımdan birinin ölmesine nasıl izin vermeyeceksem onların ölmesine de izin vermem," dedim tanrı bağına geri dönerken. Yolun karşısında bekliyor, izliyor ve bizimle konuşmaya hazırlanıyordu.

Nakilci'nin daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için oyalanmadım, gözlerim yolun karşısındaki tanrı bağındaydı. Bizi izlemesine rağmen gitmek için tek bir hamle bile yapmıyordu. Bunu bir uyarı olarak, burada dönen şeyler hakkında bizden daha çok şey bilebileceğine dair bir ikaz olarak algıladım.

"Ağırdan al, Ebedî'm," dedi Kuzgun ama ilk harekete geçen, konağı kendisininkine çokça benzeyen o kadına doğru avına yaklaşır gibi ilerleyen Cellat oldu.

Ten renkleri, yüzlerinin keskin hatları ve hatta çene yapıları aynıydı. Daha önce birbirimize hiç bu kadar yakın şekilde dünyaya gelmemiştik; ne diğer tanrılara ne de birbirimize. Hep dört bir yana dağılır ve birbirimizi aramak zorunda bırakılırdık.

Ancak bu kaderin bir cilvesi değildi.

Böyle tasarladılar, diye fısıldadı Nirengi zihnime. *Biz birbirimizi bulmadan önce bize sahip olmak istediler. Bu ömürde işlerin farklı olmasını istediler.*

Başarısız oldular, diye iletti Kâhin zihnimize, biz Cellat'ın peşinden Manipülasyon tanrısının beklediği yere doğru ilerlerken.

Parmaklarımı usulca Ejder'inkilere kenetledim. Hâlâ konağın derisine bürünmüş hâldeydi, henüz dönüşmemişti. Bununla mücadele ettiğini, gerçek anlamda ortaya çıkıp oynamak için can attığını ama bunu yapmanın tehlikelerinin de farkında olduğunu anlayabiliyordum. Tarihin bize öğrettiği bir şey varsa o da Yeteneksizlerin bundan gerçekten hiç hoşlanmadığıydı. Üstün Yetenekliler bile onun tam, pullu formunun güzelliğini idrak etmekte zorlanıyorlardı.

Yakında. Eğer burada gerekmezse eve gideceğiz ve orada dönüşeceğiz. Yapabildiğimiz an seni bu prangalardan kurtaracağız, Bağlanan'ım.

Eli elimin içinde kasılırken bana karşılık verdi: *Benim.*

Manipülasyon tanrısı, biz yaklaşırken oradan ayrılmaya, kaçmaya, hatta bize saldırmaya bile kalkışmadı. Giderek büyüyen kalabalığın kenarında öylece duruyordu, arkamızdaki sokakta yavaş yavaş yıkılan ev dışında başka bir şeye odaklanan tek kişi oydu. Yaklaşan ölümü zerre umurunda değilmiş gibi gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

Gerçekten de umursamıyor gibiydi.

Bu bir tür oyun ya da tuzak olmalı, diye iletti Kuzgun zihin bağıyla.

Dudağı tiksintiyle bükülürken Cellat'a gözdağı verircesine bakarak, "Kendinizi bizden ne kadar da dikkatlice gizlemişsiniz," dedi.

Uzun zamandır uyanıktı. Konağını çoktan öldürdüğüne ve kontrolü tamamen ele geçirdiğine zihnimde zerre şüphe bırakmayacak kadar uzun süredir buradaydı.

"Bunu sen yaptın," dedi Cellat. "Üreme planını başlatan sendin."

Başını merakla yana eğdi; içindeki tanrıyı ele veren bir hareketti bu. Etrafımızdaki Üstün Yetenekliler ve Yeteneksizler gibi davranmıyor oluşumuz, yüzeyin altında yatan şeyin bariz bir göstergesiydi.

"Sizden birini bir sonraki ömrünüzde yakalamayı umuyordum. Diğerleri uyanmadan önce onu ele geçirip ondan kurtulabilmeyi... Bunların yaşanacağını biliyorduk. Sanırım artık bunun için çok geç. Şimdiyse tek yaptığımız zamana karşı yarışmak."

Dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayıldı ve Ejder elimi tutan parmaklarını gerdi, dönüşüp bu kadını öldürmek için, çenesinin kaba kuvvetiyle bedenini ikiye bölmek için can atıyordu.

Manipülasyon tanrısının gövdesinden gölgeler dökülmeye başlarken ona doğru bir adım atan Nirengi, "Şansını kullandın ve çuvalladın. Korkarım ki senin için yolun sonu geldi," dedi.

Etrafımızdaki Üstün Yetenekliler ve Yeteneksizler korkuyla nefeslerini tutup ondan uzaklaştı, bazıları panikle kaçışırken diğerleri gözlerini ondan alamıyormuş gibi bakakaldılar. Ölüm Tacirlerimin içine doğdukları soyun mirası olan Draven adını hangilerinin duyduğunu anlayabiliyordunuz. Gölgelerin içinde şekillenen o devasa, geniş çenelere bakarken, bu insanların gözlerinde gerçeği bilmenin verdiği korku vardı.

Kusursuz.

"Benim gibi birini böylesine çabuk saf dışı bırakabilecek kadar uzun süredir uyanık değilsiniz. Sanırım birkaç yıl içinde

tekrar karşılaşırız, tabii diğerlerinden biri sizden önce davranıp sizi tuzağa düşürmezse. Ama düşürecekler, bunu biliyorsunuz. Sizi her zaman buluruz. Sizi her zaman öldürürüz. Bazı şeyler *asla* değişmez."

Arkasını dönmeye yeltendi ama tam o anda orada onu bekleyen bir gölgeyle karşılaştı. Hareket etmek için elini kaldırdığında, gölge onu bileğinden yakaladı ve bir sarmaşık gibi etrafına dolandı. Kuzgun'un bedeninden düzinelerce gölge daha akıp tanrının etrafını sardı ve kaçması için ona hiçbir şans bırakmadı.

Tanrı başını çevirdiğinde gözleri aniden siyaha büründü, gücünü üzerimize doğru bir patlama dalgası hâlinde salsa da bize gerçekten dokunabilecek kadar güçlü değildi. Gözleri irileşti ve gerçeği idrak ettiği o ânı açıkça görebiliyordum.

Burada ölecekti.

Cellat bir adım daha yaklaştı, bir eli tanrının boğazına dolandı ve sıkmaya başladı. "Bağ'ın gücünü ve Ebedî'min gücünü hafife alıyorsun. Ben güven içinde uyumuş olsam da diğerleri uyumadı ve şimdi onların gücüne sahibim."

Tanrı nefessiz kalıp boğuk sesler çıkararak o ele tırnaklarını geçirdi, etrafa daha fazla güç saldı ama bu, tuğla bir duvara tekme atmaktan farksızdı. Cellat yok edilemezdi ve hiçbir şey hissetmiyordu. Tamamlanmış bağımız sayesinde o anda taşıdığı güç, bu tanrı bağının artık hiçbirimize yapabilecek bir şeyi olmadığı anlamına geliyordu.

Gölgeler aç görünüyorlardı, tanrıyı yiyip bitirmeye hevesliydiler ve Cellat onun ruhunu bana sunsa da istemediğimi fark ettim. O çarpık tanrının yozlaşmışlığının bana zerre kadar bulaşmasını istemiyordum. Bu sadece bir güç meselesinden ibaret değildi ve bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Ancak işler o kadar kolay değildi.

Hiçbir zaman olmazdı.

Cellat, tanrıların her zaman en zayıf noktası olan konağın boynunu kırarken tatmin edici bir *çatırtı* koptu ve ben, tanrının yaşam gücünün akıp gidişini hissetmek için gözlerimi sımsıkı yumdum.

Döngüye geri dönecek. Buna izin verme, diye fısıldadı Kuzgun zihnime. *Bizim için geri dönmesine izin verme. İşi burada bitir, Ebedî'm.*

Uzandım ve ruhu aldım.

Onu tüketmek istemiyordum ama eğer bu, döngünün devam etmesini ve tanrıların bizi avlamasını durdurabilecekse... Bağlananlarım için her şeyi yapardım.

Onu içime çektim, yok olana dek tükettim de tükettim. Artık geri dönebilecek hiçbir şey kalmamıştı, bize musallat olacak hiçbir şey kalmamıştı. Bizi öldürmek için pusuda bekleyen canavarlardan biri daha eksilmişti.

On İkinci Bölüm

Nox

Tanrı bağının yaşam gücü Oleander'ın içine karıştığı an gözleri geriye kaydı ve olduğu yere yığılıp kaldı. Nirengi, Oli'yi yakalamak için atıldı, onu kollarına alıp bakışlarını Kâhin'e çevirdi.

Tüm bunları kendi bedenimin, artık kontrol edemediğim o bedenin içinden izliyordum ancak Kuzgun olan biteni seyretmemi ve fikirlerimi dinlemeyi kabul etmişti.

Oleander'ın kendinden geçmesi ikimizin de hoşuna gitmemişti.

Onun için çok fazlaydı. Daha yeni yeni uyanıyordu.

"O, çoğumuzdan çok daha uzun süredir uyanık," diye mırıldandı Kâhin ve kimse ona itiraz edemeden, bir *pat* sesiyle birlikte Black yeniden belirdi.

Kardeşimin kollarında kendinden geçmiş hâlde yatan Oli'ye şöyle bir baktı ve şu anda hiçbirimizin birlikte büyüdüğü ve çok iyi tanıdığı adamlar olmadığımızı hatırlamadan hemen önce dişlerinin arasından okkalı bir küfür savurdu.

"Sizi doğruca North'un Sığınak'taki ofisine mi götüreyim yoksa onu bir Şifacı'ya mı götürmeliyiz?" diye sordu saygılı bir ses tonuyla.

Tanrılara nasıl yaklaşılacağı konusunda kimden ders aldığını bilmiyordum ama Kuzgun'un buna verdiği tepkiyi hissedebiliyordum. Bu hürmetkâr muamele hoşuna gitmişti.

Eminim hepsinin hoşuna gitmişti.

Kâhin elini Oleander'ın boynuna koydu, gözleri bir anlığına daha da parladı. "Bir Şifacı'ya ihtiyacı yok. Bizi bilgilerin tutulduğu yere geri götür. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var ve bunu orada da yapabilir."

Black ona kısa bir baş hareketiyle karşılık verip kolunu uzattı; kül ve alev kokan bu yerden ayrılmak için her birimizin kolu tutmasını bekledi. Nirengi'nin yanında, Oleander'ın şampuanının kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyordum. Ona bu kadar yakın olduğumuz için bağım göğsümün içinde mutlulukla guruldanırken aynı yerde derin bir dehşet çukuru hissediyordum.

Ya tanrı bağının ruhu ona zarar verdiyse? Ya ona fazladan güç verdiyse? Oleander, bağının yapabileceklerinden her zaman çok korkmuştu, güçlenmekten çok korkmuştu çünkü gücü zaten kontrol edemeyeceği sınıra çok yakındı. Oleander'ın, ruh bağımız sayesinde hepsi bana kendiminkiler kadar tanıdık olan binlerce farklı korkusu zihnimden geçti.

Onu Nirengi'nin kollarından al, diye mırıldandım bağıma sessizce. *Şu anda bize ihtiyacı var.*

Benimle aynı fikirdeydi, gerçi işin ucunda ona dokunmak varsa her zaman aynı fikirde olacağına emindim. North'un ofisinde yeniden belirdiğimiz anda onu Nirengi'nin kollarından aldı. Onu göğsümüze bastırarak kanepeye doğru ilerledik.

O kadar küçüktü ki.

Ele avuca sığmaz kişiliği ve girdiği her ortama hükmetme yeteneği yüzünden bazen bunu unutuyordum. Tavrı üç yetiş-

kin adama yetecek kadar baskındı ama böyle kendinden geçmiş hâlde yatarken tüm bunları unutup sadece geriye kalan o kadını görmek çok kolaydı.

Minyon, zarif yüz hatları. Başından dökülen yıldız ışığı gibi bembeyaz saçları, yanaklarına gölge düşüren kömür karası kirpikleri, iç çekerek bedenime daha da sokulduğunda aralanan dolgun dudakları; kendinden geçmiş hâlindeyken bile beni arzuluyor, bana uzanıyordu.

Tüm bunlar içimi ölümcül bir öfkeyle dolduruyordu.

Onu inciten, ona bakan, onunla konuşan veya bana ait olana dokunan herkese karşı duyduğum bir öfke. Onun hakkında kötü bir şey düşünmüş olabilecek herkese karşı. Ruh bağı, ona olan saplantımı iyice pekiştirmişti ve geçmişte ona yaptıklarıma kendi geçmişimin zehrinin bulaştığını bilsem de artık tek görebildiğim onun kusursuzluğuydu; bu kadının bana her anlamda sahip oluşu ve aynı şekilde benim de ona ait oluşumdu.

Onu malikânemize geri götürmek, odama kilitlemek ve ruh bağından uyandığımızda yaptığım gibi onu korumak istemem, bana kendimi hazinesinin üzerine yatan bir ejderha gibi hissettiriyordu. Sadece bu kez onu benden almaları için kimsenin içeri girmesine izin vermeyecektim.

Kâhin onu serbest bıraktığında Gryphon'ın gözleri parladı ve tekrar yeşile döndü. Bedenlerinin kontrolünü geri alırlarken hepsinin gözleri birer birer eski hâline döndü. Gabe inleyip boynunu kütletti, sanki bunca zamandır kendini çok fazla sıkıyormuş gibi omuzlarını geriye doğru esneterek rahatlattı. Sanırım Ejder de tıpkı gölgeleri içimde tutmaya zorlandığımda kemiklerimin kaşınması gibi insan formunda tıkılıp kalmaktan pek hoşlanmamıştı.

Herkesin gözleri normale döndüğünde Black'in bariz biçimde rahatlamasını izledim. Kuzgun benimle kaldı. Kollarımda Oleander varken savaşmadan çekip gideceğinden şüpheliydim ve o anda onunla kavga etmeye hiç niyetim yoktu.

Tanrı beni o anda terk ederse kendimi tamamen savunmasız hissedecekmişim gibi geliyordu. Kimse bir şeyden şüphelenmeyecekken kollarımda Bağlanan'ımla bu ânın tadını çıkarmayı tercih ederdim.

"Orada ne oldu öyle?" diye çıkıştı Black ama Gryphon çoktan oturduğum yere doğru yaklaşıyordu, elini tekrar Oleander'ın boynuna yerleştirirken durumunu kontrol ettiği için gözleri parlıyordu. "O iyi, sadece uyuyor, tıpkı gücünü kullandığı zamanlarda olduğu gibi."

North başıyla onaylayıp uzun bir nefes verdi, hem kendini hem de durumu tartarken yüzünü sıvazladı. Çoktan "hasar tespit ve kontrol" moduna geçmişti ve içinde bulunduğumuz durum bunu gerektiriyor olsa da içimden gözlerimi devirmeden edemedim.

Sadece bir kereliğine de olsa meclis üyesi olduğunu unutmasını, yapması gereken her şeyi boş verip rahatlamasını dilerdim. North Draven, kendine hissetmesi gerekenleri hissetme izni verseydi ve kendine biraz vakit ayırsaydı bu nasıl bir şey olurdu, gerçekten merak ediyordum.

"Tanrı bağını bulduk ve Oleander icabına baktı. Bize tuzak kurmuştu. İleride bunlardan daha fazlası karşımıza çıkarsa hiç şaşırmam."

Kieran ona kısa bir baş hareketiyle karşılık verdi ve ardından bakışları her birimizin üzerinde gezinip bağıma odaklandı. "Şu şey yakın zamanda kontrolü bırakacak mı? O odadayken bunlar hakkında konuşmak bana pek doğru gelmiyor. Söylediğim bir lafa sinirlenip peşime düşmeyeceğinin garantisi var mı?"

Kuzgun, tıpkı hepsinin yaptığı gibi başımı o meraklı tavırla yana eğdi. "Biz hep buradayız. Hep dinliyoruz. Benim duymadığım tek bir konuşmanız bile olmadı."

"Bu harbiden de ürkütücü," dedi Kieran, yeniden North'a dönmeden önce. "General bu sabah geldi ve Doğu Kıyısı'ndaki yangının haberi çoktan duyulmuş bile. Şimdi aşağıda, olanlar

hakkında atıp tutuyor, o yüzden kendinizi hazırlamak isteyebilirsiniz."

"Beni ve Bağlanan'ımı evimize naklet. Onun kan dökülmesiyle sonuçlanabilecek hiçbir tehlikenin etrafında olmasını istemiyorum," dedi Kuzgun. Kieran, harekete geçmeden önce North ile Gryphon'a baktı.

"Gabe ve Atlas, biz bu işi hallederken ona göz kulak olmak için ikiniz de onlarla gitmelisiniz," dedi North, ardından bakışlarını tanrı bağıma çevirdi. "Evde güvende olduğunda Nox'u geri alabilir miyiz? Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak ve General'in hakkından gelebilen tek şey kardeşimin asabi tavrı."

Gryphon başıyla onaylayıp sırıttı. "Oli'ninki de var. General'i can evinden vurmakta epey ustalaştı."

Tanrı bağım başıyla onayladı ve Oleander'ın kollarımın arasındaki duruşunu daha güvenli bir pozisyon alacak şekilde düzeltmeye koyuldu. "Hadi. Uykuya geçmeden önce onun eve sağ salim vardığından emin olacağım."

Black bizi malikânenin kapısına nakletti ve Gabe bizi içeri sokmak için anahtarlarını ararken hep birlikte orada dikildik.

Atlas bana dokunmadan durabileceği kadar yakınımda duruyordu, gözleri Oleander'daydı. Çalılıklardan hafif bir hışırtı duyana kadar onun uyuyan bedenine bakmaya devam etti. Sesin nereden geldiğini görmek için etrafa bakarken ikimize de siper olmak için döndü. Esintiden başka bir şey değildi, daha fazlası olsaydı hissederdim ama gölgelerim işi sağlama almak için ileri atıldılar.

Atlas'ın bana siper olma şekli çok şey anlatıyordu.

Daha bir ay öncesine kadar Oleander'ı kollarımdan çekip almak için tanrı bağımla kafa kafaya çarpışırdı. Oleander'ı bizden uzaklaştırmak için onun güvenliğini ve kendi delinmez derisini öne sürerdi ama şimdi ikimizi birden korumanın önemini kavrıyordu. Bunu basitçe tanrılara duyduğu saygıya bağlayabilirdim ve eminim bunun da payı vardı ama Bağlanan grubunun, hiçbirimizin beklemediği şekillerde değişip dönüştüğünü, olgunlaştığını inkâr edemezdim.

Kollarımda tuttuğum ve eskiden yıkımımızın katalizörü olacağından epey emin olduğum kız, bunun tam aksi olmuştu. Hepimizin bir araya gelmesinin, her birimizin kendimiz ve topluluk için daha fazlasını istemesinin sebebi oydu. Sadece var olarak her şeyi daha iyi hâle getirmişti.

Tanrı bağı düşüncelerimin hepsini duyabiliyordu, gölgeler etrafına sarılıp daha koruyucu bir bariyer oluştururken Oleander'ı göğsüme doğru daha da yukarı çekip iyice kendine bastırdı. Kâbus yaratıklar rapor edecek hiçbir şey olmadan ve hiç kan dökmeden çalılıklardan geri döndüğünde Atlas biraz rahatladı ama gözleri hâlâ evimize çıkan yoldaydı.

"Gerçekten birinin buraya sızacağını düşünüyor musun? Bunun için geçerli bir sebebin var mı yoksa bu sadece Bağlanan davranışı mı?" diye mırıldandı Black kısık sesle. Atlas ona ters bir bakış attı.

Black, karşılık olarak omuz silkti. "Bağlanan davranışında yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum, ben de senin gibiyim. Sadece sana arka çıkmak için şu anda silahıma uzanmalı mıyım, onu bilmek istiyorum." Atlas ona kısa bir baş hareketiyle karşılık verdi ve gözleri aşağıya, şehir merkezindeki ışıklara yönelerek kısıldı. "Sizi buraya hapsetmek için Sığınak duvarlarının hemen dışına bir Siper yerleştirmişlerdi. İçeriye giden bir yol bulmadıkları ne malum? Buradaki sakinlerden bazılarının, tıpkı Dravenların amcasını öldüren gibi, uyuyan hücreler olmadıklarının garantisi var mı? Gryphon'a ve onun bağına güveni-

yorum ama dışarıda daha fazla tanrı bağı olduğunu daha yeni öğrendik. İçlerinden birinin buraya birini sızdıramayacağının garantisi var mı? Kâhin uyanalı sadece birkaç gün oldu. Burada güvende olmama ihtimalimiz çok yüksek ve şu anda Bağlanan'ımın hayatı üzerine *hiçbir şekilde* kumar oynamayacağım."

Black ona bir an baktı ve ardından başıyla onayladı. Gabe nihayet kapıyı açtığı sırada elini silahına atıp sırtını kapıya döndü. Biz içeri girerken sokağı gözledi, en son kendisi içeri girdi ve silahını tekrar kılıfına sokmadan önce kapılardaki kilitleri üç kez kontrol etti.

Buradaki camlar kurşun geçirmezdi, paranın satın alabileceği en iyi camlardı. Evin tüm yapısı güçlendirilmişti ve bombaya dayanıklı bir sığınağa eşdeğerdi. North burası için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Sırf işini sağlama almak için, profesyoneller ona ne düzeyde bir güvenlik önermişse üç katına çıkarmıştı.

Kardeşimin, Bağlanan grubumuz ve kollarımda uyumakta olan küçük Esas Kişi için oluşturduğu korumadan daha azına sahip başkanlar ve kraliyet mensupları olduğunu hiç şüphesiz biliyordum.

Kuzgun, etrafımızda hâlâ devam eden konuşmalarla ilgilenmeden Oleander'ı odasına götürmekte gecikmedi. Sanki bilinçaltlarında kız tarafından oraya çekiliyorlarmış gibi, ondan asla çok uzağa düşmek istemeyen Gabe ve Atlas da sonunda koridor boyunca bizi takip ettiler.

Onu yatağına güvenle yatırdıktan ve Gabe ile Atlas onu şahin gibi izlemeye başladıktan sonra bile bağım tatmin olmamıştı.

İkimizden biri nöbet tutmadan onu burada bırakmak istemiyordu ve bu hissi çok iyi anlıyordum. Şu anda savunmasız bir hâli vardı, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi bu. Daha önce gücünü fazla zorladığında, bağı yine de zaman zaman yüzeye çıkardı. Bedeni ihtiyacı olanı alırken bağının orada onu

izlediğini hissedebilirdim. Şu andaysa Oleander'ın içinde beni iliklerime kadar donduran bir dinginlik vardı.

Onu bırakmak istemiyordum.

Black geri dönmem için mutfakta beni bekliyordu. Bağım öylece durup Oleander'ın uyuyan bedenine bakmaya devam edince Gabe huzursuzlanmaya başladı.

"Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Atlas yok edilemez biri ve onu her an koruyacak. Asıl North ve Gryphon'ın yardıma ihtiyacı var."

Çok makul bir ses tonu kullanmıştı ama tanrı bağım tepki vermedi. Oleander'ın kumaşın altında oluşturduğu o küçük tümseğe bakmaktan, onu saplantılı bir şekilde izlemekten başka hiçbir şey yapmadı. Nefesleri düzenli ve sabitti; ondaki hiçbir şey bu şekilde izlenmeye ihtiyacı olduğunu göstermiyordu.

Bir şey olursa Atlas onu koruyabilecek güçteydi ve Gabe de gerekirse ejderhaya dönüşebilirdi. Oleander'a bize uçarak geri getirmesi bir saniyesini bile almazdı. Bunu biliyordum, Kuzgun da biliyordu ama yine de hareket edemiyorduk.

Atlas yatakta Oleander'ın yanma yerleşirken, "Onu bırakabilecek misin yoksa North'u arayıp ona neler olduğunu haber mi verelim?" diye sordu.

Onu hemen kucağına çekmedi ya da benim yapacağım gibi ikide bir ona dokunup durmadı. Sadece bir dakikalığına nefes alışını hissetmek için elini göğsüne koydu ve sonra huzur içinde uyumasına izin vererek onu rahat bıraktı. Onu sevme ve ona davranma şekli inanılmaz derecede özveriliydi; benim onu bencilce sahiplenme ve arzulama şeklimle taban tabana zıttı.

Yine de bu durum kötü hissetmeme neden olmuyordu. Aksine, daha fazlasını istemem, her şeye sahip olana kadar ondan her şeyi almam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"North'u arayacağım," diye mırıldandı Gabe, Atlas'la bakışarak ama bağım nihayet hareket etti; elini uzattı ve gölgeler elimden dökülürken avuç içim simsiyah oldu.

Mephis ve Procel aşağı inip hemen yatağa doğru ilerlediler, zıplayıp Oleander'ın iki yanına yerleştiler. Atlas onlara güvenmez bir şekilde bakarken bağım nihayet konuştu. "Onu koruyacaklar. Onları yerlerinden etmeye ya da rahatsız etmeye kalkışmayın. Yokluğum sadece sorunu çözene kadar sürecek."

Atlas başıyla onayladı, gölgelerden yavaşça uzaklaştı ama gözleri kızın üzerinde kaldı. Sonunda, tanrı bağım bedenimdeki tutuşunu gevşetti ve izlemeye devam etse de kontrolü bir kez daha ele almama izin verdi.

Gabe arkamda sıkıntıyla soludu. "Bunun derdi ne böyle? Diğerleri hiç arıza çıkarmadan gitmişlerdi."

Onu geçiştirircesine başımı iki yana salladım. "Çok ağır uyuyor. Onu izlemeniz ve iyi ya da kötü, herhangi bir değişiklik olduğu anda beni çağırmanız lazım."

Gabe irkildi ve yatağa doğru bir adım attı. "Ne demek istiyorsun? Oleander ne zaman gücünü kullansa böyle olur."

Atlas başını iki yana salladı. "Bu sefer farklı. Hissedemiyor musun? Dinlenen sadece o değil."

Gabe kaşlarını çatıp omuz silkti. "Yine de mantıklı, değil mi? Daha önce hiç yapmadığı kadar büyük bir şeyin üstesinden geldi, elbette bağının da uyuması gerekir."

Başımı iki yana salladım. "Bu durum hoşuma gitmiyor. Sadece onu izleyin ve beni arayın. Gidip ofisteki şu lanet aptallarla ilgileneceğim ve sonra hemen döneceğim."

Topuklarımın üzerinde dönerken Atlas, "Sen mi yoksa bağın mı?" diye sordu.

Kapıyı iterek açıp Black'in beni beklediği yere doğru sert adımlarla ilerlerken, "Fark eder mi? Biz biriz ve aynı kişiyiz," dedim.

Gözlerimin rengini gördüğünde yüzünde çok bariz bir rahatlama belirdi. "Altı ay önce bana Bağlanan'ın için böyle davranacağını söyleseydin—"

O kelimeden ölümüne nefret ediyordum.

O kelimeyi bu şekilde, onun hakkında kullanmak tüylerimi ürpertiyordu, bu yüzden sözünü kestim. "Bu işi bir an önce halletmemiz gerek. Buraya dönmem lazım."

Elini omzuma vururken kaşlarını çattı. "Felix'i yukarı göndermemi ister misin? İhtiyacın varsa çoktan geldi, bekliyor."

Başımı iki yana salladım. "Ben orada olmadan kimse ona bakmayacak. Şu işi halledeceğiz ve geri döndüğümde onu tekrar kontrol edip kararı ben vereceğim."

Kieran başını iki yana salladı. "General olmak için hiç iyi bir gün değil."

Lanet olası General için hiçbir gün iyi değildi. O adamdan nefret ediyordum, hem de şimdi her zamankinden çok daha fazla, ki bunun mümkün olduğunu hiç düşünmezdim. Şu anda, bana en çok ihtiyacı olduğu bir zamanda beni Oleander'dan uzaklaştırıyordu ve bu affedilemezdi.

North'un ofisinin alt katına, sıradan insanların içeri girip onunla görüşmek için sıra beklediği yere nakledildik. Normalde süslü bir geçiş alanından başka bir şey değildi ve epey boş olurdu ama içerisinin tıklım tıklım insan kaynadığını gördük.

Kendimizi topyekûn bir savaşın ortasında bulmamıza pek şaşırmamıştım.

Ancak North'un bizzat işin merkezinde olup şiddetle yumruklaşıyor olması kesinlikle şok ediciydi.

Aksine, yılların birikimi olan öfkenin nihayet yüzeye çıkmasıyla babasına ilk yumruğu atanın Gryphon olacağını düşünürdüm ama Nöro'muz North'u General'in üzerinden almaya çalışıyordu.

Bedenimden daha fazla gölge döküldü ve etrafımızdaki karmaşayı temizlemeye başladı; Taktik Ekibi ajanlarının çevresine dolanıp hepsini arbedenin içinden çekip çıkardılar. Duvarın dibinde korkuyla titreyip terleyene kadar adamları tek tek sıraya dizdiler.

North'un gölgeleri sadece kavgayı alevlendiriyordu ama benimkilerle karşılaştıklarında sakinleşmekten başka çareleri kalmadı, yardım etmek için burada olduğumdan eminlerdi ve durum ne olursa olsun kendi türleriyle savaşamazlardı. Etraflarındaki Taktik Ekibi ajanlarının baskısı ortadan kalkınca Gryphon North'u babasının üzerinden çekip almayı başardı ve North'un elleri nihayet General'in boğazından ayrıldı. Yaşlı adam havaya muhtaç bir şekilde nefes almaya çalışırken hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Usulca yanlarına yanaştım. Tanrı bağımın siyah lekesi boğazımdan yukarı tırmandı ve adamın burnundan oluk oluk akan kanı gördüğümde dudaklarıma bir sırıtış yayıldı. Tüm bunlar beni, tam da General'in olduğuma inandığı o iblis gibi gösteriyordu ve ben bu rolü oynamaktan fazlasıyla memnundum.

Keşke bu piçi kendi ellerimle öldürebilseydim.

"Vay, vay. Kimsenin North'u böyle bir saldırı yapacak kadar kışkırtabileceğini düşünmezdim ama sanırım bunu yapabilecek biri varsa o da sendin."

General bana saf bir nefretle baktı ve bundan büyük bir zevk aldım... ta ki o aptal ağzını açana kadar.

"Şansımız varsa Athena o küçük sürtük Bağlanan'ını gebertmiştir de bu tanrının belası bok çukurunda gezinen bir canavarla daha uğraşmak zorunda değilizdir."

North'unkinden çok daha büyük bir hızla kontrolümü kaybettim.

General'in çenesi de yumruğumun altında aynı hızla paramparça oldu.

On Üçüncü Bölüm

Oli

Hırlamalara, yükselen seslere ve bağrışmalara, genellikle kan dökülmesini beraberinde getiren o kaosa ve öfkeye uyandım. Etrafım gölgeler ve karanlıkla çevriliydi, kafamın içi zonkluyordu ve bağım içimde feryat ederken Bağlananlarımıza uzanıyordu. Ben uyurken hepsine seslenmiş, o tanrı bağının ruhu yüzünden içimde açılan uçurumu onarmaya yardım etmeleri için onları buraya getirmişti.

Böyle bir şeyi, bu kadar güçlü bir şeyi yok etmek gücümü tüketmiş ve beni boş bir kabuğa çevirmişti. Eğer bağımın bu korkunç hissi düzeltmek için çoktan devreye soktuğu kesin bir planı olmasaydı sanırım bu durum karşısında paniğe kapılırdım çünkü Bağlananlarıma bana gelmeleri için siren misali bir çağrı göndermek, önümdeki seçenekler arasında içimi dehşetle doldurmayan tek yoldu.

Beni doldurmalarına, hasarı onarmalarına ve beni eski ihtişamıma kavuşturmalarına ihtiyacım vardı. Zevkimizi payla-

şılan bir güce dönüştürmelerine ihtiyacım vardı. Onlardan her şeyi istiyordum.

Parmaklar çenemi kavrayıp başımı çevirdi, dudaklar benimkilere bastırılırken ağzımdan bir inilti döküldü; kendi kulaklarıma bile muhtaç ve çaresiz gelen bir sesti.

Bağım orada, yüzeyde için için kıvranıyordu ama uzanıp Gabe'i vücuduma doğru çekerken kollarımı boynuna dolayarak uzuvlarımın kontrolünü elimde tutmaya devam ettim.

Çıplaktım.

O da öyleydi.

Atlas bizimleydi, sırtıma yaslandığı yerde bedeni sert ve hazırdı, dudaklarımın arasından bir inilti daha koptu. Elleri her yerdeydi, benimkine değen tenleri sıcacıktı, tıpkı benim onlar için yandığım gibi onlar da benim için cayır cayır yanıyordu. Parmaklar bacaklarımın yumuşak yüzeyini sıktı, ıslaklığıma doğru kaydı. Parmaklar sırılsıklam hâldeki kadınlığıma girerken odada yankılanan inlemelere ben de katıldım.

Hepsinden daha fazlasını istiyordum. Bedenimde daha fazla el istiyordum, daha fazla parmak, daha fazla dudak istiyordum ve *Tanrım*, hepsinin beni doldurmasını istiyordum.

"Yapacağız, Bağlanan'ım. Sana tam olarak ihtiyacın olan şeyi vereceğiz."

İhtiyacım olan tek şey tüm bu konuşmaları kesip içlerinden birinin beni becerdiği kısma geçmekti. Ya da ikisinin. Hepsinin. İçime girerlerken tenlerinin tenimde kaymasını istiyordum. Zevklerini tatmak istiyordum. Zevklerini içime almak ve onların arzuları için kullanılan bir bedenden başka bir şey olmamak istiyordum.

İçlerinden birinin benden uzaklaştığı bir an oldu, sadece bir saniyeliğine ama koyverdiğim acı dolu feryat onun koşa koşa bana geri dönmesini sağladı, beni rahatlatırken dudaklarından bal gibi damlayan o yatıştırıcı sözler içimi ısıttı.

"Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım. Eğer ikimizi aynı anda istiyorsan gidip birkaç malzeme almam gerek. Sorun yok, gitmeyeceğim. Gabe, onu becermen ve dikkatini dağıtman gerekiyor yoksa aceleyle bir işlere kalkışıp kendine zarar verecek."

Oysa öyle bir niyetim yoktu ama onlara sahip olmak için o acıyı seve seve çekerdim. Hepsini göğüslerdim–

Sırılsıklam kadınlığıma aniden itilen bir penis, bağın etkisiyle bulanıklaşmış panik dolu düşüncelerimi dağıtmaya yetti. Terk edilmeyi, onlarsız yoksun kalmayı düşünmeyi bıraktım. Gabe'in aletini içime alırken hissettiğim o leziz gerilme ve ellerinin belimi kavrayıp beni aşağı yukarı hareket ettirerek kalçasının darbelerine hazırlaması dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Bu tam da telaşlı ve çıldırmış zihnimin istediği şeydi ama sadece birkaç kalça darbesinden sonra bağım devreye girdi, daha fazlası için feryat ederek onlara tekrar seslendi. Sadece Bağlananlarımın tadını çıkarmak, her biriyle birlikte olmak ve beni kendi tarzlarında, ayrı ayrı sevme şekillerinin tadına varmak istiyordum ama ayrı kaldığımız süre uzadıkça içimdeki uçurum daha da büyüyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

O acı dolu feryat odayı tekrar doldurdu, kendimi kontrol altına almaya çalışırken gözlerim sımsıkı kapandı. Hepsinin burada olduğunu ve istediğimi elde edeceğimi biliyordum ama içimdeki o baskı, çığlık atıp kendi derimi yırtarak dışarı çıkmak isteyeceğim kadar büyümüştü.

Sonra her yanımı tekrar eller sardı, beni sertçe itip yönlendirerek, popoma bastıran başka bir aleti, omzuma batan dişleri ve iki Bağlanan'ımın beni aynı anda becerecek olmasının o dolgunluk beklentisiyle kopan derin inlemeyi hissedene kadar durumun kontrolünü ele aldılar.

Gabe sessizce küfrederek onu daha iyi sarmam için bedenimi aşağı çekerken Atlas ise manzaranın tadını çıkarırken

popomu okşuyor, sıkıştırıp aralayarak Gabe'in aletinin içimi dolduruşunu izliyordu. Omzumun üzerinden ona baktığımda aletine tükürüp içime girdiğini gördüm, gözleri kızgın bir demir kadar yakıcıydı.

Nefesimi toparlayıp zihnimdeki kaos biraz yatıştığı an odanın içine göz gezdirdim ve diğer üç Bağlanan'ımın gözlerinde karanlık ve açgözlü bakışlarla bizi izlediğini gördüm. Onların bakışları altında tenim kızardı ama bağım göğsümde kabarıyor; sadece bedenim, zihnim ve onlara duyduğum aşkla hepsini ağıma düşürmüş olmamla böbürleniyor, bunun tadını doyasıya çıkarıyordu.

Kadınlığım Gabe'in aletinin etrafında kasılırken popom Atlas'ınkini sımsıkı sardı ve ikisi de inledi, ben Gabe'in omuzlarına tutunmak zorunda kalana dek kalçası daha da hızlandı. Gabe bana tembel bir sırıtışla bakıyordu; göğsüne serilmiş bir hâlde benimle birlikte burada olmak dışında başka hiçbir yerde olmak istemediğini anlatan, kendinden fazlasıyla memnun bir sırıtıştı bu. Bir eliyle yanağımı kavrayıp dudaklarımı kavurucu bir öpücük için kendininkilere çekerken diğer eli bedenlerimizin arasından aşağı, klitorisime kaydı. Çoktan orgazma yaklaşmıştım ama o, kalçasıyla belirlediği ritme tamamen zıt, yavaş ve çıldırtıcı hareketlerle onu benden söküp aldı.

Nihayet boşaldığım sırada ağzımdan dökülen müstehcen sesleri boğmak için yüzümü onun göğsüne bastırdım; Gabe de Atlas'la aynı anda aletini daha da derine iterek benimle birlikte boşaldığında patlayacakmışım gibi hissettim.

O hummalı uğultu bir anlığına, sadece bir anlığına sustu ama Gabe içimden çıkıp beni yatağa yatırdığı anda ikiye, üçe katlandı. Uzuvlarımı öyle bir sardı ki çığlık atmak istedim.

Atlas içimden çıktı, beni sırtüstü çevirmek için bacaklarımdan birini kaldırdı ve ardından tekrar popoma girdi, o bunu yaparken Gabe'in menisi içimden taşıyordu. Hiçbir damlasını kaybetmek istemiyordum. Dolu olmak istiyordum. Kendimi o

hislere, bir orgazm diğerine karışana dek beni doruğa çıkararak becermesine kaptırdığımda gözlerim tekrar kapandı. O puslu hâl bir kez daha üzerime çökerken hafifçe sızlandım.

Bu pusun asla dağılmayacağını düşünmeye başlıyordum.

Haz içimden dev bir dalga gibi geçerken başımı iki yana atarak yatakta sırtımı yay gibi gerdim. Nefes almak için ağzım çaresizce açılırken birinin parmaklarının çenemi sardığını hissettim, ardından sanki Bağlanan'ım ağzımın onun için hazır olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi parmaklarını dilime bastırdı. Sadece hazır olduğumu değil, aynı zamanda aletinin ağırlığını ağzımda hissetmek için yanıp tutuştuğumu kanıtlamak istercesine dudaklarımı parmaklarının etrafına kapatıp emmeye başladım.

Bir hışırtı duydum ve ardından hareket ettiğini hissettim, gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, parmakları dilimi okşayan North'u göz hizamda çömelmiş hâlde buldum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sanki bir anlaşmaya varmışız gibi bana başıyla onay verdi.

Sanki Atlas beni becermiyormuş, sanki şu anda içimde Gabe'in menisi yokmuş ve Bağlanan grubunun geri kalanı bağımın çağrısına kapılıp burada beklemiyormuş gibi, "Neye ihtiyacın olduğunu söyle bana, Bağlanan'ım," diye mırıldandı.

Parmaklarının ağzımdan çıkmasını bekledikten sonra zevkten peltekleşen kelimelerle, "Daha fazlasına ihtiyacım var. Hepinize ihtiyacım var," dedim.

Tek bir kelime daha etmeme gerek duymadı.

Atlas beni ellerim ve dizlerim üzerine çevirmeye yetecek kadar durakladı ve sonra tekrar sertçe içime girdi; bu sırada North da yeniden ayağa kalkmış, baksırını çıkarıyordu. Daha o baksırından tam olarak çıkamadan uzandım, aletini dudaklarıma çekip emmeye başladım; kalçasını olabilecek en haz verici sertlikle ileri doğru bastırırken ağzım onunla dolu bir şekilde inledim.

Onu köküne kadar ağzıma almakla, Atlas'ın aletine uyum sağlamak arasında kalsam da yutkunarak onu boğazıma kadar almaya devam ettim. Ancak ikisi de ileri doğru bastırmayı sürdürerek popoma ve ağzıma öyle amansızca giriyorlardı ki arsızca inliyordum, çığlıklarım North'un aletiyle boğulurken gözlerim yuvalarında kaydı.

Atlas'ın kalçasının ritmi nihayet yavaşladı. Elleri uyluklarımı kavrarken bacaklarımı daha da araladı ve açıkta kalan kadınlığımın üzerine boşalmak için içimden çıktı. Kendi menisini Gabe'inkiyle birlikte içeri itmek için parmaklarını kullandı, ikisinin de beni doldurduğundan emin olmak istiyordu. North aletini ağzımdan çıkardı ve eliyle kendini sıvazlamaya devam ederek Atlas'ın banyoya doğru sendeleyerek uzaklaşmasını bekledi.

Tenim ışıldıyordu, hepsinin bana verdiği o sağlık ve canlılık dışarı vuruyordu ve ben daha fazlası için can atıyordum.

North bedenimin üzerine kapandığı anda bir şeyler olduğunu anladım.

Ne olduğunu, Bağlanan'ımı kimin incittiğini bilmiyordum ama içimde hareket ederken vahşi bir enerjisi vardı. Vücudumda gezinen elleri sert ve çaresizdi, benden ihtiyacı olanı alırken yumuşak kıvrımlarımı kavrıyordu ve ben ona daha fazlası için yalvarıyordum.

Tüm o öfkeyi, ıstırabı, kalp acısını ve kederi... hepsini ondan alıyordum. Kalçasını itişi acımasızdı, aletinin hassas kadınlığıma indirdiği darbeler işkencenin en tatlı hâliydi. Beni sanki içindeki iblisleri öldürmeye çalışıyormuş gibi beceriyordu.

Eğer buna ihtiyacı varsa gülümseyerek, seve seve ondan her şeyi alabilir ve daha fazlası için yalvarabilirdim çünkü o benden ihtiyacı olanı alırken bile bana daha fazlasını geri veriyordu. Yemin ederim, beni iyileştirdiklerini, ruhumun ta içine döküldüklerini neredeyse hissedebiliyordum ve her bir

orgazmda, her bir darbede, tenlerinin tenime her dokunuşunda hayata dönüyordum.

North'un gölgeleri etrafımı sarıp ikimizi de örttü. Gölgelerin uzantılarının klitorisimle oynamak için dışarı çıktığını, sanki her bir parçama sahip olmak istercesine popoma girdiğini hissettiğimde çığlık atarak boşaldım ve North da benimle birlikte doruğa ulaşana dek aletinin etrafında kasıldım.

O, diğerlerin yaptığının aksine benden hemen uzaklaşmadı, sanki o hazzın içinde hâlâ ne kadar kaybolduğumu ölçmek istercesine bir saniyeliğine üzerimde kaldı. Artık içime bir dinginlik çökmüştü, sanki o vahşi açlığın bir kısmı doymuştu ama o tenini tenimden ayırmadıkça bu açlık sinsice geri dönüyor, grubun geri kalanını da içimde istememe neden oluyordu.

North üzerimden kalktığında gözlerim Nox ve Gryphon'a takıldı; ikisi de beni izliyordu, ikisi de çıplak ve sertleşmiş hâldeydi. Bana doğru ilk gelenin Gryphon olmasını beklemiştim. Nox'u ikna etmem gerekeceğini, hatta belki daha sonra onunla odasına gitmem gerekeceğini sanıyordum ama gözlerimiz buluştuğu anda hiç tereddüt etmedi.

Gözleri siyaha büründü ve bağım, Kuzgun'u dışarı çıkıp oynaması için kışkırtmaya çalışırken ona uzanıp tenine sürtündü. Ancak Nox kontrolü elden bırakmadı; Yeteneği bedenini doldurup teni yavaşça siyaha dönerken dişlerini gıcırdatıyor, iki yanında uzanan yumruklarını sıkıyordu. Bunu yaptığında Atlas'ın gerildiğini, sanki bana gerçekten zarar vereceklermiş gibi neredeyse diken üstünde oturduğunu biliyordum. Bu yüzden işlerin o noktaya varmasına izin vermek yerine tıpkı içimi ısıtan bir güneş gibi Nox'a ve bağına gülümsedim. Onları ne kadar çok istediğime dair ne benim ne de onların zerre şüphesi vardı.

Doğrulup oturmak, ona doğru gitmek için hareketlendim ama bu hareketimle birlikte içimdeki meninin birazı dışarı sızdı. Dudaklarımdan bir inilti döküldü, elim dökülenleri tekrar içeri itmek için hızla aşağı indi. Beni izleyen Nox'un göz-

lerinde yeniden o parıltı belirdi ve ardından odadaki gölgeler hareket etmeye, beni örtünceye kadar kıvrılıp uzanmaya başladılar, elimi çekip benim yerime kadınlığımı sardılar ve her şeyi içeride tutmama yardım ettiler.

Başlangıçta yavaş hareket ettim ama gölgelerin beni örttüğünden emin olduğum anda dizlerimin üzerinde aceleyle doğrulup ona uzandım. Ellerinin de benimkiler kadar muhtaç bir şekilde bedenimde dolaşması kalbimi baş döndürücü bir heyecanla dolduruyordu. Elleri gövdemi iki yandan kolayca sardı, sanki derimin altına sızmak istercesine beni öpüyordu. Bütün benliğimi ele geçirirken boynuma batan dişlerinin keskinliğini hissediyordum.

Her şeyini istiyordum; tüm o sivri yanlarını, tüm acısını ve vahşi enerjisini. Hepsini içime almak ve kendi parçam hâline getirmek istiyordum.

Beni yatağa geri iterken kavrayışı sertti, üzerime kapanıp beni becermek için bacaklarımı araladığında her zamanki kadar karanlık ve sapkındı. Vuruşları acımasızdı, ben can havliyle ona tutunup başımı küt küt atan kalbinin üzerine yaslarken kasıkları benimkilere amansızca çarpıyordu. Boşalırken sırtım yay gibi gerildi, saçlarım yüzümden geriye savruldu. O dipsiz boşluklara bakabileyim diye kendi de boşalırken ellerinden biriyle çenemi kavrayıp gözlerimi gözleriyle buluşmaya zorladı.

Gözleri normale dönerken siyahlık yavaşça çekildi ve tam o anda beni kucaklayıp kendi odasına götürmek, geri kalan herkesi dışarıda bırakıp sanki cehennem tazıları peşimizdeymiş gibi beni korumak istediğini gördüm. Bunu gördüm ve sonra, benim ihtiyacımın onun isteklerinden daha önemli olduğuna karar verişine şahit oldum.

Zihninde bu düşünceyi tamamen bir kenara bıraktığını gördüm.

O geri çekildiğinde Gryphon'ı yatağın kenarında oturmuş, penisi hâlâ taş gibi sert hâlde sabırla beklerken buldum. Niha-

yet yaklaştı ve bana sırıttı, eli karnım boyunca aşağı kaydı ve ardından parmakları kadınlığımın üzerinde gezinip içime, diğer Bağlananlarımın orada bıraktığı karışıma daldı. Meninin bir kısmını dışarı taşırmasından hoşnutsuz bir şekilde, içgüdüsel olarak parmaklarının etrafında kasıldığımda yanaklarım alev alev yandı. Hepsini, daha fazlasını istiyordum. Onun menisinin de orada olmasını, hepsinin birbirine karışmasını ve beni hepsiyle dopdolu bırakmasını istiyordum. Her zaman istediğim bu şeyi elde etmeye çok *ama çok* yakındım.

Ağzımı açtım ve dudaklarımdan dökülen kelimeler şehvet ve muhtaçlıkla sırılsıklamdı. "Bana istediğim şeyi ver."

İkinci kez söylememe gerek kalmadı.

Bağı devreye girdiğinde gözleri bir saniyeliğine siyaha büründü ama ayak bileklerimden kavrayıp beni yatakta aşağı doğru çekerken baktığım o gözler, kendi berrak yeşil gözleriydi. Beni becerirken, beni darmadağın ederken ve beni yerimde tutmak için göğsüme bastıran sert bir elle hassas kadınlığıma darbeler indirirken dudaklarına yayılan şey, onun o bildik sırıtışıydı.

Bana en müstehcen sözleri fısıldayan, aklımı başımdan alıp beni kıvrandıran onun sesiydi. Sesim kısılana kadar merhamet dilenerek ağlayana dek beni zevkin doruklarına sürükleyen onun sesiydi.

Her şeyi içine çeken ve beni *daha fazlası* için zorlayan onun ruhuydu.

Nihayet boşaldığında, beni yerimde tutmak için iki eliyle kalçamı kavrayıp içime bastırırken, içimden sökülüp alınan o haz acımasız ve leziz bir şeye dönüşmüşken bir kez daha bayılacakmış gibi hissettim.

Kalçasının darbeleri durduğu ve o kendinden geçmiş ifade yüzünden silindiği anda Gryphon içimden çıktı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Bacaklarımı araladı ve parmaklarını sızlayan kadınlığıma daldırdı. Aşırı uyarılmış hâlde onlardan alabilece-

ğim her şeyin tam eşiğinde inleyip kıvranırken o, parmaklarını acımasızca içimde kıvırdı.

Ne yaptığını ancak elini yüzüme kaldırıp parmaklarını ağzıma ittiğinde anladım.

"Tadımızın ne kadar güzel olduğunu söyle bana, Bağlanan'ım. Seni böyle vahşice becerdikten sonra, birbirine karışan Bağlananlarının tadını ne kadar sevdiğini söyle."

Dudaklarım parmaklarını sarmışken inledim ama benden istediği şeyi söylememin hiçbir yolu yoktu çünkü ağzımı ne kadar çok açarsam parmaklarını o kadar derine itiyor, onları içime alışımı izlerken gözleri siyaha dönüyordu.

Bakışlarımı çevirdiğimde Gabe'i yatağın diğer tarafında eşofman altıyla otururken buldum, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı, Gryphon'ın ağzıma girip çıkan parmaklarını saran dudaklarıma bakarken terliyor ve yumruğunu ısırıyordu.

Bana öyle bakma, Ardern. Daha fazlasını kaldıramam, diye ilettim zihin bağı aracılığıyla, her ne kadar istesem de. Hem de delicesine istesem de.

Bana tekrar sırıttı. *Bence kaldırabilirsin ama bunu sonraya saklayacağım, Bağlanan'ım. Ağzının benim aletimi de aynen öyle sarmasını istiyorum.*

Gryphon nihayet bana doyduğunda geri çekildi, sadece beni saracak bir havlu alabileceği kadar uzaklaştı ve ikimizi de temizlemek üzere beni banyoma taşıdı. Onunla inatlaşıp tartışabilirdim, içimde her zaman savaşmaya hazır bir taraf vardır ama bacaklarım pelte gibiydi ve beni öylece kucaklayıp taşımasına izin vermek çok daha tatmin ediciydi.

Kurulanıp tekrar onun tişörtlerinden birini giymemin ardından beni Nox'a teslim etti; Nox, beni tekrar yatağa götürüp ikimizi de oraya yerleştirdiğinde şaşırdım.

Nox asla benim yatağımda uyumazdı.

Bu değişiklik yüzünden paniğe kapılmama fırsat kalmadan North yatak odasına geri döndü, eşofman altı kalçalarından

epey aşağıya inmişti ve yürüyüşünde son derece tatmin olmuş bir adamın o çalımlı havası vardı. Gözleri yavaşça boynumdan aşağı, göğsüme doğru kayarken bana bir şişe su uzattı. Bedenimde hiçbir hasar yoktu, sadece kıpırdanıp döndükçe kaslarımda hissettiğim o leziz yanma vardı.

İçimde her zaman onlara karşı derin bir sızı, hiçbir zaman gerçekten geçmeyeceğinden emin olduğum bir özlem olurdu ama böylesine iliklerime kadar kullanıldıktan sonra bu sızı şimdi sessizliğe gömülmüştü.

"Neredeyse Kieran'ı öldürüyordun."

Doğrulurken suyu genzime kaçırdım, boğazımı temizlemek için göğsüme vururken şiddetle öksürdüm. Nox'a bakarken öksürüklerimin arasında, "Nasıl yani?" diye sordum. "Nasıl? Ne zaman? Aman Tanrım–"

Gryphon bana sırıttı. "Yani demek istiyor ki biz hâlâ North'un ofisindeyken sen uyandın ve biz de Kieran'a kendimizi buraya naklettirdik. North senin çoktan çıplak bir hâlde o ikisinin arasında olmanı beklemiyordu. Kapı açıldığında pek de sessiz sayılmazdın. Senin inlediğini duyduğu an–"

"Sus, sus, sus! O adamın yüzüne bir daha asla bakamam artık, aman Tanrım!" diye inledim ve yüzümü yastığa gömüp hepsinden yükselen o şeytani kıkırdamaları duymazdan geldim.

Hepsinin burada, odamda, yatağımda bir arada olmasının hayalini kurarken işin bu kısmını hiç düşünmemiştim.

North sıkıntılı bir iç çekişle gözlerini ovdu. "Bu hiç komik değil. Hâlâ aşağı inip onu öldürmek istiyorum. Siktir... Hadi üzerine bir şeyler giy, Nox. En azından kafasını gövdesinden koparalım."

Dehşete düşmeme neden olacak şekilde, Nox bu aptal plana ayak uydurucasına beni göğsünden uzaklaştırıp hareketlendi. "Aklından bile geçirme! Eğer şu anda bu yataktan çıkarsan, Draven, işlenecek tek cinayet seninki olur. Bana öyle sırıtma. *Kesinlikle* çok ciddiyim."

Nox yatağa geri döndü ve beni bedenine daha da yaklaştırarak diğer herkesten uzaklaştırdı. Bu tam bir Draven özelliğiydi, North'un sürekli yaptığı bir şeydi ve şimdi Nox'un da bunu bana yapması yüreğimi sızlatmıştı. Draven kardeşlerin tüm yükünü ve onların sahiplenici, kıskanç, koruyucu aşk girdabını göğüslemek, şimdiye kadar eksikliğini fark etmediğim, hep ihtiyacım olan bir şeydi.

Atlas yatağın diğer tarafından Nox'a ters bir bakış attı. "Eğer burada uyuyacaksan Oli'yi oraya buraya sürükleyip de pislik yapma. Paylaşmayı öğren."

Nox ona dik dik baktı. "Hayır."

Atlas ona öfkeyle bakarken Nox sırıttı, gözleri ve boynunun derisi yavaşça siyaha bürünüyordu. "Onu istiyorsan gel de al."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve zihin bağlantısı üzerinden, hepsinin duyduğundan ve anladığından emin olacak şekilde konuştum: *Yorgunum. Bunu ben on iki saat deliksiz uyuduktan sonra tartışırsınız. Şimdi lütfen zevk sarhoşluğumu bozmayın ve bırakın da sızıp uyuyayım.*

Atlas'ın gözleri kısıldı ama sonunda o da uzandı, yuvarlanıp yüzüne bir yastık bastırdı. Gabe bir kolunu yüzüne atıp bir dakikadan kısa sürede uykuya daldı ama Nox, Gryphon'ı kenara kaydırıp North da yatağa tırmanana dek söylendi. North, Nox ile benim aramda geniş bir boşluk bıraktı; Nox'un istediği gibi beni kendi odasına kaçırmak yerine burada, onlarla birlikte yatakta kalmasını sağlamaya yönelik küçük bir tavizdi bu.

Bu durum yüzünden bir anlığına kendimi kötü hissetmiştim ki Nox doğrudan zihnime konuştu. *Ben yorgun değilim, Oleander. Uyurken seni izleyecek ve güvende tutacağım.*

On Dördüncü Bölüm

Oli

Evimizden çıkıp Sığınak'a doğru üç adım atmam, bir şeylerin değiştiğini anlamama yetti.

Birincisi, Kieran bizi bekliyordu ve North'un dün geceki sözleri hâlâ zihnimde yankılanırken onu gördüğüm saniye yanaklarım alev aldı. Farkında olmadan Atlas'ın yanına daha da sokulmuştum, tek kelime etmeden beni kanatlarının altına almasının tadım çıkardım. Yine de endişelenmem için hiçbir neden yoktu; Kieran yüzündeki o "saçmalıklara yer yok" ifadesiyle gözlerimin içine baktı ve her zamanki saygılı baş selamını verdi. Bu kez yüzünde bir gülümsemeye ya da dudaklarında iğneleyici bir yoruma dair hiçbir iz yoktu; bizi nakledeceği için tutunalım diye kolunu uzattı.

Sığınak'ın içinde bu şekilde seyahat etmemize biraz şaşırmıştım. Kaynak israfı gibi görünüyordu ama hiç sorgulamadan kolunu tuttum. Bizi doğrudan North'un ofislerine götürdü.

Gabe ve Atlas, sanki Çorak Bölge'nin tam ortasına düşecekmişiz gibi o devasa cüsselerinin arasında beni eziyorlardı.

Onların bu abartılı hâllerine gözlerimi devirmek istedim ama ayaklarım yere değdiği saniye nakledildiğimiz için midem altüst oldu ve dizlerimin bağı çözülürken Atlas beni yakalamak zorunda kaldı. Havada küfürler uçuştu, ardından Gryphon'ın elleri boynuma uzandı ve o bulantıyı söküp aldı. Doğrulup ona teşekkür etmeye fırsat bulamadan sert adımlarla odanın uzak köşesine geri döndü.

Bir anlığına kalbim sıkıştı, sanki yanlış bir şey yapmışım da onu kızdırmışım gibi hissettim. Sonra bakışlarımı kaldırdım ve Bağlanan grubumun geri kalanının, Vivian ve Unser ile birlikte gözlerini diktikleri ekranları gördüm. Orada, üç büyük monitörde, Sığınak'taki Nakil Bölgesi'nin görüntüleri vardı. Ailelerin kitlesel bir göçle grup grup oradan ayrılışını izliyorlardı. Tüm alan General ve Taktik Ekibi ajanları tarafından kuşatılmıştı; hepsi ellerinde silahlarla, gidenleri izlemek için toplanan kalabalığa bakıyordu ama hiçbiri yaklaşmaya yeltenmiyordu.

İkimiz de onlara doğru ilerlerken kolu hâlâ belime sarılı olan Atlas, "Neler oluyor böyle?" diye sordu. North, arkasını dönmeden cevap verdi.

"Sığınak'ın, Direniş'le uğraşmaktan daha tehlikeli olduğuna karar vermişler. Hepsi Nox ve benim köşeye sıkıştığımızda neler yapabileceğimizi acı bir şekilde tecrübe etti ve bu onlara Draven lanetini hatırlattı."

Bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

"Sikeyim Draven lanetini! Dışarıda işler bu kadar kızışmışken hayatta kalabileceklerini sanıyorlarsa hepsi aptalın önde gidenidir. Bir toplantı falan ayarlayamaz mısın?"

Nox bir anlığına dönüp Gabe'e baktı, onun bu şiddetli çıkışına şaşırmıştı. Konuştuğunda kelimelerini çok dikkatli seçiyordu, geçmişi göz önüne alındığında öfkesi üzerindeki kontrolü etkileyiciydi. "Toplantı yapıp da Oleander'ın ölmesini isteyen bu insanlara farklı bir tepki vereceğimi söyleyecek değilim. Benim kırmızı çizgim bu. Asıl yükü North sırtlarken

onun üzerinden geçinen, bu toplumun sırtındaki bencil kanser hücreleri olduklarını bile bile onlarca sene bu insanlara iyi davranmak zorundaydım. Artık bunu yapmayacağım."

Odadaki gerilim aniden nefesimi kesecek kadar yoğunlaştığı için kelimelerimi özenle seçerek, "Biri beni gerçekten tehdit mi etti? Yoksa daha çok dolaylı bir şey miydi?" diye sordum, bakışlarımı onunla Gryphon arasında gezdirerek.

Gryphon cevap verdiğinde yüzü sert ve okunaksızdı. "Sen uyurken General seni tehdit etti... hem de iki kez. İlk tehdidini bana ve North'a, ikincisini ise durumu yatıştırmak için geldiğinde Nox'a savurdu."

North başını iki yana salladı, yüzünde asık bir ifade, bileğinin etrafındaysa öfkesinin ne kadar pamuk ipliğine bağlı olduğunu gösteren bir duman halkası vardı. "Nox haklı. Aşağı inip de bu insanlara gitmemelerini söylemeyeceğim. General artık burada istenmiyor ve sanırım gölgeleri onu avlamaları için serbest bırakmadan önce buradan defolup gitmesi için ona yirmi dört saat vermekle fazla cömert davrandık."

Boğazıma oturan yumruya rağmen güçlükle yutkundum. Nox ve North'un General'den ne kadar nefret ettiklerini biliyordum ama Gryphon'ın da babasıyla karmaşık bir ilişkisi olduğunun farkındaydım.

Bu konuda tam olarak ne hissettiğimi bilmesi için bunlardan hiçbirini söylememe gerek yoktu. Beni açık bir kitap gibi okuyordu.

"Benim için ilk sırada sen varsın, Oli. Ağzını açıp da senin hakkında tek bir söz etmeye cüret ettiği an, onunla bağlarımı tamamen kopardığım andı. Onun adına kanlı ve şiddet dolu bir ölüm dilemiyor olabilirim ama dışarıya sadece egosunu kuşanıp böylesine fevri bir şekilde atılmışken başına gelecek muhtemel şeyin bu olduğunu kabullendim. Onu tanrı bağları hakkında uyarma şansımız bile olmadı."

"Sikeyim onu uyarmayı," diye hırladı Nox. "Senin göz renginin değişmesinden ve bunun da kendi çocuğu için istediği bir renk olmamasından başka hiçbir şeyi siklemiyor o."

"Mesele çocuğunun iyiliği değil, bunun kendisine nasıl yansıdığı. Bu hep böyle oldu," dedi North ve ben bu koşullar altında böyle bir konuşmayı yapmaktan o kadar rahatsız olmuştum ki yerimde kıpırdandım. Kieran, Vivian ve Unser bizi dinlerken böyle ulu orta konuşmak... Gryphon bunu umursuyor gibi görünmüyordu ve tahmin yürütmem gerekirse bu bilgileri ilk kez duymuyorlardı ama ben yine de rahatsızlıktan diken üstündeydim.

"Kyrie'nin haberi var mı?" diye sordum ve Gryphon alaycı bir gülümsemeyle bana döndü.

"Ona söyledik. General onun kaldığı yere de gitmiş ve onu kendisiyle birlikte sürüklemeye çalışmış ama Kyrie, gitmek konusunda tam olarak ne hissettiğini ona göstermek için kafasına dolu bir silah dayamış. General'in senin hakkında söylediklerini ona anlattığımızda epey sinirlendi. Şimdi, o tetiği çekme fırsatını nihayet yakalamışken kaçırdığına yanıyor."

Tanrım.

"Kyrie'yi her zaman sevmişimdir," dedi Atlas kollarını kavuşturup başını sallarken ama Vivian ona ters bir bakış attı.

"Sırf korku tellallığıyla buradan sürüklenen bunca masum insan ne olacak peki? General'in gitmesi gerektiğine katılıyorum, hiçbir adam Bağlar hakkında öyle konuşamamalı, hele ki Fallows hakkında asla. Ama bu insanların bunların hiçbiri hakkında fikri yok. Hepsi sadece dehşet içinde ve aileleri için en iyi kararı vermeye çalışıyor."

North omuz silkti. "Başka ne yapabiliriz? Bazıları aylardır burada ve işleri nasıl yürüttüğümüzü gördüler, yine de gitmeyi seçtiler. Özgür iradeyi ellerinden alırsak Direniş'teki canavarlardan hiçbir farkımız kalmaz. Şimdi yapabileceğimiz tek şey kapıları açmak ve yer darlığı yüzünden bekleme listesinde olan

daha fazla Üstün Yetenekli'yi içeri almak. Vermesi kolay bir karar değil ama elimizdeki tek seçenek bu."

Herhangi birimizin bu düşünceyle rahat uyuyabileceğinden emin değildim ama ekrana baktığımda düzinelerce bedenin Nakilcilerle birlikte ortadan kayboluşunu izlerken yapabileceğim başka bir şey de yoktu.

North, General'in bu ihanetine bir tepki olarak toplum içindeki hâl ve hareketlerimize dair kuralları *kökünden* değiştirmişti.

Küçük gruplar hâlinde kalmaya ve barışçıl, dostane bir yüz takınmaya çalışmaktan çıkıp canımız ne halt isterse öyle yaşamaya başlamıştık. Daha o akşam, North'un ofisinde Bağlanan grubum ile Gryphon'ın babası arasında gerçekte neler yaşandığı dilden dile dolaşmaya başlamıştı bile ve gitmek isteyen başka kimse olmasa da sokaklarda inanılmaz keskin bir değişim vardı.

Artık bomboşlardı.

Bu tüylerimi ürpertiyordu.

Gryphon'la el ele yemekhaneye doğru yürürken, "Sanki onları avlıyormuşuz gibi davranıyorlar," dedim.

Gabe ve Atlas, Gabe'in amcasının aşağıdaki yeni evlerin orada başını ağrıtan bir meseleyi çözmeye gitmişlerdi. North ve Nox da Atlas'ın ailesinin evinden kurtardığımız bilgileri incelemekle meşgullerdi, bu yüzden Gryphon'la birlikte hepimiz için akşam yemeği almayı teklif etmiştik.

Gryphon, ATV'lerimizden birinin anahtarlarına uzandığında başımı iki yana salladım. Yolda onunla fazladan biraz daha zaman geçirme fikri hoşuma gittiği için bunun yerine spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Son zamanlarda birbirimizi sadece Taktik Ekibi teçhizatlarımızla ya da çıplak görüyormuşuz gibi hissediyordum. Sadece onun yanında olmayı,

bedenime yaptığı o leziz şeyler veya iş güç dışında herhangi bir konu hakkında onunla konuşmayı özlemiştim.

Sorun şuydu ki Gryphon'ın babasının sarf ettiği sözler için özür dilemesi dışında babası hakkında hiç konuşmamıştık ama bu özrü ondan duymaktan nefret etmiştim. General'in pisliğin teki olması onun suçu değildi ve bunu bilmesini sağlamakta hiç gecikmemiştim.

O anda hissettiği tek suçluluk, sırf babasının başlattığı korku tellallığı yüzünden Sığınak'ın güvenliğini terk eden masum insanlar içindi.

"Korkuyorlar. Bunu biliyorum. North da biliyor. Her ne kadar hepsinin kökünü kazımak için kâbus yaratıklarını tüm alana salmaya dünden razı olsa da Nox da biliyor."

Önümüzdeki o ürkütücü derecede sessiz duran ev sıralarına bakarken konuşmayı bıraktı, ardından devam etti. "Sanırım hepsi zıvanadan çıkıp Direniş'ten daha kötü bir şeye dönüşmek üzere olduğumuzu sanıyor. Burada aslen neler olup bittiğini anlamıyorlar. Hepsinin bir zamanlar Dravenlar hakkındaki hikâyeleri dinleyip onların birer canavar olduğunu düşündüklerini unutmamalısın. Yıllardır, tıpkı Nolan'ın yaptığı gibi North ve Nox'un da bir gün patlak vermesini bekliyorlar."

Bu beni hiç de rahatlatmamıştı. "Peki ya ben? Sence o karanlık gözlerim yüzünden aynısını benden de bekliyorlar mıdır? Çünkü beni o raddeye getirecek tek şey herkesin bana böyle davranıyor olması."

Gryphon omuz silkti ve beni kendine iyice çekip kolunu bana dolarken kazağımın yukarı sıyrılmasıyla elini açıkta kalan çıplak karnıma yerleştirdi. Teninin benimkine değdiği yerde gücünün sıcaklığını hissettim ve omuzlarımdaki sızı hafifledi. Her biri tarafından elli farklı şekle sokulmamın bir sonucu olan bu sızıyla ilgili ona hiç şikâyet etmemiştim. Yanaklarıma hücum eden kızarıklığa bakıp kısık sesle güldü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım sessizce ve o, bu teşekkürümü kısaca kabul etmek yerine bana çok daha güçlü bir karşılık verdi.

"Şunu bil ki, içlerinden herhangi biri senin hakkında tek bir laf etmeye cüret ederse bu onların ağzından çıkan son sözler olur. Artık bu işin şakası yok ve seni yakacakları bir kazık bulmayı umuyorlarsa başlarına geleceklerden haberleri yok demektir."

Zihnimde bir anı canlandı; bağlarımdan birinin anısıydı bu ve tam da o kaderi yaşadığım âna aitti. Bedenimden bir ürperti geçtiğinde Gryphon başını salladı. "Ben de hatırlıyorum. Kâhin de oradaydı. Her şeyi gördü. Gözlerimi kapatsam kendi anımmış gibi net görebiliyorum. Bir daha asla, Oli."

Yemekhane insanlarla doluydu, gerçi burada bulunduğum diğer tüm zamanlardan çok daha sessizdi. Gryphon kapıda nöbet tutan Taktik Ekibi ajanlarını selamladı. Her biri tek kelime etmeden, liderlerine tamamen itaatkâr bir şekilde önce ona, sonra bana saygıyla baş selamı verdi. Rahat bir iç çektim.

Geçmişte bizi sorgulayıp da hâlâ burada olan adamların hepsi derhâl açığa alındı. Sana bu işin şakasının olmadığını söylemiştim, diye iletti Gryphon zihin bağıyla ve ben de başımla onaylayarak karşılık verdim.

Açık büfe tarzı tezgâha geçip Bağlananlarımın her biri için kapları doldurmaya başladım. Her birinin tam olarak ne yiyeceğini bildiğimi fark etmek benim için de sürpriz olmuştu; hiç çaba harcamadan kapmış gibi göründüğüm ufak tefek bilgi kırıntılarıydı bunlar ve Gryphon'a kendi kabını uzattığımda bana sırıttı.

"Bunun bir North Draven özelliği olduğunu sanıyordum? Eğer onun huylarını da kapmaya başlarsan ben yokum."

Ona güldüm ve yemekleri yerleştirmeye başlamak için bir poşet aldım. "Yalancı. Benden öyle kolay kolay vazgeçemeyecek kadar çok seviyorsun beni ve ayrıca North *kesinlikle* en az sevdiğin Bağ değil."

Bana güldü ve ensemi kavrayıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Sen olayı çok yanlış anlamışsın, Oli. Konu sen olmadığın sürece favorim yoktur."

"Siz ikiniz şu mıçmıçlığınızı mutfağımdan uzak tutabilir misiniz lütfen? Bunu görmeme hiç gerek yok. Zaten neler döndüğünü biliyorum ve bu kadarı yeterince iğrenç," diye söylendi Kyrie, açık büfeye yeni bir fırınlanmış dana eti tepsisi yerleştirirken.

Atlas ve Gabe'in bir olup koca bir kabı tek başlarına mideye indireceklerini bildiğimden daha fazla kaba taze et doldurmak üzere Gryphon'ın kollarından uzaklaştım.

"Buranın senin mutfağın olmadığına eminim, Kyrie. Üstelik senin, benim adamlarımla yiyiştiğini binlerce kez gördüm, o yüzden bize bu konuda hiç laf edemezsin."

Omuz silkti ve bana sırıttı. "Ama Alex taş gibi değil mi?"

Ben de omuz silktim. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Göz ucuyla Gryphon'ın pişkin sırıtışını, sözlerimin dürüstlüğü karşısında duyduğu katıksız erkek tatminini gördüm. Tepkisi o kadar hızlıydı ki sanki odanın ortasında onunla edepsizce konuşmaya başlamışım gibiydi.

Kyrie sanki onu öldürüyormuşuz gibi iç geçirdi. "Tabii ki yok. Başka birinin neye benzediğini zerre umursamadığın o *Bağlanan grubu balonunun* içindesin. Tekrar ediyorum, bu iğrenç!"

Bu konuda onunla tartışamazdım. Aylardır kadın ya da erkek hiç kimseye alıcı gözle bakmamıştım veya dış görünüşlerinin onlara karşı tavrımı zerre kadar etkilemesine izin vermemiştim. Şu anda burada çekici biri var mı yok mu, onu bile fark etmezdim. Gryphon'ın burada olması hariç, o elbette yeryüzündeki en seksi beş adamdan biriydi.

Bunu Kyrie'ye söyleyecek kadar aptallık ettim ve o, öğürür gibi bir ses çıkarırken Gryphon da ona ukalaca sırıttı. Tekrar Kyrie'ye dönmeden önce kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir saniyeliğine gülen gözlerle bana baktı.

Kyrie'nin yüzündeki gülümseme bir anlığına silindi. "Annem seni aradı mı? Bana ulaşmaya çalıştı ama ben General'den gelen her şeyi görmezden gelmekle o kadar meşguldüm ki telefonu açamadım."

Gryphon'ın annesine ne kadar taptığını bildiğimden yüzümü ekşitmemeye çalıştım. Ondan bir kez daha ayrı düşeceği ve bunda benim de payım olduğu düşüncesi beni mahvediyordu.

Gryphon ona sadece omuz silkerek karşılık verdi. "Aradı. Sanırım artık ipleri kopardık."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ve o anda kesinlikle tam bir aptal gibi göründüğüme emindim. "Bunu bana söylememiştin."

Yumuşak bakışlarla bana bakarak başını iki yana salladı. "Kendini suçlayacağını biliyordum ve buna hiç gerek yok. Tann bağları konusunda çok endişeliydi ve bu kimsenin suçu değil. Ben de bunların hiçbiri için üzülmeyeceğim ve utanmayacağım. Bağım beni sana getiren şeydi, bu yüzden varlığımın geri kalanı boyunca bunun için mutlu ve minnettar olacağım. Bu saçmalıkların hiçbiri bunu değiştirmeyecek."

Gardım biraz düştü ama yine de sırf bu işin içinde parmağım olduğu için bir köşeye kıvrılıp ağlamak istiyordum.

Kyrie başını iki yana salladı ve hayal kırıklığıyla tepsideki büyük servis kaşıklarından birini sinirle tıkırdattı. "İşte bu yüzden kendi Esas Kişi'mi bulmak istemiyorum. Sırf egosu her şeyin önüne geçiyor diye, beni çocuklarımdan, ailemden ve arkadaşlarımdan uzaklaştıracak bir adamın peşinden körü körüne gitmeyi hayal bile edemiyorum. Bu iğrenç bir şey."

Gryphon tekrar omuz silkti ve sonra kollarını açıp ona gel işareti yaptı, Kyrie de masanın etrafından hızla dolanıp ona sarıldı. Ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Bağlananlarımdan herhangi birinin benden isteyip de benim yapmayacağım pek az şey vardı ama sanırım bu, başka bir şeyden ziyade doğrudan birbirimize duyduğumuz güvenle ilgiliydi.

Hepsine güveniyordum.

Tüm grubumuz adına kararlar alırken, bunun geri kalanımızı nasıl etkileyeceğini tam olarak tartmadan mantıksız ya da bencilce davranmayacaklarına güveniyordum. North'un her hamlesini, hepimiz için en iyisi olduğuna emin olana dek bütün gün binlerce kez enine boyuna düşünerek bu konuda ne kadar zorlandığını biliyordum. Bunu görmem uzun zaman almış olsa da Gryphon'ın öfkesini çoğunlukla dizginlediğinin farkındaydım. Atlas bizimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçmişti. Sonuçta onun için en iyi karar bu olsa da o kadar genç yaşta, üstelik ortada iyi bir yaşam ya da iyi bir Bağlanan grubu vaadi bile yokken bu, üstlenilmesi gereken devasa bir şeydi. Yine de inancını korumuştu ve her şeye rağmen iyi bir insandı.

Nox, Bağlanan grubumuz için canını vermişti.

North'un ve hepimizin iyi, uzun bir yaşam şansı elde etmesi için ölmüştü. Bağımın onu o şekilde geri getirebileceğinden haberi bile yoktu. Bu fedakârlığın kıymetini asla unutmayacaktım.

"Seninle iletişim kurmaya çalışırlarsa ya da bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Kyrie. Söz ver bana. Son günlerde her şeyi fazla gizli saklı yaşıyorsun. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Kyrie alaycı bir ses çıkarıp Gryphon'ın sırtını sıvazladı ve geri çekilip dirseğiyle onu dürttü. "Gizli saklı yaşıyorum çünkü kardeşimin işgüzarlık olsun diye burnunu işlerime sokmasına ihtiyacım yok. Sen de aynısını yap ve lütfen kafalarını kıçlarından çıkardıklarında ya da bir şey olduğunda beni ara."

Bir şey olma ihtimalinin düşüncesiyle kanım dondu ama Gryphon sadece başıyla onayladı ve hazırladığım yemek çantalarını almak için uzandı. "Hazırlıklı ol, Kyrie. Sığınak'tan yapılan bu kitlesel göçün Direniş'in radarına takılacağının zaten farkındayım ve can kayıpları yaşanacağına hiç şüphem yok. Anneme onlarla işimin bittiğini söylemeden önce kendi içimde onunla da vedalaştım. Eğer geri dönmezlerse... bununla yetinmem gerekecek."

Kyrie boğazını temizleyip başıyla onayladı ve mutfağa yönelirken ayaküstü bana da sarıldı.

Yemekhanedeki hiç kimseye dönüp bir daha bakmadan Gryphon'ın peşi sıra kapıdan çıktım. Sessizlik içinde yürüdük ve zihnim karmakarışık bir hâldeyken ancak onların malikânesi görüş alanımıza girdiğinde dilimin bağı çözülebildi. "Gerçekten başlarına bir şey geleceğini düşünüyor musun?"

Gryphon iç geçirip başıyla onayladı ve elimi hafifçe sıktı. "Mesele bunun olup olmayacağı değil, *ne zaman* olacağı. Babam en çok aranan Taktik Ekibi ajanlarından bazılarının lideri ve Direniş bir zayıflık bulduğu an onlara saldıracaktır. Sadece annemle babamın bunu atlatabilecek kadar güçlü olmasını umuyorum, gerçi senin hakkında söylediklerinden sonra bunu hak etmiyorlar."

Başımı iki yana salladım. "Sırf beni sevmiyorlar diye ölmelerini isteyecek değilim. Bu beni gerçekten bir canavar yapardı."

Bana tekrar gülümsedi, kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırıp elimin tersini öptü. "Sorun değil, geri kalanımız senin yerine canavar oluruz. Yemin ederim, Nox'un General'i çıplak elleriyle parçalayacağını sandım. Sen onun kabuğunu kırınca seni bu kadar şiddetli seveceği kimin aklına gelirdi ki."

Kızaran yüzümü göğsüne gömdüm ve bu temasımın onun o kısık, hoşnut mırıltılarıyla karşılık bulması beni mutlu etti. Bu yakınlığı en az benim kadar seviyor olması içimi derin bir tatmin hissiyle dolduruyordu.

"Onu ya da sevgisini hak etmiyorum ama bu sevgiye gözüm gibi bakmak için elimden geleni yapacağım."

Bana bakarak başını iki yana salladı. "Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok, Oli. Asıl layık olmayanlar bizleriz."

On Beşinci Bölüm

Gryphon

Hemen ertesi gün topluluğa yeni üyeler kabul etmeye başladık. North'un elinde içeri alınmak üzere aranmayı bekleyen insanlardan oluşan, kilometrelerce uzunlukta bir bekleme listesi vardı ve onlara, bu yerin onlar için nasıl açıldığı konusunda olup bitenleri dürüstçe aktardık.

Hiçbiri bunu zerre umursamadı.

Sığınak'a gelmeleri için aradığımız her bir kişi sonsuz bir minnettarlık duyuyor ve buraya girmek için çırpınıyordu. İçeri alınmak için kâbus yaratıklarla karşı karşıya gelmek zorunda olduklarını söylesek buna bile gülümseyerek razı olurlardı. Babamla birlikte çekip giden Üstün Yeteneklilerin asıl sorunu, Direniş'in dışarıda yaşattığı o dehşeti hiç deneyimlememiş olmalarıydı. Güvenli bir yere saklanıp aslında nelerden kaçmakta olduğumuzu unutmuşlardı.

Tek umudum, dışarıdaki hayatın onları fazla hırpalamamasıydı.

Korku insanlara aptalca şeyler yaptırabilirdi ve Dravenların yapabileceklerine dair anlatılanların yıllar içinde abartılıp çar-

pıtıldığından zerre şüphem yoktu. Hele ki Üst Kademe Üstün Yeteneklilerden oluşan o kudretli aileden çıkıp şehir efsanelerinin ve mahşeri boyutlardaki kâbusların başrolüne dönüştükleri düşünülürse.

Bu efsaneler, benim çocukluğumda duyduğum zamanlardan bu yana bile dallanıp budaklanmıştı. North'u çocukken ilk gördüğüm an içimden, "Eh, *o kadar da* korkutucu görünmüyor," diye geçirdiğimi hatırlıyordum. Gerçi diğer insanlar, benim aksime ömürlük bir dostluğun sağladığı güven lüksüne sahip değildi.

Bunu anlıyordum ama bu, hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Bağlanan'ımı paylaştığım, etraflarında koskoca bir kariyer ve hayat inşa ettiğim en eski ve en yakın dostlarımın, eylemlerinin suçluluğuyla boğuşmasını izlemek asabımı bozuyordu.

Keşke o âna dönüp babamın suratına ben de bir yumruk atabilseydim.

"Kaç aileyi daha sığdırabiliriz dersin? Gabe evler için sana güncel bir zaman çizelgesi verdi mi?" diye mırıldandı North, listeyi tekrar gözden geçirirken. Omuz silktim.

"Güney blokundaki evlerin kullanıma açılması için en erken teslim tarihi önümüzdeki hafta. O zamana yetiştirmek için zaten kendilerini fazlasıyla zorluyorlar, daha da hızlanmaları işçiler için güvenli olmaz."

North iç geçirip başıyla onayladı. "Şimdiden tahmin ettiğimizin çok ötesinde bir iş çıkarıyorlar, böylece yüz ev hazır hâle gelecek. Doğru bir planlama yaparsak iki yüz aileyi daha bir yerlere sıkıştırabiliriz."

Bazı evrakları çekip onun hazırlattığı demografik listeleri işaret ettim. "Hatta her şeyden önce okulu büyütme işini düşünmeye başlamamız gerek. Bu ailelerin hepsinde küçük çocuklar var. Burada öncelik onların."

North başını aşağı yukarı salladı ve okulun genişletilmiş hâlini gösteren bir taslak çıkarana dek planlarının arasında ge-

zindi. "O iş listemde. Bunu Gabe'le konuşup işi oradan ilerleteceğim. O da daha önce bundan bahsetmişti, bu fikri en iyi nasıl hayata geçireceğimizi birlikte çözeriz."

Başımla onayladım ve dönüp North'un ofisinin uzak köşesinde kutulardan ve evraklardan kendine küçük bir kale inşa etmiş olan Nox'a baktım; kâbus yaratıkları etrafındaki açık arşiv kutularının içinde ve minderlerin üzerinde uyukluyordu. Bu kâbus yaratıklarının fotoğrafını çekmek mümkün olsaydı Oli'nin buna asla itiraf etmeyeceği kadar bayılacağını bilerek bir tane çekip ona gönderirdim. Böyle bir şey yapamayacağım için bunun yerine odaklanıp zihnimdeki manzarayı ona ilettim. Bu görüntü karşısında duyduğu neşenin tüm benliğini sardığını, ardından bana da taşıp içimi kabarttığını hissettiğimde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

O lanet yaratıkları ve içinden çıktıkları acımasız adamı, bir zamanlar hayal edebileceğimin çok ötesinde seviyordu.

"Sence yeni gelenlerden kaçı Taktik Ekibi için eğitilebilir?" diye mırıldandım sessizce. North, evrakları tekrar karıştırdıktan sonra içlerinden birini çekip çıkardı. Yemin ederim masasında her şeye dair bilgi vardı, herhangi bir hamle yapmadan önce masaya yatırılacak, tartışılacak ve didik didik edilecek her türlü seçenek ve fırsat elinin altındaydı.

Meclis üyesi olmak için fazla iyi bir adamdı, onu hak etmiyorlardı. Hiçbir zaman hak etmemişlerdi.

"Nakilcilere bu listeyi mülakatlar için Taktik Eğitim Merkezi'ne göndermelerini söyledim bile. Süreci başlatmak için bir saat kadar sonra oraya inecektim ama Rockelle ve Hannity olan biteni konuşmak üzere benden toplantı talep ettiler."

Ona doğru başımı iki yana salladım. "Bu saçmalıkların hiçbiriyle uğraşmamalısın. Onlara ilgilenmen gereken çok daha büyük meseleler olduğunu söyle geç."

North kahve fincanını aldı ve sanki aylardır uyumamış gibi kafeinli sıvının içebildiği kadarını tek dikişte mideye in-

dirdi. Onu yeniden uyku düzenine sokmak için yakında Oli'yle tehdit etmem gerekecekti.

Oli'yi strese sokmamak adına elinden gelen her şeyi yapıyordu. Onu şu sıralar kendine ne kadar kötü baktığını Oli'ye söylemekle tehdit edersem hemen hizaya gelirdi, bundan emindim.

"Sanırım meclisi feshedeceğim."

İrkildim, ağzım bir karış açık hâlde başım hızla North'a döndü. Artık beni şaşırtan pek bir şey yoktu ama bu kesinlikle şaşırtmıştı.

"Bunu nasıl yapacaksın? *Neden* böyle bir şey yapacaksın?"

North dönüp Nox'a baktı ama o kendi dünyasına o kadar dalmıştı ki ruhu bile duymadan her şey hakkında konuşabilirdik. "*Nasıl*ı kolay. Benden başka sadece üç aktif üye kaldı ve ikisi zaten burada. Meclis modası geçmiş bir yapı, gücü suistimal edenler tarafından kurulmuş köhne bir şey. Yıllardır söylüyoruz, insanları Yetenekleriyle neler yapabildiklerine göre kategorize etmek iğrenç bir durum. Hiç kimse üzerinde zerre kontrol sahibi olmadığı bir şey yüzünden diğerlerine üstünlük sağlamamalı. General'in peşinden buradan ayrılan istisnasız her ailenin Üst Kademe olduğunu biliyor muydun? Alt Kademe ailelerin hepsi kaldı. Buradan ayrılırlarsa başlarına neler geleceğini anlayanlar sadece onlardı. Her zaman kendi başlarının çaresine bakmak üzere terk edildiler. Bunu sırf şu anda bize gösterdikleri sadakat yüzünden söylemiyorum. Yıllardır bunu düşünüyordum. Babam bunu William'la bile tartışmıştı, sanırım daha en başından beri bu konumdan böylesine şiddetle nefret etmemin sebebi de amcam. Hiç kimse böyle bir güce doğuştan sahip olmamalı."

Bunların hiçbirini bilmiyordum; North Draven'm iç dünyası genellikle gün yüzüne çıkmazdı ve izni olmadan onun zihnini hiç eşelememiştim. Gerçi enine boyuna düşündüğümde bunların hiçbiri şaşırtıcı değildi. Hepsi de sahip olduğunu bildiğim karakteriyle kusursuzca uyuşuyordu.

Bir süre ensemi kaşıyıp söylediklerini, bütün bu işlerin pratikte nasıl işleyeceğini enine boyuna düşündüm. "Yani burayı bir demokrasiye çevirip insanlara oy mu kullandıracağız? Ya aptalın birini seçip başa getirirlerse ne yapacağız? Beyinsiz bir sivilin peşinden hiçbir yere gitmem. Rockelle yeterince kötüydü."

North omuz silkti. "Sığınak'ın sahibi hâlâ benim ve buranın kontrolünü herhangi birine bırakmayacağım ama sanırım bu, üzerinde çalışabileceğimiz bir şey. Bence eski meclisin yerine yenisi, insanların oyla başa geldiği ve sadece bir ya da iki dönem görev yaptığı yeni bir meclis kurulmalı. Yine de haklısın, bu lanet şeyin içinde bizden birinin olması şart. Yoksa her şey boka sarar. Sırf insanlara karşı adil ve iyi olacağız diye günün sonunda ucu Oleander'a dokunacak hiçbir şeye izin vermem."

North elini geçiştirircesine salladı. Yeniden Nox'a dönmeden önce bir anlığına göz göze geldik. "Açıkçası ona en ufak bir zarar verecek hiçbir şey yapmam ama toplulukta bir değişime ihtiyacımız olduğu da sugötürmez bir gerçek ve buna derhâl ihtiyacımız var."

Başımı aşağı yukarı sallayıp hafifçe yana yatırdım ve bunu yaparken kendimi fazlasıyla "tanrısal" hissettim. "Oylama sistemi ve yepyeni bir meclis kurmak tam bir kâbus olacak. Bu işlere girişmeden önce tanrıların icabına bakana kadar beklesen iyi olur gibi."

North'un gözleri bir anlığına siyaha döndü fakat konuştuğunda kendi sesi duyuldu. "Onların icabına bakılana kadar her şey bekleyebilir ama sonrasında hayatlarımızın neye benzeyeceğini düşünmek zorundayız. Yoksa... bütün bunların ne anlamı var ki? Bağlanan'ımın daha iyi bir hayata, daha iyi bir dünyaya ihtiyacı var. Bedeli ne olursa olsun, onun için bunu gerçeğe dönüştüreceğim."

Taktik Eğitim Merkezi'ne vardığımda içerisi insan kaynıyordu.

Vivian ve Unser çoktan gelmişlerdi; insanları gruplara ayırıp yönlendiriyor, Yeteneklerinin ve geçmiş bilgilerinin yer aldığı formları daha doldurulduklarını anda hızla topluyorlardı. Kieran ve Rockelle çoktan minderlere inmiş, becerileri ve Yetenekleri test ediyorlardı. Grupların, testlerden beklediğimden çok daha hızlı geçtiğini görmek beni şaşırtmıştı. Dövüş halkalarında ayakta kalabilen kadın ve erkeklerin sayısı umduğumdan çok daha fazlaydı ve bu ânında içime su serpti.

Burada alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Önce Vivian'ın yanma gittim. Geldiğimi görünce elindeki evrak dosyasını bana doğru salladı. "Dravenları buraya çağırman lazım. Herkesin işin ucundan tutması gerekiyor yoksa boğulup gideceğiz."

Dosyayı elime alıp başımı kaldırdım ve Vivian'ın önünde duran adamın beceri testini izlemeye koyuldum. Adam bir Ateş'ti; Elementaller en yaygın Üstün Yeteneklilerdendi ama ona bakarken Vivian'ın gözlerini böyle manyakça parlatan asıl şey adamın mesleğiydi.

Son on beş yıldır dövüş sanatları eğitmeniydi, siyah kuşağı vardı.

Daha fazla insanı eğitmek için çok büyük bir nimet olabilirdi. Önümdeki kâğıtta yazdığı kadar iyi olmasını umdum.

"North ve Nox bugünlük devre dışı. Elimizdekilerle idare etmek zorundayız."

Unser bana ters ters bakıp elini kapılara doğru salladı. Omuzumun üzerinden geriye baktığımda kapıların tekrar açıldığını, içeriye daha fazla insanın akın ettiğini gördüm. "Öylece *idare edebileceğimizden* pek emin değilim. Bugün herkesi bitirmemiz imkânsız. Bu gidişle onları kapıdan çevirmeye başlamak zorunda kalacağız."

Bunu yapmayı kesinlikle istemiyordum. "Herkesten daha hızlı yardım edebilecek biri var, üstelik takviye gücüm de var."

North'un ısrarı üzerine Atlas'ın dikkatli gözetimi altında sabahı dinlenerek geçiren Oli'ye ulaştım. Atlas, bu konuda North'un güvenini kazandığı için çok mutluydu, bu çalkantılı dönemde hepimizin böyle kenetlenmesinin Bağlanan'ımı ne kadar mutlu ettiğini de biliyordum.

Eğitim kıyafetlerini giyip Taktik Eğitim Merkezi'ne inebilir misin? Yeni kayıtların yoğunluğundan başımızı kaldıramıyoruz ve burada güvendiğim bir çift göze ihtiyacım var.

Zihnime saf bir neşe dalgası yolladı ve buna gülümsememek için kendimi zor tuttum. *Atlas da gelsin mi? Yoksa sadece ben mi? Sadece bana ihtiyacın varsa o da gidip Gabe'e yardım edebilir.*

Hiç tereddüt etmedim. *Bassinger'ı da getir. Taktik görevlerinde işimize yaramayacak olanları ayıklamaya çalışıyoruz. İşe yaramayacak olanlara şantiyelerde başka işler verilecek. Süreci hızlandırmak için Kâhin'i kullanacağım. Bunu daha önce konuşmuştuk, o benden çok daha hızlı. Ayrıca tanrıların yanında kimlerin rahatsızlık duyduğunu görmek için de iyi bir yol olacak.*

Oli onu zihin bağına dâhil ettiği için artık bizi dinleyen Atlas araya girdi. *Tanrıların yanında herkes rahatsız olmalı, mantıklı olan bu.*

Ne demek istediğini anlıyordum ve asıl mesele de tam olarak buydu. *Biz onların varlığını kaldıramayanları ya da onlara karşı olumsuz hisler besleyenleri arıyoruz. Yani her türden nefret ya da güvensizlik hissini. Ama korku gayet doğal bir tepki, bunu onların aleyhine kullanacak değiliz.*

İkisi de benimle aynı fikirdeydi. Aslında hiçbir zaman resmî olarak ekibe alınmamış olsalar da tıpkı kusursuz birer Taktik ajanı gibi hızla hazırlıklara giriştiklerini hissedebiliyordum.

Başımı kaldırdığımda Vivian'ın bir yandan gelenlerin uzattığı formları alıp onları Kieran'a yönlendirdiğini, diğer yandan da bana soran gözlerle baktığını gördüm. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı, Shore?"

Başımla onayladım. "Bağlanan'ım ve Bassinger yardım etmeye geliyorlar."

Vivian başını iki yana sallamakla yetindi. "Bunun bize pek bir faydası dokunacağını sanmıyorum. Fallows o tavırlarıyla illaki birinin damarına basıp kavgaya kışkırtır, Bassinger da anca onu gaza getirir. O kızı sevdiğimi biliyorsun ama en sakin ânında bile çenesi durmaz. Gözlerinin rengi değiştiği an da kızılca kıyamet kopar. Sonra da izdihamla uğraşmak zorunda kalırız."

Ona gülümsedim ve ardından kendi gözlerim siyaha döndü. "O konuda senden üç adım öndeyim."

Unser irkilip benden uzaklaşırken Vivian, "Hasiktir, bu hâlâ ilk günkü kadar ürkütücü," diye homurdandı.

Kâhin zihnimi doldurarak uzuvlarımın kontrolünü ele aldı; duyguların ve kişiliğimin yüzümdeki ifadeden tamamen silindiğini hissedebiliyordum. Kâhin evrak dosyasını almak için uzandı ve Vivian sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi dosyayı hızla ona uzattı.

Kâhin, benim asla yapamayacağım kadar hızlı çalışan zihniyle, sadece "evet" ya da "hayır" diyerek kâğıtları ona geri vermeye başladı.

Vivian ve Unser kâğıtları toplamak için telaşla bir sistem kurmaya çabalarken şu anda Kâhin'in kimsenin tepesini attırmasını istemediğim için konuşma şeklini değiştirmesi adına doğrudan zihnimin içinden ona seslenmek zorunda kaldım. Bağlanan'ımın yüzlerce insanın çeşitli Üstün Yeteneklerini kullandığı devasa bir meydan kavgasının ortasına dalması, isteyeceğim en son şeydi. O kavgayı kazanırdık kazanmasına ama bu uğurda kaç kişiyi kaybederdik? Bence buna değmezdi.

Sırf Oli'nin güvenliği uğruna Kâhin bunu kabul etti.

Kapılar açılıp Oli içeri girdiği anda Kâhin evrakları elinden bıraktı ve doğrudan ona doğru yürümeye başladı, o karanlık

birer boşluğu andıran gözlerini fark ettikçe dehşete düşen kalabalık, Kızıldeniz gibi ikiye yarıldı.

Oli neşeli, şaşkın bir çığlık attı ve gülümseyerek Kâhin'in kollarına atıldı. Sırf bizim onun Bağlanan'ı olduğumuzu ve içimizdeki tanrıları da en az bizi sevdiği kadar sevdiğini herkesin gözüne sokmak için rol yaptığını söyleyebilirdim ama neşe resmen tüm gözeneklerinden fışkırıyordu.

Tıpkı beni gördüğünde olduğu gibi onu gördüğüne de sevinmişti. "Sana nasıl yardım edebilirim, Bağlanan'ım?" diye sordu ona. Kâhin ebedî amacı, aşkı ve varoluş sebebi tarafından tanınmaktan duyduğu memnuniyetle, göğsünden gelen mutlu bir hırıltıyla ona karşılık verdi.

Zihin bağı üzerinden Oli'ye ulaştım. *Acemileri sana ve Bassinger'a yönlendireceğiz. Böylece onları dövüştürebilirsin. Kâhin şu anda listeleri diğer herkesin yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde tarıyor. Uygun bulunmayanları inşaat alanına yollamaları için Vivian ve Unser'i görevlendireceğim.*

Oli başıyla onayladı, ellerini uzatıp Kâhin'in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve öpmek için dudaklarına doğru çekti.

Senin için her şeyi yaparım, Bağlanan'ım.

Tıpkı içindeki Ebedî'nin yaptığı gibi o da tanrıları parmağında oynatıyordu. Böyle bir muamele karşısında tanrının içinde titreşen hazzı ve tatmini hissedebiliyordum. O, tanrı bağlarıyla birlikte tapınacakları kusursuz bir konaktı.

Kapıdan içeri akın eden kalabalığın arasına dalıp insanları Kâhin'in yönlendirdiği tarafa sevk ederken zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Bir ara başımı çevirdiğimde Oli'yi, insanları dövüştürdüğü mindere gözünü dikmiş bakarken buldum. Kieran ona mırıldanıyor, yardımını kusursuz bir doğallıkla kabul ederken bir yandan da ona bazı şeyleri işaret ediyordu. Atlas gözünü minderlerden ayırmadığı kadar onun da üzerinde tutuyor, birileri Bağlanan'ımıza yaklaştığı anda hemen onun yanına sokuluyordu ama odadaki herkes ona zaten saygıyla yaklaşıyordu.

Yüz elliye yakın başvurudan üçte ikisi burada, merkezde eğitime başlamak üzere kabul edilmişti. İnşaat sürecine kaydırdığımız o son üçte birlik kesimden sadece bir kişi karanlık gözlerimi gördüğünde ters bir tepki verdi. Korkusu öfkeli bir patlamanın sınırlarında geziniyordu; adamın kontrol edemediği bir şeydi bu ama yine de bizim etrafımızda olması pek akıllıca değildi.

Bu Üstün Yetenekli hakkında daha fazla araştırma yapabilmemiz için North'a ulaşıp adamın ve ailesinin adını verdim. Onu Sığınak'tan gönderip göndermeyeceğimizi görmek ve onlara güvenli başka bir yer bulup bulamayacağımızı değerlendirmemiz gerekiyordu. Her şeye rağmen bugün bir şeyler başarmışız gibi hissediyordum.

Kâhin nihayet beni serbest bırakıp zihnimin karanlık köşelerine geri çekildiğinde Vivian yanıma gelerek bana bir fincan kahve uzattı.

Kendi fincanından bir yudum alıp dövüş minderlerine bakarak, "Şu şey pek cana yakın değil, ha?" diye mırıldandı.

Kieran, siyah kuşaklıyla ringe çıkmıştı ve kapışmalarını izlemek son derece eğlenceliydi. Bu Üstün Yetenekli çok da kural tanımaz bir dövüşçü değildi. Sahada kesinlikle işe yarayacak bir sürü kusursuz tekniği vardı ama Kieran, dövüşü kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı, farklı stilleri harmanlayan bir dövüşçüydü. İzlemesi ilginç bir karşılaşmaydı.

"Oli dışında hiçbir şeye karşı bir hissi yok."

Vivian bir an başıyla onayladı ve ardından omuz silkti. "Sırf onu güvende tutmak için bütün dünyayı yakmaya hazırsa o zaman bizim tarafımızda olması iyi bir şey. Belki topluluğu da güvende tutması için onu biraz yönlendirebiliriz."

"Planımız bu yönde. Bakalım becerebilecek miyiz?"

Bağlanan'ımın yanına döndüm ve ben yanından geçerken Atlas dostça bir hareketle sırtıma vurdu. Gözlerini bir araya gelmiş, kendi aralarında fısır fısır konuşan bir grup adama dikmişti. Önemli bir şey konuşmuyorlardı ama Atlas, Bağla-

nan'ımız etraftayken her zamanki gibi teyakkuzdaydı ve onu bu yüzden suçlayacak değildim.

İki kadının dövüşünü izlerken bir yandan da bana yaslanan Oli, "Döndün demek! Nasıl geçti?" diye sordu.

Dövüşen iki kadın da temel eğitim seviyesinin biraz üzerindeydi ve bu harika bir başlangıç noktasıydı. Doğru eğitim programıyla çok kısa sürede görevlere çıkarabilecek seviyedeydiler.

"Tüm gelenlerin işlemleri tamamlandı. Açıkçası tüm bu olan bitenler nihayetinde en çok bizim işimize yaramış bile olabilir."

İç çekip başıyla onayladı, ayakları biraz tehlikeli bir şekilde kayan kadınlardan birine ne yapması gerektiğini bağırdı ve ben de gülümseyerek ona baktım. "Koşu bandından nefret eden kızın, günün birinde başkalarının duruşunu düzelteceği kimin aklına gelirdi?"

Bana alayla burun kıvırdı ve kendi kendine hafifçe homurdandı. "Koşu bandından hâlâ nefret ediyorum ve sen bana tam bir pislik gibi davranmıştın. Bugün burada olmamın asıl sebebi Vivian'ın gerçek bir beyefendi olmasıydı."

Black ona deliymiş gibi baktı ve Rockelle başparmağıyla omuzunun gerisini işaret etti. "*Bu* Vivian mı? Çünkü bu Vivian, şerefsizlikte Shore'a açık ara fark atar, orası kesin."

Oli dövüş pozisyonu alırken bir elini yumruk yapıp beline koydu. "Şu anda Vivian'a bok atmasan iyi edersin, Rockelle. Yoksa yemin ederim mısır gevreğine işerim."

Rockelle yüzünü buruşturdu, sanki araya girip onu kurtarmamı bekliyormuş gibi bana baktı ama Oli'nin yanında Vivian hakkında kötü konuşmak için aptal olmak lazımdı.

Kieran bana doğru, "Bütün kalabalığı neredeyse erittik. Bu sabah bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmüyordum," diye mırıldanınca başımı sallayarak onu onayladım.

"Göze çarpan biri var mı?"

"Siyah kuşaklı var ama onu zaten biliyorduk, belki bir avuç insan daha. Kaybettiklerimizin yerini kolayca doldurabileceğiz. North ve Nox ne âlemde?"

Fazla bir şey söylemek istemiyordum ama Kieran'la konuşurken buna hiç gerek kalmazdı zaten. "İkisi de meşgul. Daha sonra onları ofisten sürükleyerek çıkarmam gerekeceğine eminim."

Bana kısa bir baş selamı verdikten sonra dövüş minderlerindeki insanları bir kez daha değiştirmek ve son grubu içeri almak üzere emirler yağdırmaya başladı.

Oli kalçasıyla beni dürttü, şu anda iş modunda olduğumuz için bana ne kadar ilgi göstereceği konusunda dikkatli davranıyor ama bir yandan da dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Bu gece eve dönmelerini sağlayacaksın, değil mi? Yine yukarıda uyumayacaklar?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "İkisini de bizzat sürükleyerek getirmem gerekse bile bu gece hepimiz evde olacağız, Oli. Söz veriyorum."

Omuzları hafifçe gevşedi ve ben de sırf ona verdiğim sözü tuttuğumdan emin olmak için bu görüntüyü North ve Nox'a ilettim.

Bağlanan'ınız bu gece evde olmanızı istiyor. İtiraz yok.

İkisi de sözümü ikiletmedi.

On Altıncı Bölüm

Olí

Karnımı okşayan bir el ve sırtıma dayanan sıcak, sert bir bedenle uyandım. Kalçamı bana bastırılan o kalın, sert alete doğru sürterken dudaklarımdan boğuk bir inilti koptu. Yanımda kimin olduğunu görmek için gözlerimi açmama gerek yoktu.

Parfümlerinin kokusunu alabiliyordum, onları sadece ellerinin bedenimdeki hissinden bile tanırdım ama seslerinin birbirine karışan o boğuk tınısı, Draven kardeşlerin sonunda bana geri döndüğünün kanıtıydı.

Bağımın söylemesine gerek yoktu; buna, onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordum.

Dudaklar dudaklarıma kapandı, daha fazlası için karanlık, ısrarcı bir talepti bu. Benden daha fazlasını, paylaştığımız bu hazdan daha fazlasını istiyorlardı, ta ki aramızda paylaşılmamış hiçbir şey kalmayana dek... North'un eli sırtımdan aşağı kaydı, tenimin yumuşak kıvrımlarını yavaşça okşuyordu. Onunla öpüşürken âdeta mırlıyordum, bedenim onlarınkinin arasında eriyip gidiyordu. Hepimiz çırılçıplaktık, üzerimizde tek bir kumaş parçası bile yoktu ve onlardan yayılan ateşle kıvranıyordum.

Şehvetten kavruluyordum ve daha fazlasını arzuluyordum.

Beni yeni bir pozisyona sokmak için kusursuz bir uyumla çalıştılar; Nox beni öperken dizlerimin üzerine kalktım, dili dilime öyle bir sürtünüyordu ki bacaklarım titriyordu. O dilin klitorisime dokunuşunun anıları zihnimi doldurdu ve içimdeki ateşi öyle bir körükledi ki her an infilak edeceğimi sandım. North'un parmakları yeniden sırtımdan aşağı doğru yol aldı ancak bu kez popoma ulaştıklarında durmadılar, kıvrılarak bacaklarımın arasındaki sırılsıklam ıslaklığa ulaştılar ve parmakları içime daldı. Sanki onu oraya gömülü tutmaya çalışıyormuşum gibi, parmaklarının etrafında kasıldığımda takdir edercesine inledi.

"İyice aç, Oleander," diye mırıldandı Nox dudaklarıma doğru, geriye çekilirken elini enseme yerleştirdi. Aleti için ağzımı mı yoksa North için bacaklarımı mı kastettiğini bilmiyordum, o yüzden ikisini de açtım. İkisi de beni övercesine sesler çıkardıklarında gururla yanaklarım kızardı.

O övgüyü istiyordum. Onların uslu kızı olmak istiyordum. Benim gibi onların da bu ânın her bir saniyesine tapmalarını istiyordum.

Nox beni aşağı itip ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmamı sağladı. Buna dünden razıydım. Gözleri aniden siyaha dönerken eliyle kalın aletini kökünden kavradı ve hâlâ açık olan dudaklarımın arasına yönlendirdi. Yeteneği bedenini doldururken odadaki dumanlar derinleşti, kararda ve âdeta hayat buldu.

Yine de burada olan sadece Nox'tu.

Ayrı geçen onca gecenin ardından nihayet bir araya gelirken bütün bağlarımız uykudaydı.

North, Nox'un aleti yavaşça boğazıma doğru gidip gelene kadar bekledi ve ancak ondan sonra parmaklarını içimden çıkardı. Onların yarattığı boşluğu tek ve sert bir itişle aletiyle doldurdu; elleriyle kalçamı sımsıkı kavramış, ikisi için de beni sabit tutuyordu.

Nox'un yatağında uyuyakaldığımı unutmuştum ama o sırada North'un burada olmadığından kesinlikle emindim. Nox'un çarşaflarına kıvrılmış bir vaziyette yüzümü yastığına gömmüş ve onun eve gelmesini beklerken kendimi tamamen kokusuna bırakmıştım. Gryphon ikisinin de burada olacağına söz vermişti ama sanırım aynı anda burada olmalarını beklememiştim.

İkisinin aletinin aynı anda içime girip çıkmasını da beklememiştim.

Öncekinde her şey farklıydı, bağları serbest kalmıştı ve bağım onlardan arzuladığı her zerreyi talep etmişti. Ama bu seferki kesinlikle öyle bir şey değildi. Bu, ikisinin de *bana* ihtiyaç duymasıydı. Bu, üçümüzün birbirimizde hazzı bulması, istediğimizi almasıydı; hareketin, şehvetin ve tapınmanın iç içe geçtiği kusursuz bir danstı.

Bitmesini hiç istemiyordum.

Odaya daha fazla gölge sızdı, North'tan kopup etrafıma sarıldılar, ben onların arasında kıvranana dek beni okşayıp sevdiler. Dudaklarım Nox'un aletini sarmış bir şekilde inlerken göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlıyor, bayılacak gibi oluyordum ve kollarımın bağı çözülmeye başlıyordu. Yüzüstü yere kapaklanacağım diye paniğe kapılmama ramak kala gölgeler kol ve bacaklarıma sarıldı, havada asılı kalana dek ağırlığımı uzuvlarımdan çekip aldılar. Bağlananlarımın seyir zevki için, istedikleri gibi alıp kullanmaları için önlerine serilmiştim.

North hareket ettikçe parmakları kalçama batıyor, darbelerini karşılamam için beni geriye doğru çekiyor ve sonra her bir itişiyle beni öne, Nox'un aletine doğru bastırıyordu. Etrafındaki gölgeler büyüyüp şekil değiştirdi, karanlık bizi yutana, birbirimize bağlayana, hepimizi doldurup sonsuza dek damgalayana kadar etrafımda kıvrıldılar.

Üçümüz de Ölüm Taciriydik ve içimizdeki karanlığa aittik.

Etrafımdaki gölgeler yüzünden hareket dahi edemeden bir kez daha boşalırken boğazımdan kopan çığlık Nox'un ağzım-

daki aletine takılıp boğuk bir iniltiye dönüştü, kadınlığımın North'u sımsıkı kavrayan ritmik kasılmaları onu da peşimden sürükledi. Boğazından kopan vahşi bir iniltiyle içime şiddetle boşalırken çıplak kıçıma çarpıyor, deliğim onun bu kendinden geçmiş hâline sırılsıklam olarak karşılık veriyordu.

Nox boşalmamı izleyip bu ânın her bir zerresini içine çekti ve North geri çekildiğinde hareket edip eliyle yanağımı okşamak için uzandı. Bu, gözleri yeniden o yakıcı şehvetle dolmadan önce ikimizin arasında geçen, yumuşak ve şefkatli, kısacık bir okşayıştı.

Uzanıp parmaklarıyla boğazımı kavradı ve kalçasını itip aletini köküne kadar ağzıma sokarken uzunluğunun o sert kayışını hissedebileceği kadar hafifçe sıktı. İnleyerek boşaldığında menisini açgözlülükle yutuşumu izlerken gözleri daha da kararardı. O karanlık boşlukların böyle dipsiz birer haz çukuruna dönüşebileceğini kim bilebilirdi? Bu, ruhuma kazınan mucizevi bir keşifti; bu hayatta ve sonrakinde her zaman hatırlayacağım bir şeydi.

Bu Bağlarımla yüzlerce hayata daha ihtiyacım vardı.

Sıcak suyun bedenimdeki sızlayan bütün noktalar boyunca akıp gitmesine izin verirken duşta şöyle bir gerindim. Giyinip bugün Sığınak'taki günlük rutinime dönmek zorunda olduğum gerçeğini kabullenmeye çalışırken bedenimin her bir zerresi tatmin olmuş ve mutlu hissediyordu.

Bütün günü yatakta geçirmeyi çok isterdim ama yapacak çok fazla iş vardı.

Burada kurduğumuz yeni hayat için elimden ne geliyorsa yapıp Bağlananlarıma destek olacaktım. Bir anlığına tanrı bağlarını ve Direniş'i, dışarıda ölmemizi dört gözle bekleyen ne

kadar çok insan olduğunu âdeta unutmuştum. Bir anlığına sadece beni sevmekten ve bana tapmaktan başka bir şey istemeyen beş Bağlanan'a sahip dünyanın en şanslı kadını olmaktan başka her şey aklımdan silinip gitmişti.

Artık olmak istediğim yegâne kişi buydu; hayatından bundan daha memnun olması imkânsız olan versiyonum. Nox beline sardığı havluyla lavabonun başında dişlerini fırçalıyordu. Duşa ikimizi de özenle ve şefkatle yıkayarak başlamıştı ama benim daha saçlarımı durulamam gerekiyordu ve onun aklı çoktan North'un ofisinde onu bekleyen bilgi dolu kutulara gitmişti bile. Buna zerre kadar bozulmuyor veya kıskançlık duymuyordum. Araştırmalarının onun için ve hepimiz için ne kadar hayati olduğunu biliyordum.

Taktik Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerde sakladığımız tanrı bağı, nerelere bakmamız gerektiği konusunda bize birkaç ipucu vermişti. Nox daha fazlasının peşine düşmeye, başımıza dert açmadan önce hepsinin kökünü kazımaya kararlıydı.

North ise duş almak için kendi banyosuna gitmişti. Gitmeden önce bütün günü yatakta geçirip sadece birbirimizin tadını çıkarmak konusunda aklını çok fazla çeldiğimi söylerken gözleri siyaha dönmüştü. Bu sözler dudaklarından döküldüğü anda benim de tek istediğim bu olmuştu artık. Belki bir gün...

Herkes nerede? diye iletti Gryphon zihin bağı üzerinden ama bağı açtığı anda daha tek kelime bile edilmeden sorunun cevabını öğrenmişti.

Yine de hepimiz cevap verdik.

Amcamla birlikte North'un ofisindeyim, inşaat planlarını inceliyoruz. Atlas da burada.

North ve Oli benimle birlikte evde, henüz çıkmadık, diye yanıtladı Nox.

Neden? Sorun ne? diye sordu North bağ üzerinden.

Şu anda herkesin North'un ofisine gelmesi gerekiyor. Oli'yi ATV'lerden biriyle getirin, ikiniz de onunla birlikte gelin.

Ânında teyakkuza geçerek suyu kapattım ve bir havlu kaptım, duştan çıkıp aynada Nox'la göz göze geldiğimde kalbim çoktan göğsümde küt küt atmaya başlamıştı.

Ne oldu? Neler dönüyor?

Tanrılar sıradaki hamlesini yaptı. Bunun bir tuzak olduğuna eminim ama harekete geçmeye hazır olmalıyız.

Nox bir tişört kapıp başından geçirirken gölgeleri bedeninden dökülüp ayaklarının dibinde yavaşça Mephis ve Procel'e dönüştü. Hızla kurulanırken ben de Azrail'i serbest bıraktım.

Ne oldu? diye tekrarladı North, koridordaki ayak seslerinin Nox ile bana doğru yaklaştığını duyabiliyordum. Taktik Ekibi üniformamı giymek üzere hızla giyinme odama daldım.

General öldü. Sağ kolu kan kaybından ölmeden hemen önce annemi geri getirdi; geçmesine izin verip şimdilik onu hücreye koyduk. Kyrie'yi onun yanına gönderiyorum ama Direniş koca bir kasabayı haritadan sildi. Seferber olup hayatta kalanları aramaya gitmeliyiz.

Yüreğim ağzıma gelirken North giyinme odasında yanıma ulaştı, beni süzerken gözlerinde o savunmacı ifade vardı. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip doğruldum ve boğazıma oturan yumru yüzünden zorlukla yutkundum. Gryphon'a söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama hepsi kulağa yanlış geliyordu.

Öte yandan işin insani boyutuna girmektense durumu sıkı sıkıya operasyonel seviyede tutmaktan memnun olan North, *Bildiğimiz kadarıyla kaç kişilik can kaybı var?* diye sordu.

Aşağı yukarı yüz yetmiş civarı. Annemin yanında, bulup Nakilci'yle geri getirmeyi başardığı iki de çocuk vardı.

Yüz yetmiş kişi ölmüştü, sırf General'in sözüyle Sığınak'tan ayrıldıkları için. Oğlunun karanlık gözleri olmasına, ölesiye nefret ettiği Dravenlar gibi bir canavara dönüşmesi fikrine katlanamayan General, bu yüz yetmiş kişiyi gözünü kırpmadan kurban etmişti.

Bütün o erkekler, kadınlar ve çocuklar yok olmuştu, hem de bir hiç uğruna. İnsan hayatının böylesi korkunç boyutta değersiz olması...

Geliyoruz, diye iletti Nox. North'a doğru yürürken bakıştılar, ben de tek kelime etmeden peşlerinden garaja ilerledim.

Zaten söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Zihin bağım üzerinden Gryphon'a ulaştım. Ne var ki karşı taraftan bana kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey gelmiyordu. Tıpkı Nox'un yaptığı gibi kendini dış dünyaya tamamen kapatıp hissizleşmişti ve ben de bu konuda onun üstüne gitmek istemedim. Zaten böyle bir konuda hiçbirinin üstüne gitmezdim elbette ama bir yandan da yapmamız gereken bir iş vardı. Hayatta kalanları aramamız ve belki de başa çıkmamız gereken başka bir tanrı bağını bulmamız gerekiyordu.

Şu anda oturup onun duygularını deşecek vaktimiz yoktu.

ATV'yi North sürüyordu, ben de North ile Nox'un arasına sıkışmış hâlde oturuyordum. Nox en başta beni kendi kucağına çekmişti ama sonra North da beni kendine doğru sürüklemişti; ikisi de beni olabildiğince yakınında tutmak ve korumak istiyordu. Biz sessiz sokaklarda ilerlerken gölgeler de ATV'nin yanında koşuyordu. İnsanların hâlâ dışarıda rahatça dolaşmaya korkup korkmadığını ya da Gryphon'ın sokağa çıkma yasağı ilan edip etmediğini bilmiyordum ama yol boyunca kimseye hesap vermek ya da gülücükler dağıtmak zorunda kalmamak kesinlikle işimize geliyordu.

Binanın önüne vardığımızda kusmak istiyordum ama birlikte asansöre yönelirken güçlü durmaya çalıştım.

Kapılar arkamızdan kapanırken North kardeşine, "Sakın bu konuda şerefsizlik yapma," diye mırıldandı.

Dudak büküp omuz silken Nox'a baktım. "O piç kurusunun gebermesine üzülmediğim için kimseden özür dileyecek değilim."

"Senden bunu istemiyorum. Sadece Gryphon babasının ölümüyle ilgili ister istemez birtakım şeyler hissediyordur diyorum. Bu konuda şerefsizlik yapma."

"Ben asla şerefsizlik yapmam."

Bu, hayatımda duyduğum en büyük yalandı.

Ama bunu onun yüzüne vuracak kadar cesur ya da aptal değildim. North ise o kadar nazik sayılmazdı, ATV'yi meclis ofisinin yanına çekerken kendi kendine alaycı bir edayla homurdandı ve araçtan inmeme yardım etti. August rahat bir hareketle North'un bedeninden kopup yere indi, sanki North onu serbest bıraktığının farkında bile değildi. Sırf benim yanımda olması, o gölge nöbetçiyi beni koruması için dışarı salmasına yetmişti.

Yol boyunca benimle birlikte gelmesine izin verdiğim Azrail'i kulağımın arkasından indirip yere bıraktım ve eğilip ikisini de çabucak sevdim. Onları daha uzun sevmeyi dilerdim ama şu anda vakit kaybetmek istemiyordum. Bunun yerine birlikte North'un ofisine girdik ve bizi bekleyen o kaos ve curcunaya adım attık.

Onlarca Taktik Ekibi ajanı çoktan giyinmiş ve intikal etmeye hazırdı; Gryphon, Vivian ve Unser hep birlikte planlama tahtalarından birinin tepesine dikilmiş, harita üzerindeki taşları kaydırıp plan yaparken etrafta dikilen ajanlar kendi aralarında sessizce fısıldaşıyordu.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Gabe ile Atlas, üzerlerinde Taktik Ekibi üniformaları, yüzlerinde kasvetli bir ifadeyle kendi aralarında alçak sesle konuşarak içeri girdiler. Yakın zamanda kendisi de benzer bir şey yaşadığı için havadaki o yas atmosferini anladığı Atlas'ın gözlerinden okunuyordu.

Gryphon'a bakmamaya özen gösteriyordu, Gabe de öyle; ikisi de şu anda onun kişisel alanına saygı gösteriyorlardı.

Bu durumda ne yapmam gerektiği hakkında benim de en ufak bir fikrim yoktu.

Atlas'ın ne hissettiğini tam olarak anladığımdan ona yaklaşmak bana çok daha doğal gelmişti sanırım. Ama Gryphon'ın durumu bambaşka bir travma yığınıydı.

Babasıyla ipleri koparmamıştı, en azından tam anlamıyla değil. Sığınak'tan yaşanan o toplu göçte benim de payımın olması, burada *tam olarak* ne yapmam, insanlara tam olarak nasıl tepki verip nasıl davranmam gerektiğini çözmemi zorlaştırıyordu. Bağlanan'ımın içinde bir tanrı bağı olmasının ya da o tanrı bağının uyanmasının sebebi ben olmasam da babasının tüm nefretini kusmak üzere seçtiği kişi bendim.

Gryphon'ın, ayrılma planı konusunda babasıyla mücadele etmekten vazgeçmesinin sebebi bendim.

İçten içe bu olan bitenlerde tanrı bağlarının parmağı olduğundan emindim. Bunun tek sebebi *kesinlikle* bendim; Sığınak'ı çok yakından izliyor, pusuya yatmış bizi yuvadan dışarı çekmek için doğru ânı bekliyorlardı.

Hamlelerini de işte tam bu noktada yapacaklardı.

North, ağır adımlarla Gryphon ve diğerlerinin yanına gitmeden önce elimi son bir kez sıktı ve planlamaya katılmadan hemen önce elini destek verircesine Gryphon'ın omzuna attı. Yaşadıklarını anladığını gösteren ufak bir hareketti bu ve Bağlanan'ımın ondan tek beklediği de buymuş gibi görünüyordu.

Onun lider konumunda olduğunu ve benden illaki bir şey beklemeyeceğini biliyordum ama hiçbir şey olmamış gibi sessiz kalmak bana yine de tuhaf geliyordu.

Paniklemeyi bırak, Oleander, diye iletti Nox. Gözlerimi hızla ona çevirdim.

Silahlarının üniformasına doğru şekilde sabitlendiğinden emin oluyordu. Tıpkı Gryphon'ın hep yaptığı gibi, tıpkı bana da öğrettiği gibi bir kez, iki kez, üç kez kontrol ediyordu.

Şimdi sırası değil. Gryphon bu tür şeylerin üstesinden gelecek şekilde eğitildi. Daha önce de hayatımızda pek çok insanı kaybet-

tik ve işimize devam etmek zorunda bırakıldık. Onun bu kadar çabuk yıkılacağını sanma.

Kaşlarım çatıldı. *Onun yıkılacağını falan sanmıyorum. Sadece bunun adil olmadığını düşünüyorum. Annemle babam öldükten sonra bir hafta boyunca parmağımı bile kıpırdatmak istememiştim ama başka hiç kimseye bu fırsat verilmedi. Hiçbirimize! Herkes sadece... çalışmaya devam etmek zorunda kaldı. Bunu hiçbiriniz için istemem. Sırf topluluğun geri kalanına seyirlik malzeme çıksın diye amcanın cenazesine metanetli bir tavırla gitmek zorunda kalmıştın. Bu resmen sinirlerimi bozuyor.*

Gözlerime yaşlar dolarken çığlık atmak istiyordum ama kâbus yaratıklarla oyalanmak için yere eğildim ve kendimi yeniden kontrol altına almaya çalışarak zorla yutkundum.

Gryphon'ın sesi zihnimde yankılandı. *Bu daha sonra, ablamı gördüğümde ve annemi görmeye aşağı indiğimde düşüneceğim bir şey, Oli. Şu anda tek düşündüğüm, hayatta kalmış olabilecek kişiler. Benim için endişelenme. Şu anda asıl ben senin için endişeleniyorum.*

Benim için endişelenmelisin zaten, diye karşılık verdim, *çünkü oraya vardığımda, topluluğumuza ya da Bağlananlarıma zarar gelmesini dilemiş olan her bir canlının ruhunu bedeninden söküp alacağım. Herkesi iliklerine kadar sarsacak, öylesine dehşet verici suçlar işleyeceğim ki... Adamlarını buna hazırlasan iyi edersin, üstelik bunu söyleyen bağım bile değil, bizzat benim.*

Bir el yavaşça kolumu kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Nox bedenini sımsıkı bana yasladı ve yanımda dururken zihin bağından iletti. *Her yeri yakıp kül et, Oleander. Her şeyi yak da bu işi bitirelim.*

On Yedinci Bölüm

Oli

Çorak Bölge'deki o korkunç yıkımın, hayatım boyunca yüzleşmek zorunda kalacağım en kötü şey olduğunu sanıyordum. Kan ve ölüm tarlasına dönmüş kamplara adım atmanın, görebileceğim en kan dondurucu ve dehşet verici manzara olduğuna inanıyordum. Gözlerindeki o kudurmuş psikopatlıkla bana sadece öfkesini ve hastalıklı amacını kusacağı bir hedefmişim gibi bakan Silas Davies'le yüzleşmenin, yapabileceğim en cesurca şey olduğunu düşünüyordum.

Ayaklarım yere değdiğinde ve o bulantı hissi hafiflediğinde Gryphon'ın eli boynumdan kayıp gitti, gözlerimi açtığımdaysa kendimi cehennemin en beter köşesinde buldum.

Aileler yerde cansız yatıyordu; annelerin kolları küçük çocuklarına sarılmış, babalar ailelerinin bedenlerini olabildiğince korumaya çalışmış hâlde... Hepsi üst üste yığılmıştı, hepsi ölüp gitmişti.

Sanırım bu sokak bir zamanlar sıradan bir banliyö, çocukların büyüyüp serpilmesi için harika olabilecek o tek tip evlerin

dizildiği huzurlu mahallelerden biriydi. Taşranın tam ortasında, kimsenin aklına bile gelmeyecek, General'in de Direniş'in ve davasının erişemeyeceği kadar uzak sandığı bir hiçliğin içindeydik. Sanırım bunun üzerine kafa yormuş, haklı olduğunu varsayarak bir plan yapmış ve tüm bu insanlar için daha iyi bir hayat umuduyla buraya gelmişti.

Bütün bunları varsayıyordum çünkü başka bir ihtimali düşünmek bu duruma daha da fazla acı ve keder katardı ama burası zaten bu duygularla dolup taşıyordu.

Etrafımızda bir zamanlar çimen olduğunu tahmin ettiğim yerler, yüzleşmek zorunda kaldıkları Elementaller yüzünden şimdi kavrulmuş topraktan başka bir şey değildi ve gözümün değdiği her yüzey kanla kaplıydı. İçim sadece burkulmakla kalmıyor, bunca yıkım karşısında hissettiğim öfke ve kederle âdeta deşiliyordu. Hem de ne uğruna? *Koca bir hiç.*

Bizi tuzağa çekmek, dikkatimizi dağıtmak ve yanlış adımlar atmamıza neden olmak dışında hiçbir şey uğruna.

Bütün bu insanlar, Direniş ve içlerinde yaşayan tanrılar için sadece yemdi. Bu hayatların hiçbirinin onlar için zerre kadar önemi yoktu.

Bölgedeki enkazın arasında ilerlemeye başlarken hiçbirinin yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Aylardır bu insanların arasında yaşadığımızın farkındaydım, içlerinden bazılarını tanıyor olma ihtimalim çok yüksekti. Sanırım şu anda kederin girdabına kapılmamanın en iyi yolu, onunla yüzleşmekten tamamen kaçınmaktı.

Maalesef Gabe ve Atlas aynısını yapamıyor, etrafımızda tanıdık yüzler gördükçe kendi kendilerine küfürler mırıldanıyorlardı.

Yanı başımda Gabe'in kesik ve sert nefesini duyduğumda neredeyse bakacaktım ama sonra Gabe, "Bakma, Oli," dedi. "Bunun benim zihnime kazınmış olması zaten yeterince kötü,

bir de senin zihnine kazınmasına gerek yok. İkimiz adına da bu yükü ben taşırım."

Zorla yutkunup başımla onayladım. Havada asılı kalan o kokuyu unutmaya, öyle olacağını çok iyi bildiğim hâlde tüm bunların içime işlemesine engel olmaya çalışıyordum. Bundan kaçış yoktu; Direniş'in topluluğumuza vurduğu her darbenin bizi, gücümüzü, kararlılığımızı ve akıl sağlığımızı yavaş yavaş parçalamasından, geriye sadece boş birer kabuk kalana dek bizi yiyip bitirmesinden kaçış yoktu.

Tek umudum, bu saldırıların arasında kalan zaman zarfında bunun yaşanmasına engel olacak kadar kendimizi yeniden toparlayabilmemizdi. Son altı ayımı savaşmaktan başka hiçbir şey yapmadan geçirmişim gibi hissediyordum. Buna daha fazla devam etme, insanları anlamsızca kaybetme ve hiçbir suçu olmayan masumların, güç peşinde koşanlar yüzünden canlarıyla en ağır bedeli ödemesini izleme düşüncesi bile beni tüketiyordu.

Bütün bunlar mide bulandırıcı ve kahrediciydi.

İçinde hapsolabileceğiniz en beter cehennemdi ama işte buradaydık. Boğazımdan bir türlü gitmeyen o safrayı güçlükle yuttum ve birlikte ilerlerken gözlerimi North'un sırtından ayırmadım. Gryphon'ın Taktik Ekibi ajanlarından biri, hayatta kalanları aramak için sokağa yayılırken etrafımızda korumacı bir çember oluşturdu. Şifacı'nın kurtarabileceği umuduyla, ufacık bir yaşam belirtisi bulmak için bedenleri ters çevirip boyunlarında nabız yoklamak zorunda kalmaları içimi parçalıyordu.

Ben de yardım edebilmek adına kendi güç ağımı etrafa yaydım çünkü bu, hayatta kalanları bulmak için çok daha güvenilir bir yoldu.

Zihnimdeki ağa çarpan o dipsiz, devasa hiçlik karşısında kusmak istedim.

"Hepsi ölmüş," diye mırıldandım sesim çatlayarak. North bana bakmak için arkasını dönmeden başıyla onayladı, gözleri dikkatle etrafımızı tarıyordu.

"Böyle olacağını tahmin etmiştim, Oleander. Seni buna yeterince iyi şekilde hazırlayamadığım için üzgünüm."

Başımı iki yana salladım. "Ben de tahmin etmiştim. Sadece... Ne olacağını biliyordum ama burada olmak, olanları kendi gözlerimle görmek bambaşka. Üstelik ortada Direniş de yok. Bunun hesabını sorabileceğim hiç kimse kalmamış."

North, etrafımızda dolaşıp cesetleri koklayan gölgelere elini uzatarak tekrar onayladı. "Bağın bize bir şey söyleyebiliyor mu? Burada kimlerin olduğunu ya da bunu hangi tanrının yapmış olabileceğini tahmin edebiliyor mu?"

Bunu düşünürken hafifçe kaşlarımı çattım. Bağıma uzandım ve onun da en az benim kadar burnundan soluduğunu fark ettim. "Bilmiyor. Tahmin yürütebilir ama özellikle de diğer Üstün Yeteneklilerden yardım aldılarsa pek çok ihtimal var."

İç çekip bana doğru döndü. Eldivenlerinden birini dikkatlice çıkarıp yüzümü avucunun içine aldı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşarken alçak sesle mırıldandı: "Bunların hiçbiri bizim suçumuz değil. Bu sözlerin sana bir faydası olmadığını biliyorum ama eve dönene kadar bu gerçeğe tutun. Buraya gelmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Başımı hafifçe iki yana sallayarak banliyönün hemen dışındaki ağaçlık alana baktım. Soğuk henüz buraya ulaşmamıştı. Yapraklar hâlâ renk değiştirme aşamasındaydı ve etrafımızdaki dünyaya ürpertici bir sessizlik hâkimdi. Manzaraya öylece bakarken ileride bir çocuk parkı gördüm ve içim paramparça oldu.

Buraya taşındıklarında çocukların o parkı görüp nasıl da heyecanlandıklarını hayal edebiliyordum. Sığınak'ta sadece okuldaki küçük oyun alanı vardı ve biz bunun öncelikli bir mesele olması gerektiğini aramızda konuşmuştuk. North ve Gabe şimdiden çocukların oynayabileceği büyük bir park planlamaya başlamıştı; bu, listede üst sıralara taşımak istediğimiz bir konuydu ama barınma imkânı doğar doğmaz içeri alınmayı bekleyen onca insan varken bunu yapmak çok zordu.

Her şey sürekli bir savaş, bitmek bilmeyen bir denge meselesiydi. Bir şeyi yaparken diğerini ihmal ediyordunuz. Bağlananlarımın omuzlarındaki bu yük, taşınması imkânsız bir ağırlıktı.

North benden uzaklaşıp eldivensiz eliyle yerdeki adamlardan birinin boynuna avucunu bastırdı. Gözleri aniden simsiyah oldu. Bir anlığına kaşlarımı çattım ama sonra bunun onun yeteneklerinden biri, o ölümcül dokunuşunun bir varyasyonu olduğunu hatırladım. Evet, can alabiliyordu ama aynı zamanda birinin ölüm nedenini de görebiliyordu, şu âna dek işe yaradığını hiç görmediğim bir özellikti bu.

"Acı tanrısı buradaymış. Buraya gelip bunu yapan o. En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz," dedi.

Gryphon ve Nox, biraz daha ilerledikleri noktadan, ceset sıralarının arasından ağır ve sert adımlarla geçerek yanımıza döndüler.

"Kieran izi buldu, nereye nakledildiklerini biliyor. Asıl gideceğimiz yere ulaşmak için bir durak noktası olabilir."

"Bir tuzak da olabilir," dedi Nox ama Gryphon sadece omuz silkti.

"Bize kuracakları her türlü tuzaktan kurtulabileceğimize eminim, sen değil misin?"

Nox kaşlarını çattı ve gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Sırf yaptıklarına öfkeliyiz diye bu konuda aptalca kararlar vermek istemiyorum. Kendimizi öldürtmenin hiçbir faydası olmaz."

Bağıma uzanırken gözlerimin kapanmasına izin verdim ama cevap zaten orada beni bekliyordu. "Hadi ava çıkalım, Bağlananlarım."

Kieran yerdeki kurbanlara basmamaya dikkat ederek yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle bize doğru yürürken bedenim adrenalinle doldu. "Onları öldüreceksiniz, değil mi? Bu sadece bir keşif görevi falan olmayacak? Oraya gidip bunu yapan o

orospu çocuklarının hepsini teker teker deşeceksiniz? Bana söz ver, Fallows."

North, benimle bu şekilde konuşmasına sinirlenip kasıldı ama ben başımla onayladım. "Teker teker hepsini."

"Güzel. Ben de burada bekleyip arkanızı kollayacağım. Bu kez hiçbir Siper'in bizi ayırmasına izin vermeyeceğiz."

Kieran boyunluğunu yüzüne doğru çekerken Gryphon da yanıma sokulup beni North ile kendi arasına aldı, biz de aynı anda onun yardımcısına sıkıca tutunduk. "İçimize kimi sokarlarsa soksunlar fark etmez, Oli halleder. Siz sadece Oli'nin bağı ortaya çıkarsa önünden çekilmeye bakın. Pek affedici bir ruh hâlinde olacağını sanmıyorum."

"Hiçbiri öyle olmayacak," diye kükredi Kieran, gözleri aniden bembeyaz oldu ve başka tek bir sivri söz daha söylenmeden o alandan nakil olduk.

Nakledildiğimiz anda, bir beden benimkine çarpıp beni yere yıktı. Midem çalkalandı ve bağım tenime baskı yaptı ama Atlas'ın o çok tanıdık sabun ve temiz ter kokusu, kontrolümü tamamen kaybetmeme engel oldu.

Etrafımızda silah sesleri yankılanıyor, patlamalar yaşanıyor ve resmen kıyamet kopuyordu. Bir homurtu ve ardından bir kükreme duydum. Gabe dönüşürken kırılan kemiklerinin çatırtısı yankılandı; tanrı bağı kontrolü ele aldı ve Ejder imdadımıza yetişti. Devasa bedeninin gölgesi güneşin önünü kapatırken North ve Nox da koruma pozisyonuna geçerek gölgelerini üzerimize bir kalkan gibi örttüler. Ejder, çenesini açıp gökyüzüne alevler püskürterek kükredi. Çıkan ses o kadar yüksekti ki başım zonklamaya başladı.

Kendimi o kadar afallamış, içine düştüğümüz bu duruma o kadar hazırlıksız hissediyordum ki bazı hayati detayları idrak etmem bir dakikamı aldı.

Bir Çorak Bölge'deydik.

Eğer etrafımızdaki çadırların kömürleşmiş kalıntılarını bir işaret olarak ele alırsak, burası eskiden bir Direniş kampı olmalıydı ve buraya varan ilk Taktik Ekibi biz değildik.

Bizim kurtarma görevi girişimimiz dışında hiçbir ajanın başka bir yere sevk edildiğine dair bir konuşma hatırlamıyordum, bu yüzden tahminimce bunlar General'in ekiplerinden geriye kalanlardı. Onlar da tanrı bağı olan Nakilci'nin izini bulmuş ve katledilen sivillerin intikamını almak için onu buraya kadar takip etmişlerdi.

Etraftaki yoğun silah ateşini ve dört bir yana savrulan Yetenekleri düşünürsek, şu âna dek ne kadar başarılı olduklarını kestiremiyordum. Havadan üzerimize doğru aniden bir araba geldiğinde Atlas hızla ayağa fırladı, arabayı havada yakaladı ve Bağlanan grubumuzun geri kalanını ezmesine engel oldu.

Darbenin tüm şiddetini göğüslerken homurdandı, elleri arabanın siyah çelik gövdesinden kayarken arabanın itici gücüyle bacakları geriye doğru sürükleniyordu. Bir an için ağırlık yüzünden dengesinin bozulup devrileceğini ve hepimiz için yolun sonunun geldiğini sandım ama sonra topuklarını yere sağlamca basıp dengesini yeniden kurdu. Arabayı önümüze bir bariyer gibi indirip yanıma dönerken Ejder'in arka bacağına dostane bir şaplak attı ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Gryphon üstünü başını silkeleyerek, "Çok iyi kurtarıştı," diye mırıldandı, ardından eğilip düşürdüğü silahını yerden aldı.

Nox ve North çoktan tanrı bağlarının kontrolü ele almasına izin vermişlerdi, gölgeleri dışarı süzülüp işe koyulurken ikisinin de gözleri değişiyordu. Kendi bağım benimle burada olsa da henüz kontrolü tamamen ele geçirmemişti. Sanırım insanların

ruhlarını kendi ellerimle söküp almamı izlemek, kontrolü ele geçirmesine izin vermeyip gücümüzün her zerresini kullanmam fikri onun için fazlasıyla cezbediciydi. Zihnim Yeteneğimizin ahlaki boyutuyla ve sonuçlarıyla boğuştuğu için beni normalde bu tür şeylerden korumaya alışıktı ama tüm bunlara bir son vermeye de ne kadar hazır olduğumu inkâr edemezdim.

Etrafımdaki tüm bu anlamsız ölümlerden bıkıp usanmıştım.

Kendimi olaylara kaptırmadan önce ipuçları toplayabilmek için Çorak Bölge'yi süzdüm. Çadırların hepsi yok edilmişti; çoğu kömürleşmişti ama bazıları da kaskatı donmuştu, sanki Elementaller burada hangisinin daha ölümcül olduğu üzerine kıyasıya savaşmış gibiydi. Ancak yerleşim planı bana hiç tanıdık gelmiyordu. Gerçi bölgenin ne kadar ağır bir yıkıma uğradığı düşünülürse her hâlükârda tanıyabileceğimden de emin değildim. Ayakta kalan tek bir çadır bile olmadığına göre yanımızda götürebileceğimiz hiçbir esir de olmayacaktı.

Etrafımızdaki hava hâlâ boğucu derecede sıcaktı, anlaşılan evden yüzlerce kilometre uzaktaydık ve güneş hâlâ tepemizde parlıyordu. Etrafımız Direniş'in bayıldığı o ormanlık arazilerle çevriliydi, öyle yoğun bir örtü sağlıyordu ki yerlerini sadece havadan arama yapanlar tespit edebilirdi.

Savaş alanında bedenler etrafımızda hızla belirip kayboluyordu, her yerde böyle hareketlilik olması kimin düşman, kimin bizim taraftan bir ajan olduğunu ayırt etmeyi zorlaştırıyordu.

Gryphon'ın gözleri simsiyah oldu. Yeteneğinin devreye girmesine izin verdi ve zihin becerisiyle kontrolü ele alarak etraftakileri ayırt etmeyi kolaylaştırdı. Kafam sanki omuzlarımın üzerinde fır dönüyormuş gibi hissediyordum, aynı anda çok fazla şey oluyordu. Etrafımızdaki cesetler ve Elementaller savaştıkça üzerimize çöken ezici sıcaklık beni paniğe sürüklüyordu. Sanki yeniden Çorak Bölge'nin ortasında dikilmiş, Silas Davies'in ortaya çıkmasını bekliyormuşum gibi hissediyordum. O durumla eskisinden biraz daha iyi başa çıktığımı

sanıyordum ama boğazım düğümlendi ve tüm bedenimden soğuk terler boşanmaya başladı.

Azrail sessizce ayaklarımın dibine indi, bacaklarıma sürtünerek dikkatimi zihnimin kaydığı karanlık yerden uzaklaştırmaya çalıştı. Aşağı baktığımda August'un, çenesinden sızan kan ve adını koyamadığım başka sıvılarla bize doğru koştuğunu gördüm. Yanıma gelirken giderek daha da büyüdü ve sonunda başını kardeşinin üzerinden aşırıp karnıma yasladığında, ikisi bir olup zihnimde kopan fırtınayı dindirdiler.

Kusursuz, kıymetli yavrular.

Etrafımızdaki çatışma sadece gürültülü değil, aynı zamanda acımasızdı. Bir ara çığlıklara karışan ve midemi bulandıran bir kahkaha sesi duydum. Hiç kimse savaş alanında duyduğunuz o seslerden bahsetmezdi. Ne o seslerden ne yanan etin, barutun, etrafımızı saran o sıcak ve yapışkan kanın kokusundan ne de bundan çok daha beteri olan... nasıl adlandıracağımı bilemediğim tüm o iğrenç şeylerden.

Bunların hiçbirinde zerre kadar şan ya da şeref yoktu.

Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini, ortalığı temizlemek için yapmak zorunda olduğumuz bir iş olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Buradan gitmeli, yaşananları bir daha asla tekrar etmemesi için elimizden geleni yapacağımız karanlık bir geçmiş olarak tarihe gömmeliydik. Sürekli kaybedeceğimiz bir savaş veriyormuşuz gibi hissediyordum çünkü bu dünyada kötülük hep var olacaktı. Sadece farklı bir isimle, altında yürüyeceği farklı bir sancakla ve hizmet edeceği farklı bir efendiyle ortaya çıkacaktı ama özünde hep aynı kalacaktı. Anlamsız bir savaşı körüklerken masum canları almaktan her zaman zevk duyacaktı.

Tüm bunlar beni resmen çileden çıkarıyordu.

İçimdeki tanrı da en az benim kadar öfkeyle dolup taşıyordu.

Kieran, "Plan nedir?" diye sordu.

Gryphon, göz ucuyla Dravenlara baktıktan sonra, "Ölmeyin, uzaklaşmayın ve kimsenin yoluna çıkmamaya çalışın," dedi.

İkisine de bakıp başımı iki yana salladım. "Bu işi bitiriyoruz. Artık oyun bitti."

Gücümü serbest bıraktım, insanları Çorak Bölge'de kapana kıstırmak için Siperlerin nerelere yerleştirildiğini hissederken ağımı genişçe etrafa yaydım. Alevler, Nakilciler, diğer Elementaller, Şekil Değiştirenler ve Nörolar... Hepsini hissediyordum. Tanrılar tarafından Direniş'in doğru yol olduğuna ikna edilmiş onlarca Üstün Yetenekli. Hepsi sadece huzur içinde yaşamak isteyen masum insanların öldürülmesine yardım ediyordu. Hepsi de kendilerinin herkesten üstün olduğunu sanıyor, Silas Davies gibilerin aslında sadece kendilerini önemsediği gerçeğini unutuyorlardı.

Bütün bunların, tanrı bağlarının on yıllar öncesinden bizim için hazırladığı o karmaşık tuzaklarla başlamış olabileceğini düşünmek... Sırf birbirimize sahibiz diye bizi kıskandıkları için.

Bu gerçek, gücümü aniden çekip yüzlerce ruhu tek seferde sökerek içime aldığım ve onları yiyip bitirdiğim o ânı daha da tatmin edici kılıyordu. Bana verdiği güçle tenim parlıyor, bu gücü Bağlananlarıma aktardıkça daha da şiddetli yanıyordu.

Gryphon ona verdiğim gücün tüm boyutunu hissettiğinde nefes nefese göğsünü tuttu. Kieran onu dengede tutmak için kolunu yakalarken ağımı daha da genişletip tüm Siperleri hissettim ve aynı şekilde onların da ruhlarını söküp aldım. Çorak Bölge'nin sınırları yıkıldı ve etrafımızı saran o sık ormanlar ortaya çıktı.

Peşlerinden geldiğimiz Taktik Ekibi üyeleri dışında burada hiç kimse ve hiçbir şey kalmayana dek ağımı tekrar tekrar genişleterek o ruhları söküp almaya devam ettim. Ancak Yeteneğim elli kilometre uzaklıktaki en yakın kasabaya ulaştığı zaman, artık tanrı bağının kendini buradan uzaklaştıracak başka bir Nakilci bulup yine ortadan kaybolduğunu kabullenebildim.

Dişlerimi sıkmama neden olan şey bu bitmek bilmeyen kedi-fare oyunuydu.

North ve Nox bağlarını zihinlerinin derinliklerine geri çektiler, gözlerimdeki pırıltıyı gördüklerinde ve uzuvlarından aşağı süzülen gücü hissettiklerinde bana attıkları bakış kalbimi hızlandırdı. North benim için endişeli görünüyordu ama Nox'un gözlerinde parlayan tek şey gururdu. Benimle ve yapabildiklerimle duyduğu gurur. Bazen bana fazlasıyla ağır gelen ama her şeye rağmen altından kalkabildiğim zorlu mücadeleyle duyduğu gurur.

Beni bulmuş olmasıyla; benim ona, onun da bana ait olmasıyla duyduğu o saf gurur.

On Sekizinci Bölüm

North

Sığınak zeminine ayak bastığımızda Gryphon'ın Oli'nin bulantısını dindirmesini bekledim ve ardından elini tutarak onu bir anlığına gruptan uzaklaştırdım.

Gözlerim bir yarası olup olmadığını kontrol etmek için bedeninin görebildiğim her santimini taradı ama oradayken çok sıkı korunmuştu, üzerinde bulunabilecek tek bir çizik veya morluk bile yoktu. O da aynı şekilde beni süzerken gözleri parladı, yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Yanağındaki bir lekeyi silmek için uzandım. Sadece ufak bir kan damlasıydı ama eve döndüğünde bunu görüp üzülmesini istemiyordum. Bu sorunların her birini tek tek çözmekten, o kederi yüzünde bir daha asla görmemekten başka hiçbir şey istemiyordum.

"Nasıl hissediyorsun? Bana doğruyu söyle, Oleander," dedim.

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü ve heyecanla topuklarının üzerinde yaylandı. "Bu kadar iyi hissettiğim için muhtemelen kötü hissetmeliyim, değil mi? Sadece sıradan ruhlardı, o yüzden sanki tam bir ay boyunca deliksiz uyumuşum gibi hisse-

diyorum ve daha fazlasına hazırım. Yani daha fazla ava. Ama keşke o tanrı bağını bulabilseydik."

Başımla onayladım, kaskımı ve eldivenlerimi çıkarıp yere fırlattım. Hayatımda ilk defa bu kadar umursamazdım çünkü karşımda duran bu kusursuz kız dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Seninle eve henüz dönemem. Önce yapmam gereken bir şey var ama senin eve gidip güvende olmanı istiyorum."

Kaşları bir anlığına çatıldı fakat sonra başıyla onayladı, arkamızdakiler homurdanmaya başlarken öne doğru eğilip ellerini göğsüme bastırdı. Bunu yapmadan önce ona söylemek istiyordum ama diğerleriyle yeni bir tartışma başlatmak istemiyordum.

Bunun yerine öne doğru eğilip alınlarımızı birbirine yasladım ve zihnimden sadece ona şu sözleri ilettim: *Aşağı inip o tanrı bağıyla konuşacağım. Ondan daha fazla bilgi sızdırmak için bir anlaşma sunacağım ve işim bittiğinde meclisin geri kalanıyla toplantı yapacağım. Meclisten de kurtulacağımı bilmeni istiyorum. Bu işten artık bıktım. İnsanlarımız da bıktı.*

Gözleri irileşti ama benden uzaklaşmadı; aksine, sanki derimin altına girmeye çalışıyormuş gibi daha da sokuldu. Bu durum beni çığlık atmak isteyecek noktaya getiriyordu, ona değil, bizi birbirimizden ayrı tutan diğer her şeye. Tek istediğim onu kollarıma alıp ofisime çıkarmak, masamın üzerine yatırmak ve günlerce bacaklarının arasına gömülmekti. Ona sadece benim yapabileceğim şekillerde tapınmaktı.

Ben bencil ve berbat bir adamdım ama kapıyı kilitlemek ve bana izin verdiği sürece onu sadece kendime saklamak istiyordum.

Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan öyle olsun. Sadece böyle bir şey önerdiğin için kimsenin gecenin bir yarısı seni bıçaklamaya kalkmayacağına söz ver. Bu kesinlikle bağımın asabını bozar.

Ona gülümsedim. *Sanki hepimizi aşıp geçebilirlermiş gibi. Sanki buna cüret edebilirlermiş gibi.*

Omuz silkti ve sonra parmak uçlarında yükselerek beni öptü. Dudaklarımızın basit bir temasıydı bu ama bana dokunduğu anda kontrolüm darmadağın oldu. Kollarımı beline dolayıp arkamdan yükselen homurtuları duymazdan gelerek öpücüğü derinleştirdim.

"Ulu orta yerdeyiz! Aynı sebepten hepimizi her zaman fırçalayan sensin," diye çıkıştı Atlas. Orta parmağımı kaldırıp ona göstermekten başka hiçbir şey yapmadığımda tamamen karakterimin dışında hareket ettiğimi fark ettim.

Oleander'ın benim bu hâlime kıkırdaması hoşuma gitmişti. Benden ayrıldığında nefes nefeseydi ve gözleri parlıyordu; başımı çevirdiğimde Kieran'ın sırtı ikimize de dönük hâlde, sanki kendini bu durumdan tamamen soyutlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarıyla kulaklarını tıkadığını gördüm.

Gryphon'ın yüzündeki o vahşi ifade bunun nedenini açıklıyordu ama Nox, Oleander'a sadece onun yanındayken açığa vurmasına izin verdiği türden bir açlıkla bakıyordu ve bu durum beni planlarımdan vazgeçip onu doğruca yukarı sürükleme konusunda kışkırtıyordu.

Göğsüme hafifçe vurarak cilveli bir edayla gülümsedi. "Zamanımız var, Bağlanan'ım. Önümüzde koca bir ömür var. Git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Seni evde bekleyeceğim."

O benim için de diğerleri için de kusursuz bir Bağlanan'dı, buna hiç şüphe yoktu.

Taktik Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerin, sırf Bağlanan grubumuzla ilişkileri yüzünden haklarında işlem yapamadığımız insanlarla bu kadar çabuk dolmasını hiç beklemiyordum.

Çorak Bölge'nin kanı ve vahşeti hâlâ üzerimde, o uzun koridorda yürürken o an için çözmemiz gereken en büyük sorunumuz olan bu insanların hücrelerinden içeri sırayla göz attım.

Bu hücrelerden birinde Gryphon'ın annesi vardı.

Bir diğerinde Aurelia, hemen yanındaki hücrede ise Jericho kalıyordu.

Yanlarından geçerken her biri bana farklı seviyelerde bir güvensizlikle baktı; gözleri, o gün nerede olduğumun ve aldığım canların açık bir göstergesi olan üzerimdeki leş gibi Taktik Ekibi üniformasını süzdü. Gryphon'ın annesi yataktan kalkıp cama doğru geldi, elini cama bastırıp yüzünden okunan o derin güvensizlikle bana dik dik baktı.

O anda onunla bu yüzleşmeyi yaşamamayı tercih ederdim ama onun Gryphon ve Kyrie için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. General reddetmeye kalktığında bile, sırf oğlu için hiç sorgulamadan Oleander'ın ebeveynlerinin küllerini eve getirmiş olması da adımlarımı yavaşlattı. Dişlerimi sıkıp onunla konuşmak için öne doğru bir adım attım.

"Hayatta kalan başka biri var mı? Herhangi biri?"

Başımı iki yana salladım. Dudaklarımın kenarları tiksintiyle aşağı kıvrıldı ama bunu belli etmemeye çalıştım, bu da ona verdiğim yeni bir tavizdi. Bu kadına duyduğum iğrenme hissini saklamak zorunda olmamalıydım ama bunu Gryphon için yapıyordum.

"Neden gittin? Burada kalabilir, evden çıkmayı düpedüz reddedebilirdin. O da burada kalıp bu duruma öfke kusardı ve o insanların geri kalanı da burada yaşardı."

Bunu söylemek benim açımdan adil değildi. Yaşanan bu felaketin tamamı tam olarak onun suçu sayılmazdı ama faturanın bir kısmı ona kesilebilirdi. Bu yükü paylaşacağı kimse kalmadığı için de omuzlarındaki ağırlık tamamen kendisine kalmıştı.

İç çekti, sadece bir hafta öncesine kıyasla otuz yaş daha yaşlı görünüyordu. "Hayır, kalmazdı. Bu konuda beni dinlemezdi. Hiçbir zaman dinlemedi. Olan biten her şey için istediğim kadar pişman olayım, o beni asla dinlemezdi."

Gözleri yaşlarla dolunca göğsüme bir ağırlık oturdu. Bağların kendi Esas Kişilerini kaybetmelerine daha önce de şahit olmuştum. Maalesef bunu çok kez görmüştüm. Boş birer kabuğa dönüşürlerdi. Geride kalan kişinin içindeki tüm iyiliğin sökülüp alındığını görebilirdiniz. Geçmişteki tüm mutlulukları hafızalarından silinir, geleceğin onlara sunabileceği tüm olasılıklar ellerinden koparılıp alınırdı. O aydınlığın geri döneceğine dair hiçbir umutları, bir daha asla iyi bir şey hissetme şansları kalmazdı.

Ama bu, öyle bir şey değildi.

Bu sıradan bir yastı, sizin için çok önemli birini kaybettiğinizi belli eden, aşinası olduğumuz türden bir yas. Hayatınızı paylaştığınız, birlikte çocuk sahibi olduğunuz birini kaybetmenin yasıydı. Ruhunuzun bir parçasını, hayatınızı onsuz tamamen anlamsız kılacak o hayati parçayı kaybetmeye benzemiyordu.

Gabe'in annesinin, babası öldüğünde verdiği tepki böyle *değildi.*

Kadının şüphelerini uyandırmamaya dikkat ederek telefonumu çıkardım ve Nox'a hızlı bir mesaj attım. Zihin bağlantımız sayesinde artık pek yapmama gerek kalmayan bir şeydi bu. Ancak Oleander'ı Bağlananlarından sır saklamaya zorlamak istemiyordum ve ayrıca Gryphon'ın da henüz bu işe karışmasını istemiyordum.

Şimdilik teknolojiye bel bağlayacaktım.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Bu hücrede oturup çürümekten başka herhangi bir şey?"

Ona soğuk bir bakış atarak başımı iki yana salladım. "Gerçekten yok. Sahaya sürebileceğimiz herkes savaşmak için Ço-

rak Bölge'ye gitti ama gittiklerinde artık çok geçti. Seninle ne yapacağımıza karar verene kadar burada bekleyeceksin."

Bunun üzerine kaşları şaşkınlıkla çatıldı, kafasının karıştığı apaçık ortadaydı. "Benimle ne yapacaksınız? Beni burada tutmanızın hiçbir mantığı yok. Farkındaysan ben de Direniş'in kurbanlarındandı."

Kayıtsızca omuz silktim. "Bir karara varılana dek burada kalacaksın. Bağlanan'ım ve Draven Bağlanan grubunun geri kalanı hakkındaki düşüncelerini hepimiz öğrenmişken seni öylece dışarı salamam, haksız mıyım? Taraf değiştirenlerin arasında yer almış birinin sokaklarda elini kolunu sallayarak gezmesine izin veremeyiz. Şayet Bağlanan'ıma bir zarar gelirse... İşte o zaman gerçekten nasıl bir canavara dönüşebileceğimi görürsün."

Ağzı bir karış açık hâlde şaşkınlıkla etrafına bakındı ama devam ettim. "Gryphon, General'in ölüm haberini ve Çorak Bölge'de bulduklarımızı Kyrie'ye iletmek üzere Bağlanan'ımızla birlikte eve gitti. Olan biten her şeyden sonra biraz dinlenmeyi sonuna kadar hak ediyor. Kalkıp buraya inerek kendisini terk eden birinin üzerine titreyecek vakti yok."

Ağzını kapatıp tekrar açtı ama dudaklarından hiçbir ses dökülmedi.

Ona doğru eğilip sesimi alçalttım, öfkem sesimden taşıyordu. "Sen çocuklarını terk etmekten çok daha fazlasını yaptın. General, oğluyla gurur duymak yerine onun yaptığı bir şeye öfkelenip veya kıskanıp her parmak şıklattığında çekip gittin. Gryphon ve Kyrie'ye bunu General'i onlardan uzaklaştırmak, onlara biraz nefes aldırmak için yaptığını söyledin ama hiçbir zaman yanlarında kalmayı denemedin. Oğlun, benim asla olamayacağım kadar anlayışlı biri. Sadakat her şey demektir ve sen'de son derece sadık birisin... Ama yanlış kişiye. Artık umurumda bile değilsin, burada çürüyüp gidebilirsin."

Arkamı döndüğüm anda dikkatimi çekmek için elini cama vurdu. "Asla başka birini Bağlanan'ına tercih etmeyeceksin,

Draven. Aynı durumun içine düşmediğin sürece beni yargılayamazsın."

Başımı iki yana sallayarak tekrar ona döndüm; Aurelia ve Jericho'nun olan biten her şeyi izlediğinin farkındaydım ama artık zerre kadar umursamıyordum. İnsanların saçmalıklarına katlanma yetimi kaybetmiştim. İçimde bir şeyler kopmuştu ve bir daha asla onarılamayacaktı.

"Ben asla böyle bir karar vermek zorunda kalmayacağım çünkü işlerin, Bağlanan'ım ile çocuğum arasında bir seçim yapmaya kadar varmasına hiçbir zaman izin vermem. Onun yerine *geri kalan her şeyi* feda ederim. Bunu çocuklarıma asla ama asla yapmam. Bağlanan'ımın da aynı fikirde olduğunu biliyorum çünkü o iyi biri. Dünyadaki en iyi kişi. Kendimi asla onlardan üstün tutmam. Senin kanıtladığın tek şey karakterinin zayıflığı. Umarım burada çürüyüp gidersin ama şunu da bil: Bir gün buradan çıkarsan benden çok uzak durmalısın çünkü bu asla benim isteğimle gerçekleşmiş olmayacak. Gölgelerimin seni gördükleri ilk anda yutmalarına izin vermekte hiç tereddüt etmem."

Jericho'nun, onu Bağlanan'ından ayıran duvara yaslanışını ve gözlerindeki o meydan okumayı görmezden gelerek koridor boyunca öfkeyle yürümeye devam ettim.

Alayından nefret ediyordum.

Bazen bütün bu alana benzin döküp her şeye bir son vermek için tek bir kibrit çakabilmeyi diliyordum. Ama bazı şeyler o kadar kolay değildi.

Tanrı bağını o küçük masada otururken buldum, avuç içleri masanın ahşap yüzeyinde, içeriye girişimi izliyordu. Benimle konuşmaya ya da az önce şahit olduğu küçük gösteri hakkında yorum yapmaya kalkışmadı. Sadece dik dik bakmakla yetindi. Sonunda derin bir iç çekerek Nirengi'ye uzandım ve ihtiyacım olan bilgiler karşılığında ona kendi bedenimi sundum.

Nirengi

Konağımın kontrolünü ele aldığımda, karşımdaki koltukta oturan tanrı bağı gözüme fazlasıyla sağlıklı göründü. Ebedî'me yönelik tehdidi göz önüne alındığında fazla iyi beslenmiş, burada kendisine fazla iyi bakılmış ve fazlasıyla el üstünde tutulmuş gibiydi.

Bu konudaki şikâyetimi konağıma ilettim ama karşılığında bana o insan ırkına has, "Cenevre Sözleşmesi", "savaş suçları", "beklentiler için iyi bir zemin hazırlamak" ve "bizi düşmanımızdan farklı kılmak" gibi zavallı, acınası bahaneleri sundu.

Bunların hiçbiri umurumda değildi.

Özellikle de bize zarar vermeye kalkanlara kötü muamele zerre kadar umurumda değildi. Kanlar içinde, vahşet dolu bir ölümü hak ediyorlardı. Önce acıyı ve işkenceyi hak ediyorlardı. Ardından Ebedî'm ruhlarını yiyip yutacak ve onları sırf gücümüzü ve bu dünyadaki hâkimiyetimizi artıracak bir yaşam kaynağına dönüştürecekti.

Bizden görebilecekleri en kötü muameleyi hak ediyorlardı.

"Burada daha uzun zamandır bulunduğunu sanıyordum. Ne hissettiğini ya da robotik davranışlarını saklama konusunda henüz o kadar da iyi değilsin."

Başımı ona doğru eğdim. "Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik. İstediğim bilgilere sahipsin. Ya bunları bana kan ve acı olmadan verirsin ya da bu işi benim için çok eğlenceli, senin içinse fazlasıyla tatsız bir hâle getirebiliriz."

Beni şöyle bir süzüp anlık bir duraksamayla yüzüme baktı. "Sen ve Kuzgun, neden hep aynı görünüyorsunuz? Neden her zaman diğerlerimizin dokunamayacağı o aynı ailenin içine do-

ğuyorsunuz? Draven kan bağı nesillerdir sizi koruyor. Diğerleri gelişinizi engellemeye çalıştığında bile bir yolunu buldunuz."

Döngümüzü tamamlamamızı engellemek için Bağlanan gruplarının manipüle edilmesinin ve Üstün Yeteneklilerin onlara hiç uygun olmayan kişilerle eşleştirilmesinin arkasında onlar vardı.

Ama tüm bu çabalar bizi sadece daha da güçlendirmişti.

Şu anda içine doğduğumuz konaklar, daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. Kâbus yaratıkları kendi konağıma ben getirmiştim ama artık cephaneliğimizdeki tek silah onlar değildi. Kuzgun'un içinde çok daha fazla yeteneğin gizlendiğini biliyordum. Kardeşimin, konağını bu kadar çabuk kendi tarafına çekmeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama hiçbir savaş yaşanmadan onun tüm gücüne erişim sağlamıştı.

İşin aslı benim konağım kontrolü ele almama pek razı değildi, bu yüzden de bu çağdaki Üstün Yeteneklilerin nasıl davrandığını henüz öğrenememiştim. Onları taklit etme şansı bulamamıştım. Bunun yerine, heybemde zamanın o uzun ve değişken kumlarından başka hiçbir şey yoktu; nihayet o ânın gelip çattığını çaresizce uman yaşlı ve yorgun bir ruhtum. Buradaki son seferim olmasını, döngüyü nihayet tamamlayıp hep birlikte nihai istirahatimize çekilmeden önce bunun Ebedî'mle paylaşacağım yegâne ve kusursuz ömür olmasını diliyordum.

"Sorularıma cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

Karşımdaki tanrı bağı iç çekip başını iki yana salladı ve kısık bir sesle mırıldandı: "Henüz hiçbir şey sormadın bile. Arkadaş edinmeyi biliyor musun yoksa bu iş bu ömründe de senin için fazla mı zor?"

"Arkadaşa ihtiyacım yok. Bir Bağlanan grubum ve Ebedî'm var. Tek ihtiyacım olan bu. Bana hangi tanrıların uyandığını, hangi tanrıların burada olduğunu söyle. Kimlerin çoktan uyanıp öldüğünü söyle. Bu hayata dair bildiğin her şeyi anlat."

Tekrar iç çekti ve elini masanın üzerine koyup sanki arkalarında yüzlerce hikâye, konağıyla birlikte bu dünyada tükettiği koca bir hayat yatıyormuşçasına yara izlerine dalıp gitti.

Bunların hiçbiri umurumda değildi.

"Ben uyandığımda altı kişiydik. Şimdiyse dört kişi kaldık."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kendin de dâhil."

Başıyla onayladı. "Benim Bağlanan'ımı öldürdüler, senin grubun da bir diğerini ortadan kaldırdı. Başından beri sizin peşinizdeydiler. Geri dönme vaktinizin geldiğini biliyorlardı ama hiçbiri, hepinizin aynı anda ortaya çıkacağını tahmin edememişti. Bir hata yaptılar."

Elbette yapmışlardı ama onları suçlayamazdım.

Ejder'in yaklaşık bir yüzyıl daha uyanması beklenmiyordu çünkü onun döngüsü diğer herkesinkinden çok daha uzun sürüyordu. En başta uyanmış olması bile başlı başına bir mucizeydi.

"Ebedî'yi öldürmeyip sadece alıkoymalarının sebebi de buydu. İşleri ne kadar ileri götürebileceklerini, onu ne yapmaya zorlayabileceklerini görmek istediler. Heveslerini almadan sizin onu bulabileceğinizi gerçekten hiç düşünmemişlerdi."

Etrafımdaki oda bir anda karanlığa boğuldu; gölgeler ikimizin çevresine öylesine ani ve kusursuz bir şekilde yayıldı ki tanrı bağı onların içinde boğulmaya başladı. Siyah duman etrafında kıvrılıp onu boğuyor, geriye kusursuz geceden başka hiçbir şey bırakmayana dek etrafındaki her şeyi yutuyordu, bütünlüğüyle dehşet saçan türden bir karanlıktı bu.

"Hangisi? Onu alıkoyup bunları yapan hangisiydi? Hepsinin ölüm fermanı imzalandı ama hangisi olduğunu bilmem gerek."

Kelimeler boğuk bir hırıltı eşliğinde dudaklarından güçlükle döküldü. "Acı. Elebaşı her zaman Acı'ydı. İpleri elinde tutan hep oydu ve elinden gelen her şeyi yaptı. O sadece acıyı kullanmıyor. O, acının *ta kendisi*. Hepimizin acı çekmesinden başka hiçbir şeyi umursamıyor. Bağlanan'ını istemiyor. Her şeyin tekrar, tekrar ve tekrar yanıp kül olmasını istiyor.

Geri kalanımız bir bütünlük ararken o yıkımdan başka hiçbir şey istemiyor. Geçen döngüde kendi Bağlanan'ını öldürdü ve eğer Bağlanan'ı bu hayatta tekrar geri dönerse eminim ki yine aynısını yapacaktır. O hiçbir şey istemiyor. Böyle bir deliliğin icabına derhâl bakılması gerek yoksa geri kalanımızı da tamamen yutup bitirecek."

Konağım, tüm bunlara bir an önce son vermeye can atarak bu fikre katıldı.

Gölgeler dağılıp kuruyarak bedenime geri süzülürken, "Bunu nasıl yaptığınızı anlat bana," dedi tanrı bağı.

Yaprak gibi titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Bu hâldeyken bile gerçekten ihtiyaç duyduğu şey için bana yalvarıyordu. "Hepiniz birlikte uyanmayı nasıl başardınız? Ebedi'yi nasıl güvende tuttunuz? Nasıl? Ben sadece Bağlanan'ımı istiyorum. Sadece sizin sahip olduğunuz şeyi istiyorum."

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Benim sahip olduklarıma sen asla sahip olamayacaksın. Geri kalanların işini bitirdiğimizde, Ebedî seni de tüketecek. Bir daha asla döngüye girmeyeceksin."

Gitmek için ayağa kalktığımda o da aynı anda kalktı, elleri iki yanına savruldu. Kendi hücresinden bizi izleyen Üstün Yeteneklilerden biri bu manzara karşısında irkildi. "Size yardım etmeye çalışıyorum! Beni öldürmenizin bir faydası yok."

"Kendin söyledin ya... Yorgunmuşsun. Her şeyin bitmesini istiyormuşsun. Biz de bunun icabına bakacağız ve bu kez daimi olmasını sağlayacağız. Bize teşekkür etmelisin. Tanrıların bu dünyada savaşma devri kapandı. Ebedî'm için huzurdan başka hiçbir şey olmayacak."

Dikkatimi çekmek, canını bağışlamam için yalvarmak, beni durdurmak ve daha yüzlerce başka şey için tekrar bağırdı ancak biz hücreden çıkarken konağımın kontrolünü bıraktım ve bir yandan planımı yaparken onun zihninin karanlık köşelerine geri süzüldüm.

Ebedî'ye daha iyi bir hayat sunmak için her şeyi halletmeyi planlıyordum. Hak ettiği, neşe ve hazdan başka hiçbir şey bilmediği hayatı, her ikisinin de hak ettiği o kusursuz hayatı.

Ebedî ve içinde yaşadığı kusursuz konak.

Her ikisi de benimdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Oli

Elbisemin yumuşacık, lüks kumaşı sanki iğrenç derecede kalitesiz bir bezden dikilmiş gibi tenimi kaşındırıyordu. Oysa bunu benim için North'un seçtiğini biliyordum, yani kaşmir veya zanaatkârların elinden çıkma çok daha lüks bir dokuma olma ihtimali yüksekti. Ancak bunun hiçbir önemi yoktu çünkü bana kalırsa basbayağı dikenli telden yapılmıştı.

Sage saç maşasını saçlarımdan çekerken, "Mızmızlanmayı kes," diye mırıldandı. Ona mahcup bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

"Elimde değil. Bundan nefret ediyorum. Hastayız falan deyip gitmesek olmaz mı? Eminim Felix bize bir doktor raporu ayarlayabilirdi."

Sırıttı ve başını sevgi dolu bir ifadeyle iki yana salladı. "Bağlanan'ımı böyle sinsi amaçlar uğruna kullanma ayrıcalığı sadece bana ait, Fallows. Sen ve Sawyer sıraya geçin."

Sözleri beni incitmiş gibi avucumu göğsüme bastırıp dramatik bir şekilde iç çektim. "Ben de tutup North Draven'ın

gücünü ve nüfuzunu seninle cömertçe paylaşıyorum. İleride bu konuyu tekrar gözden geçireceğim, o yüzden artık daha fazla binayı ateşe vermesen iyi edersin."

Attığı kahkahanın ardından saçlarımdan bir tutam daha alıp dikkatlice maşanın etrafına sardı.

Saçlarımı maşalamaktan veya onlara herhangi bir şekilde dokunmaktan kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordum, hele ki renkleri bu kadar açılıp parlaklaştığından beri. North yapacağı kasaba toplantısını hepimize haber verdiğinde, sarsılmaz ve kendinden emin bir tablo çizebilmemiz için *en şık* kıyafetlerimizi giyip *en iyi* tavrımızı takınarak orada bulunmamız gerektiğini üstüne basa basa söylemişti.

Bu konu hakkında günlerce Nox'la tartışıp durmuşlardı.

Sırf bu tarz kurallarla ne kadar alay ettiğini gözümüze sokmak adına Nox oraya üzerinde bir çöp poşeti ve kâbus yaratıklarından örülmüş bir pelerinden başka hiçbir şey olmadan gelse şaşırmazdım. Onların hepsinden ölesiye nefret ediyor, North'un bizim adımıza onlarla muhatap olmasından da bir o kadar iğreniyordu.

Ama tüm bunlar benim umurumda bile değildi.

Bana korku ve iğrenme karışımı bir ifadeyle bakacak olan gözleri düşünmek bile sinirlerimi bozuyordu fakat bunun benim suçum olmadığını biliyordum. Ben böyle doğmuştum ve en azından Yeteneğimle işe yarar bir şeyler yapıyordum.

"Ben hâlâ North'un, tıpkı eskiden kralların yaptığı gibi bir ferman çıkarıp insanları aldığı kararlara alışmak zorunda bırakması gerektiğini düşünüyorum. Şu anda onların önünde el pençe divan duracak olmamızın hiçbir mantığı yok," dedi Sawyer, Aro'nun zoruyla giydiği şık gömleğin düğmelerini iliklerken odaya girerken.

Aslında sırf asilik olsun diye oraya eski püskü bir müzik grubu baskılı tişört ve eşofman altıyla gitmeye kararlıydı ama Bağlanan'ı onu resmen parmağında oynatıyordu. Kızın ağzın-

dan çıkan tek bir kelime, dolabındaki en iyi kıyafetleri üzerine geçirmek için koşturmasına yetmişti.

Gözlerimi devirdim. "Amacımız halkın bizi kendilerini savaştaki piyonlar olarak gören acımasız diktatörler sanmasının önüne geçmek. Fermanlar çıkarmak eminim ki bizi bu amacımızdan epey uzaklaştırırdı."

Sırıtarak omuz silkti ve başını hafifçe eğip aynadan kendine bakarak saçlarıyla oynamaya başladı. "Buranın sahibi North. Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun, herkes biliyor. Açık konuşmak gerekirse bana tutup da kendi adına devasa bir heykel diktirdiğini ve tam altına da oturmak için bir taht koydurduğunu söylese bile her gün seve seve çizmelerini yalardım. Çünkü diğer seçenek, dışarıdaki dünyaya geri dönüp Direniş'le ve şimdi bir de şu *tanrı bağlarıyla* tek başıma yüzleşmemeyi ummak. İmkânı yok. O insanların Bağlanan'ıma ve ailesine neler yaptığını çok iyi biliyorum. Gray'in ailesine ne yaptıklarını biliyorum. Sana ne yaptıklarını biliyorum. Bu kadarı bana yeter. Kız kardeşim ve Bağlanan grubumla birlikte burada kalıp North Draven gibi adamlar sayesinde güvende olduğumuzu bilmekten fazlasıyla memnunum. Günün sonunda adamın şeytani bir pislik olduğu bile ortaya çıksa bence buna değer."

Bağım, Sawyer'ın North için şeytani bir pislik demesinden hiç hoşlanmamıştı ama ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum. Laf cambazlığı konusunda her zaman kendine has bir yeteneği vardı.

Banyo kapısına hızla vurulmasının ardından Gray'in sesi yankılandı. "Üçünüzün de artık elini çabuk tutması gerekiyor. Bu gidişle geç kalacağız ve eminim ki Bağlanan'ı zamanında orada olmazsa North ortalığı ayağa kaldırır."

Sage gözlerini kısıp bana şöyle bir baktı ve saçımla son bir kez oynadıktan sonra nihayet işinin bittiğini ilan etti.

"Haksız sayılmaz, biliyorsun. Geç kalırsan North gerçekten de kafayı yer ve bunun benim suçum olmasını hiç iste-

mem," diye mırıldandı dudaklarının arasından. Sadece omuz silkmekle yetindim.

"Kankam olmanın ayrıcalıkları. North'un sana duyabileceği her türlü öfkeyi kesinlikle senden uzaklaştıracağım."

Gözlerini devirip buklelerimi son bir kez hoplattı ve ortaya çıkan sonuca gülümseyerek baktı ama ben önümdeki ayna hariç her yere bakıyordum. Görmeme gerek yoktu. Eğer onun için kusursuzsa benim için de yeterince iyi demekti.

Ayaklarımı, North'un elbiseyle birlikte bıraktığı kısa topuklu ayakkabılara zorla soktum ve konforlu gelene kadar arkalarıyla oynayıp durdum. Bu sırada rahat edebilmek için kıyafetimi çekiştirirken kendi kendime söyleniyordum. Sade, siyah, gösterişten uzak ama zarif bir elbiseydi, köprücük kemiğimden dizime kadar beni örtmesine rağmen fazlasıyla göz alıcı bir kesimi vardı. Tam da North Draven'ın benim için seçeceğini tahmin ettiğim türden bir elbiseydi. Bağlanan'ını –Bağlanan grubunun geri kalanı da dâhil olmak üzere– hiç kimseyle paylaşmadan, sadece benim güzel olduğumu düşündüğünü belli eden o ince ipuçlarını barındırıyordu.

Bunu Sage'e söylediğimde kıkırdayıp başını salladı. "Kulağa tam da Bağlanan'ı olan herhangi bir erkekmiş gibi geliyor, Oli."

Kapıyı açtığımızda kollarını kavuşturmuş bekleyen Gray ve Aro ile karşılaştık, sanki söz dinlemeyen huysuz bir köpek yavrusuymuş gibi dik dik Sawyer'a bakıyorlardı.

Bu inanılmaz komik bir manzaraydı, Sawyer başını eğip o şımarık tavrı için ağzında geveleyerek özür dilediğinde çok daha komik bir hâl aldı.

Sage bana dönerek, "Bugünleri göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandığında, onunla birlikte kahkahayı bastım ve yanımdan geçerken Aro'ya hızlıca sarıldım.

Aro sadece Sawyer'ın hazırlandığından ve duruma uygun kıyafetler giydiğinden emin olana kadar orada durdu, ardından küçük erkek kardeşinin peşinden koşmak üzere fırlayıp gitti.

Lahn'ın kumaş pantolon ve şık bir gömlek giymeye hiç niyeti yoktu. Çocuğu sadece birkaç tatlı laf ve eve döndüklerinde birkaç tur Mario Kart oynama sözüyle sakinleşip giyinmeye ikna edenin Wick olmasınaysa çok şaşırmıştım.

Lahn'ı giydirmek için bir takım gibi uyum içinde hareket ederlerken çocuğa karşı inanılmaz nazik ve sabırlıydı, Aro'ya karşıysa alabildiğine yardımsever ve saygılı davranıyordu. Bir süre hafifçe afallamış hâlde olan biteni izledim, sonra Sage'e döndüğümde, kankamın en yeni Bağlanan'ına gözlerinden kelimenin tam anlamıyla kalpler fışkırarak baktığını gördüm.

Gülümsememi bastırdım. Sage bunu fark ettiğinde omzuyla beni dürttü. "Elimde değil. Ona Bağlanan grubumuzda bir yer bulabilme konusunda o kadar endişeliydim ki bu yeri kendi kendine edinebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Öyle mi oldu? Yani o yeri edindi mi?" diye sordum usulca. Başıyla onayladı.

"Bizde işler hâlâ epey zorlu. Lahn birkaç gece önce Direniş hakkında bir kâbus gördü. Çığlık çığlığaydı, hepimiz panikle uyandık. Aro onu bir türlü sakinleştiremedi ve Wick yardımına koşmakta hiç vakit kaybetmedi. Gecenin büyük bir kısmında onunla oturdu ve Lahn yeterince sakinleştiğinde, Felix'in onu muayene etmesine yardımcı oldu. Bir saniye bile tereddüt etmedi ve bu, bana ve Bağlanan grubunun geri kalanına onun gerçekten iyi biri olduğunu kanıtlamaya yetti. Sadece hepimiz için büyük bir alışma süreci bu işte."

Benim de başımdan böyle birkaç olay geçtiği için kolumu onunkine geçirip başımla onaylamaktan kendimi alamadım. Bu sırada ikimiz de küçük çocuğun parmak uçlarına kalkmış hâlde Wick'in etrafında dans edişini, yüksek skorlar ve oyunların birinde kazanmak istediği arabanın rengi hakkında durmadan hararetle konuşmasını izliyorduk.

Wick gülümseyerek ona karşılık veriyor, onunla tatlı tatlı laflayıp ablasına lazım olan şeyleri işaret ediyor, bir yandan

da küçük çocuğu kasaba toplantısına hazırlamak için çorap ve ayakkabılarını giydirmek gibi temel işleri hallediyordu.

Gray ve Sawyer'ın Wick'e karşı şimdiki tutumlarında bariz bir fark vardı. Buraya son gelişimizde şahit olduğumuz alay ve iğnelemelerden eser kalmamıştı, şimdi Bağlananlarının erkek kardeşiyle ilgilenmesinde yardım ederlerken aralarında minnettar bir hava, nezaket ve saygı hâkimdi. Sage'in nihayet biraz nefes alabilecek olmasına seviniyordum.

Kapıda bizi bekleyen Atlas ve Gabe'le birlikte ATV'lere doğru ilerledik. Özellikle de bu işkenceden ne kadar nefret ettiğimi bildikleri için saçım yapılırken beni yalnız bırakmış olmaktan ikisi de gayet memnundu. Beni gördüklerinde, yüzümdeki sırıtışı onlardan gizlemek için başımı hafifçe eğdim.

Böylesine sade bir elbisenin ikisini birden böyle azdıracağı kimin aklına gelirdi ki?

"Kendinize çekidüzen vermezseniz bütün kasabaya bedava manzara sunacaksınız," diye laf soktu Sawyer, küçük çocuğu ATV'lerden birine yönlendirirken kelimelerini özenle seçiyordu.

Küçücük bir çocuğun yanında bile çaktırmadan bel altı imalar yapmanın bir yolunu bulma konusunda Sawyer'ın eline kimse su dökemezdi. Aro sadece başını iki yana sallamakla yetindi; Lahn'ın kemerini bağlayıp o çok sevdiği küçük el konsollarından birini ona uzattı.

"Sadece oraya varıp toplantı başlayana kadar oynayabilirsin, o da *sırf* hazırlanırken bu kadar uslu durduğun için. Sonra bunu kapatacaksın. Bay Draven'ın konuşmasını dinlerken sessiz ve saygılı olman gerekiyor, anlaştık mı? Topluluğumuz için çok fedakârlık yapıyor. Bizi güvende tutan bu kasabanın uslu bir ferdi olmalısın."

Lahn onu pürdikkat dinledikten sonra başıyla onayladı ve tek kelime bile etmeden konsolu Aro'nun elinden alıp açtı. Gözüme her zaman çok uslu ve terbiyeli gibi görünüyordu ama Sage'den onun kesinlikle dikbaşlı bir tarafı olduğunu ve ab-

lasını geceleri defalarca uykusuz bırakan birtakım travmaları olduğunu duymuştum.

Kendi küçük kardeşini büyütmenin yükünün ne kadar ağır olduğunu hayal bile edemiyordum. Bunu ona karşı böylesine büyük bir özveri, sevgi ve saygıyla yapıyor olması hem kendisi hem de Bağlanan grubu adına büyük bir gurur kaynağıydı. Tek umudum, dünyadaki olayların bir an önce durulması ve böylece bu küçük çocuğu biraz daha yakından tanıyıp Sığınak'ta arkadaş edinmesine yardımcı olabilmemizdi.

İşlerin şu anki gidişatına bakılırsa, sırf bizim Bağlanan gruplarımıza bu kadar yakın olduğu için hedef hâline gelir korkusuyla Aro onu okula göndermek bile istemiyordu. Sage, meselenin en az bizim grubumuz kadar kendi Bağlanan grubuyla da alakalı olduğuna dikkat çekene dek içten içe ufak bir suçluluk duyduğum başka bir detaydı bu.

Kieran ve Felix göz önünde olan önemli isimlerdi, tıpkı güvenlik işinden ötürü Sawyer'ın da olduğu gibi.

Her şey benimle ve şu karanlık gözlerimle ilgili değildi.

Bu, tam da ihtiyacım olan o sessiz ama sarsıcı gerçeklik dozu olmuştu. Herkes ayakta durduğu takdirde Sığınak'ın tüm nüfusunu içine alabilecek kadar büyük tek yapı olan yemekhaneye yaklaşırken bunu kendime bir kez daha hatırlattım.

Her şey benimle ilgili değildi.

Ama bu toplantı pekâlâ öyle olabilirdi.

Duruma ne kadar hazırlıklı olduğumuzun bir önemi yoktu. Her zaman aksilikler çıkardı ve bunlardan ilki de herkesin nerede duracağı konusunda Nox'un tam bir kriz geçirmesiydi. Tam olarak neler döndüğünü fark ettiğinde bunun Atlas'ın sinirini ne kadar bozduğunu görebiliyordum.

Nox, North konuşurken birinin ona saldırmaya kalkışacağından endişeleniyordu. Bu aptalca bir fikir gibi gelebilirdi ama artık Sığınak duvarlarının güvenli sınırları içinde bile ortalığı birbirine katabilecek yeteneklere sahip tanrı bağlarının varlığından haberdar olduğumuz için son derece gerçek bir ihtimaldi.

Asıl büyük hedefin ben olduğumu da biliyordu.

Bu yüzden Nox, işin altından layıkıyla kalkabileceğine inandığı tek kişi kendisi olduğu için bizzat kimi koruması gerektiği konusunda kararsız kalmıştı. Tam Draven kardeşlerin toplantıyı iptal etme meselesi yüzünden birbirlerine girmesini izlemek zorunda kalacağımızı düşünüyordum ki küçük çaplı bir mucizeye tanık oldum.

"Ben North'un yanında dururum. Toplantı boyunca Yeteneğimi onun üzerine yansıtabilirim ve eğer hepiniz yeterince yakın dursanız bunu Oli'nin üzerine de yayabilirim. Böylece sen onun yanında dururken benim hem North'un hem de Bağlanan'ımızın arkasını kolladığımı bilirsin," dedi Atlas son derece kararlı ve kendinden emin bir sesle.

Nox'un kafasındaki çarkların dönüşünü izledim. Ona hemen cevap vermedi ama bu saygısızlık olsun diye değildi, sadece bu planın ona yeterince güvenli gelip gelmediğini tartıyordu. Kardeşinin yeterince güvende olup olmayacağını hesaplıyordu. North'un araya girmemek için kendini fiziksel olarak zor tuttuğunu görebiliyordum ama olayı Nox'a bıraktık. Sonunda bana doğru döndü ve bedeninden dökülen üç gölge Mephis, Procel ve Rahab olarak belirdi.

Parmağıyla işaret ederek, "Tam şurada, benim yanımda dur, Oleander," dedi. Sesindeki tersliği duymazdan gelerek dediğini yaptım.

Atlas'a lazım olan tek yanıt buydu. North'un yanına geçip ona başıyla onay verdi. Gryphon diğer yanımı korumaya aldı ve kendilerini en iyi nereye konumlandıracaklarını hesaplarken Gabe'le kısık sesle konuştu. Eğer bir şey olursa ve Ejder

kontrolü ele alırsa, Gabe'in ejderhaya dönüşebilmek için alana ihtiyacı olacaktı.

Gryphon bulunduğu yerden sadece zihniyle uzanıp herkesin nerede olduğunu görebilmekle kalmıyor, aynı zamanda kalabalığın içindeki olası anormallikleri de kontrol edebileceği harika bir görüş açısına sahip oluyordu.

Kendimi bugün Ruh Çıkarma'ya ihtiyaç duymamız ihtimaline hazırlarken –ki içten içe böyle bir şey olmamasını umuyordum– Nox'un parmakları tıpkı bir bilezik gibi bileğime dolandı; beni, sanki ondan kaçmaya yelteneceğimi düşünüyormuşçasına tutuyordu. Ya da belki de ortaya çıkabilecek herhangi bir tehlikeye bodoslama atlayacağımı sanıyordu, bilemiyordum. Ama etrafımızdaki oda dolmaya başlarken dahi ondan uzaklaşmaya ya da kıpırdamaya yeltenmedim.

Bütün gözlerin üzerimde olması hissinden nefret ediyordum.

Bu şekilde ilgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştım, alaycı tabiatım devreye girmek, hedefi saptırıp dikkatleri dağıtmak istiyordu. Ne yazık ki North'a uslu duracağıma dair söz vermiştim.

Şimdi bir miktar pişman olduğum bir sözdü bu.

Sage'in Bağlanan grubu, Kieran'ın odayı gözetlediği kadar kendi Bağlanan'ını da gözetleyebileceği bir yere, bizimle birlikte en öne geldi. Dışarıda ebeveynleri gelene kadar bekleyen Sawyer'ın Bağlanan grubu da kısa bir süre sonra içeri girdi. Bensonlar, şık ve kendinden emin görünümleriyle desteklerini bizden esirgemeyerek çocuklarının yanı başında duruyorlardı. Vivian, Unser ve Adella da kendi çocuklarına öncülük ederek aramıza katıldılar.

North bu toplantıyı düzenlerken oldukça hesaplı bir risk almıştı; bu iş ne kadar sürerse sürsün hepimizin tek bir noktada toplanacağını bildikleri için o ve diğerleri güvenliğin tam olduğundan emin olmak adına epey zaman harcamışlardı.

Ben bu konuda o kadar da endişeli hissetmiyordum.

Yeteneğim tüm binanın üzerine bir ağ gibi serilmişken ve Gryphon'ın da aynısını yaptığını, gücümüzü kullanmaktan ikimizin de gözlerinin simsiyah parladığını bilirken endişelenmeme gerek yoktu. Bunun buradaki bazı insanları huzursuz ettiğini biliyordum ama hepimizin güvende olduğundan emin olmayı tercih ediyordum.

Nox'un parmakları bileğimi daha da sıktı. Başımı kaldırıp ona baktım ama odaya daha fazla insan dolarken onun gözleri salonun en sonuna sabitlenmişti.

Ne oldu? diye sordum zihnimden. Bana cevap verirken yüzünde en ufak bir tepki yoktu.

Draven'dan gelen şu yeni yüzlerin bazılarını tanıyorum. Onlardan hiç hoşlanmıyorum. North beni uyarmalıydı.

Başımı aşağı yukarı sallayıp parmaklarımı esnettim ama bu durumu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu, kardeşlerin kendi aralarında halletmesi gereken bir meseleydi. Böylece tüm kasaba bizi izlerken o simsiyah, boşluk gibi gözlerimle sevgili Bağlanan grubumun ortasında dikilmeye devam ettim. North'un benim için seçtiği harika elbisenin içinde sırtım dimdik duruyordum. Kusursuzca şekillendirilmiş bembeyaz saçlarım, makyajım, kısa topuklu ayakkabılarım ve dudaklarıma kondurduğum kırmızı gülümsememle... Sanki kılık değiştirmiş bir canavar değilmişim gibi.

Orada öylece duruyor ve hepsinin bana inanmasını umuyordum çünkü bu doğruydu.

Sonra North toplantıyı başlattı, kravatını ve ilikli ceketini düzelterek dikkatli adımlarla mikrofona doğru ilerledi. Bağlanan grubumuzun güvende olduğundan emin olmak için Yeteneğini çağıran Atlas, o simsiyah gözleriyle onu gölge gibi takip etti.

"Bu gece burada bize katıldığınız için teşekkür ederim. Biliyorum, bu beklenmedik bir durum ancak son birkaç gün içinde Sığınak'ta hakkında konuşmamız gereken pek çok değişiklik oldu. Bunları sizinle paylaşan ve sizi bilgilendiren kişi

olmaktan memnuniyet duyuyorum. Lütfen sorularınızı sona saklayın."

Tüm kasabayla yapılan toplantı tam da beklediğimiz gibi geçiyordu.

Odanın yarısı North'un buranın kontrolünü elinden bırakmak isteyeceğine inanamıyor, diğer yarısıysa onlara durumun hiç de öyle olmadığını hissettirmek için elimizden geleni yapsak da kendilerini can yeleği olmadan denize atılmış gibi hissediyordu.

"Meclis bu şekilde devam edemez. Bu, modası geçmiş bir kontrol biçimi ve topluluk olarak biz bunu çoktan aştık. Herkesin Yeteneklerini Üst Kademe ve Alt Kademe olarak ayırmak, bir elitizm göstergesidir ve yalnızca gücü elinde tutanlara hizmet eder," dedi North. Grubun ön sıralarından yükselen hoşnutsuz mırıldanmaların dalga dalga yayıldığını duyabiliyordum.

Hızla onlara bakıp gözlerimin o ürkütücü görüntüsünü bu homurdanmalara karşı bir caydırıcı araç olarak kullandım ve ânında işe yaradı.

Artık feshedilmiş olan meclisin üyelerinin yutkunduklarını ve huzursuzca yerlerinde kıpırdandıklarını gördüm.

Besin zincirinin en tepesinden inmiş olmaktan ne kadar mutsuz olsalar da statülerini geri kazanmak uğruna beni karşılarına almaya hiç niyetleri yoktu.

"Burası Direniş'e adam toplayanlar için tam bir kuluçka merkezi hâline geldi, bunu hepimiz biliyoruz. Etrafınıza bir bakın. Sığınak'ta meclisten yalnızca dört aile var; güvenlik soruşturmasından sadece dört aile geçebildi. Bu kabul edilemez. Bu şekilde devam edemeyiz. Bunu zaten biliyoruz. Ancak bir deli aynı şeyi tekrar tekrar deneyip farklı bir sonuç bekler."

Göğsümdeki bağımın memnuniyetini hissettim ve gülümsememin yüzüme yansımaması için özen gösterdim. Elbette bizler, o "deliler"dik.

Bağlar bu zamana dek, nihayet hepimiz bir arada olunca kadar tekrar, tekrar ve tekrar yaşamayı seçmişlerdi ama şu anda North'un kelime seçimlerine takılıp kılı kırk yarmanın sırası değildi.

Buraya, işleri yoluna koymaya çalışırken ona ve kararlarına olan desteğimizi sunmak, dostlarımızla birlikte omuz omuza vermiş bir Bağlanan grubu olduğumuzu sergilemek üzere gelmiştik.

Biri, "Bunun gerçekten bir demokrasi olarak işleyeceğini mi sanıyorsun?" diye seslendi. North, soruların konuşması bitene kadar ertelenmesini istemiş olsa da cevap vermekten memnundu.

"Bence tam olarak ihtiyacımız olan şey bu. Her türlü yetiştirilme tarzından ve deneyimden gelen, birbirinden farklı birçok Bağlanan grubu üyesine söz hakkı verilmesi gerektiğini düşünüyorum. İşte ancak o zaman, sadece gücü her zaman elinde tutanlara değil, hepimize hizmet eden kararlar almak için bir araya gelebiliriz."

Başka biri, "Bunu söylemesi senin için kolay, Draven!" diye bağırdı. Kim olduğunu anlamak için etrafa serdiğim ağa ufaktan asıldım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, meclis üyelerinden birinin yakınıydı; bir gün babasının şu anda oturduğu koltuğu devralmayı uman bir oğul. North o çocuğa karşılık verirken benim içimden geçenlere kıyasla çok daha nazikti.

"Yıllar boyunca meclisin her bir üyesine ve bu kasabaya gelen herkese, olaylara yaklaşımımı sorgulamakta sonuna kadar özgür olduklarını çok net biçimde belirttim ancak böyle bir meselede dürüstlüğümü sorgulamanın tek bir karşılığı vardır. Bana tüm kaynaklarınızı, servetinizi, ayrıcalıklarınızı; sadece kendi emeğinizle değil de doğuştan size bahşedilen şeyleri nereye akıttığınızı gösterin, bunları hiçbir karşılık veya beklenti

gütmeden tamamen topluluğunuzun yararına olan bir şeye yatırdığınızı gösterin bana. Ondan sonra benimle bu tür konularda konuşabilirsiniz. Ben bu kasabayı kendi topluluğum için inşa ettim. Bu kasabayı ben doyurdum. Altyapıyı ve erzakları ben sağladım ve tüm bunları, karşılığında tek bir şey bile beklemeden yaptım. Bunu babamın parasıyla, büyükbabamın parasıyla ve büyük büyükbabamın parasıyla yaptım. Bunu, mecliste bana doğuştan ve kan bağıyla verilen koltuğu kullanarak yaptım. Ve bunu, bir kuru "teşekkür" bile beklemeden yaptım ki bu da iyi bir şey çünkü çoğu insanın aklının ucundan bile bana en ufak bir şey için teşekkür etmek geçmedi."

Derin bir nefes aldı, konuşmaya devam etmeden önce kendi duygularını toparlamak için o kısacık andan faydalanarak bir saniyeliğine bakışlarını bana indirdi ve ardından tekrar başını kaldırdı. "Bu kasabayı babam, amcamla birlikte kurdu. Kontrol edemediği, aşırı öfke ve duygu yüklü tek bir anla hepinizin ödünü koparan o babam. Hayatının en iyi ânı olmayan tek bir saniye yüzünden her biriniz onu canavarlaştırdınız. Şimdi hepinize bir şeyi çok net açıklayayım: Annem ölmeyi sonuna kadar hak etmişti."

Tüm salon sessizliğe gömüldü.

Etrafımdaki kimseye bakmayı ya da North'un söyledikleri hakkındaki hislerimi belli eden bir yüz ifadesi takınmayı reddettim. Nox'un bileğimi saran parmakları buz gibiydi ama bu itiraf karşısında zerre şaşırmamıştı.

North, bunun geleceği konusunda onu uyarmış olmalıydı.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım. Bu konuda herhangi bir dedikoduya da müsamaha göstermeyeceğim. Annem öyle bir çizgiyi aştı ki onun ölümü karşısında, kendi hayatı pahasına bile olsa doğru olanı yaptığı için babama duyduğum minnetten başka hiçbir şey hissetmiyorum. Bir babanın gerçek bir sevgiyle yaptığı şeyin bedeli olarak, aile adımıza duyulan nefretin ve güvensizliğin ağır yükünü ben göğüsledim;

bunu yaptım çünkü başka hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Babam vicdanı rahat bir şekilde öldü ve ben de her zaman onun mirasına layık yaşamayı amaçladım. Meclisi feshetmek ve yenisini kurmak tam da bunu sağlıyor."

Kimse konuşmaya cüret edemedi, kimse kılını bile kıpırdatmadı ve o odadaki hiç kimse bir daha North Draven'ın dürüstlüğünü ya da onurunu sorgulamaya cesaret edemedi.

Yirminci Bölüm

Oli

Hayat hepimiz için tuhaf, yeni bir normale bürünmüştü.

Gabe ve Atlas, günlerini ev inşasına yardım ederek ve okul için yapım aşamasında olan yeni ek binalar üzerinde çalışarak geçiriyorlardı. North ve Nox ise yeni meclis için bir seçim düzenlemekle meşguldü. Böyle bir sistemi kurmanın lojistiğini sağlamak ve Üst Kademe ailelerin oylama sürecine hile karıştırmaya kalkışmasını engellemek adına ellerindeki kaynakları en iyi nasıl kullanabileceklerini masaya yatırıyorlardı. O ailelerin böyle bir hileye cüret etmelerinin inanılmaz büyük bir cesaret isteyeceğini düşünüyordum. Bunu yüksek sesle dile getirdiğimde, herkes bana ya aptalmışım ya da fazla safmışım gibi baktı.

Yemek masasında bir şeyler yerken bile önünde sayfalarca bilgi serili olan North, viskisinden bir yudum alırken, "Güç sahibi adamlar her zaman gücü ellerinde tutmayı seçeceklerdir, Oleander. Bunu aklından çıkarmamalısın," diye mırıldandı.

Ona cilveli bir şekilde gülümsedim. "Aklımda tutmama gerek yok. Bunu benim yerime yapan bir Bağlanan grubum

var. Ben ortalıkta toz pembe hayallerle gezinip her zaman herkes hakkında en iyisini düşünebiliyorum. Harika değil mi?"

Gryphon alayla güldü ve North'un ona attığı öldürücü bakışları görmezden gelerek tabağımdan bir parça ekmek aşırdı; ben de Gryphon karşılığında bana bir kaşık patates servis edene kadar masumca kirpiklerimi kırpıştırmaya devam ettim. Patatesi bu kadar çok seveceğimi hiç beklemiyordum ama aşçımızın, herhangi bir günde tam olarak hangi karbonhidratlara ihtiyacım olduğunu çözme konusunda çılgınca bir yeteneği vardı.

"Sen *hiçbir* zaman *hiç kimse* hakkında en iyisini düşünmezsin, kendi Bağlananların hakkında bile. O yüzden bu zırvaları bize satmaya kalkma, Oli." Ona doğru bir bezelye tanesi fırlattım ama pek de haksız sayılmazdı.

Gryphon günlerini Taktik Ekibi Eğitim Merkezi'nde geçiriyor, bir sonraki çatışmamız patlak vermeden önce yeni çaylakları elimizden geldiğince iyi eğitebilmek için onlarla çalışıyordu. Yeniden saldırıya uğramamızın haftalar değil, sadece günler meselesi olduğundan hiçbirimizin zerre şüphesi yoktu. Direniş, hiç mola vermeden ellerindeki her şeyi üstümüze salmaya çalışırdı ve ölümlerle ilgili haberler de çoktan yatışmıştı. Fırtına öncesi sessizliğin tam ortasında olduğumuzu hissediyordum.

Bense günlerimi üç grup arasında mekik dokuyarak geçiriyor, yardım etmeye çalışsam da çoğunlukla hepsinin dikkatini dağıtmaktan öteye geçemiyordum. Çoğu zaman kendimi bir yerlerde sert bir yüzeye bastırılmış hâlde buluyordum. Bağlananlarım bana, en az içimdeki bağın onlara olduğu kadar doyumsuzdu. Ben de onların varlığından, kendime itiraf edebileceğimden çok daha fazla –ki aslında bu *epey* bir fazlaydı– keyif alıyor olabilirdim.

Gryphon'la diğerleriyle geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum ama bu adam kayırmacılık değildi. Babasını yeni kaybettiğinin gayet iyi farkındaydım. Arasının açık olduğu annesi hâlâ Taktik Ekibi Eğitim Merkezi'nin altındaki hücrelerden

birinde kalıyordu. Tam olarak bir mahkûm sayılmazdı ama Sığınak sokaklarında rahatça dolaşmasına izin verilecek kadar da ona güvenilmiyordu.

Etrafta dolaşmasının benim için sorun olmadığı konusunda hepsini temin etmeye çalışmıştım. Bana zarar vermeye yelteneceğini sanmıyordum, denese bile bunu başarabileceğinden şüpheliydim ama sözleri Bağlananlarımın zihninde hâlâ çok netti. Bu fikri ânında kestirip atan ilk kişi Gryphon olmuştu.

Ancak onu Taktik Ekibi Eğitim Merkezi'nde ziyarete gittiğimde beni gözlerden uzak o küçük ofise çekerek bunca zamandır içini kemiren şeyi nihayet açığa vurdu.

Beni hemen önündeki masasına oturttu ve bir anlığına başını kucağıma yaslayıp saç tokasını çıkardıktan sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kafa derisini kaşımamın tadını çıkardı. Amacım sadece yanında olmak ve ona elimden gelen her türlü teselliyi sunmaktı. Fiziksel, zihinsel, duygusal; hepsi için buradaydım.

"Annem ve babam aslında Bağ değillerdi," diye mırıldandı bacağıma doğru, parmaklarım bir anlığına dursa da yeniden saçlarının arasında gezinmeye başladı.

"Kan testlerini yapmışlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Babam yaptırmayı reddetmişti. Sawyer'dan kayıtları çıkarıp testleri yeniden yapmasını istedim. Veritabanı çok büyük olduğu için bunu sadece benim ricam üzerine yapıyor. Her şeyi yeniden test etmesi yıllarını alacak ama o tanrının söylediği ve bir türlü aklımdan çıkaramadığım bir şey vardı... North'un da öyle. Bu yüzden ondan testleri yeniden yapmasını istedim. Annem de bunu yapmamamızı rica etti. Bana babam hakkında ne hissettiğini çok iyi bildiğini ve Bağ olduklarını söylemesi için bir kan testine ihtiyacı olmadığını söyledi. Sanırım yanılmış."

Bakışlarımı masasının üzerinde asılı duran devasa ülke haritasında gezdirirken hafifçe gözlerimi kıstım. Direniş kamp-

ları küçük bayraklarla işaretlenmişti. Harita, Atlas'ın annesinin ölmeden önce bize gönderdiğine çok benziyordu, tek farkı, üzerinde çoktan kapatılmış olan birçok eski kampın ve Çorak Bölge'nin de bulunmasıydı.

Beni buraya ilk getirdiğinde ona bunu sormuştum. Bana yüzünde öyle eğreti duran mahcup bir sırıtışla bakmıştı ki, fotoğrafını çekmediğime pişman olmuştum.

"Burada gerçekten bir şeyler başardığımızın kanıtı bu. Bir fark yarattığımızın kanıtı. Daha fazla Direniş kampı ve Çorak Bölge ortaya çıkmaya devam etse de hâlâ bazılarından kurtulduğumuzun... Çok fazla bir şeymiş gibi görünmeyebilir ama onların içine hapsolmuş insanlar için bu muazzam bir şey. Kurtarılan her hayatın bizim veri tablomuzda tek bir sayıdan ibaret olabileceğini ama o kişi için bunun tüm hayatı demek olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Her şeyin biraz fazla ağır geldiği gecelerde beni ayakta tutan şey, bu büyük karmaşanın içindeki o küçük şeyleri hatırlamak."

Böyle konuşması hiç hoşuma gitmiyordu.

Bu, midemde ufak bir ürperti yaratıyordu ama ne demek istediğini anlıyordum. Bazen geceleri etrafımda onların nefes alıp verişlerini dinleyerek uyanık yatıyor ve Bağlananlarımın kollarının arasında duyduğum güvene rağmen bir türlü tekrar uykuya dalamıyordum.

Neden bahsettiğini tam olarak biliyordum.

"Sence annen gerçekten bilmiyor mu? Yoksa sadece kendini bildiğine mi inandırmış? Bilmemeyi hayal bile edemiyorum."

Gryphon başını tekrar iki yana salladı. Ben saç diplerini kaşırken parmaklarımın yarattığı o sert baskıyla inleyerek alnını bacağımın yumuşak etine sürttü.

"Sen bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun çünkü aramızda gerçek bir Bağ hissettin. Başka türlü herkesi nasıl yanlış Bağlanan gruplarına sokabilirler ki? Tabii insanların zihinlerini gerçekten manipüle etmiyorlarsa... Sadece bu insanların hiç-

biri gerçek bir Bağlanan grubunun nasıl hissettirdiğini bilmiyor. Birinin onlara ait olduğu fikriyle karınlarında kelebekler uçuşuyor ve hepsi bu kadar sanıyorlar, bunun yeterli olduğunu düşünüyorlar. Birine bakıp da tüm dünyalarının ekseninden kayarak o kişinin merkeze oturduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar. Dışarı bakıp da kalbinizin kendi bedeninizin dışında yaşadığını ve nefes aldığını görmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar. Seni gördüğümde ne hissettiğimi anlamıyorlar."

Boğazım düğümlendi ve öne doğru eğilip ona sarıldım, bacaklarımın üzerine yayılmış olan sırtına tuhaf bir şekilde abandım. Kolların ve bacakların birbirine dolandığı darmadağınık bir yığın gibiydik ama bu kusursuzdu ve tam da o anda ihtiyacım olan şeydi. Onun da ihtiyacı olan şey buydu.

"Eh, bu durumda sen bir Bağlanan grubunun ürünü değilsin. North ve Nox da değil, Atlas da. Sanırım geriye bir tek ben ve Gabe kalıyoruz."

Kendi annemle babamın kan testlerini tekrarlatabileceğimi hiç düşünmemiştim ama bunu yapmanın bir yolu olmalıydı. Bu bilgiye ihtiyacım var mıydı? Bunu öğrenmek istiyor muydum? Bu, onlarla ilgili düşüncelerimi değiştirir miydi? Gryphon'ın kendi ailesi hakkındaki düşüncelerini değiştirmiş miydi?

Emin değildim ve şu anda Bağlananlarımdan hiçbir şey istemek istemiyordum, en azından şimdilik.

Bunun yerine Gryphon'ın dokunuşumdan aldığı zevkin ve burada sessizce bir arada olmamızın verdiği hazzın tadını çıkardım. Dürüst olmak gerekirse şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Annemle babamın Bağlanan olmaması ihtimali üzerimde ağır bir yük yaratıyordu. Ancak birkaç gün sonra, Gabe'in sabitlemesi

için alçıpanları yerinde tutarken, onunla bu konuyu konuşmanın bir yolunu nihayet bulabildim. Kelimelerin ağzımdan kırık dökük ve çaresiz ya da düpedüz yanlış dökülebileceği bir yol.

"Annenle babanın Bağlanan mı olduğunu yoksa onların da Direniş'in oyununun bir parçası mı olduğunu hiç merak ediyor musun?"

Evde yalnızdık.

Atlas bize biraz daha derz dolgusu ve birkaç kutu çivi almak üzere ATV'lerden biriyle az önce yola çıkmış, çıkarken de bana bir öpücük verip Gabe'in omzuna dostça bir şaplak atmıştı. Gabe'in gözetimi altında inşaatın temel inceliklerini kaptığından beri bu işte âdeta parlıyordu. Gabe onun yaptığı bir işin kusursuz olduğunu ilk söylediğinde, Atlas'ın gururdan göğsünün nasıl kabardığını görmüştüm.

Daha önce hiçbir şey için gerçekten emek vermesi gerekmediğini o anda fark etmiştim.

Doğu Kıyısı'nda bir Bassinger olmak tüm hayatını çok kolaylaştırmıştı; Gryphon ve benimle antrenmanlara ilk başladığı zamanlar aklıma geldi. Ailesinin parasından ve prestijinden başka bir şey umursamayan, gereğinden fazla maaş alan sözde eğitmenleri yüzünden Gryphon onun formunu ve tekniğini yetersiz bulmuştu. Atlas'ın kendini gerçekten nasıl savunacağını bilip bilmemesi o eğitmenlerin zerre umurunda olmamıştı.

Gryphon'ın onun formunun ilk kez kusursuz olduğunu söylediği anki yüz ifadesini de *çok net* hatırlıyordum. Atlas bir şey üzerinde sıkı çalışıp onu doğru yapmaktan büyük bir gurur duyardı ve şu anda kesinlikle en yakın arkadaşı olduğunu anladığım biriyle inşaat işi yapmak da bundan farksızdı.

Gabe alçıpanı yerine sabitledi ve sonra bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Annemle tanışmak zorunda kalmaman için elimden geleni yaptım ve bunun değişmesini de pek istemiyorum. Annemin en azından babama kesinlikle Bağlanan olduğunu anlamak için Sawyer'ın testleri baştan yapmasına ihti-

yacım yok. Ortada bir Bağ olmadan onun parçalandığı gibi parçalanamazsın. O aslında artık burada bile değil."

Yanlışlıkla Bağlanan'ımın en hassas yarasına, herkesten köşe bucak sakladığı travmasına dokunmuştum. Ben yüzümü buruşturunca belli belirsiz kıkırdadı ve yerine sabitleyeceği bir sonraki alçıpana geçerken eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Bunu kafana takma, Oli. Artık utanç duyduğum bir şey değil. Daha çok onun pes etmeyi seçmiş olmasına duyduğum bir hayal kırıklığı. Gryphon bu durumun annem için bir seçim olmadığını, zihninin tamamen parçalandığını söyleyerek beni temin etti ama olaylara başka bir açıdan bakmaya ne kadar çalışırsam çalışayım, bana hâlâ bir seçimmiş gibi geliyor. Seninle tanışmak bu konuda biraz yardımcı oldu çünkü sana bir şey olması durumunda benim de ne kadar fena yıkılacağımı biliyorum ama o hâlâ benim annem, anlıyor musun? Bu bana hâlâ bir reddediliş gibi geliyor."

Böyle hissetmesine rağmen annesine büyük bir anlayışla bakıp ilgilenmişti. İç dünyasında ne hissederse hissetsin ona şefkat göstermişti ve bu da Bağlanan'ımın karakterinin derinliğini fazlasıyla kanıtlıyordu.

Başımla onayladım ve bir sonraki alçıpanı kaldırmasına yardım etmek için eğilerek, tam olarak onun istediği gibi dikkatle ve özenle hareket ettim. Gabe'in hayatında mükemmeliyetçi olduğu, hem kendisini hem de diğer herkesi çok yüksek bir standarda tabi tuttuğu tek alanın bu olduğunu biliyordum. Onun işini berbat eden kişi olmak istemiyordum.

"Sence çocuklarımız olduğunda farklı hisseder miyiz?" diye sordum usulca. Gabe fal taşı gibi açılmış gözleriyle doğrulurken huzursuzca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Ne söylediğimin ânında farkına varıp kendimi açıklama çabasına girişerek lafı gevelerken yanaklarım al al oldu. "Yani *eğer* öyle bir şey olursa diye diyorum. Sadece... bunu ve be-

nimle, ailemle nasıl bir ilgisi olduğunu kafamda oturtmaya çalışıyorum çünkü onların da kan testlerini yeniletmeyi düşünüyorum ve *kahretsin*, fena çam devirdim–"

Gabe sözümü kesti. "İlişkimiz boyunca çocuk konusunu ilk açışın bu, Oli. Bir saniyeliğine şaşırma hakkımı kullanabilirim sanırım. Aslında hiç çocuk istemediğini varsaymaya başlamıştım çünkü kim, ne zaman geleceğe dair bir konu açsa öylece dalıp gidiyor ve günlerini nasıl dolduracağını düşünmeye başlıyorsun. Bu da buralara yeni bir nesil getirmeyi pek de planlamıyormuşsun gibi bir izlenim yaratıyor."

Yüzümdeki kızarıklık daha da yayıldı ve omuz silktim. "Bu gayet mantıklı bir tepki, Gabe. Eğer Gryphon bütün gün insanları eğitmek zorunda kalmazsa günlerimizi nasıl geçireceğiz? Nox ve North taktiksel planlama ve araştırmalar yapmazsa, biz de çatışmalardan kaçan insanlara kucak açmak zorunda kalmazsak... Ne yapacağız?"

Gabe aletlerini dikkatlice kenara bıraktı ve sonra tuttuğum alçıpanı elimden alıp onu da ayaklarımızın dibine koydu. Ardından elleriyle yüzümü kavrayarak usulca bana doğru eğildi. İnşaat alanının tozu toprağı içinde eminim ki perişan görünüyorduk ama nefesim boğazımda düğümlenirken ve o, gözlerimin tam içine bakarken bu ikimizin de umurunda değildi.

"Bence yapacağımız şey, birkaç yılımızı sırtımızda hiçbir sorumluluk olmadan birbirimizle vakit geçirerek ve kelimenin tam anlamıyla *hiçbir şey* yapmayarak geçirmek olacak. Sonra belki seyahat eder, dünyayı gezer ve yapmamız beklenen tüm o olağan şeyleri yaparız. Sonrası içinse kulağa bana bir milyon tane çocuk fikrinden daha güzel gelen başka hiçbir şey yok."

İstemsizce kıkırdadım. "Bir milyon çocuk yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Çok teşekkürler ama ben almayayım, Gabriel Ardern!"

Beni öyle tatlı, öyle saf bir şekilde öptü ki sanki kendi içindeki o güzel, neşe dolu ışığı benim içime akıtıyor gibiydi

ve bu bütün hücrelerimi ısıttı. "Bence her saniyesine bayılacaksın, Oli. Bence bir tane çocuğumuz olacak ve tüm Bağlanan grubunun o çocuğu nasıl sevdiğini, burada aramızda doğan bir çocuğu hepimizin nasıl el üstünde tutup üzerine titreyeceğini göreceksin ve daha fazlasını isteyeceksin. *Ayrıca* çocuk istediğini söylediğin anda, sırf ilk olarak Draven soyadını devam ettirmeni talep etmek için North'un seni bir kuleye kapatacağını da düşünüyorum. Teknik olarak ikisi de bir Draven çocuğunun babası olabileceği için Nox'la bu konuda birbirlerine gireceklerini şimdiden hayal edebiliyorum."

Tüm bu ihtimaller bile bana nasıl nefes alacağımı unutturmuştu ama sonra her birinden bir çocuğum olduğunu hayal ettiğimde de içimi tam olarak aynı his kapladı.

Bağlanan grubumuzun daha önce hiç düşünmediğim bir yönüydü bu; üzerine kafa yoracak kadar uzun süre barış yüzü göreceğimize ihtimal dahi vermemiştim. Şu anki hâliyle bu dünyaya kesinlikle bir çocuk getirmeyecektim. Tanrı bağları peşimizdeyken ve Direniş sırtımıza bir hedef tahtası koymuşken bu ne adil ne de doğru olurdu ama onlardan kurtulmamızın asıl amacı zaten barış içinde yaşamaktı. Yaşamak, sevmek ve Gabe'in az önce tarif ettiği her şeyi yapmak, birbirimizle isteyebileceğimiz her şeyi yaşamak için.

"Bir Draven bebeği," diye mırıldandım. Gabe yüzünde pırıl pırıl bir neşe ve saf mutlulukla bana sırıttı.

"Kimin ilk olacağı umurumda değil, Oli. Seni benimle de bir tane yapmaya ikna edebileceğimi biliyorum."

Tekrar başımı sallayarak ona karşılık verdim ve ardından, hızla çarpan kalbimi sakinleştirecek bir şeylerle uğraşma fikrine içten içe sevinerek, alçıpanı alıp yerine yerleştirdim.

Yepyeni bir zihinsel krizin ortasına düşmeden önce bir süre sessizce çalıştık. "Ya *gerçekten* sadece bir tane istersem? Ya birden fazla çocuk düşüncesi beni dehşete düşürüyorsa ve tek bir tanesi bana yetecekse?"

Gabe omuz silkti. "O zaman sadece bir tane yaparsın. Dediğim gibi, nihayetinde bir Draven olacak, bunu hepimiz biliyoruz. Dürüst olmak gerekirse, Bağlanan'ım, senin de istediğin buysa benim için hiç sorun değil. Soyadı ya da saç rengi ne olursa olsun, çocuğumuzla futbol oynamak beni fazlasıyla mutlu eder. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, beyaz saçlı olsa bence çok tatlı olurdu."

Yine kızardım ve sessizce mırıldandım. "Benim saçım aslında siyahtı, biliyorsun, Dravenlarınki kadar siyah. Bu yüzden ne olursa olsun siyah olma ihtimali epey yüksek."

Gabe çekicini eline alırken tekrar omuz silkti. "Nasıl olursa olsun benim için fark etmez, diğerlerinin de umurunda olmadığını biliyorum... Belki North hariç. Bu konuşmayı onunla yapacağın gün sana iyi eğlenceler."

Umarım o gün çok uzaktadır.

Atlas malzemeleri alıp döndüğünde Gabe'le aramdaki değişen havayı fark ettiyse bile tek kelime etmedi. Bunun yerine, ne zaman üçümüz birlikte inşaat alanında olsak kopardığımız o tatlı şamataya ve flörtleşmeye dâhil oldu.

İkisiyle de bir nevi üçlü bir ilişki dinamiğinin içine çekilmiştim. Öyle ki, onları tek başlarına görmekten ne kadar heyecan duyuyorsam ikisini bir arada görmekten de o kadar heyecan duyuyordum. Artık ikisinden biriyle baş başa kalma gibi bir beklentim yoktu çünkü beni aralarında paylaşmayı oldukça doğal buluyorlardı ve bu boş binanın tadını çıkarmamıza engel olan tek şey buranın küçük çocuklar için bir okul olmasıydı. Böylesi bir uygunsuzluğa mahal vermeyi kesinlikle reddediyordum.

Atlas beni bunun aksine ikna etmek için epey dil döküyordu.

"Çocuklarının sınıflarından birinde ikiniz tarafından becerildikten sonra, bir toplantıda bütün bir topluluğun karşısına geçip öyle çok ahlaklı ve iyiymişim gibi davranamam. Bu düpedüz yanlış!"

Gabe kahkahalara boğuldu ama Atlas sanki bunların hiçbiri büyütülecek bir şey değilmiş gibi eliyle boş ver dercesine bir hareket yaptı. "Henüz onların sınıfı falan değil. Yere saçılmış boya kalemlerini süpürecek değiliz sonuçta. Eğer bu konuda bu kadar titizleniyorsan eminim ikimiz seni havada tutabiliriz. Dizlerini kirletmene bile gerek kalmaz, Bağlanan'ım."

Gabe beni temiz ter ve toz kokan göğsüne çekerken popomu avuçlayıp sıkarak bana arsızca gülümsedi. Burnunda küçük bir leke vardı ve bu gözüme fazlasıyla sevimli görünüyordu. "Ben senin için dizlerimi kirletmekten zevk duyarım, Bağlanan'ım, eğer istediğin buysa."

Bu sözleri üzerine bütün bedenimi bir ateş bastı; tişörtümün altında meme uçlarım sertleşirken istemsizce inledim ve bedenime onu itmesini söylemeye çalışırken iki elimle de tişörtünü kavradım. "Bunu benim için daha fazla zorlaştırmayın. Burada böyle bir şey olursa gerçekten kimsenin yüzüne bakamam. Sadece eve gidelim ve bunu güzel bir yerde yapalım, mesela rahat bir yatakta ya da duşta... koridorda... mutfak tezgâhında–"

"Siktir et, hemen kapı eşiğinde," diye araya girdi Atlas, arkamdan sırtıma yaslanıp boynumdan aşağı öpücükler konduruken. İkisinin arasında âdeta eriyip bittim. Buna daha fazla dayanamayacaktım.

"Lütfen," dedim, sesim bir inlemeyle son bulurken. Gabe nihayet benden uzaklaşacak gücü buldu ve elimi tutup beni arkasından sürükleyerek Atlas'ı, o dar kot pantolonundan bariz bir şekilde belli olan ereksiyonuyla odada tek başına bıraktı.

"Hemen şimdi eve ve yatağa," dedi Gabe gülerek. Beni binanın içinde peşinden sürükleyip ATV'ye oturttu, ardından

emniyet kemerimi bağlayıp arkaya tırmandı ve sürücü koltuğunu Atlas'a bıraktı.

Direksiyona kimin geçeceğini ve arkada kimin oturacağını sıraya bağlamışlardı. Benim ön tarafta, bir yarım birinin bir yarım diğerinin kucağında olacak şekilde oturmamın iyi bir fikir olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmiştik. Özellikle de inşaat alanlarına vardığımızda Gabe'in amcasını ve kuzenlerini bizi beklerken bulduğumuz zamanlarda.

En hafif tabirle, içine düşmekten son anda yırttığımız o tuhaf durumların çokluğu gerçekten utanç vericiydi.

Atlas ATV'yi sırf beni güldürmek için bilerek manyak gibi sürüyordu, bundan emindim. Sokakta insanların yanından geçerken Bağlanan grubunun altın çocuğu Gabe her zamanki gibi tanıdığı herkese seslenip el sallıyor, Atlas ise onlara her zamanki kibirli bakışlarını atıyordu.

Bense kimseye el sallamadan yeterince dost canlısı görünmeye çalışıyordum. Bu insanlara iyi davranmak konusunda kendi sınırlarım vardı ve nihayet evin önüne geldiğimizde içten içe sevindim. O şekilde kibar rolü yapmakta hiç de iyi değildim. Hem de hiç.

Atlas ATV'yi garaja park etti, kapıların kilitlendiğinden emin olmaya özen göstererek anahtarları kutusuna koydu ve arkamızdan kapıyı kapattı. North ve Gryphon'dan bu konularda yediğimiz azarlar sayesinde halletmesi gereken bütün o boktan sorumlulukları harfiyen yerine getiriyordu.

Gabe ise bunları hiçbir zaman o kadar dert etmiyor, gereken her şeyi yapıyor ama Atlas gibi delicesine bu işe odaklanmıyordu. Sanırım kimseyi etkileme veya kendini birine kanıtlama derdi yoktu. Ergenlik yıllarında büyük ölçüde diğer üyeler tarafından büyütülen, grubun en genç Bağlanan'ı olarak sadece Gabe olmaktan mutluydu. Onları Bağlanan grubunun diğer üyeleri olarak görmesinin yanı sıra en az o oranda birer "abi"

figürü olarak da benimsemişti. İspat etmesi gereken hiçbir şey yoktu ve sahip olduğu özgüven de bunun en büyük kanıtıydı.

Bence Atlas da artık kimseye kanıtlayacak hiçbir şeyi kalmadığını fark etmeye çok yakındı. Önüne konan her çemberden, ne kadar yüksekte olursa olsun veya alevler içinde yanıp yanmadığına bakmaksızın, kusursuzca atlamıştı. Başardığı her şeyle inanılmaz gurur duyuyordum.

Eve girerken sessizce, "Neden gözlerin doldu, tatlım?" diye mırıldandı. "Buraya geldiğimizde içinde olmanı umduğum ruh hâli bu değildi."

Başımı iki yana salladım. Artık saçını kısa tutmayı o kadar dert etmediği için ensesinde uzamaya başlayan o ufak buklelerin arasına elimi daldırıp onu kendime çektim ve dudaklarına kapandım.

Dudaklarımız buluştuğu anda öpüşmenin kontrolünü devralarak bu hamleme seve seve karşılık verdi. Şehvetinin dilimde bıraktığı o baş döndürücü tadın keyfini çıkardım. İkimiz de acele etmiyorduk. Elleri belimden aşağı kayıp kalçamı buldu ve bu işe ilk başladığımız andan beri ne kadar sertleşmiş olduğunu tam olarak hissetmem için beni kendine doğru çekti.

Zorlu geçen uzun bir gün için kusursuz bir finaldi bu... Aklımdan duşa girmek geçiyor, dilimi ikisinin de her bir santiminde gezdirmeden önce temizlenmemiz gerektiğini düşünüyordum. Ama bir yandan da önce tatmin edilmesi, doyurulması gereken çılgınca bir enerji vardı.

Dudaklarından ayrılarak, "Bana bir yatak bul, Bağlanan'ım," diye mırıldandım.

Dudaklarına yavaş, rahat bir gülümseme yayılırken tek eliyle kalçamı kavradı ve bacaklarımı beline dolayacağım şekilde beni havaya kaldırdı.

Gabe hafifçe kıkırdayıp elini omzunun üzerinden arkaya atarak tişörtünü avuçladı ve tek bir hareketle sıyırarak umursamazca yere fırlattı. Bu dağınıklık yüzünden ona fena hâlde

köpürecek en az bir kişi tanıyordum ama Atlas her birimizin üzerindeki o toz tabakasını tamamen hiçe sayıp boynumdan aşağı öpücükler kondururken dudakları aklımı başımdan alıyordu.

Tozu benim de umursamadığımı fark ettim, ellerimi saçlarına daldırıp o kısa bukleleri hafifçe çekiştirerek dudaklarını tekrar benimkilerle buluşturdum. Yavaş ve rahattı, tam da şu anda istediğim şeydi bu. Eğlenceliydi, tasasızdı ve hiçbir zorunluluk barındırmıyordu. İçimizde birbiriyle savaşan ya da taleplerde bulunan bağlar, doldurmaya çalıştığımız devasa bir enerji boşluğu falan yoktu. Sadece ben ve birbirimizle birlikte olmayı arzulayan iki Bağlanan'ım vardı ve bu kendi içinde tek kelimeyle kusursuzdu. Gabe önden gidip yatak odamın kapısını ardına kadar açtı, bir yandan yürüyüp diğer yandan da ayakkabılarını çıkararak yatağa doğru ilerledi.

Atlas ikimizin de üzerindekileri çıkarana kadar beni bir anlığına bile yatağa bırakmayı reddediyordu. Bunun yerine kolların bacaklara dolandığı karmakarışık bir yumağa dönüşmüştük, öpüşmeye devam ederken bir yandan da kıvranarak kıyafetlerimizden sıyrılmaya çalıştığımız için âdeta birbirimize kenetlenmiştik. Tam pantolonumdan kurtulmak üzereydim ki boynumun kenarında, insan eline hiç benzemeyen bir gıdıklanma hissettim. Bir an için Gabe'in artık sadece izlemekle yetinmeyip bize katılmaya karar verdiğini sandım ama tam o esnada Atlas okkalı bir küfür savurarak ikimizi birden döndürdü.

Hemen ayaklarımızın ucunda Azrail duruyordu. Giderek büyüyor, büyüyor ve yavaş yavaş tüm odayı kaplıyordu.

Tüm bunları izlerken kaşlarım çatıldı. Bu, benim o küçük gölge köpeğimden hiç beklenmeyecek bir davranıştı ama sonra köpek formu, sanki bir insana dönüşmeye çalışıyormuş gibi bükülüp şekil değiştirmeye başladı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı

Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu; derken Nox, aniden gölge köpeğin içinden yürüyüp çıkarak Sığınak'taki bir mekândan diğerine geçiş yapıp yanımıza geldi.

Atlas ağzının içinden bir şeyler homurdanarak Nox'un canına okumaya hazırlandı. Ancak Nox'un yüzündeki ifade bana çok başka, korkunç bir şeyin yaşandığını söylüyordu ve yaptığı ilk şey, Nakilcilerin bile onu buraya getirebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, olabilecek en kısa sürede bana ulaşmak olmuştu.

"Ne var?" diye fısıldadım. "Ne oldu?"

Atlas'ın bedenimi sımsıkı tutan kolları biraz gevşeyince çıplaklığımı zerre kadar umursamadan kucağından aşağı kayarak yere indim, bu esnada Nox'un gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmadı.

"Yeni Sığınak sakinleri için kurulan nakil bölgelerinden birine saldırı düzenlendi. Kieran'ı götürmüşler."

Yirmi Birinci Bölüm

Gabe

North'un ofisine vardığımız anda göğsümde karanlık bir umudun yeşerdiğini hissettim. Bugüne dek gördüğüm en kalabalık Taktik Ekip buradaydı, hepsi tam teçhizatlıydı ve aldıkları eğitime uygun olarak nizami sıralar hâlinde dizilmiş, harekete geçmeyi bekliyorlardı.

Vivian ve Unser kalabalığı o sert ve keskin bakışlarıyla süzüyorlardı ama onları, gördükleri manzaradan memnun olduklarını anlayacak kadar uzun zamandır tanıyordum. Çok kısa bir sürede yapılan onca hazırlık burada meyvesini verebilirdi.

Nox ofisin kapısını açtı ve bedenini korumacı bir şekilde ona siper ederek Oli'yi içeri yönlendirdi. Atlas bu manzara karşısında kılını bile kıpırdatmadı ki bu noktaya gelmemiz gerçekten çok uzun zamanımızı almıştı. İkisi nihayet orta yolu bulmuştu, onlar için asıl önemli olan tek şey Bağlanan'ımızdı.

Başından beri olması gerektiği gibi.

Ofise adım attığımız anda Oli'nin dudaklarından boğuk bir nida koptu. Nox'un yanından dolanarak kendini doğrudan Sage'in kollarına attı.

Birlikte büyüdüğümüz, hayatım boyunca bildiğim bu kızı neredeyse tanıyamamıştım.

Oli'nin ilk tanıştığı ve arkadaş olduğu eski Sage, artık kendi benliğinin yıkık dökük bir gölgesinden ibaretti. Direniş'in manipülasyonları yüzünden Bağlarından birini kaybeden, topluluğumuz tarafından dışlanan ve elinde olmayan bir şey yüzünden herkesin kum torbasına dönen bir kızdı. Benim Bağlanan'ımda herkesin gözden kaçırdığı iyiliği, güzel kalbi gördüğü için Oli'yle arkadaş olan kız. Ve işte şimdi buradaydık; Bağlananlarından biri kaçırılmıştı ve Bağlanan grubunun geri kalanı bu yüzden darmadağın olmuştu.

Sage'in kendisi hariç herkes.

Sage, Oli'yi yakalayıp omuzlarından tuttu. "Onu geri getirmem için bana yardım etmeni istiyorum, Oli. Onu bulmam için yardımına ihtiyacım var."

Kelimelerinin bu kadar güçlü çıkmasına sevinmiştim, sanki savaşmaya hazırdı, güç ve kudretle dolup taşıyordu. O anda onunla tuhaf bir şekilde gurur duydum.

Olanların onu yıkıp geçmesine izin vermeyecekti.

"Elbette. Onun izini sürüp bulacağım, sürükleyerek sana getireceğim ve sonra onu kaçıran kim varsa bağımı hepsinin, tek tek her birinin üzerine salacağım. Senin için hepsinin ruhunu yiyeceğim. Biri bana kibrit falan versin, bir yerleri ateşe vermeye hazırım! Onun peşine bu şekilde düşebildiklerine inanamıyorum."

İçimdeki Ejder uyanırken göğsümde kabaran gururla dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Oli'nin bu konuşma tarzı Ejder'in hoşuna gitmişti. Kan dökme ve intikam vaadini sevmişti.

Sage alaycı bir tavırla mırıldandı. "Kibrite falan ihtiyacın yok, *ben* seninle geliyorum."

"Hepimiz geliyoruz," dedi Felix, çoktan üzerine geçirdiği çelik yeleğiyle öne çıkarak.

Bir saniyeliğine ona sert sert baktım ama gözleri üzerimizde gezinirken omuz silkti. "Onu eve getirirken başına bir

şey gelmesi riskini göze alamam. Diğer Nakilcilerimiz onun kadar güçlü değiller ve sıçrama esnasında her şey olabilir. Bu riske değmez. Sage savaşırken zaten bir sürü enerji harcayacak, kendini tehlikeye atmasına izin veremem. Ben de geliyorum."

Ayaklarının dibindeki Taktik Ekibi kasklarından birini almak için eğilirken sesi epey güçlü ve kendinden emin çıkmıştı. O, olayların üzerine her zaman böyle balıklama atlardı. Bir Şifacı olmasına rağmen dışarıda başına gelebilecekler konusunda hiçbir zaman endişelenmezdi. Ortaokul, lise ve ardından üniversite hayatımız boyunca hep futbol takımındaydı. Hayat yolunun onu sahalara değil de hastanelere götüreceğini bilmesine rağmen fiziksel açıdan her zaman en az bizler kadar aktifti.

Neyse ki bu durum şu anda bizim işimize yarıyordu.

Başka hiçbir Şifacı böyle bir yolculuğa çıkmaya bu kadar hevesle atılmazdı.

"Hepimiz geliyoruz. Onu geri getirmek için hepimiz orada olacağız." Wick öne çıktı, eli yavaşça Sage'in kolundan aşağı kaydı ve sanki Sage'in elini çekeceğini düşünüyormuş gibi parmaklarını temkinli bir şekilde onunkilere kenetledi.

Sage elini çekmedi.

Şu anda kesinlikle ondan güç alıyordu. Etrafıma şöyle bir göz attığımda Riley'nin bile kararlı göründüğünü fark ettim.

Son zamanlardaki hâli göz önüne alındığında, göreve bizimle gelmesi konusundaki endişelerimi dillendirmek istemiyordum. North ve Gryphon onun gelmesine onay verdiyse bunu sorgulamak bana düşmezdi.

Bunun yerine öne doğru bir adım atıp karşımızdaki dev ekrandaki nakil bölgesi haritasına baktım. Sadece birkaç saat önce son derece kalabalık bir yerdi, bu da orayı sıçrama yapmak için daha güvenli bir nokta kılıyordu. Direniş, bölgeyi ele geçirebileceğinden emin olmadığı sürece geçmişten bugüne, her zaman büyük şehirleri hedef almaktan kaçınmıştı.

Sanki bir bomba bütün bir banliyöyü yerle bir etmiş gibiydi.

Koca bir apartman bloku artık bir moloz yığınından ibaretti, Direniş'in hanesine yazılan bir başka anlamsız yıkım daha.

Başımı kaldırıp North'la göz göze geldiğimde sanki sessiz bir anlaşmaya varmışız gibi önce bana ve ardından da Atlas'a bakarak başıyla onay verdi. Görev için yola çıkmadan önce hepimizin durumunu tek tek, sessizce tartıyordu.

"Bunu yapan, peşinde olduğumuz o tanrı bağı. Yanında Direniş güçleri de var ama bizi asıl endişelendiren şey, bunun bizi inimizden çıkarmaya çalışan tanrı bağlarından biri olması."

Oli ters bir sesle, "Başardı da," diye çıkıştı. North ise sadece başıyla onaylamakla yetindi.

"İlk önce dostlarımızın peşine düşeceklerini her zaman biliyorduk. Maalesef güvenlik ağımızda bir açık bulup bunu kendi lehlerine kullandılar. Böyle bir ihtimalin hep var olduğunu biliyorduk ama bu noktada zaman aleyhimize işliyor. İçeri girmeli, onu bulmalı ve gücümüzün yettiği herkesi gebertmeliyiz."

North kelimelerini özenle seçiyordu.

Normalde görevlerin bir savaş eylemi gibi görünmesini engellemek için Meclis'in bugüne dek kullandığı ifadelere sığınır, "hedefleri ortadan kaldırmak", "icabına bakmak" gibi laflarla durumu hep yumuşatmaya çalışırdı.

Ama bu kez buna gerek yoktu.

Bu kez herkes ne yapacağımızın son derece farkındaydı.

Bizden birini almışlardı ve onu kurtarana dek durmayacaktık.

Bizi nakletmesi için hangi Nakilci seçilirse seçilsin, Oli'nin bağının arıza çıkaracağını tahmin ediyordum. Herkes kendi Nakilci'sine doğru yönelmeye başladığı an Nox onu dirseğinden yakalayıp kendine çevirdi, bu esnada gözleri, boynu ve kollarındaki derisi yavaş yavaş simsiyah bir renge bürünüyordu.

North'un tereddüt ettiğini görebiliyordum, endişesi elle tutulur cinstendi ama Nox ona öyle vahşi bir bakış attı ki ağzı ânında kapandı ve bu konuda kardeşiyle savaşamayacağını kabullendi.

Bunun yerine, bize atanan Nakilci'yi tuttu ve sertçe çıkıştı, "Acele et, onlardan önce oraya varmalıyız."

Atlas ve ben de hızla yanına gidip Nakilci'nin koluna yapıştık. Boşluğa karıştık, etrafımızdaki her şey eriyip gitti ve ardından o bilindik *pat* sesiyle aniden her şey tekrar netleşti.

Dumanın yavaşça şekillenmeye başladığını ve katı bir insan formuna dönüştüğünü gördük, ancak onların burada gölgeler arasından geçişini izlemek de en az Nox'un yatak odasındaki belirişini izlemek kadar ilginçti. İkisi vardıklarında gölgelerin içinde aniden belirdiler. Bir saniyeliğine ortada hiçbir şey yokken bir sonraki saniyede Bağlanan'ım bizimleydi. Onu tekrar gördüğüm anda, içimde birikmeye başlayan o endişe dolu enerji yatışıverdi.

Gryphon, Oli'ye yaklaştı. Oli başını hafifçe iki yana sallayarak ona gülümsediğindeyse şaşkınlıkla kaşları havalandı.

"Midem bulanmıyor," dedi Oli, sakin ve memnun bir hâlde, ses tonundaki şaşkınlık ve hayranlık çok belirgindi.

Çevrede aktif bir Siper vardı, bu yüzden şu anda sürpriz bir saldırı ihtimali düşüktü ancak Oli yanlarından ayrılıp Atlas'ın yörüngesine girdiği anda North ve Nox doğrudan askeri moda geçtiler.

Sage ve Bağlanan grubunun geri kalanı kısa bir süre sonra varıp yanımıza geldiler; Sage kısık sesle Oli'ye, "Kieran dışında biriyle nakledilmekten nefret ediyorum. İğrenç hissettiriyor," diye mırıldandı.

Oli başını sallayarak onayladı ve en yakın arkadaşını elinden geldiğince teselli etmek için usulca elini tuttu. Bütün bu olanlar şu an için idare edilebilir seviyedeydi ama işlerin çığırından çıkması da an meselesiydi.

Gryphon, Sage'e mırıldandı, "Bir şey hissedebiliyor musun? Yakınlarda olup olmadığını veya ondan gelen herhangi bir şeyi?"

Gözlerini kapattığında kaşları hafifçe çatıldı ama çok geçmeden başını iki yana salladı. "Beni zihninin dışında tutuyor. Her ne yaşanıyorsa pek hoş olmadığı kesin ama şu anda, şiddetli bir acı çektiği zamanlarda olduğu gibi zihnime sızacak güçte bir şey de hissetmiyorum."

Oli başını sallayarak iç geçirdi. "Mantıklı, demek ki en azından ölümcül bir raddeye gelmemiş. Bunun tam olarak ne kadar acı verdiğini zaten biliyor olmam garip mi? Neyse. O iyi olacak. Sana söz veriyorum, Sage."

Oli'nin maruz bırakıldığı işkenceden bahsedilmesi üzerine Gryphon'ın kaşları çatıldı ve sırf bunun düşüncesiyle bile mideme oturan o iğrenç hissi çok iyi anlıyordum. Onun yaşadığı işkenceyi düşünüp kendi kendimi daha fazla yiyip bitirmeme kalmadan Gryphon herkesi yönlendirmeye başladı.

Ekiplerin yarısı Taktik personelinden, diğer yarısıysa eğitmek zorunda kaldığımız yeni gelenlerden oluşuyordu. Bu sayede Gryphon el işaretleri kullanmaya başladığında her ekibin en azından yarısı onun ne dediğini anlayıp geri kalanları yönlendirebilecekti.

Devredeki kalkan güçlüydü ama dışarıda ne olup bittiğini net bir şekilde görmemizi sağlayacak kadar değil. Elimizdeki gözetleme görüntülerinden durumun kötü olduğunu zaten biliyorduk, bu yüzden kalkanı indirmeden önce Nox, durumu kolaçan etmesi için kâbus yaratıklarından birini dışarı gönderdi.

Dişlerini sıkarak bir küfür savurdu, ardından zihinsel bağ üzerinden bir mesaj gönderdi: *Hazırlıklı olun. Durum beklediğimizden çok daha kötü.*

Herkesin omuzlarını dikleştirdiğini gördüm. Oli, Sage'in elini son bir kez sıkıp bıraktı, ayaklarını sağlamca basıp omuzlarını geriye doğru esneterek kendini gelecek her şeye hazır hâle getirdi. Bir anlığına güçlükle yutkundum, ardından Ejder'e

uzandım; onun sadece uyanık olduğundan değil, ihtiyaç duyduğum an dönüşmeye hazır olduğundan da emin olmak istedim.

Sadece hazır değildi. Açtı da.

Bağlanan'ımız için elinden gelen her şeyi yapmaya, kendini ona kanıtlamaya açtı. Hayatlar arasındaki en uzun döngülere sahip olan kendisi olsa bile, onu en az diğerleri kadar çok sevdiğini ona göstermek istiyordu.

Kalkan indiği anda, neler olduğunu tam olarak idrak bile edemeden dönüştüm, tanrı bağı kontrolü ele geçirmiş, üzerimdeki Taktik Ekibi teçhizatını âdeta bir peçete gibi paramparça edip yırtmıştı.

Atlas küfrederek Oli'yi benden uzaklaştırmak için kucağına aldığı esnada bir mermi onun yanından vızıldayarak geçip pullarıma saplandığında bunu yaptığına şükrettim. Oldukça düşük bir kalibre olmalıydı çünkü derimi tam olarak delememişti ama yine de darbenin acısını hissetmiştim.

Bağım vahşi bir kükreme kopardı. Çevremizdeki herkesin bağrışmalarını duyabiliyordum ama Ejder'in bunlarla hiç işi yoktu. Onun tek umursadığı şey Bağlanan'ım ve onun güvende olduğundan emin olana dek Direniş'in her bir üyesini tek tek yiyip bitirmekti.

Harekete geçtiğimizde etrafımızdaki her şey sarsılmaya başladı ve bizim topluluğumuzdaki insanlardan herhangi birinin üstüne basmaması için onu uyarmak zorunda kaldım. Ona, bu insanların da Bağlanan'ımızı hayatta tutmak konusunda bizim Bağlanan grubumuzun dışındaki herhangi biri kadar kararlı olduğunu hatırlattım. Bu tarz tavizler vermekten pek hoşnut değildi ama yine de kanatlarımızı açıp havalanacak kadar yer bulana dek etraflarından dikkatlice geçerek ilerledi.

Havalandığımız anda, gençken ilk kez küçük bir kuşa dönüştüğümde duyduğum coşkunun, kana karışan o şiddetli adrenalinin aynısını hissettim. En güzel şekliyle bağımlılık yapıcıydı.

Ejder etrafa göz gezdiriyor, avımızı arıyordu. Garip bir şekilde buradaki binalar yanmıyordu.

Girdiğimiz diğer tüm çatışmalar kül, ateş ve sonrasında günlerce ciğerlerimi yakan, tadı genzime yapışıp kalan dumanla dolu olurdu.

Durumu ancak mahalle üzerindeki ilk uçuşumuzu yaptığımızda görebildim. Karşıdaki tanrı bağı bir Elemental'di ama ateşe erişimi varsa bile onu kullanmıyordu.

Burada tamamen buz tutmuş koskoca bir banliyö var. Buza dikkat edin, diye zihinsel bağ üzerinden herkese haber verdim. Ejder bu durumdan hiç ama hiç hoşnut değildi.

Ona uzandığımda bana küçük bir anı kırıntısı gönderdi; kelimelerle anlatamadığı ama görüntülerle gösterebildiği bir şeydi bu. Geçmişte bir tanrı bağı, uçları sivriltilmiş buz sarkıtlarını havada uçuruyordu. Bu sarkıtlar, zaten yaralı olan ve ateşine erişemeyen Ejder'i delip geçiyordu. Ardından, yere çakılana dek havada çizilen uzun, yavaş bir kavis ve Bağlanan'ımızı katleden bir tanrının ellerinde can veren yavaş, acılı bir ölüm gelmişti.

Herkesin acı çekmesinden başka hiçbir şey istemeyen intikamcı bir tanrıydı bu; bunca hayatı yapayalnız yaşamanın getirdiği delilik, geriye kaos ve yıkımdan başka bir şey kalmayana dek onu kemirip bitirmişti.

Ejder, o tanrıyı öldürmek istemiyordu.

Onu bulmak, vücudundaki her bir kemiği kırmak, gücünü elinden almak ve ardından ziyan etmeden ziyafet çekmesi için Ebedî'ye teslim etmek istiyordu. Onu bir daha asla var olamayacak şekilde yok etmek istiyordu ve o buz sarkıtlarının saplanma ânının acısı zihnimde bu kadar tazeyken ona hak vermeden edemiyordum.

Hadi avlanalım.

Ejder'i en iyi bildiği şeyi yapması, yani avlanması için serbest bıraktım ve bilincimi Oli ile Bağlanan grubunun geri kalanının nerede olduğunu takip etmeye yönlendirdim. Bunu sadece onun her an güvende olduğundan emin olup kendimi rahatlatmak için yapıyordum çünkü dürüst olmak gerekirse kontrolü tanrı bağına bırakmak kendimi biraz işe yaramaz hissettiriyordu. Atlas ve Nox onun yanından ayrılmasa da gözüm üzerlerindeydi. Oli, Kieran'ı bulmak için Sage ve onun Bağlanan grubuyla birlikte molozların arasında ilerlerken onu koruma konusunda şaşırtıcı derecede uyumlu bir ekip oluşturmuşlardı.

O buralarda bir yerdeydi, geri kalanımız için bir yem olarak tanrı bağı tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Gryphon ve North tanrı bağını bulma görevini üstlenmişlerdi ve nerelere bakmaları gerektiğine dair Ejder'in açtığı yolu rehber alıyorlardı. Nox'un da bu aktif aramada yer almak konusunda ısrar etmemesine bir anlığına şaşırdım ama sonra buna mecbur olmadığını fark ettim. Ejder buradaki eksik parçaları benim için yerine oturtmuştu.

Tanrılar her zaman ilk olarak Ebedî'nin peşine düşerlerdi.

Ruhumuzu paramparça etmekten daha fazla zevk aldıkları hiçbir şey yoktu. Eğer Nox Oli'yle kalırsa, tanrı bağı tıpış tıpış onun ayağına gelecekti. Böylece hem en kıymetli Bağlanan'ımıza göz kulak olabilecek hem de tanrı bağının planladığı her neyse onu en ön sıradan izleyebilecekti.

Ejder, Direniş birliklerini birer birer ezip geçerken onları izledim, üzerlerinde uçup onlara saf ateş püskürttüğümüz esnada hepsi dehşet içinde başlarını kaldırmış bize bakıyordu.

Bütün Direniş'in Ejder'i bu vakte kadar çoktan duymuş olduğunu biliyordum ama uçabilen ve ateş püsküren otobüs büyüklüğünde bir kertenkele hakkında bir şeyler duymakla onu iş üstünde görmek, kesinlikle birbirinden çok farklı şeylerdi.

Yüzlerindeki o şaşkınlık ve dehşeti gördüğümde içimi kaplayan vahşi tatminle birlikte tıpkı Oli'nin bağının hissettikle-

rini hissediyordum. Korkularının her bir saniyesini de, onlara bahşedeceğim o alevli ölümü de hak etmişlerdi.

Yanarlarken hiçbir şey hissetmedim.

Herhangi bir suçluluk veya üzüntü duymuyordum ama keyif de almıyordum. Tıpkı bizim gibi sürekli yeniden doğanların deliliği tarafından sürdürülen ve yönlendirilen bu acımasız savaş eylemleri karşısında, koskoca bir boşluktan başka hiçbir şey hissetmedim.

Direniş'in büyük bir bölümünü köşeye sıkıştırıp ateşe verene dek bana karşı hazırladıkları planı devreye sokmadılar; derken mermileri ve lanet olası bir zıpkına benzeyen birtakım mühimmatları üzerime doğru ateşlediler. Tasarımları geçmişte kullanılanların bir yankısı gibi olan bu silahlar, belli ki sırf benim için özel olarak üretilmişti.

Ejder o zıpkından kurtulmak için havada sarmallar çizerek manevra yaptı, üzerimize gelen her şeyden sıyrılırken her zamankinden çok daha hızlıydı. Düşmanlar geçmişte karşılaştıkları yaratığa hazırlıklılardı ama buna değillerdi. Ben havayı kolayca yarıp geçerken damarlarım aracılığıyla içinde Bağlanan'ımın gücü çağlayan bu ejderhaya asla hazır değillerdi.

Sonunda bir mermi karnımın yumuşak alt kısmını sıyırıp geçti ama acısını hissetmemle yaranın kapanması bir oldu. Bağlanan'ımın molozların arasından onlara doğru ilerleyen Direnişçilerin ruhlarını söküp aldıkça bana gönderdiği güç içime doluyor, beni ânında iyileştiriyordu. Bütün bunlar, kendimi tıpkı Cellat gibi yenilmez hissetmemi sağlıyordu.

Karşı taraf taktik değiştirip yeniden Ebedî'ye doğru hamle yaptığı sırada, aşağıdakilerin üzerine mermiler yağmaya başladı ve Sage'in Bağlanan grubunun da savaşa dâhil olduğunu görüp şaşkınlığa uğradım.

Riley sayesinde telekineziyle havaya kaldırılmış bir alev duvarı falan görmeyi bekliyordum. Ama Sage, Wick ve Riley'nin iş birliği yaparak birliklerin üzerine devasa ateş topları

yağdıracağını, çevrelerindeki zemin alev alev yanarken her yere yanan enkaz parçaları savuracağını hiç tahmin etmemiştim. Riley'nin koca bir otobüsü havaya kaldırdığını, Wick'in ise Ateş yeteneğini devreye sokup gözleri beyaza bürünerek o otobüsü ateşe verdiğini izledim.

Wick, Sage kadar güçlü olmayabilirdi ama Yeteneğini en iyi nasıl kullanacağını bilecek kadar akıllıydı, Riley ile güçlerini birleştirip kalabalığın üzerine peş peşe araç fırlatıyorlardı. Araçlar yere çakıldığı anda yakıt depolarının alev alıp patlamasını, çevreye saçılan cıvataların ve metal parçalarının birer şarapnele dönüşerek kalabalığı biçmesini izledim. Yeni bir mermi yaylımı başladığı sırada çevrelerinde Siper devreye girdi. Ejder ise rotasını bir kez daha değiştirerek üzerlerine yeni bir sıvı ateş dalgası püskürttü; dumanların arasından alevler patlarken yaralıların çığlıkları da havayı doldurmaya başladı.

Bağlanan'ımın canını yakanlar hızlı ya da temiz bir ölümü hak etmiyor. Oli'ye çığlıklar içinde öleceklerini söylemiştim, öyle de olacak, çığlık çığlığa can verecekler.

Bağıma tüm kalbimle katılıyordum.

Havada bir kez daha daire çizerken tam olarak aradığımız şeyi tespit ettim ve Ejder'in de görmesini sağlayarak onu o noktaya yönlendirdim. Taptaze bir buz tabakasıydı bu, bir önceki geçişimizde orada olmayan ve o tanrının hâlâ burada iş başında olduğunun işareti olan bir tabaka.

Aramızda başka tek bir kelime dahi geçmeden Ejder, Bağlanan'ımıza ve onun içindeki tanrıya sadakatini kanıtlamaya hazır hâlde hızla aşağı doğru pike yaptı.

Yirmi İkinci Bölüm

Oli

Ülkenin büyük şehirlerinin bir kısmını bilecek kadar seyahat etmişliğim vardı ama o tanrı bağını kovalaya kovalaya nereye geldiğimizi çıkaramıyordum. Nerede olduğumuza dair ipucu veren belirgin simgeler veya turistik mekânlar yoktu, sadece dış cepheleri buzdan hasar görmüş, bazı kısımları paramparça olmuş sıra sıra apartmanlar ve elbette çatışma yüzünden tamamen yerle yeksan olmuş iki bina vardı.

Doğrudan moloz yığınlarından birinin tam önüne inmiştik. Burası Direniş savaşçılarının çoktan mevzilenip bizi beklemediği tek noktaydı ve bu durumun kendisi bile bunun düpedüz bir tuzak olduğunu gösteriyordu. Bile isteye bir tuzağa dalmanın daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğundan emin değildim ama şu anda tek yapabildiğim umuda tutunmaktı; bu insanlardan daha güçlü olduğumuza, üzerimize salacakları her ne varsa alt edebilecek kadar güçlü olduğumuza dair umuda.

Tüm bunların sonunda Kieran'ı da yanımıza alıp eve sağ salim dönebilecek ve Sage'in Bağlanan grubunu yeniden bir araya getirebilecek kadar güçlü olduğumuza...

İçimdeki o pervasız damarın, kendi güvenliğimi zerre kadar umursamadan dostlarımın peşinden koşmamı sağlayan o dürtünün artık biraz durulduğunu fark ediyordum. Tehlikede olduklarında hâlâ gözümü kırpmadan peşlerinden atlardım tabii ama artık Bağlananlarımın da benimle gelmesini istiyordum. Artık nefes almaya ne kadar muhtaçsam onların yanımda olmasına da o kadar muhtaçtım.

Silas Davies'in öldüğünü, beni bir masaya bağlayıp paramparça etmek için artık dışarıda bir yerlerde beklemediğini bilmek cesaretimi fena hâlde körüklüyordu. Muhtemelen aptalca ve fazlasıyla safça bir düşünceydi ama o manyakla yüzleşmektense tanrı bağlarıyla yüzleşmek bana çok daha kolay geliyordu.

Söz konusu onlar olduğunda herhangi bir travmam yoktu.

Kendi tanrı bağımın vardı elbet. Yüz farklı hayatta tattıkları yüz farklı ölüm yüzünden hepsinin travmaları vardı ama benim? O lanet olası masayı ve bağım saklandığı yerden çıkıp oyuna dâhil olmak zorunda kalana dek üzerimde defalarca kullanılan o silah kutusunu düşündüğümde hâlâ ter basıyor, titremeye başlıyordum. Bir delinin küçücük bir çocuğa karşı kullandığı onca taktiği, beni paramparça ettiği onca yöntemi düşündükçe...

Artık biraz daha büyüdüğüm ve hayatı hem kendi gözlerimden hem de Nox'un gözlerinden biraz daha fazla gördüğüm için bunu itiraf edebiliyordum. Ben bir *çocuktum*, o ise küçük oyunlarını oynayan ve bana en yaratıcı yollarla işkence eden yetişkin bir *adamdı*. Hastalıklı zihni bir bedeni deşip parçalamanın yüz farklı yolunu bulur, sırf her şeye en baştan başlayabilmek için bir Şifacı'nın beni yeniden bir araya getirmesini sağlardı.

O acı irademi kıramadıysa bu tanrı bağının Yeteneği her neyse o da beni yıkamazdı.

Artık hepimiz uyandığımıza ve Kâhin zihinlerimizi güçlendirdiğine göre, Acı tanrısının dahi gücüyle bana dokuna-

bileceğinden emin değildim. Sadece o kuvvet artışı sayesinde güçlenmemiştik. Ben, Bağlananlarım yanımda olduğu için daha güçlüydüm. Attığım her adımın onların desteğiyle güvence altında olduğunu, buradan sağ salim, tek parça hâlinde çıkmamız için hepsinin burada, benimle birlikte savaşmak üzere yanımda durduğunu bildiğim için daha güçlüydüm. Bunu birlikte atlatacaktık ve geleceğimizde karşımıza çıkabilecek her ne varsa göğüs germeye hazır olacaktık.

Aksi hâlde bütün bunların ne anlamı kalırdı ki?

Gabe, Ejder'e dönüşüp gökyüzüne havalandığı anda gözden kaybolması bende anlık bir panik yarattı. Bu paniği yatıştıran tek şey, Gabe'in zihnimde yankılanan ve bizi güvende tutacağına, burada her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veren sesiydi. Aslında hepimizin iyi olacağını bilsem de, aramızdaki mesafe sanki aşılmaz bir uçurummuş gibi, yukarıda onun başına gelecekler konusunda her şeyden çok daha fazla endişeleniyordum. Her şey yolunda gitmek zorundaydı.

Her şeyin yolunda gideceğinden emin olmasaydım buraya gelmezdim.

Yalancı. Sırf Gryphon'ın ablası olduğu için seni dehşete düşüren bir Direniş kampına kadar Kyrie'nin peşinden gitmiştin. İçindeki o pervasız ve kendini yok etmeye meyilli damar çok güçlü, diye iletti Nox zihin bağlantımız üzerinden. Bir anlığına irkildim.

Şu anda zihnimi mi okuyorsun? Çünkü bunu ancak tek bir kişiyle kaldırabilirim. Senin de zihnimde olman korkunç his.

Başını iki yana salladı. North ve Gryphon yerdeki ekipleri harekete geçirip ileri doğru atılarak bizi bir sonraki sokakta bekleyen Direniş taburlarına doğru ilerlemeye başlarken o da bizi oradan uzaklaştırdı. Bizi buradaki moloz yığınından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi gözlerini kaya yığınlarına dikmiş olan Sage'i gördüğümde, bunun nedenini kimsenin bana açıklamasına gerek kalmamıştı.

Kieran o molozların arasında bir yerdeydi, şimdilik hayatta ve nefes alıyordu.

Her şeyin yolunda olduğundan emindim ama o yığının altında mahsur kalmıştı ve şu anda kan kaybedip kaybetmediğini bilmemize imkân yoktu.

Ben daha kendi Yeteneğimi devreye sokmaya bile fırsat bulamadan Gryphon durumu hızla doğruladı. *Gayet iyi nefes alıyor ama bilinci kapalı ve en azından bir kolu ve her iki bacağı da kırık.*

Sage'e bakıp başparmağımla onay işareti verdim, bir anlığına yığını gösterdim ve o da hızla oraya doğru fırladı. Sanki Bağlanan'ına ulaşmak için tüm o kayaları tek başına kaldırabilecekmiş gibi onları kenara çekmeye çalışırken kayaların üzerinde biraz bocaladı.

Tatlı bir çabaydı ama son derece mantıksızdı ve zaman kesinlikle aleyhimize işliyordu.

"Yanımda bu işin uzmanı sayılacak birini getirdim," dedim ona. Etrafta birileri varsa yerimizi belli edecek kadar yüksek sesle söylemiştim bunu ama etrafımızdaki yoğun duman dalgalarının yavaş yavaş yaratıklara dönüşmesi yerimizi belli etmeye zaten fazlasıyla yetiyordu.

Atlas beni dikkatlice yığına doğru yönlendirdi, ona yakın durduğumdan emin oldu ve ardından sanki *çocuk oyuncağıymış gibi* devasa beton parçalarını yığından çekip almaya başladı.

Kelimenin tam anlamıyla koca bir duvarı kaldırıyor ve sanki bir yastıktan farksızmış gibi kenara koyuyordu.

Atlas'ın bu hâli karşısında oracıkta eriyip bitmemek için kendime durumun ciddiyetini hatırlatmak zorunda kaldım. Havada Ejder'in sanki kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibi yankılanan çığlığını duydum, ardından birkaç sokak öteye püskürttüğü ateşin sıcaklığını hissettim. Bu mesafeden bile güneşten daha sıcak geliyordu ve yüzümü ondan korumak için elimi kaldırdım.

Sage, Atlas'ı izlerken bana, "Sence Kieran iyi olacak mı?" diye sordu. Başımla onaylayıp kolunu sıvazladım.

"Elbette. Tamamen güvende olacak ve iyileşme süreci boyunca da fazlasıyla huysuzluk edecek. Eminim sen üzerine titredikçe her saniyesinden nefret edecek. Onları bu kadar korkuttuğu için Gryphon ile North'un ona çektireceklerinden de bir o kadar nefret edeceği kesin. Her şey yoluna girecek."

Her şey kesinlikle yolunda falan değildi.

Mermiler ve zıpkınlar, *o lanet zıpkınlar*, gökyüzünde çok sevdiğim Bağlananlarımdan birine doğru kavisler çizmeye başladığında göğsüm sıkıştı, gücümü çağırırken gözlerim değişti.

Yeteneğimi âdeta bir ağ gibi fırlattım, bulabildiğim kadar çok Direnişçi'yi bulup ruhlarını söküp aldım. Aldığım tüm o enerjiyi ve gücü Gabe'e aktardım. Bu gücün onun bedenine sızdığını, onu güçlendirdiğini ve almış olabileceği ufak tefek yaraları iyileştirdiğini hissettim. Bu gücü içine çektiğini hissettim; püskürttüğü bir sonraki ateş dalgası bir öncekinin iki katı mesafeyi kapladı, çok daha sıcak bir şekilde parladı ve düşmanımızı kolayca yok etti.

Bunu izlemek muazzamdı.

Ben işime odaklanmışken Wick ve Riley kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ruhları söküp alırken onların söylediklerine dikkatimi veremiyordum. Doğru kişileri bulmak için odaklanmak zorundaydım ancak fark ettiğim bir sonraki şey, Atlas ve Sage, Kieran'ı çıkarmak için kazı yaparken onların da çatışmaya katıldığıydı.

Birlikte çalıştıklarını görmek beni şaşırtmıştı.

Riley, nesneleri havaya kaldırmak için Yeteneğini kullanıyor, Wick ise onları ateşe veriyordu, ardından bu nesneler gökyüzünde uçarak Direnişçilerin üzerine iniyor ve onları bir hiçmişler gibi eziyordu.

Sol taraftan bağrışlar ve daha fazla silah sesi geldiğinde Sage molozların üzerinden bize doğru kaydı, ellerini ileri uzattı ve

içinden bir alev duvarı patlak verdi. Alevler yanımızdaki binaya çarptı, düzinelerce asker dışarı akın ederken tüm ön cephe alev aldı. Bize saldırmak için pusuya mı yatmışlardı yoksa kâbus yaratıklarla yüzleşmekten korktukları için geri çekilecek güvenli bir an mı bekliyorlardı, artık hiçbir önemi yoktu. Üniformaları alev alıp çığlıklar atarak merdivenlerden indiklerinde, ruhlarını söküp aldım ve güçlerinin damarlarıma dolmasına izin verdim.

North ve Gryphon, tanrı bağını kendi üzerlerine çekmek için Taktik ajanlarını daha da ileriye sürdüler. İçgüdülerim bana tüm bu ekstra gücü Bağlananlarıma aktarmamı söylüyordu ama yakında burada neyle yüzleşeceğimi hatırlamaya çalışıyordum. Bu yüzden ruhlardan elde ettiğim gücün bir kısmını kendime sakladım.

Bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Bana kendimi bencil hissettiriyordu ama bu kez üç günlük bir uykuya dalma lüksüm olduğunu da sanmıyordum. Bizi bu şekilde savunmasız bırakamazdım.

Atlas molozları kenara çekmeye devam ederken arada bir omzunun üzerinden bana göz atıyordu. Sanki fazla uzaklaştığı anda ortadan kaybolacağımdan emin gibiydi. Nox bana biraz daha yaklaşınca gölgeleri etrafa daha da fazla yayılarak düzinelercesiyle alanı sardı.

Üzerimize yeniden mermiler yağarken Atlas bir anlığına doğruldu ve ellerini öne doğru uzattı. Mermilerin hepsi havada durdu ve mükemmelleştirmek için üzerinde onca zaman çalıştığı bariyere çarpıp yuvarlanarak yere düştüler.

Biz sadece iyi anlaşan bir Bağlanan grubu olmayı başarmamıştık, aynı zamanda en kötü düşmanlarımızla yüzleşebilen, birbirimizin arkasını kollayan, ailemizi koruyup bu işin içinden tek parça hâlinde çıkabilen kenetlenmiş bir birliğe dönüşmüştük.

Daha önce bunu yapabileceğimizden hiç emin olamamıştım ama şimdi, belki de bunu başarabileceğimizi düşünüyordum.

Tanrı bağıyla olan bu savaşı atlatıp kendimiz için daha iyi bir dünya kurabileceğimizi düşünüyordum.

Bundan sağ çıkacağımızı düşünüyordum.

Ejder, Direniş'in başka bir birliğine yaklaşırken –bu kez North ve Gryphon'ın ekipleri daha da ileri sürdüğü noktanın üzerinde– tepemizde yine o kulak tırmalayan çığlık koptu.

Fırlattığım ağ sayesinde tüm olan biteni hissedebiliyordum. Herkesin ne düşündüğünü, nerede olduğunu, ne yaptığını sezebiliyordum. Etrafımdaki her şeyi algılayabiliyordum, bu yüzden tanrı bağının bir sonraki hamlesini yaptığını da ânında hissettim.

Ağımda garip bir boşluk vardı; hiçbir açıklaması olmayan, orada olması için hiçbir mantıklı neden bulunmayan boş bir çekim hissi. Ama işte oradaydı. Onu, Ejder'in dönüp havada geriye doğru daire çizdiği anda hissettim.

Göğsümde bir panik alevlendi ama bağım benimle konuştu. *Bağlananlarımıza güven. Hepsine. Burada ne yapacaklarını biliyorlar. Tüm hayatları bizimle yaşadılar ve hep birlikte olma şansını öylece çöpe atmayacaklar. Bu şansı asla.*

Güçlükle yutkundum ve Nox'a, simsiyah parlayan gözlerine baktım. Bana döndüğünde, yaklaşan tehlikeye hazırlık olarak Kuzgun'un kontrolü ele geçirdiğini görebiliyordum.

Atlas molozları çekmeye devam ediyordu ama hızı artmıştı. Ne yaptığı konusunda artık daha az dikkatliydi ve Cellat'ın da kontrolü ele geçirdiğini fark etmem sadece bir saniyemi aldı.

Sage bir anlığına ona bakıp kaşlarını çattı, ta ki onun simsiyah gözlerini görene kadar, ardından yutkunarak bana döndü.

"Sorun yok. Sadece tanrı bağı için hazırlanıyor. Önce o Kieran'ı bulacak ve sonra da sizi buradan çıkaracağız. Sana söz veriyorum, Sage. Her şey yoluna girecek."

Sözlerimden her ne kadar emin hissetsem de kendi içimde yüzleşmeyi reddettiğim bir yalan barındırma ihtimallerine karşı Gryphon'ın bunları duyacak kadar yakınımda olmamasına se-

vinmiştim. Tanrı bağı buraya varmadan önce Kieran'ı bulmak zorundaydık.

Onu oradan çıkarmak zorundaydık.

North ve Gryphon, Direniş'i kırıp geçmeye devam eden Taktik Ekiplerini oldukları yerde bırakarak bize doğru yaklaştılar. Saflarında epeyce Elemental vardı ve anlaşılan o ki bu Buz tanrısıyla savaşmanın en hızlı yolunun ateş olduğunu çözmüşlerdi. O tanrının üzerimize doğru savurduğu devasa buz parçalarını ânında eritiyorlardı, böylece bize hafif bir su sıçramasından başka hiçbir şey isabet etmiyordu.

Tam o endişeli enerjinin ağırlığıyla çığlık atacakmışım gibi hissettiğim anda Sage derin bir nefes aldı ve Felix diye haykırırken boğazından koca bir hıçkırık koptu. Cellat, kollarında Kieran'ın kırık dökük bedeniyle arkasını döndü; Kieran'ın bacakları ters yönlere bakıyor, ağzından oluk oluk akan kan tüm yüzünü kaplıyordu. Nefesi düzensiz ve kesik kesikti, göğsünden ürkütücü bir hırıltı geliyordu.

O hâldeyken nasıl hâlâ nefes alabildiğini hiç bilmiyordum.

Sage ona doğru hamle yaptı ama Felix bağırarak bir emir verdi. "Dur! Onu bu hâldeyken iyileştirmeye kalkarsan daha fazla zarar verebilirsin. Sadece orada bekle. Önce yapmam gerekeni yapayım."

Sage bocalayıp olduğu yerde kaldı ama bunu yapmanın onu ne kadar kahrettiğini görebiliyordum. Wick ve Riley, etrafımızı saran Direniş ordularına karşı birlikte savaşırlarken her ikisi de sarsılmaz ve kendinden emin bir şekilde yerlerinde duruyorlardı. Dikkatimi tekrar tanrılara çevirmeden önce en yakın arkadaşımın yanında durmak için kendime bir dakika daha verdim, Felix'in Kieran'ı o sıçramayı kaldırabileceği kadar iyileştirmesini izlemek için bir dakika daha. Sage ve Felix'in, kendilerini Sığınak'a geri götürecek bir Nakilci bulmalarını izledim. Aynı zamanda Wick ve Riley'nin burada kalıp savaş-

maya devam etmelerini, bizim ve topluluğumuz için ellerinden geleni yapma kararını almalarını da izledim.

İkisi de Sage'i öperek onunla vedalaşırken ve ona endişelenmemesini, buradaki her şey bittiğinde eve döneceklerini söylerken onlara duyduğum saygı zirveye çıktı. Sage'in Bağlanan grubundaki favorilerim olmayabilirlerdi ama artık saygımı kazandıklarını rahatça söyleyebilirdim.

O bir dakika dolduğu anda gözlerim simsiyah oldu ve bu tanrı bağı meselesini temelli çözmek üzere bağım kontrolü ele geçirdi.

Ebedî

Ejder sadece tanrı bağını bulmakla kalmamış, aynı zamanda onu yakalayıp doğrudan bana getirmek için de harekete geçmişti. Bu, görmezden gelinemeyecek bir sevgi ve sadakat gösterisiydi.

Eminim durup onu beklememi istiyordu ama bunun yerine Kuzgun'a doğru ilerledim. Bizi doğrudan tanrı bağının pusuya yattığı yere Gölge Dönüşümü ile götürmesi için hazırdım. Gücümü kullanmaya ve o ruhu tüketmeye; onu kendi içime çekip bu tanrıyla bir daha asla yüzleşmeyeceğimizi garantilemeye hazırdım.

Düşmanımız son hamlesini yapmaya hazırlanıyor, bizi buraya hapsedip gücünü bizi ortadan kaldırmak için kullanmak üzere çabalarken etrafımızda devasa buz sütunları beliriyordu.

Ama bilmediği bir şey vardı: Biz artık bu tür oyunları aşmıştık.

Koluna girip onunla birlikte sıçramaya hazır hâlde Kuzgun'a doğru ilerlerken toprağın ayaklarımın altında doğal olmayan

bir şekilde hareket etmeye başladığını hissettim. Kulakları sağır eden bir gümbürtüyle etrafımızda devasa bir çukur açıldı. Gevşek kayaların üzerinde ayaklarım kayıp tökezlediğim an, zemin bir obruğa dönüşerek çökerken Cellat bedenini bana siper etmek için üzerime atıldı ve ikimiz de devlerin ayakları altındaki karıncalar gibi o çukurun içine yuvarlandık.

Feci bir şekilde yere çakılıp bedenimin milyonlarca farklı parçaya bölünmesi gerekirken Cellat havada dönüp beni kendi üzerine aldığı için hiçbir şey hissetmedim. Çukurun dibine çarptığımızda kollarını bedenime daha sıkı sarmaktan başka hiçbir tepki vermeden düşüşün tüm şiddetini o göğüsledi.

Bu durum öfkemi alevlendirdi.

Ağımı daha da ileriye fırlatarak genişçe açtım ve etrafımdaki, kurduğumuz o küçük topluluğa ait olmayan herkesin ruhunu söküp aldım. Yıkım bölgesindeki her bir canlı varlık göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Bize karşı birlikte çalışan tam iki tanrı bağıyla karşılaşmaya hazırlandığım sırada bu ruhların tüm gücü içimde kaynayıp çağlıyordu.

En az üç metre derinliğinde bir çukurda mahsur kalmış hâlde yeniden ayağa kalkarken Cellat bana, "Bir Elemental," dedi.

"İki Elemental," diye karşılık verdim. O esnada Kâhin zihinlerimizin içinde konuştu.

"Ejder Buz ile ilgileniyor. Diğerini sana biz getireceğiz, Ebedî."

Aynen bunu yapacaklarından en ufak şüphem yoktu ama burada diri diri gömülmek de pek istediğim bir şey değildi. Ne yazık ki bu daha önce yüzleştiğim bir ölüm şekliydi ve bir kez daha yaşamaya hiç niyetim yoktu. Ejder de bu duruma tepkisini koyarken tepemizde o çığlığı duydum: Düşmanımızı kırıp geçirirken püskürttüğü alevden soluğunun kükremesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Cellat beni sırtına aldı, etrafımızdaki toprakta ayak basacak yerler buldu ve sanki bir merdivenden yukarı çıkıyormuş gibi o çukurdan rahatça tırmanıp çıktı. Yüzeye ulaştığımızda

Kuzgun bizi bekliyordu, beni çekip çıkarmaya hazır hâlde kollarını uzatmıştı. Karşımıza çıkacak her ne varsa ona hazırlanırken gölgeler etrafımızı yoğun bir şekilde sarmıştı.

Zemin yeniden sarsılmaya başladı.

İki tanrının ruhunu tüketeceğimi bildiğimden, gücümün bir kısmını dikkatlice kendime saklayarak geri kalanını Ejder ve Nirengi'ye aktardım. Her ne kadar o son ziyafetten –iğrenç bile olsa– çok daha güçlenmiş olarak çıktıysam da gücüm bu kez yeterli gelmeyebilirdi.

İçlerinden birini döngüye geri göndermek zorunda kalabilirdik.

Kuzgun yüzünde ters bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Öyle bir şey olmayacak. İşini görebilmen için sana ne gerekiyorsa verebiliriz. Hayatımın geri kalanını, bu şeylerden birinin geri dönüp bizi bulacağı korkusuyla sürekli arkamı kollayarak geçirmeyi reddediyorum."

Sanki bana aşkını ilan etmiş gibi –ki kendi tuhaf tarzıyla tam olarak bunu yapmıştı– ona gülümsedim ve ellerini tutmak için elimi uzattım.

Ejder o kulak tırmalayan çığlıklarından birini daha kopardı ve bir anlığına saldırıya uğradığından ya da zarar gördüğünden endişelendim ama sonra yeniden gökyüzünde sarmallar çizdiğini gördüm. Ağzından püsküren uzun bir ateş dalgası, avladığı tanrı bağından başka hedef alabileceği ölü ya da diri hiçbir şey kalmayana dek etrafındaki her şeyi yakıp yıktı.

Bir kez daha Kuzgun'a yöneldim. "Ona katılmalıyız."

Başını iki yana salladı. "Hazır olduğunda kendisi diğerlerine katılacak. Şu anda yemeğiyle oynamanın tadını çıkarıyor."

Ben ve Cellat onun kollarına girerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi; Kuzgun bizi bir anda havaya kaldırırken gölgeler etrafımızı tamamen sardı. Nakilcilerin yaptığından tamamen farklıydı bu. Mide bulandırıcı bir sarsıntı hissi yoktu,

yaptığımız şeyin doğal olmadığına dair bir his yoktu ve midem feci şekilde kasılmıyordu.

Bunun yerine, o kısa an boyunca onun gölgeleri tarafından sarmalanmıştım. Kendimi güvende ve el üstünde hissettim, ta ki gölgeler ikiye ayrılıp bizi bambaşka bir yere bırakana dek. Kendimi bir kez daha Nirengi ve Kâhin ile omuz omuza vermiş hâlde buldum. Bağlananlarımın kıskıvrak yakalayıp gölgelere sardığı o Elemental'in karşısında dikiliyorlardı.

Karşımızdaki epey gençti.

Konağın hâlâ hayatta olduğundan, henüz tamamen yok edilmediğinden emin olacağım kadar gençti çünkü tanrının o döngüden çıkıp toparlanmak için hâlâ uykuya ihtiyacı vardı. Bağlananlarımın konaklarından bile daha genç olabilirdi ama buna rağmen gözleri simsiyahtı. Konağım benimle konuşmak istiyor ve göğsümü çekiştiriyordu.

Onu tanıyorum, dedi kız. *Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bu kız bir zamanlar burnumuzun dibinde dolaşıyordu.*

Bunun pek bir önemi yoktu. Bu, kızın ileride konaklarla tartışacağı bir meseleydi. Daha önce karşımıza çıkmış olmasının bizim için ne önemi vardı ki? Önemli olan tek şey, onun artık ölü olmasıydı.

Sadece bunu henüz bilmiyordu.

"Siz birlikte olmayı hak etmiyorsunuz," diye söze başladı ama artık bu zırvaları dinlemeye hiç niyetim yoktu.

Ne diye hasarlı zihinlerinin uydurduğu bu saçma sapan tiradı dinleyecek kadar kendi seviyemi düşürecektim ki? Önemli olan tek şeye, yani Bağlananlarına sadık kalmak yerine her şeyi çöpe atmışlardı çünkü zayıf ve zavallıydılar.

Benim için bir hiçtiler.

Yeteneğim içimden akıp o tanrı bağının varlığına doğru ilerleyerek ruhunu sıkıca sararken, kendimi sabitlemek için elimi öne uzattım. Onları kıskıvrak yakaladığım anda, ruhu da beraberinde söküp alarak gücümü yeniden içime çektim. Bu tanrı

yalnızca kısa bir süredir uyanık olduğu için bir öncekinden çok daha kolay oldu. Yine de onunla boğuşurken ve çekip en sonunda koparana dek asılırken fazladan güç rezervim olduğu için şükrediyordum.

Ben ruhu içime çekerken konağın bedeni yere yığıldı; daha yere çakılmadan çoktan can vermiş, yok olup gitmişti.

Onu tüketmeden önce derin bir nefes aldım, içimde olacağı düşüncesiyle bedenime bir tiksinti dalgası yayıldı ama bana verdiği o güç patlaması beni ayaklarımın üzerinde sarsmıştı. Sanki yıldırım çarpmış gibiydi; derimin altına hapsolmuş muazzam bir patlamaydı. Ben gücü bana itaat etmeye, önümde diz çökmeye ve benim bir parçam olmaya zorlarken o enerji akımı uzuvlarımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, dokunduğu her şeyi yakıp kavuruyordu.

Biri daha gitmişti.

Sonunda özgür bırakılan, artık o döngüde dönüp durmayan, bu dünyadan sonsuza dek silinip giden bir başkası. Bizi bir daha öldürmesinden endişe etmemize gerek kalmayacak bir tanrı daha eksilmişti.

Gölgeler konağın üzerinden yavaşça çekildi. O kulak tırmalayan çığlık havayı bir kez daha yarmadan hemen önce, genç bir kızın cansız bedenine bakarken araya sessiz bir an girdi. Ejder tepemizde uçtu ve gökyüzünden bir beden düşüp tok bir sesle ayaklarımızın dibine çakılırken tıpkı karıncalar gibi etrafa kaçışmak zorunda kaldık. Derisini delip geçmiş bir kemik yığınıydı, o kanlı enkazın içinden hâlâ hırıltılı, kesik kesik bir nefes çıkıyordu. Bu, birinin alabileceği en vahşet dolu hediyeydi.

En sevdiğim türden.

Ejder yakın bir yere indi, burnundan keyifle sesler çıkarıp solurken dişlerinden kanlar damlıyordu. Tüketmem için bana bir tanrı bağı getirmiş olmaktan memnundu ama yanlışları düzeltmek adına daha fazlasını yapamadığı için de son derece

öfkeliydi. Elimi Bağlanan'ıma uzattım ve avucumun altında hâlâ kıvılcımlar oynaşırken bir anlığına boynundaki pullara bastırdım.

Bu ruhu söküp almak çok daha zordu.

Konak daha yaşlıydı, çoktan ölmüş gitmişti ve tanrı bağı yıllarca saklanıp geliştikten sonra fazlasıyla güçlenmişti. Biraz zaman aldı ama Kâhin, zihnimi diğerlerine açarak bu yükü taşımama yardım etmelerine izin verdi ve bana kendi gücünden daha fazla gönderip zihnime doldu.

Birçoğumuzun zayıf düşme ihtimaline kapı aralamamak için onlardan çok fazla güç almamaya dikkat ediyordum ama sundukları şeyi yine de kabul ettim. Bu gücü, tanrı bağının ruhunu tek ve sert bir hamleyle söküp almak için kullandım; nihayetinde nefes almayı bırakmadan önce bedenin şiddetle seğirmesini izledim. Bu kez ruhu tükettiğimde, içime dolan o güç dalgaları yüzünden kendimden geçtim. Yaşam enerjisinin bedenimden taştığını hissederken etrafımdaki her şey karanlığa gömüldü.

Karanlık etrafımı bütünüyle sararken Nirengi beni yakaladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Oli

Uyandığımda bir *terslik* vardı.

Daha tam olarak kendime bile gelmeden bunun ne olduğunu kesinlikle anlamıştım; yavaş yavaş bana tanıdık gelmeye başlayan o beden dışı histi. Artık kendi *konağımda* olmadığımı ama hâlâ güvende olduğumu, Bağlananlarımdan birinin içine mutlulukla yerleştiğimi bilme hissiydi. Rahattım, seviliyordum ve *evimdeydim.*

Bunu bu kadar seviyor olmaktan nefret ediyordum.

Bu, en hafif tabirle mahremiyetin işgali, en kötü ihtimalle de düpedüz bir ihlaldi. Bunu nasıl yapmaya devam ettiğim ya da nasıl durduracağım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen suçluluk duyuyordum. Tanrı aşkına, sanki kendi kendime, "Hey, aslında bu şekerleme zihinden zihne atlamak için harika bir zaman olabilir," diye düşünüyor değildim ya!

Bunun tek iyi yanı, kimin zihninde olduğumu ânında bilebilmemdi. Geçen sefer Gabe burada olmamdan son derece memnundu ve o zamandan beri çok bir şeyin değiştiğinden

şüpheliydim. En azından burada herhangi bir kâbusun ortasına düşmeyeceğimi biliyordum, özellikle de Nox'un, onunla birlikte görüp deneyimlemek zorunda kalmamdan nefret edeceği türden kâbusların ortasına.

O tanıdık gürlemeyi duydum ve bunun bir yerlerde güvenle uyuyan Ejder'in sesi olduğunu hemen anladım.

Bağlanan'ımın ortaya çıkmasını beklerken, tam olarak neyin üzerinde oturduğumu veya etrafımdaki şeylerin ne olduğunu pek de anlamadan tekrar yerime oturdum.

Çok uzun sürmedi.

Yanıma otururken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu, ben de başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Elbette. Neden burada olduğumu bilmiyorum ama burada olmaktan mutluyum."

"İçimdeki bir şey düpedüz seni çağırmış olmalı. Özür dilerim, Oli." İç çekerek başını dizlerime sürttü ve resmen üzerime yığıldı.

İkimiz de tanrı bağlarımızın yeteneklerinin getirdiği o enerji çöküşünü yaşıyorduk, o hâlâ Ejder'e ve onun beslenme düzenine alışmaya çalışırken ben de bir değil tam *iki* tanrı bağının ruhunu tüketmenin artçı şoklarını yaşıyordum.

Hâlâ bunu düşünmek istemiyordum.

Bunu bir anlığına aklıma getirmek bile içimi dehşetle dolduruyor, sanki buna alerjim varmış gibi midemi bulandırıyordu. Kulağa ne kadar aptalca gelse de bir şekilde kirlendiğimi hissediyordum. Ancak bana nasıl hissettirdiğinin hiçbir önemi yoktu, önemli olan tek şey tanrı bağlarının artık geri dönemeyecek olmasıydı.

Asla geri dönemeyeceklerdi.

Bu yüzden bu his bana ne yaparsa yapsın, buna değerdi.

"Bence uyanmamalıyız," diye mırıldandı Gabe ve bu sözleri benden anlık bir kahkaha kopardı.

"Bağlanan grubunun geri kalanının bu fikri onaylayacağından pek emin değilim," dedim sert bir ses tonuyla. Yüzümde

hâlâ şakacı bir sırıtış dolaşıyordu ama o hafifçe yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

"Bundan o kadar da emin değilim. En azından şu an için."

Gülümsemem yavaşça silindi ve etrafıma bakındım ama içinde bulunduğumuz alana dair hâlâ dişe dokunur hiçbir şey göremiyordum. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Dudağını yaladı ve ardından yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmamıştı. "Şu anda bunun bir önemi yok, Oli. Uyandığımızda halledebiliriz. Bağlanan grubumuz güvende, sen orasını dert etme."

Bağlanan grubu.

Sadece bunu söylemişti, başka hiçbir şey dememişti. Geriye olabilecek milyonlarca başka şey kalıyordu ve hepsi beynime doluşan bir paniği tetikliyor, kusacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Kieran'ı molozların arasından çıkardıklarını gördüm. Felix'in onu, Nakilci'nin onları eve götürebileceği kadar iyileştirdiğini gördüm ve durumu iyiydi," dedim, kelimeler ağzımdan bir sel gibi dökülmüştü.

Gabe elleriyle yüzümü kavradı, başımı onunkine doğru çekerken, "Kieran hayatta," diye mırıldandı.

"Sage, Felix, Wick ve Riley, hepsi hayatta. Geri dönmeyi başardılar. Hiçbir şey söylememeliydim, Oli. Sadece dinlen şimdi."

Kalp atışlarım biraz yavaşladı ama bu, onun söylemediği şeyleri aklımdan çıkarmaya yetmemişti. Yine o hırıltılı nefes sesi duyuldu. Gabe ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. "Gel benimle Ejder'i gör. Bağımla birlikte biraz aklını dağıtalım. Hazır sen buradayken göbeğinin sevilmesini isteyeceğini biliyorsun."

Aklımın dağılmasını istemiyordum. Neler olup bittiğini bilmek istiyordum ama Bağlanan'ım bu kadar çelişki içindeyken benim hiçbir şey bilmeden öylece durabilme lüksüm yüzünden kendimi bencil hissettiğim hâlde yine de onu takip ettim.

"Nasılsa uyuyoruz, Oli. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Sadece gelip bağıma bir merhaba de ve geri dönüp bununla birlikte yüzleşmeden önceki son dakikaların tadını çıkar."

Derin bir nefes aldım ve onun zihninin içinde yönümü çevirip bizi bekleyen canavarı bulana dek o derin ve karanlık köşelere doğru onu takip ettim. Sanki dar bir alandaymış gibi yere çömelmişti ama bu bana pek mantıklı gelmiyordu.

Zaten burada hiçbir şey mantıklı değildi.

Ejder fark ettiği anda gözleri üzerime kenetlendi ve beni açgözlülükle süzdü. Ona bu kadar güveniyor olmasaydım birazdan canlı canlı yeneceğimi sanabilirdim. Ejder'in Bağlanan'ına duyduğu o her şeyi yiyip bitiren ihtiyaç, kesinlikle hafife alınacak bir şey değildi. Beni bu formda da diğer tüm formlarda da arzuluyordu.

Bedenimi o canavarın üzerine bırakırken, "Sence Ejder yalnızca bir ejderhaya mı dönüşebiliyor? Yoksa bu sadece en sevdiği formu mu?" diye sordum. Bir yandan da okşadığım pullarının o tuhaf kadifemsi hissinin tadını çıkarıyordum.

Ağırlığıma alışıp rahatlarken başını yavaşça iki yana sallayarak mutlulukla gürledi. Hareket edip daha iyi bir açı bulabilirdim ama yeltendiğim an yeniden gürledi, benimle temasını herhangi bir şekilde kaybetmekten hiç hoşnut olmamıştı.

Gabe, bu etkileşimin bir parçası olmak zorunda kalmadan ânın tadını çıkararak bizi izliyordu. "Sadece en sevdiği form, ona en doğal gelen ve sanırım en çok hasarı veren form. Kontrolü elime alırsam hâlâ istediğim her şeye dönüşebilirim ama bağım her zaman bunu seçiyor."

Yavaşça başımla onayladım. Uzanıp Ejder'in kulağının arkasını kaşıdım ve mutlulukla gürüldemesi bir kez daha karnımda titreşti. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım; uyanmadan hemen önce hep olduğu gibi bedenimin ağırlaştığını hissederken kendimi âna bıraktım.

Gabe beni izlerken gözlerinde gergin ve endişeli bir ifadeyle aniden, "Seni seviyorum, Bağlanan'ım," dedi.

Cevap verecek kadar kısa süreliğine gözlerimi araladım. "Ben de seni seviyorum. Her ne olduysa... bu gerçeği değiştirmeyecek."

Bu kez gülümsemesi içtendi. "Bundan endişelenmiyorum. Seni darmadağın etmelerinden endişeleniyorum. Önemli bir şeyi kaybetmenden korkuyorum."

Yaşadığım hayat bana bir şey öğrettiyse o da tehlikede olan kişi Bağlananlarımdan biri olmadığı sürece hayatta kalacağımdı. Çok canımı yakan bir şeyler olabilirdi ama zaten çoğu şey yakıyordu.

Bunu da atlatacaktım.

Gabe bana tekrar baktı ve içini çekerek başını yukarı çevirdi. Onun zihninin güvenli sığınağını terk edip bir kez daha kendi bedenime dönmek üzere uykuya dalarken zihnimdeki son görüntü buydu: Bir anlığına bile olsa beni tam olarak neyden korumaya çalıştığını keşfetmek üzere uyanıyordum.

Sığınak'taki kendi yatağımda, Gabe'in çıplak göğsüne kıvrılmış hâlde uyandım, o uyurken nefes alışverişi yavaş ve düzenliydi.

Bir anlığına ona baktım. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı ki sessiz bir inlemeyle gözleri aralandı. Birlikte uyandığımız her gün bana baktığı o aynı bakışla, beni sadece bulmuş olmanın değil... bana sahip olmanın verdiği o aynı yumuşak hayranlıkla baktı. Burada birlikteydik ve sadece birbirimizin yanında olmanın o yalın hazzı ikimiz için de *her şey* demekti, koca dünyada önemli olan tek şeydi.

Sonra her ne yaşandıysa zihnine geri sızdı ve gölgeler gözlerini kararturken yavaşça içine kapandığını gördüm. O neşe

ve hayranlık yavaşça kayboldu, yerini orada görmeyi hiç istemediğim o duygu aldı.

Keder.

"Ne oldu, Gabe? Anlat bana." Sesim boğuk ve pürüzlü çıkmıştı.

Yutkundu, ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı, ardından bir kez daha yutkundu. Kalbim göğsümde delicesine çarpmaya başladı. Kolunu dikkatlice belime dolayarak beni kendi vücuduna bastırdı, sanki aynı şekilde zihnimi de bir arada tutabilecekmiş gibi bizi birbirimize kenetledi.

"Geride bıraktığımız tanrı, hani şu hücrelerdeki... Biz yokken kaçmış."

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve bunu kendi göğsünde hissedebildiğinden emin olmama rağmen Gabe yara bandını tek hamlede söküp atmaya devam etti.

"Bunu yapmak için Yeteneğini kullanmış, aşağıda herkese yemek verilene kadar beklemiş. Oraya inen görevliyi öldürmüş. Xander'ın kendini vurmasını sağlamış, böylece kayıtlarda intihar gibi görünüyor ama biz gerçeği biliyoruz. Görevli yukarı dönmeyince de... Vivian onu aramaya gitmiş. Kameraları kontrol etmiş ama sadece Xander'ın ayaklarını görebilmiş. Ne demeye oraya tek başına gitmiş, ne düşünüyormuş bilmiyoruz."

Yüreğim ağzıma geldi.

Gabe tekrar yutkundu, sesi darmadağın çıkıyordu. "Tanrı bağı Vivian'ı öldürmüş. Bodruma girdiği anda zihnini ele geçirip onu öldürmüş, sonra da kendini öldürmüş."

Gözlerim yaşlarla doldu, zihnim boşaldı ve beyaz gürültüye benzer o uğultu her şeyi ele geçirdi. Gabe konuşmaya, o kalp kırıcı, yıkıcı detayların tümünü aktarmaya devam ediyordu.

"Tüm alanlarda güvenlik taraması yaparken cesetleri Sawyer bulmuş. Güvenlik kameralarını tekrar kontrol ettiğinde, tanrı bağının kendi kendine başka bir dilde mırıldandığını fark etmiş. Geri döndüğümüzde Nox bunu çevirdi. Dünya'daki

önceki hayatlarından bildiği, Latincenin eski bir lehçesiymiş. Tanrı bağlarını *tükettiğimizi* anlamış. Yani onların ruhlarını."

"Tükettiğimizi" diyerek çoğul konuşmuştu ama ikimiz de beni kastettiğini biliyorduk.

Ne var ki bunu ona söyleyecek kelimeleri bulamıyordum. Karmakarışık olan beynimde hiçbir şey bulamıyordum.

"Onun Bağ'ı zaten öldürülmüş ve döngüye geri gönderilmişti. Onun geri dönüp kendisi olmadan kaybolmasını istemedi, bu yüzden döngüye tekrar girebilmek için kendini de öldürdü. Tabii giderken Vivian ve Xander'ı da yanında götürdü."

Her zamanki gibi, tanrıların kendilerinden ve kendi çıkarlarından başka kimse zerre kadar umurlarında değildi.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başladı ve Gabe alçak sesle küfrederek onları silerken, "Sawyer daha alarmı çalamadan arkalarından aşağı inen kişi Unser olmuş," diye mırıldandı. "Adella'nın tepkisinden Vivian'ın öldüğünü anlamış zaten. Kalp krizi falan sanmış ama aşağı inip olan biteni görünce... zıvanadan çıkmış. O bir Tetikleyici, biliyorsun, bu yüzden eğitim merkezinin yarısını yerle bir etmiş. Hücreler, Atlas ve North'un Aurelia'yı içeride tutabileceklerinden emin olmak için yaptıkları onca çalışma sayesinde ayakta kalmış. Şükürler olsun ki patlamada başka hiçbir görevliyi kaybetmedik ama her yer darmadağın. Buraya nakil yoluyla döndüm ve ne olduğunu gördüğümde, yardım edebileceğim başka hiçbir şey olmadığından emin olana kadar uyumadım. Bağlanan grubunun geri kalanı şu anda aşağıda, durumu düzeltmeye dair kafa patlatıyorlar."

"Neyi düzeltmeye? Böyle bir şeyi nasıl *düzeltebilirsiniz* ki?" dedim boğazım düğümlenerek. Gabe yüzünde perişan bir ifadeyle omuz silkti.

"Biliyorum. Bunun etrafından dolaşmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Hiçbirimizin söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorum. Düzeltmeye çalıştığımız şey,

buradan sonra ne olacağı. Adella'ya, Vivian'ın çocuklarına ve Unser'e en iyi şekilde nasıl destek olacağımız. Verilmesi gereken eğitimlere bir eğitim merkezi olmadan nasıl devam edeceğimiz çünkü burada kim ölürse ölsün yola devam etmek zorundayız."

"Bu hiç adil değil... O bundan çok daha fazlasını hak ediyor."

Gabe başıyla onayladı. "Biliyorum. Hepimiz biliyoruz ama başka ne yapabiliriz ki? Bu bizim için sadece bir iş değil, biliyorsun, bu bizim hayatımız. Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz. Hiçbirimiz bunu yaşamak istemiyoruz ama işte buradayız." Tekrar uzun bir nefes verdi ve avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Herkes kendini suçluyor. North ve Gryphon, tanrı bağlarının daha en başından onun işini bitirmesine izin vermedikleri için kendilerini suçluyorlar. Nox, odada yapılan geliştirmelere rağmen hâlâ onun gücünü kullanabileceğini bilemediğimiz için küplere bindi. Bu olay yüzünden hepimizin kolu kanadı kırıldı."

Benim hissettiklerimse onun anlattıklarından tamamen farklıydı. Bu kolu kanadı kırılma ya da keder bile değildi. Neredeyse beden dışı bir deneyimdi; benim için çok önemli olan birini kaybetmekle zirveye ulaşan, o çok fazla kayıp yaşamanın getirdiği hissizlikti.

Vivian hakkında ne kadar çok şeyi bilmediğimi yeni fark ediyordum. Yıllarını bu yaşlı adamla geçirmiş olan Bağlanan grubumun onun hakkında kesinlikle çok daha fazla şey bildiğinden emindim. Bense Bağlanan grubuma güvenmeyi, kendimi savunmayı ve mümkün olan en kısa sürede dik durmayı öğrenirken onunla sadece birkaç ay geçirmiştim.

Başka hiç kimsenin bana inancı yokken o bana inanmıştı.

Bende bir şeyler görmüş ve beni kollayıp etrafındayken insanların bana sataşmasını engelleyecek kadar gördüğü şeyden hoşlanmıştı. Beni herkesten daha çok zorlamış, bunu asla dile getirmeyeceğinden emin olsam da beni şu anda olduğum kişiye dönüştürmüştü.

"Kaç çocuğu vardı?"

Şu anda sormak için öylesine yetersiz bir soruydu ki... Aslında çok daha önceden sormuş olmam gerekirdi.

"Bağlanan gruplarında üç çocuk var. Babalığın kimde olduğunu hiçbir zaman pek umursamadılar ama içlerinden ikisi biyolojik olarak onundu. İki kız ve bir erkek. Hepsi bizden sadece biraz daha küçükler. Adella, aktif görevden ayrılıp yerleşik bir pozisyona geçene kadar ikisini de çocuk yapma konusunda yıllarca bekletmiş. Çocukları tamamen tek başına büyütmek istememiş."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Görünüşe göre artık bunu yapmak zorunda kalacak, öyle değil mi?"

Gabe başını iki yana salladı. "Unser'i var, bu da bir şeydir. İnan bana, bunu çok iyi biliyorum."

Bir anlığına ona baktım ve benimle birlikte tüm bu olanları sindirirken gözlerindeki ıslaklığı gördüm. O da saygı duyduğu birini kaybetmişti.

Güçlükle yutkunarak başımla onayladım. "Peki Vivian için ne yapacağız? Yardım etmek için şu anda *ben* ne yapabilirim? Öylece... burada oturamam."

"Sanırım Adella onu buraya gömmek istiyor. Ayrılmaya hiç niyeti yok ve buranın onun için ne ifade ettiğini biliyor. Bir sonraki hamlemize gelince, eminim North'un gizli bir kozu vardır. Hepimiz bu işin Acı tanrısına dayandığını biliyoruz. Dördünden üçü artık yok. Geriye sadece bir tane kaldı."

Tekrar başımla onayladım ve bir saniyeliğine alnımı onunkine yaslayarak alçak sesle, "Gene, ben yaşadığım sürece bir daha uyanmamayı umsa iyi eder. Bunu asla unutmayacağım. Son günüme kadar onu ve Bağlanan grubunun geri kalanını avlayacağım. Tanrı şahidim olsun ki gıkımı bile çıkarmadan onun ruhunu yiyeceğim," diye mırıldandım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Atlas

Biz eve vardığımızda Taktik Eğitim Merkezi'nin yan tarafındaki delikten hâlâ uzun bir kara duman sütunu yükseliyordu.

Gabe bilincini, sadece burada neler olduğunu ve Oli'nin evde uyumasının güvenli olup olmadığını öğrenecek kadar açık tutabildi, ardından uyandığında onunla yapmak zorunda kalacağı konuşmaya kendini hazırlayarak Bağlanan'ımızı eve götürdü.

Onun yerinde olmak istemezdim.

Bağlanan'ımla zor konuşmalar yapmaktan korkmuyordum. İş başa düşseydi bu konuşmayı da yapabilirdim ama ailemin kaybından dolayı içimde hâlâ kanayan bir şeyler vardı. İşledikleri onca günahtan sonra yaşamayı hak etmeyen insanlardı ama iyi bir adamı, Oli'nin böylesine derin bir sevgi beslediği birini kaybetmek kafamı özellikle karıştırıyordu.

Gabe'in bu kara haberi ona nasıl vereceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bir anlığına endişelendim. İçimizdeki en ciddi kişi tam olarak o sayılmazdı ama Gryphon omzuma

hafifçe vurup omuz silkti. "O böyle lanet işlerde şaşırtıcı derecede iyidir. Onun da geri kalanımız kadar çok şey kaybettiğini unutuyorsun. Sadece bunu saklamakta çok daha yetenekli."

North, yaşananların enkazını toparlamak için geri dönmeden önce ikisini de eve kadar geçirdi. Onların da aynını yaptığına emin olduğum gibi ben de bedenimin içindeki kemiklerin ne kadar sızladığını görmezden gelerek geri kalanlarla birlikte doğrudan kurtarma çalışmalarına giriştim.

Daha önce gücümü kullanmaktan ötürü hiç bu kadar tükendiğimi hissetmemiştim.

Normalde Yok Edilemez olmak aynı zamanda hiçbir acı hissetmemek anlamına gelirdi ama Bağlanan'ım beni bu konuda bile değiştirmişti. Bu acıyı ve onun etrafımda olmasının getireceği daha fazla acıyı, gıkımı bile çıkarmadan sineye çekmeye hazırdım. Ona bundan asla bahsetmeyecektim çünkü Oli'yi tanıyordum ve bunu bilse kesinlikle suçluluk duyardı.

Felix'i, Taktik Eğitim Merkezi'nin ayakta kalan küçük bölümünün içinde, Unser'in patlamasından sağ kurtulanlara yardım etmek için elinden geleni yaparken bulduk. Tanrı'ya şükür ki patlamada kimse ölmemişti. Günün tek kayıpları Vivian, Xander adındaki bir görevli ve o aşağılık tanrı bağıydı.

O pislik çok daha beterini hak ediyordu.

Tetikleyici gücünü serbest bırakması nedeniyle Unser'in kendisi de epey kötü bir durumdaydı ve North, yüzünü buruşturarak onu iyileştirmesine yardım etmesi için Adella'yı aşağı çağırmak zorunda kaldı. O âna dek evde çocuklarına o kara haberi vermekle ve gelip Bağlanan'ını görebilmek için North ve Gryphon'dan "tehlike geçti" onayının gelmesini beklemekle meşguldü.

Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama o, iki öncü Taktik ajanı Bağlanan'ından bekleyeceğiniz türden, işini şakaya vurmayan, tavizsiz bir kadındı. Oraya vardığında yüzünde, o

gün başına gelen her şeyi atlatabilmek için çok cesur bir maske takındığını bize anlatan sert bir ifade vardı.

O üçünün gerçekten de bir Bağlanan grubu olduğuna dair zihnimde en ufak şüphe yoktu. Gücü yavaşça kendi içinden akıp onun bedenine dolarken titreyen ellerini Unser'in göğsüne bastırdı.

Bir inlemeyle birlikte Unser'in gözleri nihayet aralandı. Gerçeklik tüm ağırlığıyla üzerine çökmeden ve rüya görmediğini; en yakın arkadaşının ve Bağlanan grubunun bir üyesinin, kendi kasabamızın ve kendi binamızın güvenliği içinde soğukkanlılıkla katledildiğini fark etmeden önce, bir anlığına kafası karışmış görünüyordu.

Nihayetinde paylaştıkları keder bakışlarına yansırken bir anlığına yukarı, Bağlanan'ının gözlerinin içine bakıp elini uzatarak yanağını kavradı. Hepimizin son derece özel ve acı dolu bir ânın mahremiyetini çiğnediğimizi bilerek bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Onunla kalmalıydım," diye mırıldandı Unser. Adella başını iki yana salladı.

"Burada suçlu aramayacağız. Hiçbirimiz. Çünkü eğer birbirimizi suçlamaya başlarsak kazanan onlar olur. Onun hayatının tek bir saniyesinin bile çöpe gitmesine izin vermeyeceğim. Bunun için çok zorlu bir savaş verdik ve o çok daha iyisini hak ediyordu." Sesi çatallandı.

Neredeyse hiç tanımadığım bir adamın ardından herkesin içinde gözyaşlarına boğulmak gibi utanç verici bir şey yapmamak için boğazımı temizleyip ikisinden de uzaklaşmak zorunda kaldım. Acılarının bu kadar net yansıdığını görmek, en hafif tabirle yürek parçalayıcıydı ve içimde hâlâ kaynayıp duran o tuhaf suçluluk karmaşası yeniden baş göstermişti.

Vivian daha iyisini hak ediyordu.

Gryphon, Unser'in kalkmasına yardım etmek için öne çıktı, kolunu omuzlarına dolayıp onu enkazın içinden çıkardı. Fe-

lix bir anlığına onun o dengesiz yürüyüşünü izledi, ardından tekrar ayağa kalkıp North ile beklediğimiz yere doğru gelirken alçak sesle, "Buradaki herkesin durumu stabil, hepsini kontrol ettim. Kieran'ın yanına dönmem lazım," diye mırıldandı.

North kaşlarını çatsa da başıyla onayladı. "Yani o iyi olacak, değil mi?"

Felix ensesini kaşıyarak iç çekti. "Çok fazla kırığı vardı. Sage ve ben onu iyileştirmek için birlikte çalışıyoruz ama en azından birkaç gün sürecek. O zamana kadar onsuz çalışmak zorunda kalacaksınız."

North başıyla onaylayıp eliyle "sorun değil" dercesine bir hareket yaptı. "Hayatta ya, önemli olan tek şey bu. İhtiyaç duyduğu sürece onsuz idare edebiliriz. Rockelle şimdilik ikinci pozisyona geçebilir. Black dönene kadar başka göreve çıkmamaya çalışacağız. Hadi git. Bağlanan'ının ve diğerlerinin yanına dön, biz de buradaki pisliği temizleyelim."

Felix başını aşağı yukarı sallayıp uzaklaştı ama o giderken Wick, North'un yanına gelip ona başıyla saygılı bir selam verdi. "Evde yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Felix ve Sage iyileşme sürecini hallediyorlar. Ben burada neler yapabilirim?"

Sage'in Bağlanan'ı hakkındaki fikrim son birkaç gün içinde epey değişmişti.

Oli'yi çoktan ikna ettiğini ve Gryphon'ın o titiz güvenlik taramasından geçmeseydi Sığınak'a zaten giremeyeceğini biliyordum ama kötü biri olmaması, onun tam bir pislik olmadığı anlamına gelmiyordu.

Onun da tıpkı benim yaptığım gibi sorumluluk alıp öne çıktığını görmek beni rahatlatmıştı.

Sadece Bağlanan grubunda değil, bu topluluğun içinde de kendine bir yer buluyordu. Özellikle de omuzlarınızda geçmişin o öfke dolu yükünü taşıyorsanız, bu hiç de kolay bir şey değildi. Wick'te kesinlikle o öfkeden vardı ama o bir seçim yapmıştı ve seçimi Sage'di.

Ne pahasına olursa olsun.

Buna karşı çıkamazdım, başka hiç kimse de çıkamazdı. Bağlanan'ını her şeyin üstünde tutmak yapılacak en doğru şeydi ve bu, burada deneyebileceği diğer her şeyden çok daha hızlı bir şekilde ona dost kazandıracaktı.

Onu süzerken North'un gözlerine de aynı saygı yansıdı. "Mahkûmları bu hücrelerden nakledip meclis ofisinin altındaki o eski hücrelere kapatarak üzerlerine bir Siper çekmemiz gerekecek. İdeal bir durum değil ama onarımları yapana kadar elimizden gelen tek şey bu. Bu konuda geri kalanımıza yardım edebilirsin."

Wick tek kelime etmeden başıyla onayladı ve hem mecazen hem de kelimenin tam anlamıyla kolları sıvadı. O korkunç ölümün omuzlarımıza çöken ağırlığına rağmen bu bana ileriye doğru atılmış bir adım gibi gelmişti. Bağlanan'ımın kalbini kıracağını bildiğim türden bir adım.

Harika bir adamın kaybının ardından bir araya gelmek.

Mahkûmları taşımak, bunu yapmak için Gryphon'ın zihinleri kapatma yeteneğine sahip olduğunuzda kolay bir işti. Ablamı görmeye pek bayıldığım söylenemezdi ama hepsini oraya nakletmeden önce, North'un eski ofisindeki nezarethanelerin onu içeride tutabileceğinden emin olmak için yardım ettim.

Hâlâ çok sıska görünüyordu ama artık üzerinde hiç beklemediğim türden bir hafiflik vardı ve ona ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Rahatlamıştı.

Annemle babam artık yoktu. Peter ve o lanet olası Bağlanan grubunun geri kalanı tamamen ölmüştü. Artık geriye sadece o ve Jericho kalmıştı. Eğer bir gün North'u ve meclisin geri kalanını ya da gelecekte bu kararları her kim verecekse o kişiyi, onu ve Jericho'yu serbest bırakmaya ikna edebilirlerse bir daha asla ailemiz tarafından avlanma korkusu yaşamayacaklardı.

Artık özgürlerdi.

Sözde düşmanları tarafından hapsedildikleri hâlde özgürlerdi. Bu durum, annemle babamın ardından duyduğum o son derece kafa karıştırıcı kederi bir kez daha körükledi. Sanırım tanrı bağlarıyla ilgili her şey bitip kapandığında, onlara ne yapılacağına dair bir plan hazırlanmasına yardım etmem gerekecekti. Şimdilik hepimiz sadece bekliyorduk. Onlara ihtiyacımız olma ihtimaline karşı bekliyor, bir işe yarayıp yaramayacaklarını görmek için bekliyor, onca insanın ölümünde oynadıkları roller yüzünden kaderlerinin ne olacağına karar vermek için bekliyorduk.

Gryphon, gözleri beyaz beyaz ışıldar hâlde, "İstersen eve dönüp Gabe ve Oli'ye göz kulak olabilirsin," dedi.

Gryphon, zihinlerini ele geçirip bedenlerini sanki birer kuklaymışlar gibi yönlendirirken Aurelia ve Jericho'nun yüzlerindeki ifade tamamen silinmişti.

Bir anlığına etrafıma bakındım ve ardından başımı iki yana salladım. "Burada daha çok işe yararım. Molozları ve enkazı temizlemeye, burayı yeniden inşa edilebilecek kadar güvenli bir hâle getirmeye yardım edeceğim. İkimiz de biliyoruz ki Gabe uyandığı saniye buraya damlayacak, neyin tamir edilebileceğini ve neyin yıkılması gerektiğini gözden geçirmeye hazır olacak."

Gryphon bir anlığına bana bir bakış attı, kaşları parlayan gözlerinin üzerinde çatılmıştı. "Oli'nin yanına dönmek için can attığını sanıyordum."

Derin bir nefes aldım ve omuz silktim. "O emin ellerde. Zaten etrafında onun için pervane olan yeterince kişi varken yok yere kendi kendimi yiyip bitirmenin ve uykusunda onu izlemenin bir âlemi yok. Nox da araştırmalarıyla birlikte oraya dönüyor, değil mi? Zaten tek yaptığı dinlenmekken, üçümüzün birden onun etrafında oturmasına ihtiyacı yok."

Bu söylediğim onu daha da şoka uğratmış gibi görünüyordu ama yine de sözlerimi kabullenerek başını aşağı yukarı salladı ve mahkûmların nakil işine geri döndü. Annesi ellerini cama

bastırmış, benim annemin de sergilemekte kusursuzca ustalaştığı türden bir anne hasretiyle ona bakıyordu. Gryphon, sanki annesi ona bir yabancıdan farksızmış gibi bu bakışı görmezden geldi. Onu da binadan dışarı yürütmeden önce, tıpkı ablama yaptığı gibi annesinin zihnini de aynı kolaylıkla kapattı. Nakilciler dördünü birden aynı anda taşımak üzere çoktan onları bekliyordu.

Gryphon'ın gücünün, onlara yakın durmasa bile zihinlerini kapalı tutabilecek kadar geliştiğini zaten biliyordum ama muhtemelen, gerçekten gerekmedikçe bunu yapıp herkesin ödünü koparmak istemediği için o da onlarla birlikte gitti.

Gabe'in amcasının enkazı temizlemesinde yardım etmeye koyuldum; talimatlarını dinliyor ve on adamın yapacağı işi yarı zamanda tek başıma hallediyordum. Bir noktadan sonra bana yardım etme çabalarının benim için sadece ayak bağı yarattığını fark ettiler, böylece tüm işçi grubu geri çekilip duvarların ve tavanın koca koca parçalarını tek başıma taşımamı izlemeye koyuldu.

Bu şekilde işe yaradığını hissetmek güzeldi. Zihnimdeki fırtına şiddetle devam ediyordu ama enkazı temizlemek dışındaki her şeyi unutuncaya dek kendimi beden gücü gerektiren bu işe iyice kaptırdım.

Elimden en fazla bu geliyordu.

Vivian'ın ölümünü takip eden günlerde, Sığınak'taki değişim göze çarpacak kadar keskindi. Sakinler için muhtemelen o kadar da belirgin değildi ama bana ve Bağlanan grubunun geri kalanına göre sanki bambaşka bir yere, alternatif bir gerçekliğe savrulmuşuz gibiydi.

Topluluk üyelerinin şüpheci bakışları ve fısıltıları çoktan tarihe karışmıştı. Bizi gördüklerinde yüzlerine yerleşen korku dolu ifadeler ve geldiğimizi fark ettiklerinde, sanki hiç çaktırmadan yapıyorlarmış gibi tek kelime etmeden yolun karşısına geçmeleri sona ermişti.

Sessizce yapılıyor olsa bile bir zamanlar iliklerimize kadar hissettiğimiz ayrımcılık uçup gitmişti.

Birkaç gün sonra North'a bu durumu sorduğumda, kelimeleri toparlaması biraz zaman aldı. "Vivian Bentley topluluğumuzun son derece saygın bir üyesiydi, üstelik sadece meclis ya da Taktik Ekipleri tarafından değil, Alt Kademe aileleri tarafından da saygı görürdü. Yardım kuruluşlarına yüklü miktarda para bağışlardı. Gıda yardımlarına destek olurdu; o ve Bağlanan grubu, şu anda burada olan pek çok aileyi güvenli bir şekilde buraya ulaştırmaktan sorumluydu. Yetmişlerdeki ayaklanmalar sırasında genç bir Taktik Ekibi görevlisiydi ve adını daha o zamanlar duyurmuştu. Burada onun ölümünün yasını tutmayan, sorumluların adalet önünde hesap verdiğini görmeye hazır olmayan tek bir kişi bile yok. Zamanında Draven'daki Taktik Eğitimi'ni yönetmesi için seçilmesinin çok haklı bir nedeni vardı ve bunun torpille uzaktan yakından alakası yoktu. O iyi bir adamdı, o ölümü asla hak etmeyen biriydi."

North bunu söylerken bakışlarını benden kaçırdı ve Taktik Eğitim Merkezi'nin yeniden inşası için çoktan hazırlanmış olan evraklara daldı.

Gabe uyanıp aşağı iner inmez amcası ve North'la birlikte planlar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Sığınak'taki insanları güvende tutmanın taşıdığı o ciddi önem yüzünden, yeniden inşa süreci diğer her şeyin önüne geçmişti. Bir eğitim merkezi olmadan saflarımıza daha fazla görevli katılamazdı ve daha fazla görevli olmadan operasyon ekiplerimizi hızla kaybederdik. Bu mekândan daha önemli olan tek yer yemekhaneydi,

onun da tek sebebi, aşçının yemek pişirecek doğru düzgün bir yere ihtiyaç duymasıydı.

Gabe'in benden gidip getirmemi istediği planları North'un elinden aldım ve ona bu kadar çok şey öğreten ve hayatında çok önemli bir figür olan adam için böylesine bariz şekilde duyduğu kedere yönelik küçük bir saygı göstergesi olarak omzuna hafifçe vurdum. Bana doğru başını salladı, kendine has o sessiz tavrıyla teşekkür etti ve ardından tek kelime daha etmeden kendi başıma çıkıp gitmem için beni kendi hâlime bırakıp yeniden kâğıtlara döndü.

Sadece birkaç ay önce olsa bu durum tepemi attırırdı ama şimdi asıl gerçeği olduğu gibi görebiliyordum. Dünyanın acımasızlığı yüzünden böylesine kahrolurken gereksiz yere konuşmanın, bana süslü laflar etmenin sırası değildi. Şu anda, ne pahasına olursa olsun yola devam etme, zorlukların üstesinden gelme veya işleri yoluna koyma zamanıydı.

Aşağıdaki ATV'lerden birine atladım ve ağır ağır Taktik Eğitim Merkezi'nin kalıntılarına doğru yol aldım. Orada şimdiden yavaş yavaş devasa bir çiçek anıtı yükselmeye başlamıştı. Kimseyi oraya bir şey bırakırken görmemiştim ama yine de hepsi arka bahçelerden veya sessiz doğa yürüyüşlerinden toplanmış yüzlerce buket ve çelenk vardı. Hepsinin üzerinde taziye dilekleri yazan kartlar bulunuyordu ve bu çiçekler o sert, gri betonun üzerinde küçük renk patlamaları yaratıyordu.

Hepsi, bu kadar büyük değer taşıyan bir adama sunulmuş birer vefa ve yas ifadesiydi.

Bağlanan'ımı molozların arasında dikilirken buldum, ellerini beline koymuş, geride kalan enkaza bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ve yanakları gözyaşlarını silmekten tahriş olmuştu. Bu görüntü kalbimi kırıyor, onu bu şekilde incitmeye cüret edenlerin suratına yumruğumu geçirip yüzlerini darmadağın etme isteği uyandırıyordu. Ne var ki bunu yapan adam, sırf bir gün yeniden dönebilmek için kendi canını alarak çoktan ölüp

gitmişti. Bunun için kızgın değildim, sadece giderken yanında götürdüğü canlarla ilgili öfkeliydim.

Dönüşünün bizim yaşadığımız döneme denk gelmemesi için dua etse iyi olurdu.

Topluluğun diğer üyelerinin etrafımızda çalışmasını ve sanki Bağlanan'ım onları kendine doğru çekiyormuş gibi hepsinin yavaş yavaş onun yörüngesine girmesini izledim. Ancak hiçbir zaman ona tam olarak yaklaşmıyorlardı. Sanki yollarında bir bariyer varmışçasına, onun etrafında küçük, boş bir çember bırakıyorlardı.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Onun güvenliği için ama aynı zamanda onu delicesine sahiplendiğim için zamanımın çoğunu insanlara ters ters bakarak ve onları olabildiğince uzak tutmaya çalışarak harcıyordum. Onun tüm zamanını ve ilgisini istiyordum. Sırf onu görebilme ayrıcalığını bile öylesine kıskanıyordum ki başka birinin onunla aynı ortamda bulunması dahi beni çileden çıkarıyordu. Şimdiyse, tüm topluluğun Vivian'ın yasını tuttuğu ve kendini yeniden toparlamaya çalıştığı şu anda, o mesafenin asıl sebebini görebiliyordum.

Ondan kesinlikle ödleri kopuyordu, evet ama aynı zamanda saygı da duyuyorlardı.

Hepsi onun neler yapabileceğini biliyordu ve bundan korkmaları çok doğaldı ama aynı zamanda güvenliklerinin onun yeteneğine bağlı olduğunun da farkındalardı.

Bir bakıma bu zaten hep böyle olmuştu.

Dravenlar yıllardır yorulmak bilmeden çalışıyordu. Bu kasabaya milyarlarca dolar akıtmışlar; hepsi de güvenli bir topluluk ve barış sağlamak uğruna, Direniş'le başa çıkmanın bir yolunu bulabilmek için çabalamışlardı ama nihayetinde kâbus yaratıkların gücü de bir yere kadar yetiyordu. Her şeyi yutup tüketebilen bir güç değillerdi. İnsanları yüzlerce kilometre öteden oldukları yere çivileyip yollarından alıkoyamazlardı.

Oleander'ın yapabildiklerini yapamazlardı.

İşçilerden biriyle göz göze geldiğimde bir anlığına irkilse de ardından saygıyla başını hafifçe öne eğdi ve onarım gerektiren daha fazla alanı işaret etmeye başlayarak yanıma doğru geldi. Yeterince saygılıydı ama aynı zamanda benden çok daha fazla şey biliyordu. Onu dikkatle dinleyip yönlendirdiği şekilde hareket etmeye başladığımda, içindeki rahatlamayı ve sadece bununla kalmayıp beni onayladığını da hissedebiliyordum.

Bir anlığına sanki birdenbire Gabe'in bedeninde uyanmışım gibi hissettim çünkü herkes ona tam da böyle davranırdı. Aniden kafamda her şey yerine oturdu. O, arkasından ne fısıldadıklarına zerre kadar aldırmadan, topluluktaki herkesle her zaman birlikte çalışırdı. Hepsini duymazdan gelir, olgunluğunu bozmadan sadece işine bakardı.

Onun gibi davranmak ya da onun kurduğu gibi ilişkiler kurmak daha önce hiç aklımdan geçmemişti ama diğer işçiler ve Taktik Ekibi ajanları yanıma gelip benimle çeşitli konular hakkında sakin sakin konuşmaya başladıkça, kendimi bu yeni akışa uyum sağlarken buldum.

North, Sığınak'ı herkes için güvenli bir yer hâline getirmek uğruna zamanının o kadar büyük bir kısmını harcamıştı ki kaynaklarının, parasının ve vaktinin devasa bir kısmı buraya gitmişti. Tanrı bağlarıyla işimiz bittiğinde bile Oli'nin buradan ayrılmaya hiç niyeti olmadığını biliyordum.

Burası artık onun yuvasıydı.

Eğer burada, bu insanlarla birlikte yaşamaya devam edeceksek, ne kadar cazip gelse de kendimi sonsuza dek onunla birlikte o malikâneye kapatamazdım. Gabe'in cana yakınlık seviyesine asla ulaşamayabilirdim ama bu insanlarla en azından bir tür ilişki ve iyi niyet bağı kurmayı kesinlikle deneyebilirdim.

Büyümek dedikleri tam olarak böyle bir şey olmalıydı.

İtiraf etmeyi her ne kadar istemesem de kişiliğimin şekillendiği ergenlik yıllarımın büyük bir kısmı, zihnimin Direniş

propagandası ve ailemin benden beklentileriyle çarpıtılmasıyla geçmişti. Ardından gelen gençlik yıllarımsa Bağlanan'ım ve kendim için bir kaçış planlamakla harcanmıştı. Sanırım şimdi yeni bir normalliği bulma ve keşfetme zamanıydı.

Sadece öncelikle o tanrı bağını bulup öldürmemiz gerekiyordu.

Bildiğimiz kadarıyla geriye kalan son kişi oydu. Sanırım sonrasında ömrümüzün geri kalanını bir hayat kurup onu sonuna kadar yaşarken bir yandan da daha fazlasının uyanmasını bekleyerek ve herhangi bir belirti olup olmadığını dikkatle gözlemleyerek geçirecektik. Hem Bağlanan'ımız hem de diğer herkes için kendimizin en iyi versiyonları olmayı öğrenecektik.

Bakışlarım yeniden Oli'ye yöneldi. Onun hem içsel hem de dışsal mıknatıs benzeri güzelliğinin çekimi beni öyle baştan çıkarıyordu ki yakınında başka insanlar var diye kendimi bir kez daha öfkeden kudururken buldum.

Ta ki ne yaptığını görene dek.

Yerdeki çiçekleri, yani Vivian için oluşturulmaya başlayan o küçük anıtı özenle düzelttiğini gördüğümde kendimi yeniden sakinleştirdim. Bir sonraki hamlemiz üzerinde çalışıyorduk ve planı neredeyse hazırlamıştık. Bir sonraki hamleyi beklemek, onarabildiklerimizi onarmak ve etrafımızdaki herkese yardım etmek için sadece birkaç günümüz daha kalmıştı.

Tüm bu ölüm ve yıkımın içinden bizimle birlikte sağ çıkabilecek bir şeyler inşa edebilme ve bunun yeterli olacağı umuduyla, kendimizden verebileceğimiz ne varsa sunacağımız birkaç gün.

Yirmi Beşinci Bölüm

Oli

Taktik Eğitim Merkezi'ni haritadan silen o patlamanın ardından Sığınak'ta meydana gelen fiziksel değişiklikler, topluluğun içindeki kaybın gözümüze sokulan acı bir hatırlatıcısıydı.

North'un ofisine, artık derme çatma eğitim alanımıza dönüşmüş olan kasaba merkezinin içinden geçmeden gidemiyordum. Buraya ilk taşındığımızda, North'un kendi kontrolü altındaki alanlara dair o saplantılı estetik kusursuzluk ihtiyacıyla nazikçe dalga geçmekten kendimi alamamıştım. Kasaba merkezi de onun bu takıntısından fazlasıyla nasibini almıştı.

Kusursuzca döşenmiş parke taşlı yolları ve çevre düzenlemesi yapılmış bir alanın tam ortasındaki o büyük süs havuzuyla, topluluk üyelerinin oturup öğle yemeği yemeleri veya arkadaşlarıyla buluşmaları için kusursuz bir yerdi. Bu, hep yapmak istediğim ama her seferinde üzerime dikilen bakışlar sağ olsun, yapabilecek kadar rahat hissedemediğim bir şeydi. Kasaba merkezi kusursuz derecede huzurluydu: bütün kasabanın ana noktasıydı ve Taktik Eğitim Merkezi'ne uzanan o küçük

yolu da içine alarak hem yemekhaneye hem de North'un ofislerine bakıyordu. Bana her zaman Sığınak'ın kalbiymiş gibi gelirdi. Kieran'ın bizi içeri naklettiği o ilk gün, kasabaya dair ilk manzarayı tam da buradan izlemiştim. Harika bir karşılama faslıydı. Şimdiyse her yer eğitim matları ve insanlarla dolup taşıyordu, dövüş duruşlarına çalışan ve antrenman ringinde sırasının gelmesini bekleyen insanlar her yeri hıncahınç doldurmuştu.

Olduğum yerde durup sıra sıra dizilmiş Taktik Ekibi ajanlarına eleştirel bir gözle baktım. Ortalıkta bu kadar çok insan varken bir miktar itiraz ya da kargaşa çıkacağını düşünebilirdiniz ama Vivian'm ölümünden bu yana tüm Sığınak'ın tek yürek olup kenetlenişinin bir nişanesi gibi böyle şeylerden eser yoktu.

Ama asıl şaşırtıcı olan, saflarımıza katılan taze kanın çokluğuydu. Üst Kademe ailelerden gelen onlarca insan, sonunda hizmetlerini sunmak üzere öne çıkmış ve yetenek yelpazemize devasa bir Yetenek cephaneliği katmıştı. Ailelerin bu bariz tutum değişikliğinin North'ta, Gryphon'da ve hatta Nox'ta bile nasıl bir saygı uyandırdığını görebiliyordum.

İşin içinde gizli hesaplar dönüp dönmediğini Gryphon'a soracak cesareti henüz kendimde bulamamıştım.

Böyle bir şey olduğundan kesinlikle emindim ama bunun yerine, bu durumun o tanrı bağıyla yaşanacak bir sonraki hamle için ne anlama geldiğine odaklandım. Acı'ya hükmeden ve yıllarca süren yeniden doğuşlar yüzünden aklını kaçırdığı söylenen tanrı bağıyla. North'u hedeflerken Nox'u öldüren ve hiç gözünü kırpmadan hedefinin kardeşini ortadan kaldırmaktan zevk duyan o varlıkla.

Elde edebileceğimiz her güç zerresine ihtiyacımız olacağını hissediyordum.

Gönüllüleri dikkatle inceleyen Gryphon'ı izledim. O daha ağzını açmadan gelişimleri hakkında ne hissettiğini tahmin etmeye çalışmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Onların beni iyi

okuyabildiği kadar benim de onları iyi okuyup okuyamadığımı görmek hoşuma gidiyordu. Bağlananlarımı kendimi tanıdığım kadar iyi tanımaya böylesine çabuk alışmam beni şaşırtıyordu.

Bugünlerde verdikleri tepkiler beni neredeyse hiç şaşırtmıyordu. Bir şeye hazırlıksız yakalandığım anlarda bile artık hem bireysel hem de bir bütün olarak ilişkilerimizde öyle sarsılmaz bir güven hissediyordum ki! Hepsinin hayatındaki yerimi tam olarak biliyordum ve hepimizin birbirine kenetlenmiş tek bir birim gibi hareket etmesinden daha muazzam bir şey olamazdı.

North'un ofisine dönmek üzere harekete geçmeden önce Gryphon'ın burada olduğumu fark edemeyecek kadar meşgul olmasını bekledim ve ardından hızlı ama içten bir baş selamıyla onu ardımda bıraktım. Gidişimi izlerken gözlerine çöken o hayvani bakış dikkatimden kaçmadı. Toplum içinde yakınlaşma konusunda North'a kıyasla çok daha rahat olduğunu biliyordum ama kendi Taktik Ekibi'nin gözü önünde bu tür şeyler yapmak ona hâlâ son derece uygunsuz geliyordu. Özellikle de topluluk onun yasını tutmaya devam ettikçe her geçen gün biraz daha büyüyen Vivian anıtındaki çiçeklerden sadece birkaç metre ötedeyken. Onlara çok uzun süre baktığımda boğazım düğümleniyordu, bu yüzden binadan içeri adım atarken başımı öne eğdim.

İçeride birkaç görevli vardı, birkaçı soyunma odasında üstünü değiştiriyordu ama ben tek kelime etmeden asansöre doğru ilerlerken her biri gülümseyerek saygıyla bana selam verdi.

İnsanları bu şekilde bir araya getiren şeyin Vivian'ın ölümü olduğunu bilmek içten içe beni kahrediyordu. Asansörün kapıları North'un ofisine açıldığında, onu masasının arkasına geçmiş, meclis oylamasının planları üzerinde çalışırken buldum. Hemen yanında, şimdiden yarısı boşalmış, neredeyse kafam büyüklüğünde bir kahve kupası duruyordu ve dişlerini sıkarak çıkardığı sinirli homurtular, işlerin ne kadar "yolunda" gittiğini bana gayet net anlatıyordu.

"Bir oylamaya hile karıştırmanın nasıl bu kadar çok yolu olabildiğini aklım almıyor. Bu dünyadaki yozlaşmışlık resmen akılalmaz boyutta."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "İnsanların içinde iyilik olabileceğine inandığım için bana hep saf olduğumu söylerdin. Asıl senin kafan karışmış gibi görünüyor."

Kalemini masaya bıraktı ve ellerini başının üzerinde kenetleyerek gerinip arkasına yaslandı. Ben de bir anlığına bu manzaranın tadını çıkardım. Takım elbisesinin altından bile belli olan o uzun ve biçimli vücut hatları kesinlikle görülmeye değerdi.

Sesi kulaklarıma baştan çıkarıcı, ağır bir tınıyla ulaştı. "İnsanların her daim yozlaşmaya mahkûm olduğunun gayet farkındayım. Benim tepemi attıran şey, bu pisliği temizlemenin bana kalmış olması."

Derin bir nefes verip antrenman matları üzerinde ter döken Taktik Ekibi ajanlarını izlemek üzere pencereye yaklaştım. Üst Kademe ailelerinden birinin oğlunun Telekinezi gücünü kullanarak karşısındakini uzağa fırlatmasını izlerken bu gücü kullanma becerisine hayran kaldım.

Bağım göğsümde sessizdi, uyumaktan ve yaklaşmakta olanlar için enerji toplamaktan memnundu, ben de onu kendi hâline bıraktım. Bana bunu nasıl ileteceğini bilmediği zamanlarda bile bu tür konularda her zaman en iyisini o bilirdi.

North'un eski asistanı Penelope, bunun en kusursuz örneğiydi.

Daha nedenini bile bilmeden ona karşı duyduğu nefret ve mutlak tiksinti, asla göz ardı etmememiz gereken bir şeydi.

Onun yakın çevresinde bu kadar uzun süre henüz yeni palazlanmış bir tanrı bağı barındırdığımızı düşünmek, tıpkı daha birkaç gün önce Elemantal'le yüzleştiğim zamanki gibi şimdi de kanımı donduruyordu. Bütün dövüşü bağımın gözlerinden izlemiştim. Penelope'yi orada kollarını iki yana açmış, gözleri

parlayan simsiyah boşluklara dönüşmüş hâlde görmek... Bütün bunlar tepemi yeniden attırmıştı.

Bu durumu North'un yüzüne vurmamak konusunda çok iyi iş çıkarmıştım ama muhtemelen bunun tek sebebi Vivian'ın ölümüydü.

"Herkesin şu anki davranış biçimini göz önüne alırsak, yozlaşma konusunda gerçekten bu kadar endişeli misin?"

Sesimdeki kırgınlığı duyabiliyordu, bu yüzden arkama geçip bir kolunu belime doladı ve antrenman yapanları benimle birlikte izlerken beni vücuduna bastırdı. "Mesele sadece Vivian değildi, Bağlanan'ım. Meclisin dağılmasının da etkisi vardı. Anlıyor musun? Aşağıdaki o erkek ve kadınların birçoğu, aile mirasları yüzünden Taktik Ekiplere katılamayacaklarını hissediyordu. Eğer bir göreve koşup ölürlerse meclisteki koltuklarını kim devralacaktı? Ailelerine ne olacaktı? Hepsinin üzerinde büyük bir sorumluluk var, şahsen çok iyi anladığım bir sorumluluk bu. Meclisin dağılması ve seçimin halk oylamasına dönüştürülmesi bu çocuklardan bazıları için pek çok şeyi değiştirdi."

Bir anlığına kaşlarımı çatarak camdan dışarı baktım ama North'la tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Zaten bana yalan söylemezdi. Bunun hiçbir amacı olamazdı.

Ağzımın içinde homurdanarak, "Yani şimdi ebeveynlerinin bu duruma ne diyeceğini hiç düşünmek zorunda kalmadan göreve çıkıp ölebilecekleri için özgürler mi? Bu da kulağa epey delice geliyor," dedim.

Hafifçe güldü ve eğilip omzuma bir öpücük kondurdu. "Hiçbirinin bir görevde öleceğine inandığını sanmıyorum, Bağlanan'ım. Özellikle de daha önce hiç sahaya inmedikleri için. İlk katıldıklarında üstlerinde öyle bir pervasızlık olur ki bunu onlardan söküp atmak birkaç görev sürer. Bazılarının bu durumu bir seçim kampanyası olarak kullandığına hiç şüphem yok. Birkaç göreve çıkmayı, ardından da bu tecrübelerini bir seçim vaadi olarak kullanıp sonraki seçimde meclis koltuğuna

aday olmayı planlıyorlar. Birçoğunun gizli hesapları olduğundan adım kadar eminim ama aralarında Gryphon'ın bulduğu, gerçekten dürüst birkaç kişi de var. Üstelik onları bu noktaya getiren şey ne olursa olsun, beraberlerinde getirdikleri güçler oldukça işe yarar. Açıkçası şu anda seçici davranma lüksümüz yok."

İç geçirip kollarında geriye doğru yaslandım, başımın göğsüne düşmesine izin verip onunla geçirdiğim bu sessiz ânın tadını çıkardım.

Son anlarımızdan birinin.

Planımızın bir sonraki aşaması Sawyer ve Nox'un çabaları sayesinde şekillendiğinde biraz afalladım ama tamamen de şaşırmış değildim.

Hem Sawyer hem de Sage birlikte yürüttükleri bu çalışma hakkında bana bir şeyler çıtlatmıştı ve Sawyer'ın bu konuda bu kadar umursamaz ve sakin kalması beni epey şaşırtmıştı. Sadece iş Bassingerların dijital kayıtları konusundaki organizasyon eksikliğine geldiğinde gerçekten asabileşmişti.

Kieran'ın durumuna bakmak ve Sage'le öğle yemeği yemek üzere evlerine gittiğimde, "Kâğıt üzerindeki lanet olası her boku ne kadar kusursuz arşivlediklerini düşünürsek iş dosyaları isimlendirmeye veya herhangi bir indeks matrisi kurmaya geldiğinde bunu hiç siklerine takmamışlar. Doğruyu söylemek gerekirse, sırf o pislik ataları da hisseder umuduyla sizin eve damlayıp Atlas'ın o ukala, zengin züppesi suratına okkalı bir yumruk atasım var. Ama ruhumun şu anda bulunduğu yeri de seviyorum, o yüzden bu muhtemelen pek de iyi bir fikir değil," diye söylenmişti bana Sawyer.

Maalesef Felix'in tüm ilgisine ve Bağlanan'ının iyileştirme yeteneklerine rağmen Kieran'ın iyileşme süreci oldukça yavaş ilerliyordu. Bedenindeki her bir kemik paramparça olmuştu ve bu da öyle bir çırpıda onarılabilecek bir şey değildi. Bunun Sage'in üzerinde yarattığı ağır stresi gördükçe gözümü kan bürüyordu.

Bütün bu olan bitenin tek iyi yanı, Wick'in hem kendi Bağlanan grubu hem de topluluk için elini böylesine hevesle taşın altına koymasıydı, şikâyet etmeden veya herhangi bir övgü beklemeden Taktik Ekibi eğitimi seanslarında Gryphon'ın boşluğunu kusursuzca dolduruyordu. Draven'da okurken neden Taktik Ekipleri için böylesine harika bir aday olduğunu şimdi çok iyi görebiliyordum. Kendi başına bile tam bir lider olduğu sugötürmez bir gerçekti. Kieran'ın yaraları yüzünden evlerinin üzerinde dolaşan kara bulutlara rağmen Sage'in Bağlanan grubunun artık ne kadar kenetlenmiş ve rayına oturmuş olduğunu da görebiliyordum.

Kieran için endişelenmeye devam etsem de bu durum benim için devasa bir rahatlamaydı. Vivian'ın ölümü, zihnimin en ücra köşelerine itilmiş, bir daha açılmamak üzere kaldırılmış isimsiz kutularda bırakmayı umduğum eski travmaları gün yüzüne çıkarmıştı ama işte, yine aynı noktadaydık.

Nox ve Sawyer görevlerde yan yana getirilecek en mantıklı ikili sayılmazlardı ama ikisinin birden yürüttüğü onca çalışma nihayet meyvesini vermişti. Bassingerların dosyalarını –hem dijital olanları hem de Nox'un kategorize edip hasarsızca eve getirmeyi başardığı o basılı evrakları– incelemek her ikisi için de tam zamanlı bir işe dönüşmüştü.

Bütün bu çalışmalar Kuzgun'un süzerek Nox'a aktardığı anılarla harmanlanınca zihninde bir plan iyice berraklaşmıştı. Ancak bir sorun vardı: Bu plana yönelik öylesine şiddetli bir nefret duyuyordu ki bu durum onu haftalarca başka bir şey, herhangi bir alternatif bulmak için çırpınmaya itmişti.

Fakat başka hiçbir şey çıkmamıştı.

Bunun tek seçeneğimiz olduğunu kabullendiği anda bu konuyu North ve benimle paylaşmak zorunda kalmıştı. Üstelik bunu Bağlanan grubumuzun geri kalanına açmadan önce yapmıştı ve sırf bu durum bile zihnimde tehlike çanlarının çalmasına yetmişti.

North, bırakın kardeşini, bizim Bağlanan grubumuza karşı bile kullandığını daha önce hiç duymadığım o en vahşi, en tavizsiz ses tonuyla, "Hiçbir koşulda benim Bağlanan'ım yem olarak kullanılmayacak. Yeni bir plan bul," dedi. Ancak Nox buna en ufak bir tepki bile vermedi. Sadece kollarını kavuşturdu ve meydan okurcasına çenesini havaya dikti.

Bu, çok iyi bildiğim bir savaş pozisyonuydu ve kendimi zihinsel olarak bu konuşmanın yıkıcı sonuçlarına hazırlamaya başladım. Bunun korkunç bir kavgaya dönüşeceğini şimdiden görebiliyordum.

"Öyle bir konuşuyorsun ki, sanki onu uyuşturup bir köşeye bağlayacak ve göz göre göre yem olarak harcayacağım. Benim bahsettiğim şey bu değil. Bassingerların topladığı bilgiler Kuzgun'un söylediklerileyle bire bir örtüşüyor. Acı tanrısı gücünü bizi ayırmak için bir tuzak olarak kullanıyor, bunu her zaman yapıyor. Yine yapacağı şey de bu, North. Bizi bir tuzağa çektikten sonra aramıza girip bizi birbirimizden koparacak. Oleander'ı yalnız başına kıstırdığı anda da onu öldürecek."

North ona bakarak başını iki yana salladı. "Yapamaz. Artık biz ondan daha güçlüyüz. Üstelik biz altı kişiyiz, o ise tek başına. Bizi alt etmesine imkân yok."

Sesi ukala değil, sadece kendinden emin geliyordu, tanrı bağlarının bize defalarca söylediği gerçekleri dile getiriyordu ama ben yine de mideme oturan o dipsiz huzursuzluk hissini içimden atamıyordum.

Bağlanmamız sayesinde Acı tanrısından daha güçlü olacaktık ama oradan sağ çıkabilecek miydik? Yüzlerce yaşam bo-

yunca şu âna kadarki başarı oranımız sıfırdı, bu yaşamın bir öncekinden ne kadar farklı olduğunu bilsem de kendimi bu konuda pek iyimser hissedemiyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlendiğimi hissediyordum ama bunun yeterli olup olmadığını kim bilebilirdi?

Bir gün gerçekten yetecek miydi?

Nox gözlerini North'tan ayırmadı, bu tartışmayı kazanmak uğruna ne yapması gerekiyorsa onu yaparken sanki bakışlarıyla kardeşini delip geçiyordu. "Acı tanrısı bunu bize karşı kullanacak. Özgüvenimizi bize karşı kullanacak. İkimiz de bunu çok iyi biliyoruz çünkü bu tam olarak bizim de yapacağımız şey. Hepimiz aksini düşünmeyi ne kadar istesek de o çok zeki. Bu zamana kadar hayatta kalacak ve Üstün Yetenekliler topluluğu arasında, içine sızıp bize karşı kaynak oluşturabileceği koskoca bir hareket başlatacak kadar zeki. Topluluğumuzun en güçlülerini defalarca, *tekrar tekrar* manipüle etti. Eğer bu sohbete egolarımızı dâhil edersek kazanan yine o olur."

North başını iki yana salladı, sonra gözleri benimkilerle buluştu ve bir kez daha reddedercesine başını salladı. "Risk çok büyük. Başka bir plan bul. Beni yolla... Ya da kendin git. Geri kalanımızdan herhangi birini yolla, umurumda değil. Ama Oleander'ı yollama."

Bunu düşünmek bile bağımın göğsümde karıncalanmasına neden olmuştu ama buradaki ikiyüzlülüğün de farkındaydım. Nox beni yem olarak kullanmayı önerdiği o ilk anda, North'un kanını bu denli donduran ve bunun kanıtı suratından gayet net okunan tehlikeye gözüm kapalı atlamaya çoktan razıydım.

"İçimizden herhangi birinin peşine düşmeyecek, bunu sen de biliyorsun. O her zaman önce Ebedî'yi alır. Bizi *alt etmesinin* tek yolu önce Ebedî'yi almasıdır. Yüzlerce yaşam geçti, her defasında onun peşine düşüyor. Onun yeteneğini duyduğu anda sence neden anne babasını avladı? Sence onu neden parça parça doğramak istedi? Biliyorsun, mesele sadece Silas Davies

değildi. Acı tanrısının gözünde o, Oleander'ı elinden kaçıran bir aptaldan ibaretti. Hoşuna gitse de gitmese de kardeşim, bu iş her zaman gelip Oleander'a dayandı. Ne kadar şiddetle inkâr etmek istesek de... Şimdi bile bu gerçeği yadsıyamayız."

North, başını bir kez daha sallayarak ellerini masaya bastırıp sanki oradaki kelimelerin arasından aniden bir "B Planı" fırlayacakmış gibi kâğıtlara umutsuzca baktı ama gördüğü tek şey siyah mürekkepti.

Bu konularda Nox'la tartışmanın hiçbir faydası yoktu, bunu ikimiz de biliyorduk. Araştırmacı olan oydu. Kitaplarda ve verilerde kendini kaybetmekten, ancak her açıyı kontrol ettiğinden emin olduktan sonra bizim için bir yol çizen kişi olmaktan her zaman büyük bir haz almıştı. Eğer benim yem olarak kullanılmamın tek yol olduğunu söylüyorsa aslında başka hiçbir şey duymama gerek yoktu.

Onun yargısına güveniyordum.

Ona da güveniyordum. Sadece Bağlanan'ım olduğu için değil, yüreğini gördüğüm için. Hayatının her ânını, şu noktaya gelene dek yaşadığı her saniyeyi görmüştüm. Eğer başka bir yol olsaydı bunu North'a teklif dahi etmeyeceğine dair içimde en ufak bir şüphe yoktu, hele ki kazanabileceğimize inanmasaydı kesinlikle önermezdi. Zaten öyle olsaydı hâlâ o küçük arşiv kütüphanesine kapanmış, bir açık kapı bulmak için çırpınıyor olurdu.

Buna ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorsa benim için yeterliydi.

"Bunu yapabilirim, North," dedim kendimden emin bir tavırla. North başını bir kez daha iki yana sallayıp ikimize de arkasını dönünce sesimi daha da sert ve yüksek bir tonda çıkmaya zorladım.

Masadan uzaklaşıp North'un etrafından dolandım ve onu benimle göz göze gelmeye zorladım. "Bunu yapmak istiyorum... ve rızan olsun ya da olmasın yapacağım. Bağım da ben de bu

döngüden, ölümden ve biz ne yaparsak yapalım onun peşimizi bir türlü bırakmamasından bıktık usandık. Bağım artık çok yorgun. Hepimizin güvende ve bir arada olmasını istiyor. Bizim sadece bir gün geleceğine dair söz verip durduğumuz o geleceği istiyor. Artık kuru kuruya söz vermek yerine bunun için harekete geçmemizi istiyor ve ben de ona katılıyorum. Eğer Nox'un işe yarayacağına inandığı bir planı varsa bu benim için yeterli."

North yeniden bana döndüğünde gözlerindeki o çıplak korkuyu gördüm; bu noktaya gelmiş olmamızın yarattığı dehşeti, şu âna kadar ne denli cesur olmuş ya da ipleri elinde tutmuş olursa olsun, artık her şeyin yavaş yavaş ellerinin arasından kayıp gittiği gerçeğini. Artık o kaçınılmaz sonla yüzleşirken her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Gördüklerimi içime çektim ve bu sadece kararlılığımı daha da pekiştirdi. Önce ona, ardından da Nox'a bakıp başımı sallayarak onay verdim.

"Hadi şu işi bitirelim."

North bir an daha gözlerini yüzüme dikti ve ardından bakışlarını yeniden Nox'a çevirdi, kendini zar zor kontrol altına almadan hemen önce dudakları vahşi bir hırlamayla kıvrılmıştı. "Pekâlâ. Bana planı anlat, hem de her detayını. İçinde hiçbir açık kapı kalmadığından emin olana dek bu odadan çıkmıyoruz. Eğer dışarıda Bağlanan'ıma bir şey olursa hepimiz cehennemi boylayana dek dumanların *her şeyi* yutmasına izin veririm. Bu da hak edeceğimiz en hafif ceza olur."

Yirmi Altıncı Bölüm

Oli

Etrafımı saran şehir karanlığa bürünmüştü.

Yanımdan kornalarına basarak geçen arabalar ve bağıran insanlar vardı, aylardır bu tür araçların yakınında olmadığım için bu durum beni hızla sersemletmişti. Sığınak'ta sadece ATV'ler vardı ve başka bir yere nakledildiğimizde de bu genellikle Çorak Bölgelere veya tanrılardan nasibini almış, gerçek dünyayla uzaktan yakından alakası olmayan yerlere olurdu.

Tıpkı bugüne dek bulunduğum diğer tüm şehirler gibi kokuyordu, ceketimin kolunu elime doğru çekip burnuma bastırırken duman ve o kavurucu çöp kokusu ciğerlerime doldu. Böyle bir yerde bulunmayalı yıllar olmuştu ama bu kokuyu asla gerçekten unutamazdınız.

Tepemdeki bir lamba sürekli yanıp sönüyordu ve o kadar fazla ışık kirliliği vardı ki yıldızları göremiyordum. Şu anda gökyüzünde milyonlarcasının parladığını bilmenize imkân yoktu.

Ânında evimi özlediğimi hissettim ama yapılması gereken bir iş vardı. Yüzüme bir şekilde belirsizlik veya endişe dolu,

savunmasız bir ifade yerleştirebilirdim ama bu tuzağın içine o kadar da düşmeyecektim. O bilindik işareti, yani bir senatörün bedenine bürünmüş Acı tanrısını getiren bir Nakilci'nin o *pat* sesini duyduğumda, kendi mavi gözlerimle dosdoğru ona baktım.

Şu anda onlara Ebedî ile muhatap olma tatminini yaşatmak istemiyordum.

Bana doğru adım atarken dilini şaklatarak, "Beni bu şekilde alt edebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?" diye sordu.

Sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Aylarca North'un ofisinde oturmuş ve bu tanrının onunla nasıl oyunlar oynadığını, Üstün Yeteneklilerden korkan bir insan kılığına girip uğraşmamız için önümüze nasıl giderek daha fazla engel koyduğunu dinlemiştim. Ağlarını örerken North'tan çaldığı onca zaman, hepimizi asıl olup bitenlerden uzaklaştıran o dikkat dağıtıcı hamleler...

Acı tanrısı zekiydi ama bizden daha zeki olmasına izin vermeyi reddediyordum.

Tıpkı bütün tanrıların yaptığı gibi alaycı bir tavırla başımı yana eğdim ve Acı tanrısı, içinde duygudan eser olmayan, otuz iki diş sırıtışıyla yeniden gülümsedi.

"Kibir her zaman senin en güçlü yanın olmuştur," dedi, sesli harfleri sanki ağzında çiğniyormuş gibi uzatarak. Konuşma ilerledikçe sesi giderek daha da şeytani bir hâl alıyordu.

Ellilerinin sonlarında, yaşlıca bir adam olan Nakilci, ikimizi temkinli ama berrak gözlerle izliyordu. Gryphon'ın şu anda burada olup bu adamın tam olarak ne düşündüğünü, ona ne vadedildiğini veya aslında hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir oyunda bir piyondan farksızken kendini ne tür kutsal bir görevde sandığını bana harfi harfine söylemesi için neler vermezdim.

Acı tanrısı, zerre kadar kavrayamadığı o gerçek endişeyi taklit ederek bir anlığına sesini alçalttı. Konağının sıradan, kendi hâlinde yaşlıca bir kadın olması da işini kolaylaştırıyordu

ama ben onun ne mal olduğunu çok iyi biliyordum. "Benimle gelmelisin, küçük insan. Eğer istersen içindeki tanrıyı söküp çıkarmana yardım edebilirim. Bir parazit gibidir. Hepimiz öyleyiz. Konağı tamamen ele geçirmeden önce onu içinden çıkarmama gerçekten izin vermelisin. Onun bunu yaptığını biliyorsun, değil mi? *Hepimiz* bir noktada konakları tamamen ele geçiririz."

Gözümü bile kırpmadan, yerimden kıpırdamadan doğrudan ona baktım. Sonunda yavaşça başını salladı. "Pekâlâ öyleyse, lafla vakit kaybetmeyelim. Eğer son oyunumuzu oynayacaksak hadi oynayalım."

Nakilci kolunu ona doğru uzattı ve kadın kolunu tutunca ikisi birden gözden kayboldu, hemen ardından tam yanımda belirdiler, adam elini pençe misali omzuma geçirip beni de onlarla birlikte götürdü.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

Her şey yolunda gidecekti.

Nox'un hazırladığı planı uyguluyorduk ve güvendeydim. Nakil işlemi, Kieran'la seyahat ederken sürdüğünün üç katı kadar uzun sürüyor gibi gelse de bunu zihnimde defalarca tekrarladım. Bu durum onun gücünden mi kaynaklanıyordu yoksa sadece o gergin ânın etkisiyle zaman algım mı altüst olmuştu, bilmiyordum. Önemli olan tek şey, sonunda bir yerde belirip etrafımıza baktığımda Acı tanrısının suratının tam ortasına yumruğumu geçirme isteğiyle dolup taşıyor olmamdı.

Ona bu tatmini yaşatmayı reddettim.

Bunun yerine, planımızın adımlarını kusursuzca takip ederek tam olarak nerede olduğumu bilmelerini sağlamak için zihnimi Bağlananlarıma açtım. Kendimi tüm duygulardan, burada olmaya dair hissettiğim her şeyden, içimi kemiren her türlü düşünceden arındırdım. Boğazıma kadar gelen safra ve bu yolculuğun yarattığı yol tutması hâlâ canıma okuyordu ama duygusal açıdan içimdeki hiçbir şeye izin vermedim. Sicim gibi boşanmak için can atan gözyaşları, gözlerimin arkasını

sızlatıyordu ama onun beni bu şekilde alt etmesine müsaade etmeyecektim.

Köprü o kadar da yüksek değildi.

Köprünün kenarından aşağı bakarken, "Ailenin o küçük Üstün Yetenekli öfke nöbetin yüzünden değil de doğal sebeplerden öldüğüne insanları nasıl ikna edebildiler, hiç bilmiyorum," dedi.

Gözlerimi kırpmayı reddediyordum çünkü gözlerimi bir milisaniyeliğine bile kapatmanın, ailemin öldüğü geceyi zihnimde yeniden canlandırmaktan, o arabanın bizim arazi aracımızın yan tarafına çarpıp bizi köprüden aşağı uçurduğu ânın girdabına beni çekmesinden ölesiye korkuyordum. Gücüm bedenimden yırtılarak çıkmış, etrafımızdaki her şeyi yerle bir ederek herkesi katletmişti. *Herkesi...* Sadece bizi avlayan ve o arabanın içinde olan düşmanlarımızı değil, ailemi ve birkaç kilometre yukarıdaki o küçük mandırayı işleten komşu aileyi bile.

Olay bir gaz kaçağına, sanki kaderin korkunç bir cilvesiymiş gibi burada yaşanan araba kazasıyla tam olarak aynı anda meydana gelen gizemli bir kazaya bağlanmıştı.

Bedenlerinden söküp aldığım ilk ruhlar, omuzlarıma en ağır yükü bindirenlerdi.

"İçindeki tanrıyı söküp almamı istemediğine gerçekten emin misin? Onu tutmak istediğine emin misin? Anne babanın ölümüne sebep olan tarafı seçmek epey basiretsizce bir hareket gibi görünüyor."

Bağım göğsümde gerildi, sanki yavaşça doğrulup savaş pozisyonu alıyormuş gibi orada döndü. Gerektiğinde ışık hızından bile daha çabuk hamle yapabileceğini bildiğim hâlde hareketleri aldatıcı bir şekilde yavaş ve uyuşuktu. Acı tanrısının ağzından çıkan her bir kelimeye nasıl tepki verdiğini, o kelimeleri kendi içinde nasıl tartıp çiğnediğini, sonra yavan bulup nasıl tükürdüğünü hissedebiliyordum.

Bağım, Acı'nın yaptığı her şeyi tam olarak neyse o şekilde, beni tuzağa düşürmeye çalışan bir yalan olarak görüyordu. Bunun geçmişte hiç işe yarayıp yaramadığını merak ediyordum. Bu da mı kurduğu tuzağın bir parçasıydı? Arkasında köklü bir geçmiş olduğu için mi tüm bu olan biten karşısında kendini böylesine kibirli hissediyordu acaba?

Bu kadının yüzünü takınmışken tüm bunların bana ne kadar gülünç göründüğünün farkında olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü bana göre kâbuslar, Silas Davies'in suretindeydi.

İçindeki kötülüğü, ağzının zalim kıvrımını ve gözlerinin beni zihnen parçalara ayırışını göremeyen körler için, hayatının baharında, yakışıklı bir adam gibi görünürdü. Tehlikeli, ölümcül, zalim ve habis olmak için içinde yaşayan bir tanrı bağına ihtiyacı yoktu onun.

Hepsi tamamen adamın kendi özüydü.

Sanki bu ikimizin arasında kalması gereken bir sırmış gibi sesimi alçaltarak, "Tanrı bağını içimden tam olarak nasıl çıkaracaksın?" diye sordum.

Herhangi bir kimseyi kandırabildiğimden şüpheliydim ama sanırım şu anda oynadığımız kedi-fare oyunu tam da bunu gerektiriyordu. Acı tanrısı başını yana eğdi, beni yavaşça süzdükten sonra elini uzattı ve şakağımın üzerinde öylece tuttu.

"Ebedî'nin sana, tüm Bağlananları da burada olduğu için benden daha güçlü olduğunu söylediğini biliyorum ama bu bir yalan. Güç, paylaşılan bir şey değildir; *söküp alınan* bir şeydir. Senin ve Bağlanan grubunun içinde yaşayan bu tanrılar bir peri masalında, canla başla inanmak istedikleri o çarpıtılmış gerçeklikte yaşıyorlar ama bu imkânsız. Bir başkasından söküp almadığın sürece güce sahip olamazsın."

Soğuk bir rüzgâr, nehir kıyısı boyunca uzanan ağaçların yapraklarını hışırdattı. Tanrı konuşmaya, dünyanın nasıl olması gerektiğine dair fikirlerini gevelemeye devam ettikçe et-

rafımızdaki gece havası sanki on derece birden soğudu. Hepsi bana boyun eğdirmek, benden rıza koparmak için kurgulanmış bir oyundan ibaretti.

Yine bunun geçmişte hiç işe yarayıp yaramadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Doğru olduğunu biliyorsun. Senin tanrı bağın, sırf etrafındakilerin yaşam enerjisini söküp almak için var. Gücünü bu şekilde devşiriyorken sözlerimde yatan gerçeği inkâr edemezsin. Bana boyun eğsen de eğmesen de onu içinden söküp alacağım. Öyle ya da böyle, o bağı içinden çıkaracağım."

Başımla onayladım ve tenime dokunduğu an parmaklarından acı boşanacakmış gibi korkuyla hafifçe geri çekildim. Yeteneğiyle beni nasıl sıkıştırdığını, o karanlık gücü bana karşı doğrultmak için bariyerlerimde bir gedik, bir açık bulmak üzere beni nasıl yoklayıp durduğunu hissedebiliyordum. Buraya tüm bunlara hazırlıklı gelmiştim. Sadece kendi zihinsel savunmalarımla değil, Bağlananlarımın da güçlerini kuşanıp gelmiştim.

Acı tanrısı aksini düşünse de buraya yalnız gelmemiştim.

"Onlara olan bu bağlılığın midemi bulandırıyor, biliyorsun değil mi? Bin ömür geçti ve tek bir kez bile seni koruyamadılar. Bin hayat ve her seferinde sonun hep ölüm oldu. Sen o adamların hepsinin toplamından çok daha güçlüsün. Eğer onları feda edersen tıpkı benim gibi olabilirsin."

Kibrini hazmetmeye çalışırken dönüp ona baktım. "O bedende doğmuş olmak senin için epey sinir bozucu olmalı. Onun yüzünden payına düşenden çok daha fazla engelle boğuştuğuna eminim."

Omuz silkip gayet umursamaz bir tavırla başını yana eğdi. "Alt Kademe bir ailede doğmuş sıradan bir Üstün Yetenekli. Konağımı ve doğduğu aileyi katletmek, kendimi insanların arasında gizlemek hiç de zor olmadı. Bir konağın bedeninde gözlerini açtığın ilk andan itibaren kim olduğunu eksiksiz hatırlıyorsan bu işler çok daha kolay yürüyor. Tüm bunların nasıl şekillene-

ceğini planlamak için koca yıllarım, senin döngüne hazırlanmak için koca ömürlerim oldu. Bağlanan grubunu öldürmek niyetinde değilim. Benim istediğim tamamen başka bir şey."

Acı tanrısını oyunuma getirmek, korkudan ödüm kopuyormuş gibi göstermek için abartılı bir şekilde yutkundum ve gözlerimi köprünün altından çılgınca akan nehre diktim. O da bu hâlimi görünce bir kez daha yanıma sokuldu.

"Bir başkasından söküp almadığın sürece güç diye bir şey yoktur. Bin yaşam boyunca tam bin tanrı öldürdüm ama sonunda sırrı çözdüm. O gücü kendi içime nasıl aktaracağımı nihayet keşfettim. Senin Bağlanan grubundan söküp alacağım güç, bana kurmak istediğim dünyayı inşa etmek için ihtiyacım olan her şeyi fazlasıyla verecek."

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi çünkü onun hayal ettiği dünyanın acı, kan ve vahşetten ibaret olduğunu çok iyi biliyordum. Onun adına savaştıkları için Direniş'in de uğruna körü körüne inandığı o dünya.

"İçindeki tanrıyla savaşmak niyetinde değilim. Onun gücünü söküp almak ve bizzat o tanrının kendisine dönüşmek istiyorum. Onu tamamen yutup tüketmek istiyorum."

Acı tanrısıyla aramdaki bu medeni tablonun pek uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ben tanrı bağını konuşturmaya çalıştıkça o da beni kendi tuzağına daha fazla kıstırıyordu. Beni köprünün kenarına adım adım sürükledikçe gözlerim altımızda çılgınca akan nehre giderek daha çok kayıyordu.

Beni tam olarak olmamı istediği yere adım adım çekiyordu.

İddia ettiği şeyi nasıl yapmayı planladığını bilmiyordum ve Acı tanrısı içimdeki inançsızlığı şıp diye okudu. Tıpkı avıyla

oynayan kusursuz bir yırtıcı gibi bana dişlerini gösterirken dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi.

"Silas Davies bunu çözmüştü, biliyorsun değil mi?" diye devam ettiğinde, onun adını duyduğum an istemsizce ürperdim.

"Elbette bunu senin sayende çözdü, ne de olsa insanları yutup tüketmek senin yeteneğin. Onun seninle bu kadar uzun süre oynamasına, o küçük oyunlarını tezgâhlamasına izin vermemin, sırf sen duman gibi onun ellerinden kayıp gidesin diye buna müsaade etmemin benim açımdan bir hata olduğunu sandığınızı biliyorum. Olay hiçbir zaman seni veya senin içinde yaşayan şeyi öldürmek olmadı. Asıl mesele, senin gücünü *dizginleyip* kullanmaktı. Tabii o benim kitlesel bir yıkım istediğimi, mümkün olduğunca çok Üstün Yetenekli'yi ve insanı katletmeni arzuladığımı sanıyordu. O tam benim ruhuma uygun, kafayı yemiş bir varlıktı ama bizler Üstün Yeteneklilerle asla gerçekten dost olamayız. Kurt koyunla dost olamaz ama sanırım içlerindeki en yaratıcı olanları kendi çıkarımıza kullanabiliriz."

Yaratıcı.

Silas Davies'i tanımlamak için fena bir kelime seçimi sayılmazdı sanırım. Ayrıca onunla geçirdiğim zamanın beni bu türden bir sohbete epey iyi hazırladığını da kabul etmem gerekiyordu. Şu anda Acı tanrısının ağzından saçılan şeyin saf cinnetten, nihilist bir diktatörün manyakça hezeyanlarından başka hiçbir şey olmadığı ortadaydı.

Direniş'in tam olarak bu noktadan, yanlış bir tanrıya tapan bir grup Üstün Yetenekli'den filizlendiğine dair zihnimde en ufak bir şüphe yoktu. Onlara güç vadedip belli başlı özgürlükleri hak ettiklerine inandıran bir tanrıdan... Oysa aslında tüm istediği, bizzat kendi tasarladığı savaş için kullanacağı piyonlardan başka bir şey değildi.

"Bütün geceyi böyle şeylerden bahsederek harcayamayız, küçük kız. Planlarımda bir açık bulamayacaksın ve ben de seni kendi tarafıma katılmaya ikna edemeyeceğim, öyle değil mi?"

Köprünün uzak ucundaki ağaçların arasında rüzgâr bir kez daha uğuldadı, bu sefer daha gürültülüydü ve gecenin içinde yankılanan ses buram buram uğursuzluk kokuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Sanırım ikimiz de sana bağımı vermeyeceğimi çok iyi biliyoruz. Ayrıca denesen bile onu içimden söküp alamayacağını senin de bildiğini düşünüyorum. Konuştuğumuz şu on dakika boyunca zihnime sızmayı bir türlü başaramadın, haliyle bunu yapabileceğine hiç ihtimal vermiyorum. Tüm o ikna çabaların tamamen boşunaydı. Ben gerçek güçten şaşmayacağım. Bu savaşı Ebedî kazanacak."

Senatörün yüzünün kasılıp çarpılmasını, tiksinti ve deliliğin kadının yüz hatlarına sızmasıyla birlikte şekilden şekle girmesini izledim. Tanrının bu konağı uzun zaman önce öldürdüğüne, onca zaman boyunca bu bedenin içinde onunla birlikte hapsolmuş zavallı bir Üstün Yetenekli'nin yaşamadığına neredeyse sevinmiştim. Bunun ölümden beter bir kader olduğundan şüphem yoktu.

"Ebedî kesinlikle böyle düşünmek isterdi, değil mi?" dedi tükürürcesine. Sesi değişiyor, kötüleşiyor, giderek daha da derinleşiyor ve gözleri kapkara kesiliyordu.

Bağım, âdeta misilleme yaparcasına göğsümde yeniden gerindi, burada başlayan kötülüğe bir son vermeye hazırlanıyor ve tetikte bekliyordu. İkimiz de Bağlananlarımızla birlikte yaşamak istediğimiz hayatı, hepimizin hak ettiği hayatı geri almaya hazırdık.

Acı tanrısı elini kaldırdı ve gücünü üzerime odakladı ancak bu kez o tanrı bağının bedeninden dalgalar hâlinde yayılan gücün tam etkisini iliklerime kadar hissettim. Bu güç sanki fiziksel bir dalgaymış gibi bedenime çarptı, üzerime çöküp her bir zerreme o hissi zerk etti. Acıyı gerçekten hissediyordum ama Acı tanrısının amaçladığı şekilde değil çünkü bağım acıyı zihnimin dışında tutuyor, tıpkı Silas Davies'in acısını söküp aldığı gibi bunu da benden söküp alıyordu. Tıpkı daha önce

olduğu gibi şimdi de beni koruyor, bedenim yavaş yavaş iflas etmeye başlasa bile her şeyi kendi üstleniyordu.

Tıpkı her zaman yaptığı gibi şimdi de beni koruyordu.

Görüşüm bulanıklaşırken gözlerim titreyerek kapanmaya başladı. Bir anlığına paniğe kapıldığımı hissettim.

Ya işe yaramazsa?

Ya planladığımız her şey tamamen boşunaysa? Ya burada ölürsek ve Bağlananlarımla geçirdiğim son an Sığınak'ta, bu plana güvenen tek kişinin Nox olduğu o andıysa? Diğerleri bu plan yüzünden ikimize de öfke kusarken bunda direten tek kişi Nox'tu. Ya bütün bunlar hiçbir işe yaramazsa ve yeniden döngüye girmeye mecbur kalırsak?

Görüşüm tamamen kararıp beni hiçliğe iterken Ebedî kontrolü ele aldığı sırada aklımdan geçen o son kelimeler zihnimde yankılandı... Ya başaramazsak?

Ya *ben* başaramazsam?

Yirmi Yedinci Bölüm

Nox

Oleander'ın yanında sadece kâbus yaratıklarımızla Acı tanrısının tuzağına yürümesine izin vermeye North'u ikna etmek, önümdeki engellerin sadece ilkiydi.

Bağlanan grubunun geri kalanını ikna etmekse neredeyse imkânsızdı. Oleander, hoşlarına gitse de gitmese de oraya gideceğini söyledikten sonra bile işler yumruklaşmaya kadar varmış, Gryphon neredeyse kafamı koparacak noktaya gelmiş, Atlas ise ancak North'un araya girmesiyle durdurulabilmişti.

Bu süreç boyunca her birinden göreceğim o vahşi, nefret dolu bakışları kabullenmek zorundaydım.

Yine de bunun hiçbir önemi yoktu. Plan işe yaradığı sürece bunların hiçbirinin zerre kadar önemi yoktu.

Kardeşim ilk defa Oleander'ın kendi kâbus yaratığını da yanına alması konusunda bu kadar ısrarcı olmuştu. August bozuk para boyutuna kadar küçülüp üçümüz dışında tüm dünyaya ve içindeki herkese tamamen görünmez olduktan sonra Oleander onu diğer kulağının arkasına saklamıştı.

North, bağına veya o yaratıklara daha önce hiç bu kadar güvenmemişti.

Onların Oleander'la vakit geçirmesine, hele de bu kadar yakın mesafeden asla izin vermemişti. Kendisinin o karanlık tarafına daha önce hiç güvenmemişti, özellikle de Bağlanan'ı gibi canından çok sevdiği biri söz konusu olduğunda buna kesinlikle yeltenmemişti. İçindeki korkular sadece değişmekle kalmamış, tamamen buharlaşıp yok olmuştu.

İkimizin de zihninde en ufak bir şüphe yoktu: Gözlerimiz onun üzerinde olduğu sürece o güvende olacaktı ve eğer bizzat orada olamıyorsak kâbus yaratıklarımız buna en yakın alternatifti. Ne olursa olsun Oleander'ı Azrail'e emanet ederdim ama August'un da onlarla birlikte olmasının insana güven veren bir yanı vardı.

North'un o en vahşi yaratığının neler yapabileceğine bizzat şahit olmuştum.

İçine çekilmek üzere olduğumuzdan emin olduğum Çorak Bölge'nin kıyısında dikilirken gözlerim simsiyah boşluklara dönmüştü. Bağlanan grubunun sert bakışları üzerimde gezinirken Acı tanrısının Oleander'ı köprüye taşıdığı ânı izliyordum.

Neredeyse kendi planımdan şüpheye düşecektim.

Bunun sebebi, ailesinin öldüğü yerde Oleander'ın planımızı sonuna kadar götürecek kadar güçlü olduğuna inanmamam değildi; o araba yolculuğunun hatırasının tıpkı onun içinde olduğu gibi benim de içimde yaşamasıydı ve içimde vahşi, *şiddetli* bir tepki köpürüyordu.

North bir anlığına göz ucuyla bana baktı, kendi kâbus yaratığı aracılığıyla olayları izlerken onun da gözleri simsiyah olmuştu ama diğerleri neler olup bittiğini sorgulamaya başladığında cevap veren o oldu.

"Tanrı bağı onun damarına basmaya çalışıyor. Ebedî'ye ulaşmak için Oleander'da bir zayıflık, bir açık bulmaya uğraş—"

"Ama işe yaramayacak," diyerek sözünü kestim. Sesimdeki katıksız gerçeği sezse bile Gryphon kesinlikle bana inanmıyordu.

"Bu lanet olası şeylerden biri bize doğru parmağını şıklattığı anda hemen böyle dağılacaksak bizimki gibi bir Bağlanan grubunun ne anlamı var ki? Bu tamamen aptallık," diye homurdandı, silahlarını tekrar kontrol ederken.

Bu, genelde bir göreve çıktığımızda kendini sakinleştirmek için yaptığı bir alışkanlıktı ama işte şimdi burada duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken yine baş göstermişti. Normalde onun için bu kadar zor olmazdı ama sanırım ilk defa böyle bir şey yapmak zorunda kalıyorduk. Kyrie'yi o Direniş kampına kadar kovalayıp kendini paramparça ettirdiğinden beri Oleander'dan hiç ayrı kalmamıştık. O zamanki acısının yankıları hâlâ zihnimde çınlıyor, bu hatıra aklıma düştükçe bağım göğsümde öfkeden köpürüyordu.

Bu sefer işlerin o noktaya varmasına izin vermeyecektik.

"Neden bunun işe yarayacağını düşündüğünü bana bir kez daha anlat," diye homurdandı North. Ben de sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Beni sorgulamıyordu. Sakin kalmaya çalışıyordu. Bunu kendi kendime tekrarlamaya devam edersem belki de onlara patlamaktan kendimi alıkoyabilirdim.

Kahretsin ki patlamamak neredeyse imkânsızdı.

"Oli'yi kamplarda test etmelerinin sebebi onu bir bomba olarak kullanmak istemeleri değildi. Ebedî Silah programı sadece bir paravandı, piyonlarını o pis işleri kendileri için yapmaya ikna etmek üzere kullandıkları bir kılıftı."

Kayıtlar, deneyler sırasında tanrı bağlarının aslında neyin peşinde olduğunu son derece net gösteriyordu. Olay örgüleri ortadaydı, arşivlerin içinde çok spesifik bir deney türünü aradığımızı Benson'la birlikte çözmemiz pek uzun sürmemişti. Sadece ruhları bedenlerden nasıl aktaracaklarını değil, belirli

Yetenek türleri için bazı kan bağlarını nasıl karıştıracaklarını da araştırıyorlardı.

Acı tanrısı, hangi konağa aktarılırsa aktarılsın o güce erişebileceğini çok iyi biliyordu. Tıpkı Kâbusların tanrı bağlarının bir göstergesi olması ama yapabildiğimiz tek şeyin bu olmaması gibi. Draven soyu bana tanrı bağlarını vermişti ancak annemin Dehşet yeteneği, adımı duyan herkese korku salan Ürkü'yü bana bahşetmişti. North'un annesiyse ona Ölüm Dokunuşu'nu miras bırakmıştı.

Tanrıların artık bu güçlere, giderek büyüyen bir silah cephaneliğine erişimi vardı ve eğer Acı tanrısı başka bir Üst Kademe Üstün Yetenekli'nin bedenini ele geçirmeyi başarırsa içindeki ruhu öldürüp konağın kontrolünü eline alabilirdi. Arzuladığı güçleri yavaş yavaş toplamaya başlayabilirdi ve buna pekâlâ Oleander'dan başlayıp tüm Bağlanan grubumuz boyunca ilerleyebilirdi. Kâbus yaratıkların emrine amade olduğu bir Ejder'e dönüşmek, herkesin zihnine sızabilen o Nöro yeteneği ve bedenleri parçalara ayırarak korkunç, kanlı ölümler saçma gücü... Hepsi kafayı yemiş tek bir tanrı bağında toplanacaktı.

Bundan daha kötü bir şeyi hayal bile edemiyordum.

Bunun gerçekleşmesine izin verirsek insan ırkıyla tamamen vedalaşabilirdik çünkü Acı tanrısı geriye hiçbir şey kalmayana dek defalarca kez yutup tüketecek, öldürecek ve paramparça edecekti. Bu mesele, tanrı bağlarımıza özlemini çektikleri o hayatı verme veya kendi Bağlanan grubumuzla huzur içinde yaşama arzusunun çok ötesindeydi. Tüm bunları ne kadar bencilce istesem de asıl mesele dünyanın, bütün kötülüklerin kaynağı tarafından ele geçirilip geçirilmeyeceğiydi.

"Asıl istedikleri şey konak değiştirebilmek. Sonsuza dek yaşamak istiyorlar ve kimin içinde yaşadıkları hiçbirinin umurunda değil. İnsan ömrüymüş, uykuymuş ya da buna benzer hiçbir şey umurlarında değil. Tek önemsedikleri şey güç..."

"Ama hiçbirinin bir konağın içindeki ruhları manipüle edecek Yeteneği yok," diyerek sözümü tamamladı Atlas, elini çenesine sürterken yüzü asıktı.

Bu görev boyunca şaşırtıcı derecede sessiz kalmış, kendi köşesine çekilmiş, Oleander bana güvendiğini ve bunu yapmak istediğini söylediğinde onun sözüne itimat etmişti. Benimle tek kelime konuşmamış ya da yüzüme bakmamıştı. Beni hiçbir şekilde sorgulamamıştı, kavga da çıkarmamıştı ki bu kesinlikle büyük bir değişiklikti.

Ancak Oleander'a bir şey olursa beni öldürecek ilk kişinin o olacağından hiç şüphem yoktu.

Acı tanrısının gelip beni bulmaya çalışması hiçbir şey ifade etmeyecekti zira iş ona kalırsa ben çoktan bir cesede dönüşmüş olacaktım. Bu durum gerçekten de Cellat'ın kâbus yaratıklarla başa çıkıp çıkamayacağının bir testi olurdu, gerçi Oleander ve ben yanılıyorsak ve ona gerçekten bir şey olursa muhtemelen karşılık vermezdim.

Ona gerçekten bir şey olursa kardeşim adına taşıdığım suçluluk duygusunun bile beni buralarda tutmaya yeteceğini sanmıyordum. Beni bulup da bana yaptıklarından dolayı annemi öldürdükten sonraki en karanlık günlerimde bile onun için burada kalmaya her zaman mecbur hissetmiştim.

"Bu tamamen aptallık," dedi Gryphon bir kez daha. Yeteneğinin devreye girmesine izin verirken gözleri bembeyaz parlıyordu.

Sanki kendini sakinleştirmek için yeni teknikler geliştiriyormuş gibi etrafı tarıyordu ve ben bu konuda hiçbir şey söylememeyi seçtim. Ne ona ne de diğerlerine. Gözlerimi Oleander'dan ayırmadım. Acı tanrısı nihayet saldırıya geçip elinden gelen her şeyi onun üzerine salarken bağının bütün darbeleri devralmak zorunda kaldığını görene dek bekledim ve ardından omuzlarımı dikleştirip kendimi hazırladım.

Kardeşime baktım. "Geliyorlar."

North başıyla onayladı. Acı tanrısı ve Nakilci'nin onu bir kez daha alıp önümüzdeki Çorak Bölge'ye naklettiği ve Oleander'ın bedeninin yere yığıldığı sahneyi benimle aynı anda izlerken yüzünde asık bir ifade vardı.

"Bu işin bitmesini istiyorum," dedi ve yavaşça başımla onayladım. Gölgeler bedenimden kopup etrafa yayılmaya başlarken elimi kaldırdım.

Arkamızda düzgün sıralar hâlinde dizilmiş olan Taktik Ekibi personeli, gölgeler alanı yutarken sakinliklerini korudu. Eski personel bunu daha önce defalarca görmüştü, yeni çaylaklarsa bu gecenin nasıl geçeceği konusunda çoktan uyarılmıştı. Ortada daha önce hiç var olmayan bir güven havası, zorluklarla elde edilmiş bir hazırlık hâli vardı.

Bu gece.

Her şey bu gece bitecekti. Ya onlar ölecekti ya biz.

Acı tanrısının Çorak Bölge'de belirdiği ânı hissettik. Oleander'ın bilinci kapalı bedenini, sırf bizi dışarıda tutmak için özel olarak inşa ettikleri o aşılamaz alana taşıyordu.

Çorak Bölge'nin duvarları güçlüydü, bugüne kadar karşılaştığımız en güçlü Siperlerdi ki tam da bu yüzden nihayet buraya geleceklerini biliyordum. Tüm alanı aşılamaz hâle getirmek üzere birlikte çalışmaları için yüzlerce Üstün Yetenekli buraya getirilmişti.

Gözcüler burayı keşfettiğinde, bunun Direniş için oyunun sonu olacağını ânında anlamıştık. İçeri sızmak için çok zaman harcamış ama defalarca başarısız olmuştuk.

Ne var ki bu da planımızın bir parçasıydı.

Tanrı bağı, Bağlanan'ımızdan aldığımız gücün, yeteneklerimizdeki o benzeri görülmemiş büyümenin ya da Draven ailesinin yüzlerce nesil boyunca tanrıların güçlerini içine çektiği gerçeğinin farkında değildi. Onların Bağlanan gruplarını manipüle etmeleri, bizi zayıflatacak şekilde etkilemek şöyle dursun, yalnızca daha da güçlendirmişti. Bu durum, elimizin

altındaki silah cephaneliğini çok daha zorlu, çok daha ölümcül kılmıştı.

Bize içeri girmenin bir yolunu vermişti.

"Artık gitmeliyiz," dedi North kısık sesle. Başımla onaylayıp hepsinin benim kadar hazır olduğundan emin olmak için hızlıca her birine göz attım.

Gryphon arkamızdaki Taktik Ekibi birimine son bir emir verdi ve ardından her biri kolumu kavradı. Siper, Çorak Bölge'de istenmeyen Nakilcilere karşı koruma sağlayabilirdi ama zaten içeride olan bir şeye karşı hiçbir şey yapamazdı.

Nakilci az önce bizi içeri almıştı.

Siper duvarının hemen dışında, daha fazla hareket edemez veya ilerleyemez hâlde öylece dikiliyorduk. Saklanmaya çalışmamıştık, onlar da bizimle çatışmaya girmeye yeltenmemişti. Kendi korumalarından o kadar emindiler ki bize karşı harekete geçmeye bile teşebbüs etmemiş, bizi tamamen görmezden gelmişlerdi.

Bir an o Siper duvarına bakarken sonraki an ise gölgelerin içinden adımımızı atıvermiştik. Bu yeteneği bilemek, keskinleştirmek, mükemmelleştirmek ve gölgenin büyüme sürecinin artık eskisi gibi yavaş olmamasını sağlamak için çok zaman harcamıştım.

Onlara, kendilerini üzerlerine doğru gelen bu ölüme hazırlamaları için yeterli zamanı vermeyeceğimizden emin olmuştum. Belirdiğimiz anda alarm çalmaya başlamıştı ama onlar için artık çok geçti.

Buraya tek bir şey için gelmiştik: *Ölüm.*

Acı tanrısı bizim Gölge Dönüşümü ile içeri sızdığımızı daha fark edemeden Nirengi North'un bedeninin kontrolünü ele geçirdi.

Bizi dışarıda tutabilme gücünden öylesine emindi ki, Bağlanan'ımızdan uzak tutmak için kurduğu Siper planında bir açık bulacağımız aklının ucundan bile geçmemişti. Normalde bu işe yarardı da çünkü daha önce yüzlerce kez yaramıştı.

Direniş'in yürüttüğü o melezleme deneyleri ve annemin kanının işin içine karışması sayesinde, tesadüf eseri ortaya çıkan Yeteneğim, Kuzgun'un daha önce eşi benzeri görülmemiş bir gücüydü.

Gölge Dönüşümü.

Sırf Azrail'in Oleander'ın peşine takılmış olması bile bizi ayırmak veya buraya sızmamı engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Ruhlarımızı birbirine bağlayıp o kopmayan bağı kurduğumuzda, bir daha hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğimi biliyordum ve tüm bunlar aslında Acı tanrısının eseriydi.

Onun, bu gerçeğin pişmanlığıyla kıvranarak korkunç bir ölümle can vermesini bizzat sağlayacaktım.

Oleander'ı bayıltmak için gücünün büyük bir kısmını, normalde gözden çıkarmaması gereken kadarını harcamış ve kendini saldırılara karşı savunmasız bırakmıştı.

Ejder kontrolü ele alıp Gabe'in kemikleri çatırtılarla kırılarak dönüşürken havayı vahşi bir kükreme yırttı. Nirengi, Oleander'ın bilinci kapalı bedeninin orada yattığını görünce etrafımızda olup biten şeyleri görmezden gelerek ona doğru ilerledi, ona karşı tıpkı abim gibi sarsılmaz bir sadakat duyuyordu. Kâhin ise Gryphon'ın kontrolünü eline alıp onunla birlikte harekete geçti ve eliyle boğazını tutarak gücünü Oleander'a aktardı.

Kuzgun kontrolü ele geçirmek için zihnimi zorlasa da onu geri ittim ve gölgelerin çağlayarak bedenimden dökülmesine izin verip onları doğrudan Nakilcilerini canlı canlı yutmaya yönlendirdim. Acı tanrısı buradan kaçma fırsatı bulamadan olası tüm tehditleri ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyordum.

Gölgelerim başlarını o kadına doğru çevirdiğinde ağzının öfkeyle bükülüşünü, yüzündeki o mide bulandırıcı nefreti izledim. Kendisini sıradan, Yeteneksiz bir kadın gibi göstermeyi nasıl başardığını aklım almıyordu çünkü o dipsiz, simsiyah gözlerinde görebildiğim tek şey, öyle kolayca gizlenemeyecek türden kana susamış bir cinnetti. Gücü zihnime zerre kadar sızamadan üzerimden akıp giderken durumu idrak ettiğini ve bedeninin kasıldığını gördüğümde dudaklarıma alaycı bir gülümseme yayıldı. Çaresizliğe kapılmıştı ve kozunu fazlasıyla erken oynadığını artık çok iyi biliyordu.

Amacımızın onu sadece öldürmek olmadığını anlamıştı.

Böylesine aptalca ve fevri bir hamle yapmak, onu sadece döngüye geri gönderirdi ve ben hayatımın geri kalanını bu kötülüğün geri dönmesini bekleyerek ziyan etmeyecektim. Eğer bir kez daha döngüye girersek, eğer bu olanlar tekrar tekrar başımıza gelmeye devam ederse, bu lanetin yeniden Oleander'ın peşine düşmesini göze alamazdım. Ne onun bu hâlinin ne de gelecekteki hâllerinin peşine düşmesine izin verirdim. Bir daha asla.

Bizden uzağa doğru çırpınarak kaçmaya çalışmasını, sanki herhangi birimizin zihnine sızma ihtimali varmış gibi gücünü etrafa savuruşunu izledim ancak bunu başaramıyordu. Oli'yi bayıltmak için Yeteneğini kullandığı o ilk ve tek seferde Gryphon, bize Oli'nin âdeta onun içindeki gücü çekip aldığını hissettiğini söylemişti.

Acı tanrısının şu anda benim Zehir kızımın gücünün her saniyesinden nefret ettiğine, o kusursuzluğun her zerresinden iğrendiğine emindim.

Ejder bir kez daha kükredi ve bu kez, geri kalan hiçbirimizin göremediği bir şeyin varlığını sezerek bizi arkada bırakıp havalandı. Saniyeler sonra kapkaranlık gökyüzünü bir ateş patlaması aydınlattı. O tehdidi daha Oleander'ın yakınına bile yaklaşamadan küle çevirmişti. Kâbus yaratıklarımı daha

da ileri sürdüm ve Direniş'i ortadan kaldırmaları için onları tamamen serbest bıraktım.

Atlas'ın gökyüzündeki Ejder'in izini sürüşünü izledim. Oleander'ın yanına gitmekle üzerimize doğru gelen sıradaki tehlikeyi kollamak arasında ikiye bölünmüştü. Cellat henüz kontrolü ele geçirmemişti, kararları veren hâlâ içindeki adamdı ve gözleri yeniden Oleander'a kayınca dişlerini sıkarak küfretti.

Başımı o yöne çevirdiğimde Acı tanrısının ellerinde bir silah olduğunu gördüm.

Atlas başını iki yana sallayarak gücünü Acı tanrısının etrafındaki bariyere yönlendirdi ancak durum bizi sadece bir mermiden korumakla ilgili olacak kadar basit değildi.

Bize nişan almıyordu.

Kâbus yaratıklarımdan biri fırlayıp onu elinden yakalarken bir diğeri kendini öldürmesini engellemek için bedenine dolandı. Kâbus yaratıklara karşı boş yere çırpınıp kıvranırken küfürler savurarak bağırmaya başladı. Bu manzaranın tadını bir kez daha çıkardım. Tek bir hamlede kemiğini kırarak kolunu paramparça etmeden önce karanlık dokunaçlardan birinin ağzını kapatmasına izin verdim.

Kırılma sesleri, dünyanın en güzel sesi gibiydi.

Ejder bir kez daha kükredi ve Atlas bir kez daha dişlerini sıkarak küfretti.

Çadırın girişine doğru ilerleyip örtüyü hafifçe araladıktan sonra aniden irkilerek geri çekilirken, "Orada ne boklar dönüyor öyle?" diye mırıldandı.

"Başa çıkmamız gereken şey, sadece bir Acı tanrısından çok daha fazlası," diye mırıldandı Atlas. Kâhin o sırada Oleander'ı iyileştirmeyi bitirmişti, dışarıya kısacık bir anlığına göz atmak için Atlas'ın arkasında doğruldu.

"Bana onu geri getirdiğini söyle, Nirengi. Burada daha fazla kalamayız," dedi Atlas. Tanrı bağının adını söylerken biraz dili sürçmüştü.

Cevap gelmedi ama Nirengi sakince ayağa kalktı. Oleander onun kollarında o kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki... Kuzgun serbest kalmayı talep ederek zihnimin duvarlarını yumrukluyordu ama kontrolü var gücümle elimde tuttum. Önce Oleander'ın uyandığını görmeliydim. Tüm bunların bir hata olmadığını bilmek zorundaydım.

Gözleri kapalıydı ama göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor, kusursuz bir tekrarla nefes alıp veriyordu, sanki deliksiz bir gece uykusunun tadını çıkarıyor gibiydi.

Gözlerim yeniden Acı tanrısına kaydı. Bana diktiği bakışlarından tiksinti ve nefret akıyordu.

Bu tanrı bağının ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Kâhin, Nirengi'nin Oleander'ı göğsüne bastırıp kucakladığı yere doğru yürüdü. Teni ışıldayan Nirengi onu usulca sallıyordu. Gücünden beslenmesine izin veriyor, içindeki güç kaynağını doldurmak ve onu hayata döndürmek için dokunuşları aracılığıyla gücünü ona aktarıyordu.

İhtiyacı olduğu anda o yükü devralmaya hazırdım.

Nirengi olan bitenden hiç memnun değildi, kendi güç kaynağına bağlandıkça elleri simsiyah bir renge bürünüyordu. Kontrolü kaybetmenin ve bir Üstün Yetenekli cinnetiyle tüm Çorak Bölge'yi yerle bir etmenin eşiğindeydi.

Direniş, nasıl bir felaketi serbest bıraktığının farkında bile değildi.

Acı tanrısına diktim gözlerimi; o deliliğin, derisinin altında nasıl kıvrandığını izledim. "Beni geri getirdiğinde, senin için her şeyin bittiğini anlamalıydın."

Bana hırladı, bu akıl oyunlarını oynayamayacak kadar kudurmuş hâldeydi ama yine de denemeye devam ediyordu. "Bunu sanki o seni daha önce hiç geri getirmemiş gibi söylüyorsun. Hep aynı, kızgınlığa girmiş zavallı, ezik bir kancık gibi daima hepinizin peşinde pervane oluyor. Çok *daha fazlası* olabilirdin."

Oleander'ın bilinci kapalı olduğu için içime korku çökse de sükûnetin vücut bulmuş hâli olarak umursamazca omuz silktim. "Ona sahip değilsem neden daha fazlası olmak isteyeyim ki?"

Aramızdaki zemine tükürdü. "*İğrenç.*"

"Ama işte, bugün birimiz ölecek, diğerimizse sapasağlam ve eksiksiz bir Bağlanan grubuyla buradan çıkıp gidecek. Hepimizin önünde uzun bir yaşam var. Şimdi bana ne kadar zayıf olduğumuzu bir kez daha anlat," dedim alaycı bir ses tonuyla. Bassinger omzunun üzerinden bana sırıttı ancak kimin esprisine güldüğünü aniden fark etmiş gibi gülümsemesi yüzünden hızla silindi.

Bunu pek de umursamadım. Ben detayları ve bu tanrı bağının ıstırabını gerçekten uzatmak için o detayları burada nasıl kullanabileceğimi umursuyordum.

Çığlık atmasını istiyordum.

"Kendi Bağlanan'ını kaç kez öldürdün?" dedim, önümüzdeki masadan bir bıçak alıp havaya kaldırarak.

Masa, Oleander'm işkence gördüğü masaya hiç hoşuma gitmeyecek kadar çok benziyordu, anılarının yankıları zihnimde şu anda hiç olmadığı kadar netti. Çığlıkları, o kan ve dehşet, gözlerimi kapattığım anda orada beni bekliyordu.

Beni öldürdüğü için, Bağlanan'ımla paylaştığım o ruh bağını tetikleyen kişi olduğu için bu tanrıdan nefret edebilirdim ancak içimde bir yer, ölümüm için daima minnettar kalacaktı.

O ölüm olmasaydı zihnimin karanlığında Oleander'ı asla bulamazdım.

Hayır, bu tanrı bağından inşa ettiği şey yüzünden nefret ediyordum. Geri kalanımızı tamamen yok etmek amacıyla başlattığı hareket yüzünden ondan nefret ediyordum. Direniş pek çok kişiye zarar vermişti ancak nihayetinde, sırf Oleander'a yaptıkları yüzünden bu tanrı bağının ölümünden büyük bir haz duyacaktım. Silas Davies için, ebeveynlerinin ölümü için,

zihninin ücra köşelerinde hâlâ pusuda bekleyen o kâbuslar ve yıllarca süren yalnızlığı ve acısı için.

İşte bu yüzden, bu tanrı bağının bir daha asla geri dönemeyecek kadar kalıcı bir şekilde yok edilişini izleyecektim.

Arkamda ani bir nefes alış sesi duymamla birlikte gözlerimi ilk kez tanrı bağından tamamen ayırdım. Bütün bedenim Oleander'a doğru döndü. Çaresizce karşı koyduğum zamanlarda bile hep ona doğru dönmüştü zaten.

O uyanmıştı, benimdi ve *açtı*.

Daha gözleri aralanmadan tanrı bağının ruhunu yiyip yuttu; onu küçük, zayıf bir varlıktan ibaretmiş gibi söküp aldı ve dünyamızı bu kindar tanrıdan bir kez daha temizledi. Ancak bu kez temelliydi.

Acı tanrısı artık yoktu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Oli

Her şey yanıyordu.

Burnumdaki duman ve kül, genzimden aşağı inerek boğazımı yakıp kavuruyordu; tenim, sanki doğrudan kemiklerimin üzerinden eriyip akıyormuş gibi sıcak ve gergindi. Göğsümde sanki kor yutmuşum gibi bir his vardı ve her şey yanıyordu.

Her şey yanıyordu.

"Gözlerini aç, Bağlanan'ım. Bizi gerçekten korkutmaya başlıyorsun," diye mırıldandı Gryphon ve boğazımda eller vardı.

Gözlerimi açmak istiyordum ama sanki mühürlenmiş gibiydiler, belki de tenim gerçekten eriyordu ve yüzümden çoktan akıp gitmişti. Ya denesem bile gözlerimi açamayacağım kadar eriyip döküldüyse?

"Bu kadar dramatik olma. Şu anda yüzünü görebiliyorum ve her zamanki gibi çok güzel. Sadece gözlerini aç, Bağlanan'ım. Emin olmak için onları görmem gerek."

"Eğer seni duyabiliyorsa durumu gayet iyi demektir," dedi Nox, sözcükleri uzatarak. North ona sertçe çıkışsa da saçlarımı yavaşça okşayan eller o nazik ve yumuşak hâlini korudu.

"Hayatında bir kez olsun bir şeyi ciddiye alacak mısın? Siktir, nasıl oluyor da zerre kadar dehşete düşmüyorsun sen?"

Ayak sesleri duydum, ardından üzerimde daha fazla el belirdi, sanki Nox nabzımı ölçüyormuş gibi bu kez bileğimdeydiler. Yaşadığımı çoktan biliyorlardı, bu açıktı.

"Sadakatin iki farklı şekilde görünmesi, onların birbirinden farklı olduğu anlamına gelmez. Sen onun gücüne gıpta ediyorsun ve onu, gücünü bir daha asla kullanmak zorunda kalmayacağı kadar çok korumak istiyorsun. Bense onun tanrı bağlarını canlı canlı yemesini izlemekten zevk alıyorum."

Gryphon ikisine de alaycı bir şekilde gülüp öne doğru eğilerek tıpkı daha önce savaş alanında yaptığımız gibi alınlarımızı birbirine yasladı. Nefesi tenime yayıldı. Bedenimde dolanan onca acıya rağmen bu hissi hâlâ alabiliyor ve tadını çıkarabiliyordum.

Durum o kadar da kötü olmamalıydı.

"Gözlerini aç, Bağlanan'ım," diye mırıldandı yeniden, bu kez onları aralamak için gereken gücü nihayet kendimde bulabildim.

Her şey canımı yakıyordu.

Bunu yüksek sesle söyleyemiyordum, ağzım çalışmıyordu. Boğazım konuşmayı düşünemeyeceğim kadar kuruydu ama Gryphon başını aşağı yukarı salladı, bunu yaparken de burunlarımızı birbirine sürttü.

"Biliyorum. Dışarıda Ejder ve Cellat herkesi parçalara ayırmayı bitirir bitirmez seni eve götüreceğim."

Gözlerim biraz daha genişçe açıldı, şu anki hâlimle irkilmeye en çok yaklaşabildiğim an buydu ve Gryphon'ın yüzüne tembel bir sırıtış yerleşti. "Sen o tanrı bağının icabına baktın ve onun hepimizi öldürüp Yeteneklerimizi yiyip yutma üzerine kurduğu büyük plan tamamen yalan oldu. Direniş'in son büyük kamplarından biri buradaydı, ona arka çıkmaya ve kan banyosuna dönmüş yeni bir devrim başlatmaya hazır asker-

lerle dolup taşıyordu. Hiçbirinin Ejder ve Cellat ile yüzleşmeye gerçekten hazır olduğunu sanmıyorum. İkisi de ortalığı fena hâlde dağıtıyor."

Tekrar gözlerimi kırpıştırıp yutkundum, ağzımın kuruluğu yüzünden yüzümü buruşturdum ancak Gryphon, sözleriyle ilgili tüm soru ve endişelerimin her birini okuyarak yalnızca bir kez daha başıyla onayladı. "Dışarıya önce Ejder çıktı, hemen ardından da Cellat. Yardım eden gölgeler de var ama şimdi seni eve götürmek için hazırlanıyoruz. Sen yapman gerekeni yaptın."

Yaptığımı hatırlamıyordum.

Ne ruhu söküp çıkardığım ne de yiyip yuttuğum kısmını hatırlıyordum ki bundan ne kadar nefret ettiğim düşünülürse sanırım bu aslında gizli bir lütuftu. Bütün derim yüzülerek vücudumdan sıyrılmış gibi hissediyordum, o yüzden o ruhu yiyip yuttuğuma hiç şüphe yoktu. Sadece bayılmak daha önce hiç böyle hissettirmemişti.

İçimde iyi olan hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordum.

Tiz bir çığlık duyuldu ve North dişlerini sıkarak küfretti, ayağa kalkıp çadırın örtülerini yeniden kontrol etmeden önce saçlarımı son bir kez okşayan elleri yumuşacıktı.

Nox benimle kaldı ama gözleri parlıyordu, dışarıda olup bitenleri kontrol ederken gölgeleriyle iletişime geçtiğini anladım.

Gryphon doğrulmama yardım etti, durumumu yeniden kontrol ederken parmakları boynumu okşuyordu. "Personelimizin geri kalanını içeri almak için Siperleri kendimiz indirmek zorunda kalmıştık ama eminim ki Gabe az önce onları yedi. Hızlı, etkili–"

"İğrenç," diyerek burnunu kırıştırıp araya girdi Nox. "Bunca şeyden sonra onu eve götürdüğümüzde berbat bir hâlde olacak."

Omuz silkmek istedim çünkü ben de berbat bir hâlde olacaktım. Bu an için ne kadar güç saklamış olursam olayım, sanırım Acı tanrısının beni öldürmesine yine de ramak kalmıştı.

Benimle güçlerini paylaştıklarını hissedebiliyordum ama yine de... yetmiyordu.

Gryphon kaşlarını çatarak bana baktı, elini alnıma bastırdı ve gözleri yeniden tamamen siyaha döndü. "Böyle şeyler söyleme. Ölümün kıyısından bile geçmedin sen. Öyle olsaydı seni geri çekmek için içimizden biri çoktan peşinden gelmiş olurdu. Felix'e ihtiyacın var mı? Eğer gerekli olduğunu hissediyorsan gidip onu Kieran'ın yanından kapıp getiririm. Yoksa Kâhin'i mi dışarı salayım?"

Kâhin'i gerçekten çok seviyordum ama şu anda, kendimi bu kadar savunmasız ve acı içinde hissederken, sadece Bağlananlarımın vereceği huzuru istiyordum. Güç paylaşırken bedenlerini benimkine bastıran o çıplak vücutlarıyla devasa bir yatakta hepsinin yanımda olmasını istiyordum. Şefkatle okşayan eller, sessiz fısıltılar ve kimsenin gidip de bir milyon tane önemli işi halletmek için yanımdan ayrılmamasını istiyordum çünkü kısa bir süreliğine bile olsa hiçbir şey bundan daha önemli değildi.

Gryphon'm gözleri bir kez daha parladı ve hafifçe başıyla onayladı. "O ejderhayı buraya geri getirebildiğim an hemen eve gideceğiz ve tam olarak bunu yapacağız."

Gözleri yavaşça ikimiz arasında gidip gelen Nox, bariz olanı belirtmek için araya girdi. "Taktik Ekibi ajanlarını burada, bizim yokluğumuzda katledilsinler diye öylece bırakıp gidemeyiz. Ejder ve Cellat dışarıda gayet iyi iş çıkarıyor ama gitmeye henüz hiç hazır değiliz. Eğer dışarı çıkıp yardım etmeye gönüllü olsaydık işler daha hızlı ilerlerdi ama... önce senin uyanmana ihtiyacımız vardı."

Gryphon kapı boşluğunu işaret ederek benden uzaklaşırken bir kez daha dişlerini sıkarak küfretti. "O zaman gölgelerinin biraz daha hızlı çalışmasını sağlasan iyi edersin çünkü onun eve gitmesi ve tüm bu yaşadıklarından sonra artık toparlanması gerekiyor. Direniş zırvalıkları yüzünden Bağlanan'ımı istediği

ve ihtiyaç duyduğu şeylerden mahrum bırakmaktan bıktım usandım. Hayatımın o devri artık kapandı."

Nox gözlerini devirdi ve tersleyerek karşılık verdi. "Ta ki bir sonraki tanrı bağı uyanıp da biz onu avlamak zorunda kalana dek. Bu iş sadece şimdilik bitti ama onlardan geriye tek bir tane bile kalmayana dek yeniden avlanacağız."

Kulağa biraz rüya gibi geliyordu. Direniş yok, tanrılar yok, hayatlarımızın önünde dikilen hiçbir engel kalmamış. Bu tam anlamıyla cennet gibiydi; o yüzden beynim, bunun uzak bile olsa ihtimal dâhilinde olup olmadığını idrak etmekte zorlanıyordu.

Onlar atışırken gözlerimi North'tan ayırmadım, o ise çadır örtüsünün dışındaki alanı izliyordu, etrafımızdaki gölgeleri yönlendirirken bedeni gergindi, gözleri o dipsiz karanlığa bürünmüştü. İçimdeki bu boşluğu mantığa oturtmaya çalışırken ellerim hafifçe titriyordu ancak içimi dolduran zayıflık inkâr edilemezdi. Bu sadece o tanrının ruhunu söküp çıkarmanın bedeli değildi, planımız uğruna beni bayıltması için onun zihnime sızmasına izin vermek de üzerimde ağır bir tahribat yaratmıştı.

Sığınak'a döndüğümüzde beni uzun bir toparlanma süreci bekliyordu ve daha bu süreç başlamadan kendimi üzgün ve sinirli hissetmekten alıkoyamıyordum. Yatakta öylece yatmak istemiyordum. Başka hiçbir şeyden mahrum kalmak istemiyordum ve en önemlisi, Bağlananlarımı yaşayacaklarını bildiğim o endişeye sürüklemek istemiyordum.

Güç ağımı dışarı saldım.

Hepsi bunu hissetti ve atışma sona erdi, hepsinin gözleri ânında bana çevrildi. Cellat ve Ejder'i kıyım yaptıkları yerde hissettim. Hâlâ hayatta olan ve çarpışmaya devam eden tüm Direnişçileri, ayrıca sayıca feci hâlde azınlıkta kalmış olan kendi Taktik Ekibi personelimizi de hissettim. Cellat ve Ejder'in o Direniş piyonlarının hepsinden bin kat daha güçlü olduğuna güvenen Bağlananlarımdan hiçbiri henüz bunu bana söylememişti ancak Nox haksız değildi.

Sadece ikisi savaşmaya devam ederse saatlerce burada kalacaktık.

Diğerlerinin onlara katılmasının bir ihtimal dahi olmadığını zaten biliyordum. Hiçbiri tanrı bağlarının kontrolü ele alıp yapılması gerekeni yapmasına izin vermeyecekti, hele de ben kendimi bu kadar zayıf hissederken asla.

Başımı North'a çevirip gözlerinin içine baktım ve kendimi ona daha önce de sorduğum aynı ahlaki soruyu, içimi en çok kemiren soruyu sorarken buldum.

"Onlar için kurtuluş yok, değil mi?"

Ne demek istediğimi sormaya gerek duymadan bana baktı ve yavaşça başını iki yana salladı. "Ben bu işi uzun zamandır yapıyorum. Direniş propagandasını bir kez içselleştirdiklerinde onunla zehirleniyorlar. Onları topluma geri kazandırmak için büyük kaynaklar harcadık ancak bugüne kadar Direniş'ten kurtulabilen sadece üç farklı vakayla karşılaştık ve işin aslı şu ki... o üç kişi de aslında en başından Direniş'i kendileri seçmemişti zaten."

Kaşlarım usulca havaya kalktı ve North'un yüzüne yarım yamalak bir gülümseme yayıldı. "Atlas, Aurelia ve Jericho. Üçü de Direniş'in içine doğmuştu, üçü de başka hiçbir seçenek görmemişti. Onlara bir seçenek sunulduğu anda çekip gittiler. Buradaki insanlarsa burada olmayı kendileri seçtiler. Bu insanlar için artık kurtuluş yok."

Hafifçe başımı salladım ve ardından, buna gerek duyulacak son sefer olmasını dileyerek yüzlerce Direniş askerinin ruhunu tek bir hamlede söküp çıkardım ve güçlerini içime çekip enerji rezervlerimi yeniden ağzına kadar doldurdum.

Gücü içime çektim ve beni onarmasına izin verdim. Işık ve enerji uzuvlarımdan aşağı titreşerek aktı, tıpkı ani bir nefes gibi ciğerlerimi doldurdu, kalbim hızla çarparken kanım bedenimde coşkuyla dolaşmaya başladı.

Beni o kadar çabuk doldurdu ki, bu gücü Bağlananlarıma da aktarmaya başladım ama her biri beni durdurdu.

"Bizim ihtiyacımız yok, Oli. Kendine sakla," diye fısıldadı Gryphon usulca, güç içimde yerini bulup durulurken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Havayı yaran kanatların gümbürtüsü ve ardından bir bedenin yere inişinin tok sesi duyuldu. Çadırın kapı örtüsü açıldı, Ejder'in başı içeri girip o devasa cüssesiyle tüm alanı doldururken North mecburen gerilemek zorunda kaldı.

Gülümsedim ve o kadife gibi yumuşak burnunu okşamak için elimi uzattım, geri çektiğimde elim dışarıdaki kıyımından kalan kana bulanmıştı. Nox boğazının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Bunu duymazdan gelerek sevgili Bağlanan'ıma, "Teşekkür ederim. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. İstersen Gabe'in geri gelmesine izin verebilirsin. Biraz daha küçük olursa onu eve götürmek daha kolay olabilir," diye mırıldandım.

Bu fikirden hiç hoşlanmamış gibi homurdandı ama sonra başını iki yana sallayarak yavaşça geri çekildi. Ardından Gabe'in kemikleri kırılarak dönüşürken çıkan o tanıdık çatırtıları duyduk.

Etrafımızda ayak sesleri yankılandı. North bir an için daha gözlerimin içine bakıp başını aşağı yukarı salladıktan sonra geride bırakılan yüzlerce cesedi incelemek ve Taktik Ekibi ajanlarına yön vermek üzere tekrar dışarı çıktı.

Gabe sendeleyerek çadıra girdi; çırılçıplak, ter içinde ve kana bulanmıştı. Midesi tanrı bağının bu ziyafetini protesto ettiği için teni kül rengine çalan yeşilimsi bir renge bürünmüştü.

Gryphon ona şöyle bir bakıp ceketini omuzlarından sıyırarak uzattı ve "Buraya kusmamaya çalış," dedi. "Kusacaksan da dışarı çık."

Gabe ceketi omuzlarına geçirip dizlerine kadar örtündüğünden emin olduktan sonra elini ağzına kapatıp, "Taktik Ekibi

ajanlarının yarısı kadın ve eğer dışarıda anadan doğma dikilseydim Oli çıldırırdı diye düşündüm. Sessiz olmaya çalışacağım," diye mırıldandı.

O anda hemen üzerine titremek, onunla ilgilenmek istedim ama başını iki yana salladı. "Giderek kolaylaşıyor. Benim için endişelenme, Bağlanan'ım. Seni sağ salim eve götürsek yeter."

Dışarıdan birinin koştuğunu belli eden bot sesleri duyuldu, ardından çadırın örtüsünün aralanmasıyla Atlas'ı gördük. Gözü bana ilişene dek korkudan bayılacakmış gibi görünüyordu, bana doğru sendelerken yüzüne büyük bir rahatlama yayıldı.

"Bu sefer uyanman çok uzun sürdü, tatlım. Bunu bir daha yapmayalım."

Hepsinin yüzlerine bakarak başımı iki yana salladım. Atlas ayağa kalkmama yardım edebilsin diye kollarımı uzattım ve ardından bir kolumu ona, diğerini Gabe'e sararak ikisini de sıkıca kendime doğru çektim. Göğsümdeki bağım tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğini dile getirmek için içimi çekiştiriyordu, onu dinlemek için gözlerimin kapanmasına izin verdim.

İyi iş çıkardılar. Bizi eve götür de dinlenelim, kızım, diye fısıldadı bana. *Cesurca savaştın. Hepsi cesurca savaştı. Dinlenelim ki yeni dünyada, bu kez hiç kimsenin elimizden alamayacağı, sadece bizim için inşa edilmiş o dünyada uyanabilelim.*

Belden yukarım çıplak hâlde, North'un çıplak göğsünde yatar vaziyette uyandım ve kalbimin durduğu, son birkaç ayın belki de bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüğüm bir dejavu ânı yaşadım.

Kolları bana kenetlenmiş, bacaklarım uykuda bile onun beline dolanmış hâlde böyle uyandığım son seferde, kendimi Draven Malikânesi'ndeki ofisinde, meclis üyeleriyle aynı odada

bulmuştum. North, ben öyle yaralıyken onu sorgulamaya cüret ettikleri için onlara öfkeyle kükremişti. İhtiyacım olan gücü doğrudan ondan almıştım, o iyileştirici enerji onun teninden süzülüp benimkine nüfuz etmişti.

Benim için tüketici ve korkunç bir andı. Oraya nasıl geldiğimi ya da bağımın kontrolü ele almasıyla benim uyanmam arasında, North'un beni o şekilde sarmalamasına neden olacak ne yaşanmış olabileceğini hatırlamıyordum. Ellerinin kalçamı o koruyucu, son derece mahrem kavrayışını ve bana siper oluyormuşçasına her bir zerresiyle bana doğru kıvrılışını hatırlıyordum.

Bunu delicesine istiyordum.

Bunun savunmamı biraz daha kırmak için, çok istediğim bir şeyi burnumun ucunda sallandırıp sonra yeniden elimden vahşice çekip almak için oynanan zalimce bir oyun olduğuna o kadar emindim ki. Şimdi aynı hissin yankısını içimde hissediyordum. Acı tanrısının ölümünü ve Direniş kampının yıkılışını hatırlıyordum. Eğer o anlar sadece bir rüyaysa... Sanırım paramparça olurdum.

"Uyandın, Bağlanan'ım," diye mırıldandı North usulca kulağıma ve başımla onayladım ama gözlerimi kapalı tutarak ona daha da sokuldum, burnumu boynuna bastırdım.

Teni tenimi yakıyordu, derken beni kendine öyle bir çekti ki o baskının altında nefes almakta zorlandım ama bu o kadar kusursuz bir histi ki burada seve seve boğulabilirdim.

Gryphon sözcükleri yayarak, "Bu biraz fazla dramatik. Sakin ol, North," dedi. Nihayet etrafa, onlara bakmak için bir gözümü araladım.

Evdeydik, Sığınak'ta, kusursuz evimizin mutfağında ama sadece Bağlanan grubumla birlikteydim. Gözümü açtığımda hepsinin Taktik Ekibi üniformalarını üzerlerinden sıyırdıklarını ve yarı çıplak olduklarını gördüm. Önümüzdeki yiyecekleri sanki açlıktan ölmek üzerelermiş gibi nefes almadan mı-

delerine indiriyorlardı. Bunu yapmayan tek kişi, sanki üzerine kusmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Gabe'di.

Ona ters ters baktım ama Gryphon omuz silkti. "Yatmaya gitmiyor. Midesine litrelerce antiasit indirdik ama sen yatağa gidene kadar yatmayacağını söyledi, o yüzden North seni kollarından bırakmaya hazır olana kadar beklemek zorunda."

North araya girdi. "Ki o an asla gelmeyecek. Güç aktarımı hâlâ devam ediyor, yani ister pes edip yatmaya gidebilir ister bekleyebilir."

O ters bakış yüzümde asılı kaldı ama burnumu tekrar North'un boynuna bastırmak için öne doğru eğildim. Sadece onun gücünü değil, dinginliğini, o huzur veren enerjisini ve tamamen sakin, kendinden emin oluşunu da içime çekerken mutlulukla iç geçirdim.

Bir telefon çaldığında yüzümü buruşturup biraz daha ona sokulunca North öfkeyle çıkıştı. "Kapat şunu. Onlara Oleander daha iyi hissedene kadar bekleyebileceklerini söylemiştik."

Ayak sesleri yaklaştı ve ardından Nox usulca konuştu. "Bana ver. Ben açarım."

Hattın diğer ucundaki kişi için neredeyse üzülecektim ama tamamen bitkin hâldeydim. Yine de bu his, Çorak Bölge'dekinden daha farklıydı, başka türden bir yorgunluktu. Sanki sadece sıradan bir uyku, ufak bir şekerlemeyle halledilecekmiş gibi hissediyordum.

"Aç mısın, Oleander? Miden pek iyi değilse sade yiyeceklerim var veya içinin ısınmasını istiyorsan somonlu risotto da var."

Açtım ama kesinlikle canım onları istemiyordu, bu yüzden cevap vermek yerine onun kollarında hafifçe kıpırdandım, kendimi ona bastırıp sırtımı dikleştirerek gerindim ve elleri tam da umduğum gibi sırtımdan aşağı kaydığında âdeta mırıldandım.

"Güç toplamanın en iyi yolunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadım usulca ve bana hafifçe gülerek verdiği karşılıkla tenimdeki tüm tüyler diken diken oldu.

"Bağlanan'ıma asla hayır demem. Artık hiçbir zaman demek zorunda da kalmayacağım," dedi North sesini alçaltarak, elleriyle kalçamı iki yanından kavrayarak ayağa kalktı ve beni de sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi rahatça kendisiyle birlikte kaldırdı. "Bağlanan'ımın emrine amadeyim."

O beni koridor boyunca kucağında taşırken arkamızdan yükselen sesler epey gürültülüydü, Bağlanan grubumuzun geri kalanı yemeklerini bitirmiş, yatakta bize katılmaya hazırlanıyordu. Hiçbirinde en ufak bir acele, bir telaş yoktu ve sonunda bu ânın gerçek olduğu yüzüme çarptı.

Başarmıştık.

Tanrı bağları yok olmuştu, Direniş'in icabına şimdilik bakılmıştı ve artık peşimize düşecek kimse kalmamıştı. Elbette, muhtemelen hâlâ icabına bakmamız gereken birkaç kişi kalmıştı ve Bağlanan grubumuz daima olumsuz dikkatleri üzerine çekecekti ama biz imkânsızı başarmıştık ve artık özgürdük.

North yatak odamın kapısını tekmesiyle açıp arkasından usulca iterek kapatırken yüzümü yeniden onun omzuna bastırdım, içgüdüsel olarak kendimi ona sürttüm. Eminim kapıda bir kilit olsaydı şu anda bizi içeri kilitliyor olurdu, onun bu sahiplenici doğasına gülmek istedim ama bunun yerine dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Elleri kıyafetlerimi üzerimden sıyırırken usulca, memnuniyet dolu bir ses çıkardı ve fırsat bulduğu ilk anda öpücüğü derinleştirdi. Çoğu kendi sakar doğamdan kaynaklanan, tenimdeki o ufak tefek şişlikleri ve morlukları tek tek buldu, dudakları her birine dokunurken ürperdim.

Bu kadar kolay dikkatim dağılmamalıydı. Daha fazla soru sormalı, Sığınak'ta neler olup bittiği hakkında daha fazla şey duymalıydım. Kieran ve Sage'i sormalıydım. Felix onu iyileştirmiş miydi? Adella ve Unser nasıldı–

"Eğer o beynini kendin susturamazsan seni dizimin üzerine yatırıp çığlık çığlığa bağırtırım, Bağlanan'ım. Herkes iyi

Her şey yolunda. Artık endişelenmemiz gereken tek şey, seni paylaşmak zorunda kalmadan önce bu gece seni kaç kez zevkin doruklarına çıkarabileceğim, o yüzden *bana* odaklan."

Bu talebinin altını, iki parmağını doğrudan içime daldırarak çizdi, bu yüzden tüm dikkatimi ona vermekten başka hiçbir seçeneğim kalmamıştı.

Umarım beni böyle delice sahiplenişi asla son bulmazdı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Oli

Bağlananlarımın geri kalanından önce, hatta güneş henüz gökyüzünde yüzünü bile göstermemişken uyandım. Odamın yüksek pencerelerinde karartma perdeleri vardı ama havada sabahın erken saatlerine has bir doku hissediliyordu. Hani uyanırsınız da tüm dünyanın hâlâ uyuduğunu, o günün içinde başka hiç kimse olmadan sadece kendinize ait o küçük ânı yaşadığınızı bilirsiniz ya, işte öyle bir histi.

Bir süre orada öylece çırılçıplak, bedenimde gezinen ufak tefek ağrılar ve sızılarla yattım ama içimdeki dipsiz boşluk hissi artık orada değildi. Tanrı bağının ruhunu yiyip yutmanın içimde parçaladığı şeyi Bağlananlarım onarmıştı ve artık burada sadece ben vardım.

Sadece ben ve bağım tabii.

Uykusunda derin derin nefes alan North'un göğsünü izledim, uyanık olduğumdan ve gözlerimi ona böyle diktiğimden tamamen habersizdi, ardından yavaşça gözlerimi Bağlananlarımın üzerinde gezdirdim.

Gryphon diğer yanımdaydı, bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı, her ne kadar gecenin büyük bir kısmını bana tapınarak geçirmiş olsa da şu anda istirahate çekilmiş bir tanrı gibi görünüyordu. Belimdeki batma hissinin, beni o şekilde iki büklüm yapmasından kaynaklandığına emindim ve adım gibi biliyordum ki uyandığında beynimi uyuşturana kadar beni becermek için düzinelerce yeni yol bulacaktı.

Gabe onun hemen diğer tarafındaydı, uykusunda bile hâlâ karnını tutuyordu. Onu o hâlde görmek, yüzüne kazınan o rahatsızlık çizgilerini görmek yüreğimi sızlattı. Tüm gücümü onunla paylaşmak bile bu tür bir mide ağrısını geçirmezdi ve içimden bir ses, eğer geleceğimizde buna benzer daha fazla çarpışma olacaksa sevgili Şekil Değiştiren'im için bir antiasit fabrikasından hisse almamız gerekeceğini söylüyordu.

Acı tanrısına karşı içimde yeniden vahşi bir öfke uyandı.

Atlas, North'un diğer tarafındaydı ve yüzüstü deliksiz bir uyku çekiyordu, tıpkı benim kendimi onların kokusuyla sarmalamayı sevdiğim gibi o da başını yastıklarımdan birine gömmüş, kendini benim kokumla sarmalamıştı. Dün gece bana çok ihtiyacı vardı. Cellat onu terk ettiği anda içini ancak benim varlığımla yatıştırılabilecek panik dolu bir enerji kaplamıştı. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yine benim gölgem olacaktı. Bunu şimdiden biliyordum.

Nox kendi odasında uyumuştu.

Sınırları onun için hâlâ önemliydi ve her ne kadar her gece hepsinin burada benimle olmasını tercih etsem de kendi kişisel alanına ihtiyaç duymasına kesinlikle saygı duyuyordum. Savunmasız kalmanın ve bunca insanla aynı odada uyumanın ona ne kadar zor geldiğini biliyordum. Bunu sadece kabullenmekle kalmaz, o alanı koruyabilmesi için savaşırdım da.

Ancak bu gece bir yolunu bulup onun yatağına sızmam gerekebilirdi.

Hiçbirini uyandırmamak için dikkatlice aşağı doğru kıvrılarak yataktan usulca indim. Üzerime geçirmek için Gryphon'ın koşu şortlarından biriyle Atlas'ın kapüşonlularından birini bulduktan sonra bir bardak su içmek için sessizce koridoru geçip mutfağa yöneldim.

O sabah yapmak istediğim bir şey vardı; büyük, önemli ve aynı zamanda insanı biraz fazla... savunmasız bırakan bir şey. Tıpkı o nihai savaşta olduğu gibi bunu tek başıma yapmak için kendime biraz zaman ayırmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Fakat aptal da değildim, bu yüzden Azrail'i kulağımın arkasından indirdim ve ardından August'u diğer kulağımın arkasından çekip aldım. North'un sonunda kâbus yaratığına, onu bana verecek kadar güvenmesine hâlâ biraz hayret ediyordum.

İhtiyacım olan kutuyu almak için tekrar giyinme odama süzülmeden önce ikisini de sevip kulak arkalarını kaşıdım ve onlara usulca şefkatli sözler mırıldandım. Sonra tek kelime etmeden evden sıvıştım.

Şafak sökmeden tek başıma etrafta dolaştığımı öğrenince North'un yüzünde oluşacak dehşet ifadesini hayal edebiliyordum ama aynı zamanda tamamen güvende olduğumu da biliyordum. Tanrı bağlarının icabına bakılmıştı, düşmanlarımın ruhlarını söküp alan bir bağım ve attığım her adımı izleyen iki kâbus yaratığım vardı. Bu noktada yanıma başka birini daha almak gereksiz bir abartı olurdu.

Tanrı bağlarıyla yapacağımız çarpışmalara adım adım yaklaştığımız o haftalarda Atlas ile birlikte sessiz sakin birkaç doğa yürüyüşüne çıkmıştım. Tam olarak ne aradığım hakkında onunla hiç konuşmamıştık ve o da muhtemelen sadece herkesten uzak, o sessiz ve sakin alanın tadını çıkardığımı varsayarak bana hiçbir şey sormamıştı. Bu bir yere kadar doğruydu ama ben aynı zamanda bir istirahatgâh arıyordum.

Gryphon ailemin küllerini bana geri verdiğinde, en başta onları hemen savurmayı düşünmüştüm ama aynı zamanda Sı-

ğınak'ı geride bırakmak zorunda kalırsak ne olacağı düşüncesi çok ağır gelmişti. Tanrı bağlarının her zaman burayı elimizden alma ihtimali vardı ve ben ailemi daha önce zaten bir kez geride bırakmak zorunda kalmıştım.

Bunu bir daha yapmak istememiştim.

Fakat artık buranın benim evim olduğunu, her zaman döneceğim yer olduğunu biliyordum. Sadece topluluğumuz için değil, aynı zamanda benim için inşa edilmiş bir şeydi: North'tan ve Bağlanan grubumun geri kalanından gelen bir sevgi ve adanmışlık eylemiydi. Evimize ve kasabanın bulunduğu vadiye tepeden bakan yokuşun zirvesindeki küçük çıkıntıya ulaştım ve güneş doğmaya başlarken o muazzam turuncu ışık patlamasıyla aydınlanan ilk kır çiçeklerini, o incecik renk serpintisini orada buldum.

Kayaya oturup kutuyu açtım ve o küçük kül kaplarının her birini içinden çıkardım, ailemin artık çoktan göçüp gittiğini bilsem de yanımdaki kayanın üzerine koymadan önce her birini tek tek öptüm.

August yanıma oturup bedenini sırtıma yasladı, Azrail ise kül kaplarının her birini kokluyordu. O dipsiz karanlık gözleri, sanki neler olup bittiğini biliyormuş gibi bana bakıyordu ve yanağımı yalamak için başını öne doğru uzattığında ağladığımı fark ettim.

Ailemin ölümlerinden sorumlu olan kişi artık yoktu.

Hem de bir daha geri dönmemecesine, temelli yok olmuştu, bağımın bir daha asla bununla uğraşmak zorunda kalmayacağını biliyordum. Sanırım bunların mutluluk gözyaşları olduğunu farz edebilirdim ama aslında, içlerine zerre kadar suçluluk duygusu karışmadan, ailem için dökmeme izin verdiğim ilk gözyaşlarıydı.

Onlar ölmüştü ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Küllerini, sonsuza dek bir arada kalmaları için buraya savurmaktan başka hiçbir şey.

O kapları öylece açıp külleri kır çiçeklerinin üzerine boşaltmak tuhaf gelse de yaptığım şey tam olarak buydu. Rüzgârın hafifçe şiddetlenmesini ve küllerin önümdeki havada dans edişini izledim.

Tüm bunları gölge yavrularımla birlikte izledim ve sonra, nihayet, içimdeki tüm yükü serbest bıraktım. Ailem için bugüne dek dökmek istediğim gözyaşlarını dökmeme izin verdim. Ağladım çünkü ne anneme ne de babalarımdan herhangi birine bir daha asla sarılamayacaktım. Ağladım çünkü beni seviyorlardı ve kızlarının içinde neyin yaşadığından, sürdürdüğüm mirastan zerre kadar haberleri yoktu.

Ağladım çünkü Bağlananlarımla asla tanışamayacaklardı.

Annem onlara bayılırdı. Babalarımın ne düşüneceğinden o kadar emin değildim gerçi. En azından başlarda öyle olmazdı ama eminim Bağlananlarım zamanla onların da kalbini kazanırdı. Benimle gurur duyarlardı. Sanırım işin belki de en zor kısmı buydu; bu noktaya gelmek için çok çabalamış gibi hissetmeme rağmen tüm bu çabanın onları hâlâ geri getirmemiş olması.

Bazı şeyler düzeltilemezdi.

Bazı şeyler kalıcıydı çünkü hayat, bazen ne kadar harika görünürse görünsün, bir peri masalı değildi. Bağlananlarımla yine tartışacaktım. Yine üzgün ve kaybolmuş hissedecektim. Yas tutmak için hâlâ zamana ve alana ihtiyacım olacaktı ama bu, başardığımız şeyle inanılmaz derecede gurur duymadığım anlamına gelmiyordu.

Arkamdan yaklaşan adımların hışırtısını duydum ama kâbus yaratıkların ikisi de tepki vermedi. Bağlananlarımdan birinin beni buraya kadar takip ettiğini anlamak için bağımın göğsümdeki o tanıdık kıpırtısına ihtiyacım yoktu. Gelenin kim olduğuna dair nokta atışı bir tahmin yürüttüm; Nox, yer açması için parmaklarını Azrail'e doğru şıklatıp yavaşça yanına çöktüğünde tahminim doğru çıkmıştı.

Bana tek kelime etmedi.

Önümüzdeki kutuda bulunan açık kaplar veya hâlâ bazı çiçeklerin üzerinde duran beyaz toz hakkında yorum yapmadı. Önümüzdeki gün doğumunun ne kadar güzel olduğundan veya yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslanmasından da bahsetmedi. Tek bir kelime bile sarf etmeden bana destek olarak, benimle birlikte bu ânın içinde öylece oturdu.

Uzanıp elini tuttum, parmaklarımızı birbirine kenetleyip elini usulca sıktım; eve geri dönüp herkesin benden beklediği Bağlanan, sahip olmayı hak ettikleri o Bağlanan olma gücünü kendimde bulana dek onunla orada öylece oturdum.

Yüreğimdeki yas böylesine ağır gelmediğinde, kendi içimde en doğal hâliyle var olan o Bağlanan...

Artık geleceğimizin nasıl şekilleneceğini kesin olarak çözmesi gereken kişi.

Nihayet eve döndüğümüzde, sanki hayatımız tamamen değişmemiş gibi mutfakta dikilip hep birlikte kahvaltı hazırlıyor olmamız gerçeküstü geldi. Omlet, yani daha önce milyonlarca kez yaptığım ve yüzüme gözüme bulaştırma ihtimalimin pek olmadığı basit şeyi yapmak için malzemeleri almak üzere buzdolabına yöneldim ama Nox elini sırtıma yerleştirip kahvaltı hazırlama işini devralarak beni masaya yönlendirdi.

İçi yemek dolu bir tabağı önüme doğru ittiğinde Bağlanan grubumuzun geri kalanı da bize katılmıştı, hâlâ yarı çıplaktılar ve yorgun görünüyorlardı. Nox'un herkes için şipşak hazırladığı o devasa yemek yığınından tabaklarına yiyecek alırlarken yarı uykulu oldukları her hâllerinden belliydi.

Gabe daha yumurtanın kokusunu aldığında bile kusacak gibi olunca yemek yemek yerine burnunu boynuma gömdü ve

o kendini böylesine boktan hissederken geri kalanımız yemek yiyerek iğrenç bir şey yapıyormuşuz gibi usulca homurdandı. Ben yemeğime gömülürken onun orada, boynuma sokulmuş hâlde kalmasına izin verdim.

Atlas diğer yanıma konuşlandı, koca bir kupa kahve doldurup içine benim için bir sürü hoş aroma eklerken North ve Gryphon kendi aralarında sessizce iş konuşuyorlardı. İkisinin de elinde telefonları vardı, Taktik Ekibi ajanlarıyla ve diğer personelle durum değerlendirmesi yapıyor, benim dünyam ekseninden kaymış gibi hissettiğim bir anda onlar hiçbir şey olmamış gibi işlerinin başına dönüyorlardı.

Hepsi evde birlikte geçirdiğimiz diğer her sabahtan farksızmış gibi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu, oysa gerçekte her şeyin değiştiğini hepimiz biliyorduk.

"Bugün ne yapacağız, Bağlanan'ım?" diye mırıldandı Atlas usulca, yanağımı öpüp o devasa kahve kupasını bana uzatırken.

Bir yudum aldım ve içindeki nane ve moka aromalarının tadını çıkararak kirpiklerimi cilveyle kırpıştırıp iç geçirdim. "Gidip Sage'i görmek ve Kieran'ın nasıl olduğuna bakmak istiyorum... Sonra sanırım Gabe'e bir şeyler inşa etmesi için yardım edeceğiz. Yapmamız gereken başka bir şey var mı?"

North bana keskin bir bakış atıp başını iki yana salladı. "Artık yapman *gereken* hiçbir şey yok, Bağlanan'ım. Bundan sonra ne olursa icabına biz bakacağız. Artık senin tek görevin mutlu olmak. O kadar."

Başımı hafifçe sallayıp önümdeki yumurta tabağına baktım, onun sözlerini kafamda tartarken birkaç kaşık daha yedim. "Peki ya nasıl mutlu olacağımı bilmiyorsam? Ya o kadar basit değilse?"

North bir anlığına Gryphon'la bakıştı ve ardından gözlerini Nox'a çevirdi. Kardeşlerin kendilerine ait bir dilleri varmış gibi görünüyordu, her zaman öyle olmuştu ama bunun bana

karşı kullanılmasına alışık değildim, hele de böylesine nazik ve sevgi dolu bir şekilde.

Nox, gereğinden fazla nazik bir sesle konuştu. "O zaman bunu çözmen gerekiyor, Oleander. Bundan sonraki görevin bu; tam olarak ne yapmak istediğini, seni neyin mutlu edeceğini bulmak."

Gabe usulca inledi, yüzünü omzuma sürttü ve benden uzaklaşıp homurdandı. "Böyle konuşarak onu yine dipsiz bir kaygı kuyusuna iteceksiniz, biliyorsunuz değil mi? Günlerini nasıl dolduracağı konusunda kafayı yemeyi daha yeni bırakmıştı."

Gryphon kafamın içindeki hiçbir şeyi duyamasın diye Direniş'te geçirdiğim zamandan kalma eğitimimi kullanarak zihnimi büyük bir dikkatle bomboş tuttum ve Nox'un bana öğrettiği gibi bir duvar ördüm. Sonra Gabe'e zihnimden şunu ilettim: *Eğer okulda konuştuğumuz şeyi onlardan birine söylemeye cüret edersen emin ol aklındaki son dert Ejder yüzünden çektiğin hazımsızlık olur, Ardern.*

Buna karşılık olarak yüzünde beliren sırıtış o kadar kendinden emin ve o kadar barizdi ki... Kafamın içinde tam olarak neler olup bittiğini hepsine bildirmek için alnına bir tabela assa anca bu kadar bariz olurdu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Siz ne yapacaksınız?" diye sordum, o sırada Nox kahveyi kafasına dikip sanki geceyi odasında tek başına geçirirken pek rahat uyuyamamış gibi tek dikişte bitirdi.

Bugün başka ne olursa olsun, bedeninde biriken gerginliğin birazını bari ondan alabilir miyim diye bakmak için bu gece odasına gidip onunla uyuyacaktım.

"Meclis için yapılacak bir oylama var. Onu hallettikten sonra biraz izin yapabileceğiz. Her zaman hepimizin burada olması gerekmeyecek."

Başımla onaylayıp ona gülümsedim. "Belki de ben de okul işlerime dönmeliyim. Artık tanrı bağlarının peşinde koşmadı-

ğımıza göre günlerimin geri kalanını nasıl geçireceğimi bulmama yardımcı olabilir."

Atlas masanın altından uzanıp bacağımı sıktı, başıyla onaylayıp bana muzipçe sırıttı. "Artık seni yok yere dersten bırakan bir profesörün olmadığına göre derslerini geçmen daha kolay olabilir."

Sabah sabah bu ikisinin birbirini yemesini dinlemek istemediğimden usulca homurdandım ama Nox ona sadece tepeden bir bakış attı. "İsterse o dersleri kendisi verebilecek kadar çok şey bildiği düşünülürse hepsinden geçmesi onun için çok daha kolay olacak."

Bunu unutmuştum, ruh bağımızın pek de dillendirilmeyen avantajlarından biriydi bu.

Sanki omuzlarımdan devasa bir yük kalkmış gibi hissettim, herkes kendi aralarında sessizce sohbet ederek kahvaltı etmeye geri döndü. Tüm bunlar, tam olarak neyin peşinde olduğumuzu bulmak için bir takım olarak çalıştığımız, mutlu, tam ve bir arada olduğumuz bu hayatın artık bizim gerçeğimiz olduğunu pekiştiriyordu. Hem bizim için hem de diğer herkes için neyin en iyisi olduğunu buluyorduk çünkü Direniş'in icabına bakmış olsak da North hâlâ topluluğun çok önemli bir üyesiydi, hayatının geri kalanı boyunca kararlar almak zorunda kalacak biriydi. Ne de olsa insanların hayatı onun deneyimine ve bilgisine bağlıydı ama bu durum artık bana buraya ilk geldiğim zamanki kadar boğucu hissettirmiyordu.

Artık umut verici, gurur duyulacak, hepimize ait bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Cebimdeki telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi; çıkarıp bakınca Sage'den gelen, Çorak Bölge'de ne halt döndüğünü ve hepimizin iyi olup olmadığını soran bir mesajla karşılaştım.

Ona cevap yazarak bugün yanına gelip onunla takılacağımı, Kieran'ın ve Bağlanan gruplarının geri kalanının nasıl olduğuna bakacağımı söyledim. Sonra iç çekerek telefonu tek-

rar cebime koydum ve Bağlananlarımın hepsinin burada, bir arada olmasının o güzel gürültüsünün tadını çıkardım. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler yüzünden birbirleriyle atışmalarının ve topluluk için büyük planları tartışmalarının... Birlikte geçirecekleri zamanı nasıl organize ettiklerinin, tutkularını birbirleriyle paylaşmalarının ve tıpkı bu sabah küllerini savurduğum ailem gibi canlı, harika ve sevgi dolu bir aile olmalarının tadını çıkardım.

Belki tamamen farklıydı ama birçok açıdan da tıpatıp aynıydı. Evimi bulmuştum. Onun için savaşmış, onun için kan dökmüştüm ve şimdi de tadını çıkarıyordum.

Bağlananlarım ve ben bunu sonuna kadar hak etmiştik.

Son Söz

Oli

Tropikal bir adanın açıklarında demirlemiş bir yatta uyanmaktan daha güzel tek bir şey varsa o da Bağlanan'ının, dilini kadınlığımın derinliklerine gömerek seni uyandırmasıydı.

Bunu en iyi ben bilirdim.

Vücudumun her santimi sızlıyordu, bacaklarımın iç kısımları ve göğsüm aşk ısırıklarıyla kaplıydı. Bacaklarım sanki titremeyi hiç bırakmayacakmış gibi hissediyordum ama artık hayatım böyleydi.

Aklımı uçuracak kadar inanılmazdı.

"Şu kusursuz amcığa bak, becerilmekten kıpkırmızı olmuş ve şişmiş. Molaya ihtiyacın var mı, Bağlanan'ım? Sana mola falan vermeyeceğim. Günlerimi canım ne zaman isterse seni becererek geçirmek için çok uzun süre bekledim."

Üst bacaklarım Gryphon'ın kulaklarının çevresine kenetlenirken gözlerim yuvalarında kaydı, sözcüklerini doğrudan klitorisime fısıldamıştı, öyle ki işimi bitirmesi için âdeta ağlayarak ona yalvarıyordum. Bağlananlarımla bu kadar çok seks

yapmanın sıradanlaşacağını, belki de birbirimizden hevesimizi alıp bıkacağımızı ya da uzak kalmaya ihtiyaç duyacağımızı düşünebilirdiniz ama hâlâ her gece yatağa çırılçıplak, iki tanesinin arasına tost olmuş hâlde giriyordum ve her sabah, en az birinin bedenimi ve vaktimi talep etmesiyle uyanıyordum.

Meğer endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yokmuş.

Huzur içinde geçen iki yılın ardından nihayet Sığınak'ın güzel ve uzun bir tatile çıkabileceğimiz kadar tıkır tıkır işlediğine karar vermiştik. North bütün gün sözünün kesilmesinden ve yeni meclis seçilmiş olmasına rağmen hâlâ çalışmak zorunda bırakıldığı o uzun saatlerden bıkıp usanmıştı, bu yüzden bir süreliğine uzaklaşmak gerçekten de tek seçeneğimizdi.

Gryphon Taktik Ekiplerini yönetmeye, Direniş'in son kalıntılarını kökünden kazımak için temizlik operasyonlarını harekete geçirip koordine etmeye devam etmişti. O zehrin ne kadar uzağa yayıldığına bakılırsa eminim bunu daha uzun yıllar boyunca yapmaya devam edecektik ama bunu, o bitmek bilmeyen saldırılara seve seve tercih ederdim.

Nox, yeni üniversitenin inşası biter bitmez öğretmenliğe geri dönmüştü. Öğrencilere ne kadar aptal olduklarını söylemeyi ve onları kâbuslarıyla korkutmayı özlediğinden adım gibi emindim ama artık tarihe geçtiğimizden Üstün Yetenekliler 101 dersi için o yeni üniteleri hazırlamaya da bayılıyordu.

Benim tanrı bağları üzerine bir ders vermemi istiyordu ama gelecek nesillerin zihinlerini şekillendirmek için doğru tercih olduğumu hiç sanmıyordum.

Gabe, ailesinin inşaat şirketinde babasının pozisyonunu devralmıştı ve şirketin imkânlarını Sığınak'ı büyütmeye devam etmek için seferber ediyordu. Orası artık ilk taşındığımız zamankinden sekiz kat daha büyüktü ve North'tan sonra Bağlananlarım arasında en meşgul olanı oydu ama aynı zamanda işinden en çok tatmin olanı da oydu. Onu yüzünde bir gü-

lümseme olmadan hiç görmüyorum ve hiçbir şey beni bundan daha fazla mutlu edemezdi.

Bağlanan grubumdaki en büyük değişimiyse Atlas yaşamıştı. Doğum belgesindeki değişiklikle eve gelip bundan böyle kendisinin de bir Fallows olduğunu gururla ilan ettikten sonra beni korumak artık tam zamanlı bir iş olmadığına göre hayatıyla ilgili ne yapacağını bulmaya çalışmakla epey zaman harcamıştı. Onun kesin olarak Gabe'le çalışmaya devam ederek Sığınak'ı inşa etmeye yardım etmesini bekliyordum ama bunun yerine o Gryphon'la çalışarak Taktik Ekiplerine Direniş'i ve propagandalarını öğretiyordu.

Anlaşılan o ki bir Bassinger olarak doğmak, beyin yıkama süreçlerine ve o tür insanların davranışlarına fazlasıyla hâkim olmayı beraberinde getiriyordu. Hatta yeni üniversitede sempatizanları tespit etme ve krizleri yatıştırma üzerine dersler vereceği bile konuşuluyordu.

Hepsiyle inanılmaz derecede gurur duyuyordum.

Ben de derslerime dönüp mezun olmaya karar vermiştim. Sage de gelmişti ve ikimiz de aldıktan sonra ne yapacağımızdan pek emin olmadığımız diplomalar için saatlerce ders çalışıyorduk. Sanırım bu da üniversite öğrencisi olmanın normal bir parçasıydı, değil mi?

Şimdilik sadece Bağlananlarımla birlikte olduğum için mutluydum.

Bağım, içimizdeki tanrı bağlarının son kez burada olacağından, tamamlanan Bağlanan grubumuz sayesinde artık amaçlarına ulaştıklarından emindi ama ben bundan o kadar da emin değildim. Her iki durumda da bu hayatı Bağlananlarımla ve içimizdeki tanrılarla, her biri kusursuz ve sadece bana ait olan adamlarla geçirmekten dolayı çok mutluydum.

Özellikle de Gryphon, geri çekilip vücudumu kendininkiyle örtmek için doğrulduğunda ve bir daha asla düzgün yürüyemeyecekmişim gibi hissetmeme neden olacak kadar sert ve derin

bir şekilde beni becerirken doğrudan kulağıma ve ruhuma o ahlaksız sözleri fısıldadığında...

Bu tam anlamıyla bir cennetti ve tamamen benimdi. Hepsi benimdi. ★

Bağlanan erkeklerimin her biri benimdi.

Yazar Hakkında

J. Bree kendini hayalperest, anne, çiftçi ve bir kedi insanı olarak tanımlıyor. Önceliklerinin sırası günden güne değişiyor.

Avusturalya'nın, kimsenin adını duymadığı küçük, kırsal bir kasabasında yaşıyor. Günleri, kitaplardaki erkek arkadaşlarını hayal etmekle, hayat arkadaşının şarap üzümlerinin büyümesiyle ilgili yakınmalarını dinlemekle ve üç çocuğuna atıştırmalık bir şeyler hazırlamakla geçiyor.